

Yêu Bà Xã Lạnh Lùng

Contents

Yêu Bà Xã Lạnh Lùng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Cuộc Đàm Phán Và Điều Kiện Kỳ Lạ	9
3. Chương 3: Anh Trai Cùng Cha Khác Mẹ	16
4. Chương 4: Giận Dỗi	25
5. Chương 5: Lén Lút Không Phải Xấu	29
6. Chương 6: Hợp Tác Tiến Hành, Nữ Tổng Đi Hawaii Chơi Biệt Tích	35
7. Chương 7: Trở Về	37
8. Chương 8: Vị Khách Không Mời	39
9. Chương 9: Tức Giận	40
10. Chương 10: Em Coi Tôi Là Gì?	42
11. Chương 11: Hợp Tác Cùng Giải Quyết	46
12. Chương 12: Trái Đất Thực Nhỏ	48
13. Chương 13: Vốn Của Em Dành Hết Cho Cố Thị Rồi	51
14. Chương 14: Em Và Làn Sóng Trên Hồ	54
15. Chương 15: Ăn Cơm Chung	57
16. Chương 16: Ghen	60
17. Chương 17: Đằng Sau Cánh Cửa	63
18. Chương 18: Thuốc	66
19. Chương 19: Tổng Giám Đốc Trốn Việc Đi Tìm Lãng Mạn	68
20. Chương 20: Khiêu Khích Sao?	73
21. Chương 21: Điều Tra	75
22. Chương 22: Anh Nhớ Em	77
23. Chương 23: Chăm Sóc	80
24. Chương 24: Lời Hứa Của Em	82
25. Chương 25: Thất Vọng	85
26. Chương 26: Nghi Vấn	88
27. Chương 27: Em Thật Là Cô Gái Ngốc Nghếch	90
28. Chương 28: Thù Oán Nợ Nằn	94
29. Chương 29: Nữ Vương Trừng Phạt	97
30. Chương 30: Nữ Vương Trừng Phạt (2)	99
31. Chương 31: Lật Ngược Thế Cờ	102
32. Chương 32: Ngọt Ngào Ngày Đông	104
33. Chương 33: Tranh Đoạt Cùng Quyển Rũ	107
34. Chương 34: Anh Chấp Nhận Yêu Một Nữ Nhân Lòng Dạ Hiểm Độc	110
35. Chương 35: Anh Yêu Em	112
36. Chương 36: Dây Thần Kinh Ghen Nhân Đôi	114
37. Chương 37: Một Ngày Bình Thường. Quyết Định	118
38. Chương 38: Công Cuộc Sống Chung Thật Vất Vả Nhưng Cũng Rất Vui Vẻ (thượng)	121
39. Chương 39: Công Cuộc Sống Chung Thật Vất Vả Nhưng Cũng Rất Vui Vẻ (hạ)	123
40. Chương 40: Yêu Người Yêu Em	125
41. Chương 41: Trốn Buộc	127

42. Chương 42: Cùng Nhau Giải Quyết	129
43. Chương 43: Biến Cố (thượng)	131
44. Chương 44: Biến Cố (hạ)	133
45. Chương 45: Kết Thúc - Hoàn Hảo Một Tình Yêu	135
46. Chương 46: Ngoại Truyện 1	137
47. Chương 47: Ngoại Truyện 2	138
48. Chương 48: Ngoại Truyện 3	139
49. Chương 49: Ngoại Truyện 4	142
50. Chương 50: Ngoại Truyện 5	144
51. Chương 51: Ngoại Truyện 6	146
52. Chương 52: Ngoại Truyện 7	147
53. Chương 53: Ngoại Truyện 8	149
54. Chương 54: Ngoại Truyện 9	150
55. Chương 55: Ngoại Truyện 10	153

Yêu Bà Xã Lạnh Lùng

Giới thiệu

Rõ ràng cô chỉ coi anh là tình nhân một đêm để trả thù trong tâm lý thôi mà? Cô đường đường là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ba-xa-lanh-lung>

1. Chương 1

Không khí phòng họp căng thẳng, màn hình vẫn tối đen, giọng nói thì thoảng phát ra. Nơi đây, đối với quan chức và nhân viên của Triệu Thế Vương quả là địa ngục trần gian, lúc nào cũng lạnh ngắt, như thể chỉ cần ở lại đây một đêm thôi, hôm sau lập tức có người hóa thạch trong băng.

“Nếu theo ý kiến của các người, ta hợp tác với Võ thị- một tập đoàn mới thành lập, rủi ro xảy ra, ai sẽ chịu?”- một giọng nữ vang lên, lập tức tất cả quan chức trong phòng lạnh cả sống lưng, âm thanh không lớn, nhưng đủ làm người ta phát run vì độ lạnh trong đó.

“Thưa tổng giám đốc...”- giám đốc hành chính lên tiếng- “Tiềm năng của Võ thị được đánh giá rất cao và có thể sẽ tăng lên rất nhiều trong tương lai. Chúng ta có thể hợp tác với họ trong kế hoạch mở rộng sắp tới.”

Phòng họp lại im lặng, màn hình vẫn tối đen, khiến cho người ta không khỏi nghĩ đang nói chuyện với thể giới âm bên kia, không khỏi giật mình. “Người, biết hay không biết lĩnh vực của chúng ta và Võ thị không liên quan?”- loa gắn với bên kia lại phát tiếp, giọng nói lần này có vẻ cao hơn so với trước, nhưng cũng không khỏi làm mọi người run run.

“Thưa...”- giọng một số người vừa vang lên.

“Kết thúc cuộc họp”- giọng nữ tổng giám đốc cất lên xong, lập tức ngắt tín hiệu. Hai năm nay, họ đã nhiều lần họp như vậy, nhưng vẫn chưa thể thích ứng được với giọng nói và thái độ lãnh khốc của vị nữ tổng giám đốc bí ẩn. Triệu Mạn Di cô trên thương trường vô cùng bí ẩn. Kể cả chuyện cô là con gái của Triệu gia cũng không ai biết. Mọi người chỉ biết cô con gái độc nhất vô nhị Mandy Triệu của Triệu gia đang du học ở nước ngoài. Còn thân phận của cô bây giờ chỉ đơn giản là Triệu Mạn Di- một cô gái sống một mình. Và giàu có. Chỉ vậy thôi.

Ngắt truyền tín hiệu, Triệu Mạn Di ngả người ra sau, hít một hơi thuốc, rồi nhả khói, khói thuốc lá tạo nên một khung cảnh ma mị rồi tan vào không khí. Ánh mắt nhìn lên tập tài liệu trên bàn, đôi môi nở nụ cười lạnh, khoát tay với trợ lý của mình. “Dương Nhậm Vũ, chuyện tôi giao cho anh...”- Triệu Mạn Di nghiêng đầu hỏi, hôm nay cô thấy hơi mệt mỏi và có phần căng thẳng, ở nhà thì cha mẹ mong cô ra mắt báo giới, ông nội mong cô mau lấy chồng, đến công ty thì cái vụ hợp tác với Võ thị làm cô phát tức, gì chứ? Một cái tập đoàn bé con mới thành lập mà hi vọng được hợp tác với Triệu Thế Vương sao? Trên thương trường, một câu nói của Triệu Mạn Di- một nữ tổng giám đốc bí ẩn đã đi vào lịch sử: “Thà tôi lấy tiền rồi đốt đi còn hơn là hợp tác với vớ vẩn để kiếm mấy đồng tiền không đáng.” Quả uy lực khắp bốn phương, gây chấn động báo giới suốt một thời gian dài. Cách đây 2 năm, đúng lúc cô lên chức đã từng có tin đồn nữ tổng giám đốc chính là Mandy Triệu đang ở nước ngoài chỉ đạo từ xa, nhưng đã bị dập tắt ngay vì Triệu gia cười ha hả thông báo cho đám báo giới cô mới chỉ 20 tuổi, mọi nghi ngờ được dập tắt vì không ai nghĩ 20 tuổi đã chỉ đạo được một tập đoàn lớn. Nhưng sự thật thì lại đúng như vậy. Dương Nhậm Vũ đang sắp xếp tài liệu thì ngừng đầu lên.

“Thưa tổng giám đốc, tôi đã chuẩn bị xong xuôi. Nhưng cô chắc chứ?”

“Đương nhiên.”- Triệu Mạn Di thản nhiên. Sống buông thả một lần cũng không có chết được. Hơn nữa đối với thông tin cô nhận được, cũng chẳng hối tiếc.

Khách sạn Thiên Định.

“Trời đất, tôi thật không thể hiểu nổi, các cậu định giở trò quái quỷ gì hả?”- một người đàn ông, không, một chàng trai 25 tuổi cầm chiếc điện thoại, giọng nói gay gắt nhưng khuôn mặt lại như nén cười. Mất sáng, lông mày rậm kiên định. Khuôn mặt đúng chuẩn mực phong lưu đa tình lộ ra chút suýt. Dáng người cao, bộ vest lịch lãm trên người càng tôn lên vẻ quyền quý. Ở bên kia đầu dây, tiếng nhạc xập xình át đi tiếng nói của đám nam nhân. Ở bên này, Cố Hạo Thần chỉ nghe thấy loáng thoáng:

“Phòng 2...8 nhé. Chúc vui.”- tiếp đó là trận cười sảng khoái của đám nam nhân đó. Cố Hạo Thần hơi nhúu mày, nhưng thôi, dù gì bọn họ cũng có ý tốt, không nên phụ lòng bạn tốt. “Xem nào, phòng 218.”Ồ, phòng trên tầng cao nhất sao? Đám bạn rộng rãi thật đấy, trên đó là hai phòng tổng thống, vô cùng sang trọng. mọi khi anh hay ở khách sạn của tập đoàn mình, nay sang khách sạn của người khác, có vẻ không quen lắm.

Vừa lên tầng cao nhất, bước ra khỏi thang máy đã có hai người áo đen đi ra đón. “Anh là...?”- một người lên tiếng. Cố Hạo Thần thấy có vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ khách sạn của nhà khác lại khác nhà anh đến vậy sao? Nhưng anh cũng trả lời luôn.

“Tôi được gọi tới.” Tức thì hai người áo đen cả kinh, nhìn nhanh Cố Hạo Thần từ trên xuống, rồi cất lời. “Mời anh đi vào bên trong, cô ấy lát nữa sẽ tới.”- rồi anh ta dẫn Cố Hạo Thần đi vào bên trong, mở cửa rồi lại đóng vào ngay. Trên mặt hiện lên chút kinh ngạc. Cố Hạo Thần thầm đánh giá xung quanh, thầm nghĩ khách sạn riêng của nhà anh chắc tương đương nơi đây, cả căn phòng rất rộng rãi, lát đá cẩm thạch màu nâu đẹp mê người, giữa nhà, bên dưới sàn là một bể cá ngầm, có thể nhìn xuống xem đàn cá bơi lội, bộ sofa ở góc, đối diện là màn hình ti vi rộng lớn, bên trái còn có một cái cầu nhỏ bắc qua hồ có hòn non bộ, tới đó là bồn tắm trong nhà, rộng phải đến 10 người vẫn thừa chỗ, rồi bên kia có cả bể bơi. Phía bên phải là gian phòng ngủ, anh thầm nghĩ chuẩn bị trước vẫn hơn, đi vào nhà tắm, tắm xong mà cô gái kia vẫn chưa xuất hiện, khoác áo tắm vào, lên giường nằm, anh tưởng tượng ra khuôn mặt cô gái kia sẽ thế nào? Và lại nghĩ tới cái viễn cảnh cô ta bám theo anh như những nữ nhân khác, Cố Hạo Thần không khỏi nhúu mày, anh ghét phải dây dưa với bất kì cô gái nào, đối với Cố Hạo Thần anh, nữ nhân chỉ là vật phẩm đáng bàn luận khi ở trên giường mà thôi.

Đang suy nghĩ, bên ngoài có tiếng cạch cửa. Xem ra cô gái kia đã xuất hiện. Hướng đôi mắt ra ngoài, trước cửa xuất hiện một cô gái xinh đẹp, quyến rũ, mái tóc dài, uốn xoắn xòa tùy tiện trên vai, dài tới qua eo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng thanh tú, mang trong đó cái lạnh thấu xương, đôi mắt đeo kính áp tròng xanh đậm. Đôi môi đỏ rực hơi mím một chút. Bộ váy bó sát trên những đường cong nóng bỏng chỉ ngấn qua hông, trên cổ lộ ra xương quai xanh khêu gợi, một hình xăm nhỏ trên bầu ngực càng làm tăng vẻ bí ẩn cho vật bên trong áo.

“Anh đã tới?”- Triệu Mạn Di nói nhỏ, ném túi xách lên ghế sofa bên ngoài, cô từ từ bò lên giường, dí sát mặt vào Cổ Hạo Thần. Anh hơi nhíu mày, quả đám bạn của anh chọn người khéo thật, quả là một nữ nhân xinh đẹp, nóng bỏng, khe ngực sâu hun hút trước cổ Triệu Mạn Di khiến anh không khỏi nóng rực trong người.

“Ừ. Anh đợi em lâu rồi.”- Cổ Hạo Thần vươn cổ định hôn lên mặt Triệu Mạn Di, nhưng cô nhanh chóng tránh ra, rồi lại chủ động tới gần khuôn mặt Cổ Hạo Thần.

“Tôi trước hết đi tắm.”- nói rồi, cô ngồi thẳng lên, đứng dậy ra ngoài. Cổ Hạo Thần có chút khó chịu, bình thường hẳn rất ghét nữ nhân hút thuốc lá, nhưng với cô gái này có phần say mê? Lắc đầu cười, anh nhất định ăn sạch cô.

Mười lăm phút sau, Triệu Mạn Di trở lại, kính áp tròng được tháo, trên người cô bây giờ chỉ quấn một chiếc khăn tắm, vây lấy bộ ngực căng tròn và chỉ đủ che ngang hông, hai bắp đùi nhỏ thon nhưng chắc, đôi chân dài lại bò lên giường, cái đầu lắc lư chậm chậm trước mặt Cổ Hạo Thần.

“Em...”- không chịu nổi sự cám dỗ, Cổ Hạo Thần nhanh chóng ôm lấy Triệu Mạn Di- “rất đẹp.”

Cổ Hạo Thần nhanh chóng đặt Triệu Mạn Di dưới thân, đoạt lấy tấm khăn duy nhất trên người cô, lập tức trước mặt là cảnh xuân mê người, bầu ngực căng tròn, đóa hoa hồng ở giữa e lệ thẹn thùng, vòng eo không to cũng không quá nhỏ, mà thon gọn nổi lên vòng hông trắng trẻo, căng đầy. Đóa hoa giữa cặp đùi hồng hào mê người. Cơ thể Cổ Hạo Thần nóng rực nơi hạ thân, anh cởi phăng chiếc áo trên người đi, nơi kia sớm đã thức tỉnh từ lâu, sẵn sàng giao chiến.

Cổ Hạo Thần cúi xuống hôn cánh môi đẹp đẽ kia, Triệu Mạn Di cũng nhiệt tình đáp lại, bàn tay không yên phận của anh trượt từ cổ xuống xương quai xanh, rồi hướng xuống ngực, tha hồ nắn bóp, vuốt ve hồng ngọc nóng bỏng. Triệu Mạn Di dưới thân khẽ rên rỉ vì kích thích đó.

“Ừm... a...”- tiếng rên kiều mị vang lên. Cổ Hạo Thần dục vọng sôi, trượt bàn tay xuống giữ hai chân, tách hai chân Triệu Mạn Di ra, ngón tay đi thăm dò nơi khe hẹp mẫn cảm, khẽ vuốt ve một lúc, Triệu Mạn Di dưới thân không ngừng rên rỉ, không chịu được kích thích, nơi đó không ngừng tiết ra ướt át.

“Xem này, em rất nhanh liền ra như vậy.”- giọng Cổ Hạo Thần khàn khàn đầy dục vọng, thấp thoáng ngửi được hương hoa trên người Triệu Mạn Di, thoang thoảng chứ không nồng như những người con gái khác.

Triệu Mạn Di không nói gì, cái cô đang cảm nhận được bây giờ chỉ là kích thích đang dồn dập kéo đến.

Ngón tay Cổ Hạo Thần càng thâm nhập sâu hơn, Triệu Mạn Di càng uốn cong người lên, quàng tay lên cổ Cổ Hạo Thần, miệng không ngừng rên rỉ bên tai Cổ Hạo Thần.

Chợt rút tay ra, trong người Triệu Mạn Di bỗng trống rỗng. Cô mở to mắt, nhíu mày nhìn Cổ Hạo Thần. Triệu Mạn Di thầm nghĩ: “Tên khốn này đang làm cái mẹ gì vậy? cô trả tiền cho hắn là để hắn phục vụ chứ để hắn khi dễ cô à?”

Cổ Hạo Thần thấy Triệu Mạn Di biểu hiện như vậy thì thoáng vui sướng trong lòng, bản tính bá đạo nổi lên.

“Cầu anh đi...”

“Cầu cái gì?”- Triệu Mạn Di khó hiểu, tên này là đang cùng cô đóng phim cấp ba sao? Cầu xin cái gì chứ?

“Cầu anh đi vào em, nghe chưa tiểu bảo bối.”

Mặt Triệu Mạn Di giãn ra hết sức có thể, trở về trạng thái lạnh như ban đầu. Cô bỏ tay xuống, ngồi dậy, lấy khăn tắm quấn quanh người. Triệu Mạn Di quay lại nhìn Cổ Hạo Thần cười khẩy một cái rồi quay đi. Cô trả tiền để anh ta phục vụ cô chứ không phải để cô tự biến mình thành vật dưới thân cầu xin hắn.

Cố Hạo Thần không khỏi giật mình, trước giờ, nữ nhân dưới thân anh đều kiều mị cầu xin anh đi vào thỏa mãn họ, nhưng cô gái này còn làm mặt lạnh rồi cười khẩy đứng dậy đi ra ngoài. Thế là thế nào? Rõ ràng bạn anh trả tiền cho cô ta mà?

Đương nhiên anh sẽ không chịu để cô đi dễ dàng như vậy, anh bật dậy ôm người Triệu Mạn Di ngã xuống giường, rất nhanh đặt cô xuống dưới thân.

“Anh xin lỗi, người đẹp.”- Cố Hạo Thần quan sát kĩ cô gái trước mặt, cô thật xinh đẹp, khuôn mặt trắng không tì vết, không hề có dấu hiệu của trang điểm, cái miệng nhỏ nhắn vẫn là nụ cười lạnh đến thấu xương.

Dù sao hắn cũng còn biết điều. Triệu Mạn Di thầm nghĩ. Cô để Cố Hạo Thần dẫn dắt. Lần đầu tiên cô trao ột người lạ lẫm, người yêu chẳng phải, chồng càng không. Thật thối nát. Nhưng cô không chú trọng chuyện hôn nhân. Dù sao Triệu Mạn Di cũng nhận biết rằng cuộc hôn nhân với cô chỉ dựa trên cơ sở thị trường kinh doanh, không cần chú trọng.

Cảm giác xé rách đau đớn truyền từ hạ thể, rất đau. Nhưng Triệu Mạn Di chỉ nhíu mày, nhắm mắt, khẽ rên chứ không hề khóc như những cô gái khác.

“Tiểu bảo bối, rất đau sao?”- thấy Triệu Mạn Di nhắm mắt, Cố Hạo Thần không khỏi xót xa, nhưng cũng thấy vui sướng vì anh là người đầu tiên của cô gái tuyệt mỹ này.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Triệu Mạn Di vùi vào nụ hôn nồng nhiệt với Cố Hạo Thần. Môi lưỡi quấn quýt nhau đến thiếu oxy mới buông ra. Chân Triệu Mạn Di quấn lấy lưng Cố Hạo Thần, anh lại cúi xuống hôn lên bầu nhũ hoa đang dựng lên vì kích thích nóng bỏng. Thân dưới chậm chậm ra vào nơi hoa huyết, một tay thò xuống kích thích hoa huyết tiết ra mật ngọt.

Khi Triệu Mạn Di dần dần quen, không còn đau như ban đầu mà lại có cảm giác tê dại dưới thân, cô quấn chặt lấy Cố Hạo Thần.

“A... tôi sắp không được.”- tử cung cô co rút làm Cố Hạo Thần cũng một trận suýt phóng ra.

“Em đương nhiên được.”- Cố Hạo Thần ra sức chuyển động thân dưới, khoái cảm kịch liệt trào tới.

“A...”- một lát sau, cả hai đã đạt tới cao trào, phía dưới dục tình liên tục trào ra.

Cố Hạo Thần nằm trên cơ thể mềm mại của Triệu Mạn Di không được bao lâu, ngọn lửa lại bùng lên mãnh liệt. Anh nhẹ nhàng nâng giai nhân dưới thân lên, cô khẽ nhíu mày khi anh đi vào bên trong, nhưng cũng dần quen mà mơ màng rên lên, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, đôi tay ôm chặt cổ Cố Hạo Thần. Môi hai người quấn chặt lấy nhau.

“A... em thật giỏi, thật chặt.”- Cố Hạo Thần khẽ nói. Triệu Mạn Di chỉ ưm ưm rên lên theo nhịp của Cố Hạo Thần.

Sau khi đã thấm mệt, hai người nằm ôm nhau đi vào giấc ngủ. Triệu Mạn Di ngủ rất ngon, còn Cố Hạo Thần mãi mới có thể ngủ được.

Có phải cô gái này rất lạ không? Không hề nói câu gì, chỉ lặng lẽ để anh dẫn dắt. Đây là lần đầu của cô nên cô không có kinh nghiệm sao? Nhưng khi anh muốn cô cầu anh, tại sao cô lại cười khinh khỉnh nhìn anh? Chẳng lẽ anh mới là kẻ cần cô sao?

Trước giờ, những cô gái dưới thân anh luôn miệng cầu xin anh. Còn cô gái này thật kì lạ. Anh vốn không thích dây dưa vớ vẩn, nhưng với cô gái này, anh vẫn chưa thấy đủ.

Ngắm nhìn Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần thấy bình yên lạ. Hàng lông mi dài cong quẹo rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn, môi hồng khẽ chu lên khi này bị anh cắn đến sưng đỏ, chạm khẽ vào đôi môi Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần có cảm giác rất ấm áp. Trước đây anh chưa từng đối với nữ nhân nào ôn nhu như vậy. Cơ thể nóng bỏng áp sát vào người anh. Thân dưới rạo rực như có lửa, không muốn kinh động tới nữ nhân xinh đẹp, Cố Hạo Thần cố gắng nhắm nghiền mắt lại ngủ.

Sáng hôm sau, Triệu Mạn Di chợt tỉnh dậy, quay lại đằng sau, nhìn Cố Hạo Thần đang ngủ say, lông mày khẽ nhíu lại, ngũ quan cân đối, cơ thể đẹp đẽ lộ ra, không chút mờ thừa, vô cùng săn chắc. Triệu Mạn Di

đưa bàn tay nhỏ nhắn xoa lên khuôn mặt anh. Tiến tới hôn nhẹ lên khóe môi Cố Hạo Thần, môi cô khẽ nở nụ cười ngọt ngào. Đang cười và ngắm Cố Hạo Thần, anh bất chợt mở mắt ra.

Nụ cười của Triệu Mạn Di dịu lại, cuối cùng lạnh tanh, như thể trước đó chưa hề có nụ hôn hay nụ cười nào.

“Đã tỉnh sao?”- Cố Hạo Thần mỉm cười nhìn Triệu Mạn Di, trước đó thấy cô chủ động hôn mình, lại còn cười ngọt ngào, anh thấy vui, nhưng chỉ vài giây sau, Triệu Mạn Di thu hồi nụ cười thành khuôn mặt lạnh tanh, Cố Hạo Thần có chút cảm thấy cô rất thú vị.

“Ừm...”- Triệu Mạn Di khẽ gật đầu.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ không hề chói, nhưng khi rơi vào làn da Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần lại thấy vô cùng chói mắt. Cô có làn da trắng nõn mịn màng, khiến anh không thể rời mắt. Bầu ngực đầy đặn thấp thoáng sau tấm chăn làm Cố Hạo Thần lại rạo rực, anh ngồi dậy rồi cúi xuống hôn lên hình xăm trên ngực Triệu Mạn Di. Anh ghen tị với nó, vì nó vĩnh viễn được trên cơ thể cô.

“Ừm...”- khẽ cong người lên, phía dưới, Triệu Mạn Di khẽ cựa quậy, càng làm tăng hứng thú của Cố Hạo Thần.

“Anh nghĩ anh muốn em lần nữa.”- thầm cảm ơn mấy người bạn đã tìm cho anh một cô gái thú vị, Cố Hạo Thần lại một lần nữa thâm nhập bên trong Triệu Mạn Di.

Trong căn phòng tổng thống, hơi thở dồn dập, tiếng rên rỉ, tiếng gầm nhẹ như mãnh thú hợp lại, tạo nên một không gian mờ ám, đầy dục tình.

“Chúng ta đi tắm.”- Cố Hạo Thần khẽ nâng Triệu Mạn Di dậy, bế trên tay hướng ra bồn tắm.

Vận nước, dòng nước ấm áp lan la trên cơ thể hai người, Triệu Mạn Di ngại ngùng không nhìn Cố Hạo Thần. Cơ thể anh quá hoàn hảo. Anh vì thấy cô ngượng ngùng, hứng thú với cô lại tăng lên.

“Bảo bối, chúng ta ở đây được không?”- Cố Hạo Thần nhỏ giọng, hơi thở nam tính phả lên mặt Triệu Mạn Di, cô không nói gì, chỉ vươn tới liếm một nhát lên môi Cố Hạo Thần.

Thấy Triệu Mạn Di tỏ ý đồng ý, Cố Hạo Thần điều chỉnh cô quay lưng lại, dùng ngón tay khơi mào dục vọng trong cô, một ngón, hai ngón, tới ba ngón, khi thấy nơi đó hút chặt tay anh, không ngừng tiết ra xuân thủy, Triệu Mạn Di khẽ run lên.

Thấy vậy, anh nhanh chóng rút tay ra. Khi Triệu Mạn Di không hiểu sao thì Cố Hạo Thần đã nhét sâu vật sớm cương cứng vào bên trong cô, nhẹ nhàng dao động.

“A...”- chỉ còn lại tiếng rên rỉ kiều mị của Triệu Mạn Di. Cô chưa bao giờ trải qua kích thích mạnh như vậy, thậm chí tỉnh chính mình. Cô cũng chủ động vận vận thân mình để Cố Hạo Thần dễ dàng thâm nhập sâu hơn.

“Em thật giỏi, vật nhỏ...”- đưa ngón tay trêu đùa nơi bọn họ giao nhau- “xem này, em rất ướt như vậy, muốn anh đến vậy sao?”

Bàn tay kia Cố Hạo Thần hướng lên phía trước, xoa bóp bầu vú săn chắc đầy đặn. Anh trêu đùa nụ hoa trên đó làm Triệu Mạn Di không ngừng rên rỉ.

Cố Hạo Thần nhanh chóng ra vào nước rút trong cơ thể Triệu Mạn Di, cô càng co bóp dữ dội. Chỉ vậy vài lần, hai người lập tức tới cao trào, cùng hưởng thụ trong bồn tắm.

“Tôi ra ngoài gọi điện thoại.”- Triệu Mạn Di từ từ đứng dậy, với khăn tắm quấn quanh ngực, bước ra.

Cố Hạo Thần ngắm nhìn Triệu Mạn Di, cô khiến anh không thể rời mắt. Ngẩng đầu ra sau, bỗng anh thấy buồn ngủ ghê gớm, khẽ nhắm mắt lại một lát.

Triệu Mạn Di lấy đồ trong tủ ra mặc, chuẩn bị xong hết, cô cầm một chiếc áo choàng bông hướng tới phòng tắm. Cố Hạo Thần đang nằm trong đó, mắt nhắm nghiền.

“Thuốc ngủ thật công hiệu.”- Triệu Mạn Di lầm bầm, đêm qua cô đã pha một li trà, Cố Hạo Thần đã sớm uống, thuốc ngủ sẽ phát tác sau 8 tiếng. chỉ có cách đó, cô mới dễ dàng đi mà không để lộ thân phận.

Triệu Mạn Di rút hết nước trong bồn tắm, khê nâng Cổ Hạo Thần dậy, khoác tạm cho anh chiếc áo.

Cầm túi xách ra ngoài, đã có ba vệ sĩ áo đen, hai người hôm qua đứng ở đó.

“Chào Triệu tổng.”- ba người cúi xuống chào Triệu Mạn Di, trước giờ, họ đều rất biết lễ nghi.

“Được.”- Triệu Mạn Di chỉ vào bên trong- “đưa anh ta vào giường, khi nào tỉnh, đưa anh ta xuống dưới.”

Hai người vội vã đi vào, còn lại một người, đứng đó run rẩy nhìn Triệu Mạn Di.

“Chuyện gì sao?”- cô bất ngờ vì hành động của anh ta.

Người này run rẩy, nhìn Triệu Mạn Di không chớp mắt, trán đổ mồ hôi lạnh.

“Thưa Triệu tổng, thật ra, hôm qua người con trai kia gọi điện báo là cậu ta không thể tới được, nhà cậu ta có chuyện đột xuất.”

Triệu Mạn Di khẽ giật mình.

“Vậy người trong kia?”- cô thấy khuôn mặt Cổ Hạo Thần khá quen nhưng lại không nhớ ra là ai.

Người này run rẩy, rõ ràng có mấy lạnh nhưng sao hán không ngừng chảy mồ hôi.

“Tôi không rõ, có thể anh ta đi nhầm, hoặc thể nào đó.”

Triệu Mạn Di giọng lạnh tanh.

“Tìm hiểu thân thể. Không được tiết lộ về tôi dù anh ta có hỏi.”

“Vâng, vâng.”- người này sau khi Triệu Mạn Di đi thì như thoát được cả gánh nặng trong lòng. Vội thở hắt ra. Mỗi lần đứng cạnh Triệu Mạn Di luôn làm ọi người cảm thấy như đang đứng trước vành móng ngựa bằng băng lạnh ngắt.

Thật đáng sợ.

Tới Triệu Thế Vương, Triệu Mạn Di đi lên bằng thang máy riêng dưới gara, không ai có thể nhìn thấy. Cô đã quen với việc này, trở thành nhân vật bí ẩn trong mắt mọi người. Cô làm vậy một phần cũng vì Triệu Thế Vương, nếu là nam nhân, 20 tuổi tiếp quản tập đoàn là chuyện bình thường. Nhưng cô là một nữ nhân, nếu để lộ, chắc chắn sức ép dư luận là không nhỏ, nó sẽ gây ảnh hưởng tới việc tiếp quản tập đoàn.

Bên cạnh cô luôn là Dương Nhậm Vũ, anh là thư kí kiêm trợ lí của cô, mỗi cuộc họp luôn là anh xuất hiện.

Triệu Mạn Di có nhiều người theo đuổi, những anh chàng trong công ty liên tục gửi hoa, thư cùng quà cho cô. Triệu Mạn Di chỉ nhận hoa, còn thư và quà thì gửi về chính chủ. Nhận hoa chỉ là một phần theo phép lịch sự, sau đó, cô chỉ nhắm vào đúng một nơi: “thùng rác” khiến Dương Nhậm Vũ thỉnh thoảng nói cô quá vô tâm. Cô chỉ mỉm cười.

Cô quyết định điều hành tập đoàn được năm năm sẽ ra mắt báo giới. Nhưng giờ, ông nội muốn cô kết hôn, chẳng hóa ra muốn cô mở hộp báo và tiết lộ thân phận sao?

Nhưng cô đã khéo léo nơi thời gian, và ông nội cho cô thời hạn một năm.

Một năm để tự tìm người thích hợp, nếu không tìm được, hôn nhân của Triệu Mạn Di cô sẽ theo sự sắp xếp của gia đình.

Một ngày làm việc hơi có chút căng thẳng, cô nghĩ đến người triền miên trên giường hôm qua. Anh ta là ai?

Lại nói tới Cổ Hạo Thần, vừa tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường, nữ nhân kia thì không thấy đâu, anh còn chưa trả tiền cho cô mà.

Nhăn mặt ngồi dậy, phía dưới đệm là vệt máu đỏ tươi cùng dấu vết hoan ái của Triệu Mạn Di và anh đêm qua. Trên bàn là một chiếc hộp rất to, bên trong có một bộ vest đầy đủ carvat, sơ mi, quần áo, nhìn thấy đúng cỡ của anh. Trên đó kẹp một mảnh giấy.

“Cảm ơn anh, hi vọng sẽ ... gặp lại.”

Cô để lững dẫu ba chấm. Cố Hạo Thần nhíu mày suy nghĩ. Cô gái này thật quá thú vị đi, trước khi đi còn tặng anh bộ âu phục. Anh rút trong túi áo ra chiếc bút, điền một chữ vào chỗ chấm lững.

Đi ra bên ngoài, hai vệ sĩ áo đen hôm qua cúi chào Cố Hạo Thần, còn đưa anh xuống tận nhà xe.

Cố Hạo Thần băn khoăn, chẳng lẽ khách sạn này có lệ phòng tổng thống phải có người canh giữ sao? Nhưng phòng tổng thống thường chỉ để cho chủ khách sạn ở thôi chứ? Hay trong khách sạn này có hai phòng tổng thống? nếu vậy thì thật khổ cho lũ bạn của anh rồi.

Tới công ty, mọi người một câu Cố tổng hai câu Cố tổng. các cô gái xung quanh liếc mắt đưa tình liên tục, Cố Hạo Thần chỉ mặc kệ quay đi. Anh là con rùa vàng trong mắt bao cô gái, anh luôn lạnh lùng như vậy. Mọi người muốn nhìn thấy nụ cười trong anh, chắc phải tốn không ít công sức mà vẫn không thể làm được.

“Cố Hạo Thần, thế nào? Đêm qua vui chứ?”- Bạch Phi Hằng – trợ lý, cũng là bạn tốt của Cố Hạo Thần vui vẻ hỏi. Anh ta không biết rằng do âm thanh quá ồn ào nên sự nhầm lẫn tai hại đã nổ ra.

Cố Hạo Thần lẳng lặng nhấp một ngụm cà phê, nhìn Bạch Phi Hằng mang theo ý cười.

“Rất tốt, cậu rất biết lựa chọn, rất biết đầu tư. Cô gái ấy quả thực rất tuyệt.”

Nghe Cố Hạo Thần khen, Bạch Phi Hằng cũng không nói gì nhiều, chỉ đập lưng Cố Hạo Thần.

“Rất tốt, rất tốt.”

Cố Hạo Thần ngồi trên ghế da, nhớ tới Triệu Mạn Di, anh còn chưa biết tên cô là gì, nhưng anh có linh cảm, bọn họ chắc chắn sẽ gặp lại.

Bạch Phi Hằng chợt dừng lại một lát, lấy trong cặp ra một tập tài liệu.

“Thần, cậu xem đi, đây là mấy bản kế hoạch và hợp đồng theo ý cậu, tôi đã chuẩn bị xong. Nhưng cậu chắc chứ? Vì nghe nói nữ tổng giám đốc bí ẩn của Triệu Thế Vương rất khó chiều, cô ta sẵn sàng quăng tiền đi chứ không thèm thu lại mấy đồng tiền không đáng đâu. Tập đoàn Võ thị đề ra mức giá rất cao, bình thường nếu chỉ hợp tác theo kiểu một chút, Triệu Thế Vương chỉ nhận được 20% vì hợp tác không đáng kể, nhưng đằng này, Võ thị lại trả cho Triệu Thế Vương 50%, theo kiểu hợp tác song phương ấy. Lãi nhiều như thế mà Triệu Thế Vương còn không đồng ý.”- Bạch Phi Hằng khó chịu kể lể- “tuy một phần là do Võ thị mới thành lập, nhưng nghe nói cô ta không thích lũ ngựa non háu đá. Nếu hợp tác không thành công, chẳng phải Triệu Thế Vương phí công vô ích hay sao?”

Cố Hạo Thần gật đầu, cầm mấy bản kế hoạch lên.

“Tôi biết, nhưng Hằng, cậu nên nghĩ cho kĩ. Chúng ta là Cố thị, thành lập cũng cùng thời với Triệu Thế Vương, chúng ta và Triệu Thế Vương tuy tương đương nhau là bất động sản và đa lĩnh vực nhưng mới chỉ hợp tác giữa các công ty con với nhau, cũng có thể coi là có hợp tác. Hơn nữa, dự án của chúng ta yêu cầu hợp tác song phương, hai bên cùng có lợi. Lại là dự án lớn, thu nhập cũng cao, hai tập đoàn Cố thị và Triệu Thế Vương gặp nhau chẳng phải trở thành cá gặp nước sao? Chẳng những đem về lợi nhuận à còn tăng cổ phần cổ phiếu.”- Cố Hạo Thần vỗ vai Bạch Phi Hằng- “yên tâm, tôi đã nghĩ kĩ rồi. Vả lại, tôi rất tốt chuyện đàm phán. Lần này tôi sẽ đích thân đi. Dự án nhỏ thì có thể Triệu tổng chỉ đứng sau chỉ đạo, còn đây là dự án lớn, chắc chắn cô ấy sẽ tiếp chuyện chúng ta.”

Nghe danh nữ tổng giám đốc Triệu Thế Vương đã lâu, Cố Hạo Thần không khỏi tò mò. Một nữ tổng được bao trong bức màn tối đen liệu bao giờ xuất hiện? Kể cả những người trong Triệu Thế Vương cũng khó mà gặp được, những quan chức cấp cao trong tập đoàn cũng chỉ may mắn được nói chuyện với tổng giám đốc qua màn hình tối đen.

“Thần, tôi nghe nói không khí trong phòng họp và đàm phán bên đó không khác gì ngục Diêm La đâu.”- Bạch Phi Hằng khẽ rùng mình- “nghe nói bên đó có cô giám đốc nhân sự do quá sợ hãi vì độ lạnh trong giọng nói của Triệu tổng ở đó mà ngất cả ra đấy. Vị nữ tổng giám đốc kia quả rất đáng sợ và bí ẩn, chả ai nhìn được cô ta dù chỉ là một ngón tay.”

Cố Hạo Thần giương mi, đứng dậy đi ra chỗ cửa kính nhìn xuống dưới. Hôm nay thật rất đông, anh nhớ lại nữ nhân đêm qua, có phần lạnh lạnh giống với nữ tổng giám đốc kia. Rồi anh lại lắc đầu kêu thầm không thể. Vị tổng giám đốc kia quá kín tiếng, chắc chắn không thể sống buông thả như cô gái kia.

“Tôi đã quyết, lịch đã hẹn từ tuần trước, sáng mai chúng ta sẽ tới đó.”

Không làm cách nào khuyên nổi Cố Hạo Thần. Bạch Phi Hằng cũng đi ra ngoài luôn. Ngày mai sẽ vô cùng khó khăn đây.

2. Chương 2: Cuộc Đàm Phán Và Điều Kiện Kỳ Lạ

“Triệu tổng, người của Cố thị đã tới. Đích thân Cố tổng bên đó sẽ đàm phán.”- Dương Nhậm Vũ nói với Triệu Mạn Di. Anh điều chỉnh máy tính kết nối với Camera trong phòng đàm phán để Triệu Mạn Di có thể bao quát toàn bộ.

Bên kia phòng họp mở ra, một nhân viên chỉ chỗ cho Cố Hạo Thần và Bạch Phi Hằng.

“Mời Cố tổng... Mời trợ lí Bạch.”

Bên này Triệu Mạn Di bất chợt nhìn vào màn hình. Hai mắt mở to.

Là anh ta?

Người đây đưa với cô đêm qua là Cố Hạo Thần? Hôm nay anh ta mặc bộ vest Armani đen, sơ mi bên trong màu trắng tăng sự tuấn lãng.

Bình tĩnh, anh ta không thể biết cô được, cứ như cũ mà làm thôi.

Chỉ có một điều Triệu Mạn Di chắc chắn, anh ta đi nhằm phòng chứ không hề cố ý.

Có lẽ mục đích của anh ta tới khách sạn nhà cô cũng giống cô thôi, lúc đó không hề để ý đã lên nhầm, vì có hai phòng tổng thống, phòng kia mới là dành cho khách. Triệu Mạn Di đã nghe vệ sĩ nói ở phòng tổng thống phía dưới có một cô gái ở đó qua đêm và sáng bỏ đi với vẻ giận dữ.

Xem ra ai kia đắc tội nữ nhân vì nhầm rồi.

“Thưa Cố tổng của tập đoàn Cố thị cùng mọi người, hôm nay Triệu tổng của chúng tôi đã xếp lịch cho các vị tới để đàm phán hợp tác song phương dự án xây dựng khu giải trí cấp cao cùng sân golf và khu nghỉ dưỡng. Đây là một dự án rất lớn từ trước tới nay chúng ta từng hợp tác với nhau, nếu cuộc đàm phán thành công, đôi bên có lợi. Nhưng nếu thành công mà hợp tác không thành, các vị sẽ phải bồi thường 30% phí tổn thất, 20% phí dịch vụ chúng tôi tuy không cần nhắc nhưng sẽ thay vào đó là 10% cổ phần của Cố thị. Vì Cố thị là bên đưa ra đề nghị hợp tác. Các vị đã cân nhắc kĩ chưa?”- Dương Nhậm Vũ nói bên kia đầu dây.

Triệu Mạn Di chầm một điều thuốc. Trước giờ, rất ít tập đoàn chịu được sự khắc nghiệt của luật đền bù thiệt hại của Triệu Thế Vương, nhưng cũng vì vậy mà họ phải dốc hết sức làm việc, và cuối cùng đem lại lợi nhuận rất cao cho đôi bên. Cái khó của họ chính là phải đàm phán thành công với Triệu Thế Vương, chịu được sức ép trong cuộc đàm phán, chế ngự được cái lạnh bên người khi tiếp chuyện với Triệu tổng- một nữ nhân bí ẩn.

“Chúng tôi đã cân nhắc kĩ.”- Cố Hạo Thần gật đầu kiên quyết. Anh muốn thử tiếp chuyện với vị nữ tổng giám đốc đặc biệt kia xem sao.

“Vậy được, bây giờ Triệu tổng sẽ tiếp chuyện các vị.”

Lập tức xung quanh có một trận xôn xao từ các giám đốc cùng các quản lý bộ phận.

“Bắt đầu rồi...”

“Yên tâm, tôi đã uống thuốc trợ tim...”

“Tôi đã uống thuốc ổn định thần kinh rồi...”

“Tôi mang theo găng tay giữ ấm...”

“Này, kể chuyện cười đi, kể nhỏ nhỏ thôi...”

“Ngày xưa có một con ma... á... sao đánh tôi?”

“...”

Cố Hạo Thần chỉ biết cười khổ, Bạch Phi Hằng bên cạnh khẽ run lên vì sợ. Anh cảm thấy có chút cổ không khí u ám. Liệu cô gái kia có uy lực gì khiến người khác khiếp sợ?

“Chào các vị.”- một âm thanh lãnh khốc vang lên, làm không khí phòng họp càng căng thẳng. Triệu Mạn Di ngồi tựa trên ghế, hít một hơi thuốc rồi phả ra.

Cố Hạo Thần nhìn lên màn hình đen có gắn camera ba chiều.

“Chào Triệu tổng. Tôi là Cố Hạo Thần- tổng giám đốc Cố thị.”- giọng nói của anh nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng vẫn chứa trong đó cái lạnh lẽo vốn có trong người anh.

Mọi người thăm ai oán trong lòng, thêm một tảng băng nữa rồi.

“Tôi đã sớm biết.”- Triệu Mạn Di cười lạnh, cô sẽ xem Cố Hạo Thần chịu được bao lâu- “Quý tập đoàn Cố thị đã mở lời, tôi đã xem qua bản kế hoạch của các vị. Sau khi hợp tác, chuyện đôi bên cùng có lợi là lẽ đương nhiên, nhưng Cố thị đã tìm tới Triệu Thế Vương mưu cầu hợp tác, lợi nhuận chúng tôi nhận được, đương nhiên hơn. Để Cố thị phải thiệt thòi mất ba tháng, các vị nghĩ kĩ chưa?” Vì có luật tập đoàn được mời hợp tác sẽ được ưu đãi nhận lãi toàn phần trong vòng ba tháng, đây lại là dự án lớn, chắc chắn Cố Hạo Thần phải cố gắng lắm mới có được quyết định khó khăn này.

Cố Hạo Thần ngả người ra một chút, giọng nói này, sự bình thản rất cao, vị nữ tổng giám đốc này quả có tài ăn nói, trước những cái lợi cũng không bao giờ tỏ ra mình cần.

Khi nhận được giấy hẹn, Bạch Phi Hằng và Cố Hạo Thần đã vô cùng vui mừng, tổng giám đốc của Triệu Thế Vương không phải muốn gặp là được. Bản kế hoạch hợp tác phải thật hoàn chỉnh, thật mang lại lợi ích cao, thu nhập lớn và vững vàng mới có thể được tham gia đàm phán. Thế nên, trên thương trường thường lưu truyền, chỉ cần nhận được giấy hẹn của Triệu tổng đã thành công một nửa. Nhưng thực tế phũ phàng cho thấy, phải đấu được với Triệu tổng trên bàn đàm phán mới được cho là thiên tài.

“Tôi đã suy nghĩ kĩ, chuyện hợp tác với Triệu Thế Vương, chúng tôi đã rất cân nhắc. Ngoài Triệu Thế Vương, không còn một tập đoàn nào có thể đảm đương cùng chúng tôi trong dự án này.”- Cố Hạo Thần lật bản kế hoạch- “Về chuyện lời lãi, đương nhiên theo luật. Thứ chúng tôi cần thật sự chính là sự ổn định trong hợp tác song phương và lợi nhuận về sau. Hơn nữa việc xuất vốn ra bên ngoài chúng tôi đã từng nghĩ tới, nhưng sự đảm bảo không cao, không thể liều lĩnh đặt cho người khác. Triệu Thế Vương là lựa chọn tốt nhất của chúng tôi để hướng tới hợp tác.”

Mọi người trong phòng họp khốc thâm trong lòng. Không khí càng trở nên lạnh lẽo khi sau đó Triệu Mạn Di không nói thêm tiếng nào.

“Những lúc Triệu tổng im lặng, tốt nhất là nên im lặng theo, vì lúc này, cô ấy đang suy nghĩ để đưa ra quyết định đấy.”- vị giám đốc đầu hói nói nhỏ với Bạch Phi Hằng. Bạch Phi Hằng lại quay sang nháy với Cố Hạo Thần. Anh chỉ yên lặng hướng tới màn hình, chờ một quyết định.

“Cậu nghĩ cô ấy có đồng ý không?”- Bạch Phi Hằng hỏi Cố Hạo Thần, tay nắm chặt vạt áo. Đằng sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Cố Hạo Thần thấy có vẻ không ổn, ngược nhìn xung quanh, ai nấy lau mồ hôi lạnh trên mặt. Mặt mũi tái mét. Anh chỉ lắc đầu cười khổ. Sao họ lại coi Triệu tổng như hung thần vậy?

Ở Cố thị, anh đã bị coi là nhân vật đáng sợ rồi, bây giờ còn có cả Triệu tổng đáng sợ hơn. Cố thị cũng không phải tập đoàn dễ hợp tác. Trên thương trường thực lực của cả hai tập đoàn là ngang nhau. Nhưng Cố thị dễ hợp tác hơn một chút, vì đối phương còn thấy mặt tổng giám đốc mà ứng biến. Nhưng ở Triệu Thế Vương, điều làm bọn họ sợ là không khí căng thẳng cùng vị nữ tổng giám đốc bí ẩn xuất quỷ nhập thần.

Suốt gần ba mươi phút vẫn không có tiếng động nào phát ra, có cô thư kí bên Cố thị đã nước mắt rùng rùng vì sợ khiến Bạch Phi Hằng phải phát run lên. Bên Triệu Thế Vương cũng không khá hơn, mặc dù bọn họ chỉ tham gia xem đàm phán và ghi chép các thứ trong bản kế hoạch để phân ban hợp lý nhưng cũng chịu sức ép khủng khiếp, mặt liên tục đổ mồ hôi mặc dù có máy lạnh vù vù trên đầu.

Riêng Cố Hạo Thần vẫn bình thản, anh nhận thấy chẳng có gì phải căng thẳng cả. Triệu tổng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân mà mọi người không biết đến thôi mà? Đâu tới nỗi phải sợ hãi?

Thế nhưng anh đã lầm. Suốt thời gian đó, Triệu Mạn Di chỉ ngồi nhìn anh trên camera, miệng cười lạnh, thỉnh thoảng lại rót rượu uống. Cô thầm nghĩ:

“Thứ quan trọng là xem xét sự can đảm của đối phương, dám làm dám chịu, dám chấp nhận mới là kẻ nên hợp tác. Còn những người chỉ trải qua một chút sợ hãi đã mềm nhũn, thực không đáng.”

Quan sát hành động của từng người, Triệu Mạn Di rất hài lòng về Cố Hạo Thần. Cô đang suy nghĩ sẽ trả lời Cố Hạo Thần.

Tròn đúng ba mươi phút, Triệu Mạn Di chậm rãi cất tiếng.

“Là chúng tôi chọn Cố thị.”- giọng nói lạnh lẽo, lãnh khốc lại vang lên.

Mọi người giật mình, có người thở hắt ra một tiếng rồi gục mặt xuống bàn. Người thì ôm mặt ngã ra sau mà thở phì phò như bị thiếu oxy.

Cố Hạo Thần nở nụ cười, cầm bản hợp đồng.

“Triệu tổng, rất vui vì sự hợp tác.”- anh biết cô không thừa nhận Cố thị chọn Triệu Thế Vương, mà nói Triệu Thế Vương chọn Cố thị, cho thấy sự bá đạo chiếm giữ của mình. Anh thầm nghĩ cô chẳng phải rất thú vị sao?

“Bất quá...”- Triệu Mạn Di lại lên tiếng- “Tôi có một điều kiện nhỏ. Nếu hoàn thành, chúng ta lập tức kí hợp đồng.”

Cô tự nâng ly rượu kề miệng. Chẳng lẽ lại không thể trêu đùa tên tổng giám đốc đẹp trai kia một chút.

Bạch Phi Hằng giật mình, mặt sợ hãi. Mọi người cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

“Chẳng lẽ... cổ phần... trời ơi...”- có giọng nói nhỏ nhỏ vang lên.

Hiệp định cổ phần sẽ giúp Triệu Thế Vương có thêm 10% cổ phần vĩnh viễn của Cố thị nếu hợp tác thành công, thay vào đó, Triệu Thế Vương sẽ không nhận lời lãi trong ba tháng đầu.

Cố Hạo Thần cảm nhận được ở Triệu Mạn Di một cái gì đó vô cùng sắc bén. Anh nghĩ chắc chắn cô không phải Mandy Triệu- con gái Triệu gia, vì một cái đầu óc 22 tuổi chưa thể suy nghĩ được như vậy. Tuy thế, anh vẫn mỉm cười.

“Mời Triệu tổng.”

Câu nói tiếp theo của Triệu Mạn Di khiến người người khiếp đảm, có người còn ngoáy lại lỗ tai để nghe lại.

“Bất quá, tôi muốn chúng ta giao đấu bi-a đi.”- Triệu Mạn Di ngả người ra ghé cười, tiếng cười lạnh lạnh của cô khiến mọi người sững sờ.

“Tổng giám đốc cười sao?”

“Tôi bị điếc không nghe thấy gì cả.”

“Tôi tổn thọ rồi, nhất định về hưu sớm.”

Cố Hạo Thần đành hắng nhỏ một chút rồi hướng lên màn hình.

“Triệu tổng, cô thật thú vị.”

Mọi người đồng loạt đổ cái rầm. Thú vị? Đó là từ tối kị không nên dùng với nữ tổng giám đốc của bọn họ.

Xem ra Cố tổng thực sự xong rồi.

Bây giờ mọi người chỉ nghe được tiếng cười duy nhất của đàn ông ở bên kia- Dương Nhậm Vũ. Anh thật không ngờ có người nói Triệu Mạn Di thú vị, anh che miệng, nhưng nhất thời không kiềm được mà cười lên, tuy không to nhưng đủ để mọi người nghe thấy.

“Dương Nhậm Vũ...”- Triệu Mạn Di nhắc nhở, chỉnh lại micro- “tám giờ sáng mai, câu lạc bộ Triệu Thế. Một trận ứng định thời gian và số lần bắn. Đừng tới muộn.”

Nói rồi ngắt tín hiệu.

Kết thúc cuộc họp, người bên Cố thị không thể tin rằng hợp tác đã sớm được quyết định, và lại giao đầu thêm một trận bi- a.

Vừa ra khỏi phòng họp đã thấy những người ở Triệu Thế Vương thở phì phò. Cô giám đốc nhân sự cùng thư kí còn choáng váng, run rẩy lấy thuốc trong túi xách ra uống vội.

Nhìn mọi người như vậy không thoải mái, Cố Hạo Thần có chút cười trong lòng. Những người này quả thật rất nhát chết, nhưng nếu không phải anh là con người có thần kinh thép, chắc cũng không thể chịu được bầu không khí đáng sợ trong phòng này.

Người ta nói thực đúng “Đàm phán xong với Triệu tổng, não chết đi một nửa, tuổi thọ giảm một phần ba.”

“A, thưa cố tổng...”- giám đốc kế hoạch cười xun xoe trước Cố Hạo Thần- “Chẳng hay Cố tổng có thể dùng với chúng tôi bữa cơm không? Nhà hàng Triệu Thế của chúng tôi rất hoan nghênh. Và cũng vì sự hợp tác sắp tới của chúng ta.”

Cố Hạo Thần cũng vui vẻ đáp lại:

“Vây phiền giám đốc Vương.”

Nhà hàng Triệu Thế nằm ở tầng 25, cách tầng cao nhất của tổng giám đốc Triệu Mạn Di 11 tầng lầu. Nhà hàng này chỉ chuyên phục vụ Triệu tổng, các quan chức cấp cao và khách hàng của công ty đã hợp tác thành công.

“Mời ngồi, Cố tổng...”- giám đốc Vương gọi menu đặt nguyên một bàn tiệc, lại quay ra Cố Hạo Thần- “tổng giám đốc của chúng tôi không thể tiếp, mong là tôi không làm Cố tổng thất vọng.”

“Không sao, tôi cũng rất dễ.” Cố Hạo Thần vui vẻ trả lời- “Chỉ là, chúng tôi bản khoản thắc mắc một điều, chẳng lẽ các vị chưa ai gặp Triệu tổng sao?”

Giám đốc Vương xua tay.

“Chưa ai được gặp cả, Cố tổng đừng nghĩ dễ dàng gặp được. Mỗi sáng, xe của Triệu tổng được lái vào gara dành riêng cho Triệu tổng, trợ lý Dương sẽ mở thang máy trong nhà xe và Triệu tổng sẽ lên thẳng trên đó, không ai có cơ hội nhìn thấy cô ấy. Chúng tôi chỉ có một mong ước nho nhỏ, đó là được thoáng thấy cô ấy một lần thôi. Một phụ nữ uy quyền...”

Về tự hào của giám đốc Vương làm Cố Hạo Thần thấy buồn cười. Không phải chứ? Chẳng phải họ luôn coi Triệu tổng của họ là hung thần sao?

Bữa ăn đang diễn ra vui vẻ, Giám đốc Vương và Cố Hạo Thần cũng nói chuyện về dự án và những hợp tác sắp tới nếu hợp đồng được kí. Một lát sau, có một nam nhân viên chạy vào.

“Tổng giám đốc Vương, kí cho tôi vào đơn đặt hàng đồ dùng trên phòng Triệu tổng.”

“Có chuyện gì vậy?”

Nam nhân viên đó thở dài.

“Còn không phải vì có người nói Triệu tổng thú vị sao?”- anh ta nhìn sang Cố Hạo Thần- “Nhờ công lao của Cố tổng mà Triệu tổng của chúng tôi nổi lên thú vị đập phá hết đồ đạc trong phòng. Đồ thủy tinh, các chai rượu quý, cô ấy đập tan không còn một mảnh. Lật tung cả bàn làm việc. Không sót một thứ gì còn nguyên vẹn. Cũng may chỉ là ở phòng làm việc bên ngoài. Các nơi bên trong không làm sao.”

Cố Hạo Thần sững sờ. Cô gái này lấy việc đập phá các thứ ra để trút giận sao?

“Nhưng... tại sao Triệu tổng lại làm vậy? không phải vì tôi chọc giận đấy chứ?”

Giám đốc Vương cười hề hề.

“Không phải Triệu tổng giận đâu, Cố tổng đừng lo. Chỉ là cô ấy thích thể thôi. Mỗi lần ông bà Triệu tới đây rồi đi về, cô ấy đều có phản ứng như vậy.”- ông ta kí lên tờ giấy xong. Cậu nam nhân viên chạy vội đi ngay.

Cố Hạo Thần làm ra vẻ đã hiểu, bỗng một cổ nghi ngờ xuất hiện.

“Chẳng lẽ không ai nghi ngờ Triệu tổng chính là Mandy Triệu sao?”

“Cố tổng không biết rồi, Mandy Triệu cô bé ấy mới 22 tuổi thôi, hơn nữa còn du học ở nước ngoài. Ông bà Triệu chỉ tiết lộ Triệu tổng của chúng tôi đúng là một cô gái ở Triệu gia nhưng không phải con gái họ. Họ chỉ có duy nhất Mandy Triệu thôi. Cố tổng nghĩ một nữ nhân 22 tuổi sao có thể chỉ đạo được Triệu Thế Vương?”

“Cũng phải.”- Cố Hạo Thần gật đầu.

“Dương Nhậm Vũ, chiều nay anh có phải làm gì không?”- Triệu Mạn Di châm thuốc, hướng trợ lý hỏi.

Với kinh nghiệm làm việc cùng Triệu Mạn Di hơn bốn năm, Dương Nhậm Vũ hiểu khi cô hỏi như vậy tức là chuẩn bị có cực hình đón chờ anh rồi. Chỉ là... không thể từ chối a.

“Thật ra thì... tôi có chút việc...”

“Cực cưng Kiki rất nhớ anh.”

Im lặng.

Có trời mới biết Dương Nhậm Vũ sợ câu nói này thế nào, trước kia anh đã từng phải cho “Cực cưng” của Triệu Mạn Di ăn một lần, sau đó thì liền hai tháng anh phải đi gặp bác sĩ tâm lý để điều trị, giờ đây cô lại định ép anh ra dạng gì nữa?

Dương Nhậm Vũ ngửa đầu lên than thầm, là do anh làm thì phải chịu thôi a...

Sau bữa ăn, Cố Hạo Thần và Bạch Phi Hằng về Cố thị. Chuẩn bị cho ván đấu bi- a ngày mai.

“Cố Hạo Thần, tài bắn bi-a của cậu ai có thể địch nổi chứ?”- Bạch Phi Hằng cười tự hào- “Cậu còn nhớ hòn đảo cậu có được nhờ thắng kiện tướng bi- a không? Haha... cô Triệu tổng đó thật sự khinh địch rồi.”

Cố Hạo Thần trầm ngâm, bi- a đối với anh không khó, nhưng vị nữ tổng này thật khiến không ai có thể biết được con người thật.

“Tôi không rõ, nhưng có thể cô ta làm vậy để xem cách ứng xử của tôi thì sao?”

“Hừm, thế thì tự mình kiểm nghiệm. nhưng chẳng phải đấu bi- a thì cậu có thể có cơ hội nhìn được cô ấy sao?”- Bạch Phi Hằng vẩy tay- “Cơ hội ngàn năm có một vậy còn gì?”

“E rằng không dễ.”- Cố Hạo Thần lắc đầu cười. Anh thầm nghĩ nếu đã dễ như vậy thì ai mà không nhìn được?

Trên ban công một biệt thự, Triệu Mạn Di nở nụ cười thần bí. Bộ váy đen dài quét đất bó sát cơ thể quyến rũ. Từng đường cong lộ ra, ánh trăng trên kia chiếu lên tăng thêm vẻ huyền bí của Triệu Mạn Di. Khoanh tay trước ngực, một tay còn cầm một điều thuốc. Thỉnh thoảng hít một hơi, làn khói quỳ dị liên tiếp vờn xung quanh. Ván cờ nào trước giờ cô ra tay cũng đều chính xác đến từng li. Đập phá đồ đạc chỉ là do cô cần một cái gì đó phát tiết. Trước mặt cha mẹ, cô là một đứa con ngoan ngoãn. Nhưng đằng sau, Triệu Mạn Di là một con người có nhiều mặt. Cô biết cách ứng xử với từng người sao cho hợp lý. Với Triệu Mạn Di, không nên biểu đạt con người thật với tất cả mọi người.

Có điện thoại.

“Alo.”

“Di, em khỏe chứ?”- tiếng một người đàn ông trầm ấm vang lên, mang theo man mác buồn nhưng thật ra bên trong lại có một cổ hạnh phúc.

“Thiên Tự.”- cô mỉm cười. Rốt cục anh cũng gọi cho cô. Đã bốn năm rồi sao?

“Anh đã về.”- đầu dây bên kia, một nét cười ôn nhu hiện rõ trên khuôn mặt tuần tú.

Anh vẫn vậy, vẫn dịu dàng, vẫn trầm ổn, vẫn ôn nhu như trước. Trái tim anh dù có triệu năm quay về vẫn chỉ dành riêng cho Triệu Mạn Di. Nhưng... cô vốn đã chán ngán rồi.

“Vậy mai gặp.”- lúc này cô không biết nên nói với anh những gì. Cô liệu có nên nói thẳng ra những gì mình biết không?

“Chiều mai ra khách sạn đón anh được không? Anh muốn người đầu tiên đón anh về Đài Bắc là em.”- Ngừng một lúc, Cố Thiên Tự nói- “Anh yêu em.”- Cố Thiên Tự lại mỉm cười một lần nữa- “Mãi mãi như vậy, Di, ngủ ngon.”

“Anh ngủ ngon.”

Cúp máy, cô cảm thấy buồn cười, anh vẫn có thể thản nhiên như vậy sao? Nhưng cuối cùng anh cũng giữ lời hứa với cô. Tắt thuốc, cô thay bộ váy thử cho dạ tiệc mấy hôm nữa. Mặc váy ngủ, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn dài.

Sân bay ở Đài Bắc, bốn năm trước.

“Di, ngon, chờ anh. Anh sẽ thường xuyên liên lạc.”- Cố Thiên Tự mỉm cười, ôm Triệu Mạn Di, thân thể ấm nóng của anh làm mắt cô hơi cay. Nhưng rốt cục, cô chỉ vô hồn nhìn anh.

“Không, đừng gọi.”

“Tại sao?”- biết tính Triệu Mạn Di lạnh lùng, thường có những hành động thất thường, Cố Thiên Tự vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Khi nào anh quay lại hoàn toàn, chân đứng trên Đài Bắc một lần nữa. Gọi em.”- Triệu Mạn Di ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen láy sâu thẳm khiến người đối diện chìm sâu vào đó, anh rất đẹp trai, bờ môi thanh tú, ấm nóng khi cô chạm vào. Cô yêu sự dịu dàng, ấm áp của anh nhưng không bao giờ lộ ra điểm thừa nhận.

Cố Thiên Tự biết rõ Triệu Mạn Di, anh cũng vui vì chỉ những lúc bên anh, cô mới biểu lộ con người thật của mình. Những lúc đông người, cô chỉ đơn giản là một con robot được đồ đầy dung môi làm lạnh.

“Anh sẽ rất nhớ em.”- Cố Thiên Tự nhìn cô tỏ vẻ đáng thương, mong cô cho anh gọi điện về hỏi thăm.- “Di, anh yêu em.”

Đây không phải lần đầu anh nói yêu Triệu Mạn Di, nhưng cô thì chưa từng nói với anh. Đối với Triệu Mạn Di, lời nói thì sao chẳng được, quan trọng là hành động thế nào.

“Em biết, vì thế nên em không muốn anh gọi điện về, em thỉnh thoảng cũng ra nước ngoài chơi. Nhưng tuyệt đối không chạm mặt anh. Hãy yên tâm làm việc của anh. Bao giờ trở lại hãy gọi em. Chỉ cần anh hứa, dù một năm, hai năm hay thậm chí mười năm, cả đời em cũng sẽ đợi.”- Triệu Mạn Di đưa tay lên khuôn mặt Cố Thiên Tự, vuốt ve từng đường nét, ghi nhớ nó.

Cố Thiên Tự gạt đầu nhìn Triệu Mạn Di, mắt anh sớm bao bởi một lớp sương mù.

“Thiên Tự, đừng khóc.”- Triệu Mạn Di mỉm cười dễ như dỗ trẻ con, anh luôn như vậy, mềm mỏng đến nỗi người khác phải mềm lòng. Nhưng đó là chỉ trước mặt cô- “Chỉ cần không nhận được cuộc gọi nào từ em, anh hãy nhớ đó là vì em vẫn chưa muốn chúng ta kết thúc. Hiểu chứ? Em luôn đợi anh.”

Cố Thiên Tự ôm chặt lấy Triệu Mạn Di. Hôn lên mái tóc bông bênh của cô, ôm chặt như sợ nếu nơi tay, cô sẽ bay mất vậy.

“Di, anh yêu em. Hãy đợi anh.”

“Được.”

Máy bay đi Mĩ cất cánh, mang theo tình yêu hai năm trời của Triệu Mạn Di.

Cô đưa tay lên gạt giọt nước mắt đã lăn dài. Cô hứa sẽ không khóc trước mặt anh.

Nhìn máy bay đã khuất sau rặng mây, thu hồi lại khuôn mặt buồn bã. Triệu Mạn Di quay về.

Thời gian đầu Cố Thiên Tự sang Mỹ, Triệu Mạn Di liên tục nhận được các cuộc gọi từ bên Mỹ. Cô nhất quyết không nghe, sau cùng cô nhận được một tin nhắn.

“Di, hãy đợi anh. Anh nhất định về. Anh sẽ mãi mãi yêu em.”

Cô mỉm cười, xóa tin nhắn đó đi.

Sáng hôm sau, một thân âu phục hôm trước bị loại bỏ, Cố Hạo Thần mặc áo sơ mi trắng cởi hai cúc trên cùng, để lộ vòm ngực rắn chắc. Quần jeans đen. Anh cùng Bạch Phi Hằng lên xe đến thẳng câu lạc bộ Triệu Thế.

Ngoài cửa là hai người áo đen, thấy Cố Thiên Tự, họ giơ tay mời vào.

Phòng đấu bi- a được chuẩn bị sẵn trên tầng năm. Cố Hạo Thần và Bạch Phi Hằng vào phòng, lập tức thấy một cổ u ám xuất hiện bên trong.

“Chào Cố tổng.”- giọng nữ nhẹ nhàng vang lên nhưng lạnh lùng, như một tảng băng lớn đè xuống.

Triệu Mạn Di ngồi trên chiếc ghế da, ngăn với bên Cố Hạo Thần một tấm cửa kính một chiều từ trên trần nhà xuống lưng chừng, nếu nhìn từ bên Cố Hạo Thần chỉ thấy trên bàn bi- a một chút trở xuống chân và cũng chỉ nhìn thấy được hình ảnh phản chiếu chính anh trong gương. Còn nhìn từ bên Triệu Mạn Di có thể quan sát mọi thứ bên kia. Cô tay cầm điều thuốc, tay kia là ly rượu đỏ thắm đựng đưa. Nhìn người đàn ông trước mặt kia đã từng lên giường với mình.

“Chào Triệu tổng, hôm nay tôi tới đây theo yêu cầu của cô.”- Cố Hạo Thần tay vẫn trong túi quần, anh vẫn ngửi thấy thoang thoang mùi thuốc lá xung quanh. Cô gái này còn hút thuốc lá sao? Nhưng mùi thuốc rất quen, rất giống... không thể nào, tuyệt đối không thể, cô gái kia chỉ là người Bạch Phi Hằng cử tới làm hân vui vẻ, còn đây là vị nữ tổng giám đốc bí ẩn, uy quyền, hẳn là không có chuyện đó đâu.

“Vậy chúng ta bắt đầu luôn.”- Triệu Mạn Di đứng dậy, gót giày va chạm với nền nhà lộp cộp.

Không gian yên tĩnh. Cố Hạo Thần nhìn vào đôi giày dưới chân Triệu Mạn Di cùng bước đi uyển chuyển trên đôi cao gót 15 phân mà không khỏi bất ngờ, cô không định đi đôi guốc cao gót đó bắn bi- a chứ? Không phải sẽ rất khó chịu sao?

“Thưa Cố tổng...”- quản lý Triệu Thế lên tiếng- “Luật chơi chỉ là ứng định số lần bắn và thời gian vì ngài và Triệu tổng không thi đấu trong bàn.”

“Được, tôi đã hiểu.”- Cố Hạo Thần cầm lấy gậy bi- a chuẩn bị.

Luật chơi đơn giản, bởi hai người không nhìn nhau nên sẽ dựa vào thời gian và số lần bắn. Có một màn hình chỉ chiếu bàn bi- a của Triệu Mạn Di và nhìn từ phía Cố Hạo Thần cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Cuộc chơi nhanh chóng bắt đầu. Những tiếng đong đong liên tục vang lên, Cố Hạo Thần không thể không thừa nhận Triệu Mạn Di chơi rất giỏi, từng động tác của cô vô cùng thanh thoát, tuy chỉ nhìn thấy đôi tay của cô nhưng anh cũng ý thức được anh là người rất may mắn.

Bạch Phi Hằng trợn mắt nhìn lên màn hình, từng quả bóng được Triệu Mạn Di xử lý nhanh gọn. Vào giờ khắc cuối cùng, Triệu Mạn Di đã giành phần thắng. Cố Hạo Thần chỉ đứng nhìn lên màn hình, nụ cười trên môi anh càng sâu hơn.

“Triệu tổng quả thật chơi rất giỏi.”- Cố Hạo Thần tựa một chút lên bàn bi- a. Nữ nhân bí ẩn này thực khiến anh tò mò. Quả là giỏi trong nhiều lĩnh vực, ngoại giao, đàm phán, chỉ đạo tập đoàn, chơi bi- a. Đến anh là người chơi thắng cả kiện tướng còn thua cô.

Hợp đồng này, có lẽ phải hợp tác với tập đoàn khác thôi.

Bạch Phi Hằng thở dài.

“Triệu tổng, có lẽ mong chờ hợp tác sau vậy.”

Triệu Mạn Di giật mình, lúc này cô mới nhận ra mình đã thắng kẻ kia. Rồi ok, trên giường anh ta chiếm thượng phong, nhưng trên thương trường, anh ta sẽ thua cô thôi. Cô biết tiếp theo sẽ phải làm gì.

“Chờ đã.”- Triệu Mạn Di lên tiếng, cô lại ngồi vào ghế, nâng ly rượu đỏ thắm lên, đắc ý cười một tiếng.

“Sao?”- Bạch Phi Hằng giật mình, không phải chứ, Cố Hạo Thần thua mà- “Triệu tổng, chúng tôi đã thua?”

“Tôi đã nói thắng thì sao mà thua thì sao à?”- Triệu Mạn Di thỏa mãn với kết quả vừa đạt, người đàn ông này thật lạ, rõ ràng anh ta có thể thắng cô, cô thoáng thấy anh ta khẽ gầy gầy giả trượt, hành động này sao có thể qua mắt cô.

Cố Hạo Thần khẽ cười, Triệu tổng thật không dễ đối phó chút nào, hứng thú với cô lại tăng lên.

Vệ sĩ áo đen cầm bản hợp đồng đến trước mặt Cố Hạo Thần và Bạch Phi Hằng, trên đó cơ bản đã có chữ kí của Triệu Mạn Di khiến Cố Hạo Thần có chút không thích ứng, trợ lý Dương Nhậm Vũ của cô đâu mà để cô phải theo kiểu hắc đạo thế này?

“Triệu tổng, hi vọng chúng ta hợp tác thành công.”- Cố Hạo Thần hướng phía trước nói tới. Anh không ngờ cuộc chơi này lại chỉ là một trò chơi không có mục đích.

“Được.”- Triệu Mạn Di cười nhưng giọng nói vẫn lạnh băng. Cô chợt tắt ngấm nụ cười, nghĩ ra cái gì đó, rồi lại nhìn Cố Hạo Thần. “Anh ta rất giống...”

Tổng giám đốc Trần Khải sau khi biết Triệu Thế Vương đã kí hợp đồng với Cố thị cũng không khỏi vui mừng. Trước giờ, để có thể thành công đàm phán với Triệu tổng luôn là những điều thần kì ít khi xảy ra, nhưng một khi đã đạt được, phải dốc sức mà làm cho tốt, nếu không, nguy cơ thua thiệt cao, lại phải đền bù nhiều vô kể. Hơn nữa, các tập đoàn khác cũng sẽ mất niềm tin vào mà không muốn hợp tác cùng. Bởi vậy, tập đoàn hợp tác với Triệu Thế Vương lúc nào cũng phải trong trạng thái lao động hết sức cật lực và năng suất.

Giám đốc Trần Khải đã mở một bữa tiệc chiêu đãi để mừng sự hợp tác vừa kí kết theo lời Triệu Mạn Di. Cố Hạo Thần cũng đồng ý, chỉ là giữa chừng có chuyện đột xuất nên phải quay về.

3. Chương 3: Anh Trai Cùng Cha Khác Mẹ

Đại sảnh khách sạn Long Nhiên.

Xuất hiện một bóng dáng nam nhân cao lớn, đường nét trên khuôn mặt cương nghị nhưng nụ cười dịu dàng lại tỏa sáng, khiến không ai không ngược nhìn, anh kéo vali, hướng tới phía trước, nơi có một người con gái đang đợi anh.

“Di.”- anh cất tiếng gọi cô gái đang đứng gần đài phun nước, sắc đẹp khuynh hoa khuynh quốc.

Triệu Mạn Di mặc chiếc váy quây tím, trên ngực gắn đóa hoa trắng, ngắn tới gối, mái tóc dài xoăn gọn sóng nâu đỏ. Đôi chân dài thon thả trên đôi giày cao gót khiến người ta phải xuýt xoa.

Cô đứng đó, chỉ nhìn nụ cười của anh, rồi cô từ từ bước tới bên anh.

Cố Thiên Tự giơ tay chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Mạn Di. Bốn năm, một khoảng thời gian không dài không ngắn, cô vẫn vậy, vẫn xinh đẹp, thậm chí sắc sảo hơn trước, vẫn lạnh như băng, nhưng ánh mắt dành cho anh vẫn không thay đổi.

“Thiên Tự.”- Triệu Mạn Di khẽ gọi tên anh, đôi tay khẽ ôm cổ anh.- “We e home.” (Chào mừng về nhà)

“Anh đương nhiên về. Anh rất nhớ em.”- Cố Thiên Tự cười dịu dàng, với anh, Triệu Mạn Di là tất cả, bốn năm với anh như bốn thế kỉ, giờ phút trùng phùng, anh không biết dùng lời nào diễn tả, chỉ hận không thể nhào tới ôm chặt lấy Triệu Mạn Di mãi không buông ra.

Khuôn mặt Triệu Mạn Di đang bình thường chợt nở nụ cười.

Nụ cười khiến Cố Thiên Tự mê mẩn. Suốt thời gian bốn năm, anh chỉ nhớ tới nụ cười này. Cô chưa từng cười hạnh phúc với bất cứ người ngoài nào trừ anh. Chỉ bên anh, cô mới có thể bộc lộ con người thật, cảm xúc thật.

“Di...”- nhất thời xúc động, Cố Thiên Tự mắt phấp phỏng, bao phủ một tầng sương.

“Thế nào lại khóc?”- nhìn Cố Thiên Tự khóc, Triệu Mạn Di vẫn không tránh khỏi xót xa. Anh chỉ khóc vì cô. Triệu Mạn Di có thể tưởng tượng ra khi ở Mĩ, anh đã nhớ cô thế nào.

“Chỉ là vì quá nhớ em.”- Cố Thiên Tự vuốt mái tóc của cô như ngày trước, khẽ hôn vào trán, đôi môi ấm áp khiến Triệu Mạn Di cảm thấy khó lòng yêu thương nổi.

Mọi người xung quanh không khỏi ngẩn nhìn cặp đôi hoàn hảo đến từng chi tiết này. Cả nam lẫn nữ đều nhìn hai người với ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị.

Không được, anh phát điên lên rồi, sao xung quanh lại nhiều người thế chứ, anh hận không thể ôm lấy cô thật chặt, cưng chiều cô như ngày trước.

Khi anh đi, cô kìm nén cảm xúc, cô không muốn anh biết cô yêu anh rất nhiều. Triệu Mạn Di sợ anh ở Mĩ vì nhớ nhung cô mà không chuyên tâm vào sự nghiệp. Hơn nữa, Triệu Mạn Di không muốn Cố Thiên Tự lo lắng cho cô, không muốn lộ ra tình yêu của mình với anh một phần cũng vì thế.

Trần đầy sự ngọt ngào, Triệu Mạn Di cùng Cố Thiên Tự lên xe đi tới nhà hàng Triệu Thế.

Vào nhà hàng, hai người thu hút không ít sự chú ý của mọi người, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp quyến rũ, mang theo chút lạnh lùng mê hoặc.

Gọi món xong, Cố Thiên Tự chỉ nhìn chằm chằm Triệu Mạn Di, suốt bốn năm không liên lạc, nói chuyện, cô dường như xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn, vẻ lạnh lùng băng giá cũng tăng lên, duy chỉ có nụ cười dành cho anh là không thay đổi.

Anh hạnh phúc thực sự, bốn năm bên Mĩ, anh lao đầu vào công việc chỉ để cố gắng không nghĩ tới cô, lúc nào trong đầu anh cũng có ý niệm muốn gọi điện để nghe giọng nói người yêu. Triệu Mạn Di là người con gái đầu tiên anh yêu sâu sắc.

“Sao nhìn em ghê vậy?”- Triệu Mạn Di nghiêng đầu. Đôi môi đỏ mọng mấp máy.

“Em thật xinh đẹp, Di.”- khẽ vươn tay vuốt mái tóc xoăn bồng bềnh của cô. Anh mỉm cười ôn nhu. Đời này, anh hoàn toàn chịu trói buộc ngọt ngào bên cô.

Phục vụ đưa món ăn lên, hai người dùng bữa rất vui vẻ. Triệu Mạn Di thầm nghĩ liệu chuyện cô là Mandy Triệu có nên nói cho Cố Thiên Tự không? Dù sao anh cũng chỉ biết cô là Triệu Mạn Di bình thường thôi, và cô cũng tin tưởng anh. Mà cô cũng sẽ nói thật, và đợi xem anh có thể nói thật với cô chuyện của anh không.

“Thiên Tự...”- Triệu Mạn Di khẽ gọi.

“Ừm, sao thế?”

Cô không do dự mà nói thẳng.

“Em là Triệu Mạn Di, cũng chính là Mandy Triệu- tổng giám đốc Triệu Thế Vương.”

Im lặng.

Cố Thiên Tự hai tay vẫn cầm dao đĩa, chăm chú nhìn Triệu Mạn Di. Không, phải nói là ngạc nhiên đến độ không thốt nên lời.

Triệu Mạn Di thở ra một hơi, sớm biết anh sẽ có phản ứng này.

“Tự, em biết điều này hơi bất ngờ với anh nhưng nó là sự thật, em phải giấu thân phận của mình, bởi một nữ nhân 16 tuổi đã phải tập tành điều hành tập đoàn, 18 tuổi đã chính thức làm tổng giám đốc, sức ép là không nhỏ, nên đành làm một tổng giám đốc giấu mặt. Giờ em mới nói cho anh, đừng giận em.”

Cô bình thản như thể đang kể chuyện vậy, cô biết quyết định này là chính xác, cô tin anh.

Mãi vài phút sau, Cố Thiên Tự mới tiêu hóa được những lời Triệu Mạn Di nói, anh hơi giật mình, rồi bỗng ngồi thẳng dậy, anh chậm rãi.

“Không sao, Di, anh không quan tâm em là ai. Dù em là ai, tình cảm của anh dành cho em là không thay đổi.”

Cô mỉm cười với anh, anh cũng nhẹ lòng mà đáp lại. Chỉ có điều, cô biết anh không nói thật với cô, vẫn giấu diếm.

Cửa nhà hàng mở, một bóng dáng cao lớn bước vào, một lần nữa thu hút ánh mắt nhiều người. Phục vụ vội cúi chào.

“Cố tổng.”

Triệu Mạn Di quay ra, giật mình, kia không phải Cố Hạo Thần, người mà cách đây vài giờ giao đấu bi-a với cô sao? Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Vạn nhất anh ta nhớ ra cô từng có với anh ta một đêm tình thì sao?

Đang lo lắng, Cố Hạo Thần không hiểu sao lại tiến tới bàn bọn họ.

“Thiên Tự, anh đã về sao?”- Cố Hạo Thần nói, anh liếc qua người con gái ngồi đối diện anh trai cùng cha khác mẹ của mình, không phải thấy cô thì anh sẽ không vào đây.

Triệu Mạn Di không khỏi giật mình, sao anh ta lại biết Cố Thiên Tự?

Cố Thiên Tự thấy Cố Hạo Thần cũng không ngạc nhiên, anh mỉm cười đáp lại.

“Ừm, anh đã về.”- rồi anh chỉ sang Triệu Mạn Di- “Cô ấy là Triệu Mạn Di, người yêu của anh.”

“Cô Triệu Mạn Di, xin chào.”

“Vâng.”- Triệu Mạn Di cũng đáp lại, cũng hồ hững nói- “Nếu anh rảnh thì cùng dùng bữa với chúng tôi.”

Cố Hạo Thần mỉm cười, anh thật không ngờ cô gái này còn là người yêu của anh mình. Anh cố tình nói ra chuyện hôm trước.

“Tôi thấy cô Triệu khá quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.”

Triệu Mạn Di giật mình, lại nhìn Cố Thiên Tự, anh cũng có vẻ hiếu kì.

“Hai người gặp nhau rồi sao?”

Triệu Mạn Di ngược lên nhìn Cố Hạo Thần, thản nhiên nói.

“Tôi rất ít khi ra ngoài, Cố tiên sinh có thể đã nhầm với ai đó. Giả dụ chúng ta có gặp nhau rồi đi nữa, đó cũng chỉ là cái duyên thôi.”

Triệu Mạn Di trả lời nước đôi, nhất thời làm Cố Hạo Thần và Cố Thiên Tự không biết nói gì.

Cuối cùng, Cố Thiên Tự phá vỡ im lặng.

“À, coi như cả ba chúng ta đều có duyên, Cố Hạo Thần, ngồi xuống cùng ăn thôi.”

Cố Hạo Thần cười cười, liếc nhìn Triệu Mạn Di, cô thật sự rất xinh đẹp.

“Thôi, em cũng dùng bữa rồi, đi qua đây thuận lợi thấy anh thì vào chào một câu thôi.” Kì thật, anh nhìn thấy Triệu Mạn Di nên mới vào xem phản ứng của cô sau khi hai người xảy ra tình một đêm thì thế nào.

Chợt Cố Thiên Tự có điện thoại, nhìn màn hình, anh khẽ nhíu mày.

“Xin lỗi, có lẽ anh phải đi có chút việc rồi. Sợ là không đưa được em về Di ạ.”

Triệu Mạn Di đáy mắt xẹt qua chút sớm biết, nhưng nhanh chóng phục hồi, cô nở một nụ cười với anh. Đúng như cô dự liệu mọi chuyện.

“Không sao, em có thể tự về.”

“Tôi sẽ đưa cô về.”- Cố Hạo Thần vừa dứt lời, nhận ra mình có chút vô duyên, anh đằng hắng vài tiếng rồi gật gật đầu với Cố Thiên Tự.

“Yên tâm, em sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.”

Triệu Mạn Di chưa kịp từ chối, Cố Thiên Tự đã vội vàng cầm cặp xách, chào hai người rồi đi.

Cố Hạo Thần chìa tay ra điệu bộ xin mời, Triệu Mạn Di cùng Cố Hạo Thần ra xe.

“Giờ anh có gì thắc mắc cứ nói đi.”- Triệu Mạn Di chủ động mở lời, cô không muốn anh ta cản chuyện của cô và Cố Thiên Tự.

Cố Hạo Thần khởi động xe. Anh vốn không muốn cô và Cố Thiên Tự có quan hệ gì, vì từ ngày đó, không ngày nào anh không nghĩ đến cô, anh luôn nhớ đến nụ cười lúc sáng sớm đó. Anh để ý cô chỉ cười với anh trai mình, còn ngoài ra không thấy cô nở nụ cười với anh dù là mờ nhạt.

“Em và anh trai tôi là thế nào?”- kì thật Cố Hạo Thần thấy mình hỏi câu này là hơi thừa, biết hai người họ yêu nhau mà còn hỏi như vậy.

Tuy nhiên, Triệu Mạn Di cũng giữ thái độ bình thường trả lời Cố Hạo Thần.

“Chúng tôi yêu nhau.”

Không hiểu vì sao nghe xong, Cố Hạo Thần lại có xúc động muốn độc chiếm Triệu Mạn Di. Anh không muốn cô ở bên người khác, dù là anh trai anh. Nhưng anh làm gì có tư cách ấy?

“Nhưng sao em còn quan hệ với tôi?”- anh vội chất vấn, vốn anh nghĩ là vì tiền, nhưng Triệu Mạn Di sáng đó còn không có lấy đi của anh tiền, nên anh không thể kết luận như vậy.

“Đó không phải điều anh cần quan tâm.”- nhắc tới chuyện này Triệu Mạn Di lại đau đầu.

Hôm đó cô một bộ dạng thỏa mãn thần phục dưới thân Cố Hạo Thần, không khỏi đỏ mặt. Cô quay mặt ra ngoài cửa kính.

Thoáng thấy hai má Triệu Mạn Di đỏ lên. Cố Hạo Thần không nhịn được mà trêu cô vài câu.

“Tôi rất nhớ tới đó, biểu hiện của em rất tốt.”

Triệu Mạn Di im lặng.

“Mỗi lần nhớ đến tiếng rên rỉ của em, tôi lại không ngủ được.”

“Anh không thấy xấu hổ à?”- Triệu Mạn Di lạnh lùng quay lại nhìn Cố Hạo Thần.- “Loại đàn ông giữa ban ngày ban mặt nói ra những lời đó. Không thấy ngại sao?”

Cố Hạo Thần nhất thời á khẩu, không ngờ cô có thể phản bác dễ dàng như vậy, mà anh... cũng không biết đáp lại thế nào. Anh đành im lặng chịu trận, mà Triệu Mạn Di cũng không nói thêm gì. Chỉ nói Cố Hạo Thần đi tới địa chỉ nhà cô.

Tới nhà riêng của Triệu Mạn Di, cô định xuống xe thì Cố Hạo Thần kéo tay cô lại.

“Anh làm gì?”- Triệu Mạn Di không khỏi bất ngờ vì hành động của Cố Hạo Thần.

“Em không định mời tôi vào nhà sao?”- anh nghiêng đầu hỏi, cũng muốn thăm nhà cô một chút, thuận tiện có thêm chút thời gian với cô.

Suy nghĩ một chút, theo phép lịch sự cũng nên mời vào một chút, dù sao Cố Hạo Thần cũng là em trai của Cố Thiên Tự.

“Được, mời.”

“Không ngờ nhà riêng của em cũng thật đẹp. Ở một mình không buồn sao?”- nhìn quanh căn biệt thự cùng đồ trang trí, Cố Hạo Thần cũng đoán được giá trị của căn nhà. Cũng nghĩ tới trường hợp Cố Thiên Tự mua cho cô, nhưng anh cũng biết Cố Thiên Tự không phải người đàn ông chiều phụ nữ đến vậy, hay chí ít là không có khả năng mua.

Triệu Mạn Di không nói gì, đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra hai lon nước đưa cho Cố Hạo Thần.

“Tôi chưa chuẩn bị gì. Anh uống tạm vậy.”

“Không sao.”- Cố Hạo Thần đáp, anh tới đây chỉ là muốn cùng cô nói rõ chuyện ở khách sạn mà thôi.

Triệu Mạn Di ngồi xuống sofa đối diện, vắt chân lên, cô chăm chú nhìn Cố Hạo Thần.

Đây là người đàn ông đầu tiên của cô. Nhưng tại sao lại chính là em trai của Cố Thiên Tự? Nếu vậy thì quá phiền, nên Cố Thiên Tự biết chuyện của cô và Cố Hạo Thần thì mọi chuyện trong kế hoạch của cô sẽ đổ bể.

“Em... và anh trai tôi yêu nhau lâu chưa?”

“Đã được bốn năm, trừ khoảng thời gian anh ấy ở Mỹ.”- Triệu Mạn Di nhấp chút nước, mắt vẫn không rời khỏi anh.

Bị Triệu Mạn Di nhìn đến mất tự nhiên, Cố Hạo Thần ho khan một tiếng rồi hỏi tiếp.

“Vậy chuyện ở khách sạn hôm đó? Em định giải thích thế nào? Trong khi em và anh tôi đã yêu nhau được bốn năm, em lại làm ra chuyện đó?”- biết được khoảng thời gian Triệu Mạn Di và anh trai yêu nhau lâu như vậy, Cố Hạo Thần không khỏi thất vọng.

“Tôi tư tưởng thoáng, không quan trọng chuyện này. Người tôi lấy là người yêu tôi thực sự chứ không phải vì lần đầu tiên ấy.”- Triệu Mạn Di nhàn nhạt, ánh mắt rất cực rời khỏi Cố Hạo Thần. Cố Thiên Tự từng nói với cô rằng anh yêu cô thực sự, cô cũng muốn khảo nghiệm xem anh yêu cô được bao nhiêu.

Cố Hạo Thần giờ trong lòng chỉ mong cô cùng anh trai sớm chia tay, anh không đòi hỏi gì hơn thế.

Anh đứng dậy, đi về phía cô, cúi thấp người định hôn môi cô thì Triệu Mạn Di đẩy anh ra.

“Anh làm gì vậy?”- Triệu Mạn Di nhú mày, người này là sao vậy chứ?

“Em không quan trọng chuyện kia, vậy có thể cùng tôi hôn môi không?”- để xem cô có dám không, anh tin rằng cô sẽ không dám làm ra chuyện này, Cố Thiên Tự đã về, cô sẽ không dám cùng anh.

Triệu Mạn Di cười khẩy, người này là đang khiêu khích cô sao?

Bất ngờ đứng dậy, kéo cả vạt Cố Hạo Thần xuống, cô đặt lên môi anh một nụ hôn. Anh quá bất ngờ về sự chủ động của cô. Anh vốn không thích phụ nữ chủ động quyến rũ, nhưng với Triệu Mạn Di, anh một chút cũng không chán ghét được.

Triệu Mạn Di ngồi xuống sofa, tay vẫn kéo theo cả vạt làm Cố Hạo Thần cũng phải gấp người theo.

Chiếc sofa vốn khá rộng, Triệu Mạn Di nằm xuống, kéo theo cả Cố Hạo Thần nằm trên người mình.

“Em...”- Cố Hạo Thần kinh ngạc, nhìn thấy nụ cười nửa miệng của Triệu Mạn Di, anh mới tỉnh lại- “Đúng là yêu tình.”

“Vậy để xem anh có bị yêu tình đánh bại không.”- Triệu Mạn Di khiêu khích, kể cả có lên giường cùng Cố Hạo Thần, cô cũng chẳng có gì sợ hãi, nói gì đến để Cố Thiên Tự biết.

Dù gì chuyện này so với chuyện Cố Thiên Tự giấu cô còn chưa có kinh khủng bằng.

Cố Hạo Thần say đắm triền miên với đôi môi ngọt ngào của Triệu Mạn Di. Cô gác chân qua eo anh, chậm rãi sát bên người, ma sát khiến anh càng hưng phấn.

Đôi tay Cố Hạo Thần không nhàn rồi lung sục khắp người Triệu Mạn Di, làm cô rên lên những tiếng kêu mị.

“Thần... em muốn anh.”- cô nói luôn lên suy nghĩ, phải, cô muốn anh. Cô thừa nhận điều này.

Cố Hạo Thần gần như phát điên lên vậy, từ hôm đó anh vẫn luôn nghĩ đến cô, nhớ tới nụ cười ban sáng của cô.

Giờ anh không quản được cô là người yêu của anh trai nữa, anh chỉ muốn tiến vào cô, chỉ vậy thôi.

Triệu Mạn Di xoay người nằm trên Cố Hạo Thần. Váy bó sát dài qua mông giờ đã vuốt lên, cô tuột khóa kéo xuống, cởi bỏ váy.

Thân hình tuyệt mỹ lộ ra không khí, áo lót ren đen bao quanh bộ ngực cao ngất cùng làn da trắng nõn nà, phía trên là hình xăm đầy mê hoặc. Chiếc quần lót ren đen bó sát nơi tư mật đầy bí ẩn.

Triệu Mạn Di bò lên người Cố Hạo Thần, cô cúi thấp người xuống, chạm bộ ngực lên thân thể anh, cô từ từ cởi khuy áo sơ mi của anh.

Tiếng thở của Cố Hạo Thần ngày càng rõ, cô biết anh đang muốn.

Cố Hạo Thần dường như không chịu nổi nữa, anh đang định giành lại thế chủ động, nhưng Triệu Mạn Di nói.

“Đề em... em sẽ khiến anh mê đắm em. Thần...”

Một tiếng gọi tên cũng đủ làm cho Cố Hạo Thần hưng phấn đến điên rồi, anh cố kìm nén nằm im tận hưởng cô.

Cởi đến chiếc thắt lưng, rồi quần âu, Triệu Mạn Di khuôn mặt đã đỏ bừng, nhưng cô tự cho phép mình quyền phóng túng, cô vốn là nữ cường, sẽ không chịu luôn ở dưới thân nam nhân.

Thấy khuôn mặt vốn lạnh lùng giờ lại đỏ bừng, Cố Hạo Thần tưởng chừng có thể điên lên được, cô có thể dùng quyền rũ như vậy không?

Tất cả mọi chương ngại trên người Cố Hạo Thần được gỡ bỏ, kể cả nơi kia cũng sớm lộ ra, trên người Triệu Mạn Di còn bộ đồ lót. Anh gơ tay lên định cởi nhưng Triệu Mạn Di lại cầm lấy bàn tay anh, đưa lên miệng. Chiếc lưỡi hồng phấn liếm một đường trên ngón tay trở rồi đưa ngón tay anh xuống chạm lên khe ngực mình.

Cố Hạo Thần thấy da đầu tê dại, nữ nhân này... thật sự quá ma mị.

“Ừm...”- Triệu Mạn Di rên lên, thân thể trườn lên bụng Cố Hạo Thần. Cô cúi xuống, hôn lên môi anh.

Hai người lại hôn nhau dồn dập, Cố Hạo Thần cũng tranh thủ sờ soạng Triệu Mạn Di một hồi. Anh dùng ngón tay kích thích nơi tư mật của cô, miệng lại rời môi cô đi xuống, ở trên cổ cô tạo nên những môi hôn xanh tím.

“Thân thể này, là của anh.”- Cố Hạo Thần tuyên bố, anh đã lao vào cô, nhất định sẽ chết rất khó coi, nhưng giờ anh không quan trọng nữa rồi.

Triệu Mạn Di khựng lại một chút, nhưng khóe môi nở một nụ cười khó thấy, bàn tay nhỏ nhắn hướng xuống phía dưới, chạm lên nơi kia của anh.

Cô rời anh, cúi người, mặt chỉ còn cách bụng dưới của anh khoảng mười xăng ti mét, cô lại ngẩng đầu lên, nhìn anh, nở nụ cười mê hoặc.

Cố Hạo Thần hận không thể ngay lúc này mà hành hạ cô, cho cô vĩnh viễn không thể rời khỏi anh nữa.

Khi anh còn đang thất thần, cái miệng nhỏ nhắn kia đã ngậm chặt nơi đó của anh.

“Di... a...”- Cố Hạo Thần rên lên thỏa mãn, miệng cô thật ấm áp.

Dao động phun ra lại nuốt vào. Triệu Mạn Di cũng không thể ngờ cô có thể làm ra loại động tác dâm dăng như vậy.

Sức chống cự của Cố Hạo Thần cũng quá kinh người, Triệu Mạn Di cảm tưởng miệng sắp phá ra mà Cố Hạo Thần vẫn chưa bắn, hay cô làm vẫn chưa đúng?

Ngừng lại rồi rút ra, Triệu Mạn Di dùng cái lưỡi liếm xung quanh, rồi lại liếm dọc nó, lại dùng đầu lưỡi đâm nhẹ vào lỗ nhỏ trên đỉnh.

“Dâm dăng... sao em biết làm cái này?”- Cố Hạo Thần kinh ngạc, cô làm anh sắp điên lên rồi, dùng một tay giữ đầu cô, anh tiến vào từ từ nhưng mỗi lần tiến vào lại rất sâu, làm cô có cảm giác hơi buồn nôn.

Ra vào mấy chục lần, rốt cục Cố Hạo Thần cũng bắn ra.

Tinh dịch bên miệng Triệu Mạn Di tạo nên hình ảnh dâm mỹ điên đảo, một phần còn bắn trên ngực cô. Chảy từ từ xuống áo lót.

Qua cơn cao trào đầu tiên, Cố Hạo Thần lại nhìn thấy nguyên một cảnh Triệu Mạn Di ngây ngốc trước mắt, đôi mắt đầy sương mù bao phủ, anh kéo cô lại, hôn lên đôi môi đỏ rực kia.

Triệu Mạn Di cũng cuồng nhiệt đáp lại, bàn tay nhỏ lăn la trên cơ thể rắn chắc của đối phương, cô trườn người lên trên anh.

Cố Hạo Thần sao chịu để cô chiếm thế thượng phong, nhanh chóng lật cô xuống dưới. Bàn tay len lỏi tháo tung áo lót cùng chiếc quần nhỏ xú bên dưới.

Cúi đầu xuống ngậm lấy một bên ngực Triệu Mạn Di, cô ưỡn cong người lên vì khoái cảm kịch liệt.

“Thần... đừng mà...”- cô đẩy nhẹ anh ra như cự tuyệt, nhưng hành động của cô chỉ như kích thích thêm sự bá đạo của Cố Hạo Thần.

“Em... đồ yêu tinh.”- anh gầm nhẹ, hoàn toàn không có màn dạo đầu cho cô như lần đầu tiên, anh trực tiếp đi vào trong cơ thể cô.

Sự đột ngột của Cố Hạo Thần khiến Triệu Mạn Di bất ngờ, cô dịch chuyển người lên trên, nhưng rất nhanh bị anh kéo giật lại, làm nơi kia của hai người tiến càng sâu vào nhau.

“Di... em thật chặt, muốn giết chết anh sao...”- Cố Hạo Thần cúi xuống hôn lên ngực Triệu Mạn Di, mút chặt tạo nên dấu hôn đỏ rực chói mắt trên làn da trắng nõn.

“Đừng mà... em không chịu được.”- Triệu Mạn Di chuyển động mông, anh không động khiến cô thực khó chịu, dục hỏa sẽ đốt người cô mất.

Đáy mắt anh thoáng cười, lóe lên tia giảo hoạt.

“Ngoan, cầu xin anh, anh sẽ thỏa mãn em.”- lần ở khách sạn cô đã khinh thường anh như vậy, lần này nhất định bắt cô phải cầu xin anh.

Triệu Mạn Di tuy mờ mịt nhưng tâm trí vẫn thanh tỉnh, rồi ok, anh không động, cô sẽ làm cho anh ta phải động mà cô không cần cầu xin.

Chợt Triệu Mạn Di dừng lại, đôi chân thon dài hướng bên eo Cố Hạo Thần mà cọ xát chậm chậm, cô giương đôi mắt rưng rưng lệ vì kích tình nhìn anh, tự cắn nhẹ vào môi mình, một tay kê bên má, tay kia cô khẽ vuốt ve khe ngực mình.

Lúc này cô bày ra một bộ dạng nhu nhược nhất, thuần khiết mà lại quyến rũ người nhất, giọng nói cất lên cũng thật đáng yêu.

“Thần...”- cô kiều mị, bàn tay vuốt ve nhẹ nhàng trên ngực, mắt chớp nhẹ.- “Thật sự không muốn em sao?”

Bộ dạng này... chính là làm nũng đi.

“Chết tiệt...”- Cố Hạo Thần gầm lên, cô quả là yêu tinh, một con yêu tinh độc ác nhất anh từng gặp.

Lập tức Cố Hạo Thần động rất nhanh, dồn toàn bộ lực trên người Triệu Mạn Di, tay nắm trên eo, anh động thật nhanh, mỗi lần động lại chạm tới nơi sâu nhất trong cô.

Triệu Mạn Di rên rỉ kiều mị, mỗi lần cô gọi tên anh là mỗi lần khiến anh không thể chịu được mà chiếm giữ cô sâu hơn.

“A... Thần, nhanh quá, em không chịu được...”- Triệu Mạn Di càng kẹp chặt.

“Chẳng phải em muốn tôi động sao? Tôi sẽ cho em như ý, đồ đàn bà dâm đẳng, để xem tôi trị em thế nào. Thả lỏng ra, em muốn kẹp tôi chết sao?”

Vừa làm, Cố Hạo Thần vừa hôn tới tấp trên khuôn mặt cô rồi xuống cổ, lại xuống ngực. Mỗi nơi, anh lại để lại vài dấu vết, khiến Triệu Mạn Di cả cơ thể nhìn rất kích tình.

Rất lâu sau, hai người đạt cao trào, anh đem tất cả vào cơ thể ấm nóng của cô.

Trước mắt Triệu Mạn Di một mảng tối sẫm, cô cũng ngất đi.

Cố Hạo Thần bế Triệu Mạn Di lên tầng, cũng đoán được một căn phòng, anh đặt cô trên giường rồi lên nằm cùng cô. Nhìn ngắm cô gái trước mặt, Cố Hạo Thần không khỏi suy nghĩ, sao trên đời lại có chuyện trùng hợp thế? Triệu Mạn Di chỉ là một cô gái làng chơi, cần biết thực cô sở hữu lại có giá trị quá lớn, mà lúc này khi vừa tới, anh có nhìn lướt qua gara, thấy có một chiếc limosine đời mới. Giờ trong phòng cô trang trí cũng toàn đồ đắt tiền.

Mà ngày đó, ở khách sạn, cô vẫn còn là xử nữ, là một xử nữ mà đám bạn tìm cho anh. Hôm nay cô lại xuất hiện với tư cách là người yêu của anh trai anh. Và giờ lại cùng anh làm chuyện đó. Hơn nữa lại rất chủ động.

Liệu có phải cô là loại con gái hám tiền không? Hay... cô đã thầm thích anh kể từ ngày đó?

Anh không biết nên nghĩ về cô thế nào nữa.

Triệu Mạn Di chợt nhú mào, ậm ừ vài tiếng, chợt hướng ngực Cố Hạo Thần mà cọ cọ, rồi lại ngủ tiếp.

Cố Hạo Thần thấy cô thật đáng yêu, dù cô có thế nào thì lần đầu tiên của cô là của anh, lần này cũng là anh. Anh sẽ làm cho cô phải đến với anh.

Lúc Triệu Mạn Di tỉnh lại đã là hơn bảy giờ tối, khá bất ngờ khi thấy mình ở trên phòng. Nhìn sang bên cạnh, Cố Hạo Thần đã đi đâu mất, cười khẩy, cô cầm lấy điện thoại đầu giường mà anh để cho cô. Mở ra, bên trong chứa đầy tin nhắn của Cố Thiên Tự.

“Di, em đã về nhà chưa? Anh rất nhớ em.”

“Sao không trả lời anh? Di? Em đâu rồi?”

“Chắc em không cầm máy, bao giờ cầm máy gọi lại anh ngay nhé.”

“Sao anh gọi em cũng không nghe vậy?”

“Di, em giận anh à? Đừng giận mà, công ti có chuyện đột xuất.”

“...”

Có rất nhiều tin nhắn, Triệu Mạn Di cũng không rảnh rồi đọc hết, vì cô đã quăng điện thoại vào tường làm nó vỡ ra nhiều mảnh nhỏ.

Thấy có tiếng động, Cố Hạo Thần chạy lên.

“Chuyện gì vậy?”

Triệu Mạn Di ngồi trên giường, ánh mắt căm tức nhìn những mảnh điện thoại dưới chân tường.

Quay sang nhìn Cố Hạo Thần đứng trước cửa khiến cô tưởng mình hoa mắt.

Một người đàn ông cao hơn mét tám mặc tạp dề kitty hồng, một tay cầm thìa một tay cầm đũa đang ngơ ngác nhìn cô rồi lại nhìn điện thoại bị ném xuống.

“Em sao vậy?”

“Anh... sao lại ăn mặc kì cục như vậy?”- cô nheo mắt lại, cảnh này còn khó tin hơn cả cảnh tận thế.

Cố Hạo Thần thấy cô ngạc nhiên cũng cúi xuống nhìn mình, thật ra cũng không có gì không ổn cả, chỉ là khoác lên chiếc tạp dề bên ngoài áo tắm thôi mà.

“À, tôi đang nấu ăn cho bữa tối.”

“Anh biết nấu ăn?”- Triệu Mạn Di không tin nổi vào cả tai mình nữa rồi. Cố Hạo Thần biết nấu ăn?

Anh gật đầu.

“Phải, thôi, đừng ngồi đó nữa, đi tắm rồi xuống ăn, tôi nấu xong rồi.”

Triệu Mạn Di quần lấy chiếc khăn quanh người rồi vào phòng tắm. Nhìn trong gương, cô không khỏi đỏ mặt, trên ngực, cổ, eo toàn dấu hôn tím đỏ, thế này cô làm sao gặp người khác đây.

Làm xong vài món đơn giản, Cố Hạo Thần ngồi suy nghĩ, thật ra trong lúc Triệu Mạn Di ngủ anh đã khám phá ra một chuyện, Triệu Mạn Di chính là tổng giám đốc Triệu Thế Vương.

Lúc anh dậy, cô vẫn ngủ rất say, anh ngồi dậy, nhìn lên tủ cạnh giường có một vài tờ giấy để lộn xộn, khi anh nhìn vào đó thì có vài tờ hợp đồng của Cố thị và Triệu Thế Vương.

Cộng thêm một vài nghi vấn vì giọng nói, vẻ lạnh lùng của cô thì anh có thể khẳng định 100% cô chính là tổng giám đốc Triệu Thế Vương.

Quả là che giấu rất giỏi, nhưng Cố Hạo Thần đã khám phá ra rất dễ dàng, nhưng anh sẽ không dùng nó để uy hiếp hay bắt ép cô gì cả, anh sẽ chờ cô đến và ở bên anh bằng chính con người của cô. Và anh cũng vậy.

Tắm xong, Triệu Mạn Di vào thư phòng, lấy một chiếc điện thoại mới, lắp sim cũ vào rồi xuống nhà.

“Chúng ta ăn thôi.”- Cố Hạo Thần đứng dậy kéo ghế cho Triệu Mạn Di, thoáng thấy những dấu hôn trên cổ, anh khẽ cười.

“Làm gì mà cười dâm tiện như vậy?”- cô cầm điện thoại để xuống bên cạnh, vừa đặt xuống thì có tiếng chuông.

Nhìn màn hình, Triệu Mạn Di có chút ngạc nhiên, liếc qua Cố Hạo Thần thấy anh đang chăm chú nhìn cô, cầm điện thoại, đứng dậy ra ngoài nghe.

“Thiên Tự.”

“Ừm, là anh, sao anh nhắn tin rồi gọi điện mà em không nghe vậy?”- giọng anh rất lo lắng, biểu hiện anh rất lo cho cô, nhưng Triệu Mạn Di vẫn duy trì trạng thái không nghe không tin, chỉ nhàn nhạt.

“Điện thoại em bị rơi xuống nước, em vừa thay cái khác.”

“Ra là vậy, mai anh tới đón em đi ăn nhé.”- Cố Thiên Tự vui vẻ nói, anh chờ ngày hai người bên nhau lâu lắm rồi.

“Để em xem đã.”- cô nói nhỏ- “Mai em vẫn phải tới Triệu Thế Vương, có gì em sẽ nhắn cho anh.”

“Ok, vậy em ăn sớm đi nhé.”

Cúp máy, Triệu Mạn Di khẽ thở dài, nếu như anh trở về sớm hơn vài ngày, cô không nhận được thông tin từ Mĩ, chắc chắn giờ này cô đang ở bên anh, quần quýt không rời, nhưng...

“Hẹn hò rất vui về sao?”- giọng nói lạnh lùng cất lên phía sau.

Triệu Mạn Di quay lại, Cố Hạo Thần đã đứng sau cô từ lúc nào.

Khẽ khiêu mi, Triệu Mạn Di trả lời.

“Phải, rất vui.”

“Chết tiệt, em hiểu thế nào là một chân không thể đứng trên hai thuyền chứ?”

Cố Hạo Thần tức giận, nữ nhân này rõ ràng thân mật với anh, vậy mà lúc ngủ dậy xong đã trở lại bộ dạng lạnh lùng này.

“Em quên rằng tôi mới chân chính là người đàn ông của em sao? Em quên bộ dạng em dưới thân tôi dưới cao trào mà ngắt đi à? Em quên em đã một bộ dạng dâm đang dưới thân tôi à?”

“Nhưng tôi không yêu anh.”- vẫn lạnh lùng trả lời, một câu nói này đã chấm dứt toàn bộ ý niệm của Cố Hạo Thần về Triệu Mạn Di.

Phải rồi, cô là nữ tổng giám đốc Triệu Thế Vương, tuy anh là tổng giám đốc Cố thị, nhưng với cô đâu có quan hệ gì? Người cô yêu là Cố Thiên Tự, anh trai của anh.

Khi Triệu Mạn Di bình tĩnh đại ngộ thì xung quanh đã vắng lặng, chỉ còn vang lại tiếng động cơ ô tô của Cố Hạo Thần đã đi được một đoạn.

Triệu Mạn Di cười nhạo mình, rồi lại nghĩ sao cô phải suy nghĩ ệt, cô chỉ nói những gì thật sự thôi mà. Đâu có sai? Cô không yêu Cố Hạo Thần.

Nhưng... cô cũng không còn yêu Cố Thiên Tự nữa rồi.

4. Chương 4: Giận Dỗi

Hôm sau, như thường lệ, Triệu Mạn Di cùng Dương Nhậm Vũ tới Triệu Thế Vương.

Cô cố ý phớt lờ khuôn mặt gấu trúc của Dương Nhậm Vũ, không phải cô độc ác, mà do anh tự chuốc lấy. Khẽ thở dài, miệng thốt ra câu “Cục cưng” khiến Dương Nhậm Vũ một mảng giật mình nhìn ra xung quanh.

Khi thấy an ổn, anh mới chậm rãi nhớ lại cái ngày anh lỡ cười sự kiện “Tổng giám đốc, cô thật thú vị” của tác giả Cố Hạo Thần.

Triệu Mạn Di lúc sau yêu cầu anh tới tắm cho “Cục cưng”, rồi cho nó ăn, anh đương nhiên không thể từ chối. Lí do thật sự rất khó nói, anh chỉ biết hôm đó như thể địa ngục với mình.

Vâng, chính xác “Cục cưng” không phải là một con mèo già dữ dằn, càng không phải giống chó khó chăm chỉ có da bọc xương của các quý bà Tây Âu, càng không phải giống chó “khổng lồ” (becgie) hay chó săn đáng sợ, mà là một con hổ- con hổ được ba tuổi to gấp rưỡi anh.

Có trời mới biết tại sao Triệu Mạn Di lại thích nuôi loài thú này, lại còn là uy hiếp hiệp hội bảo vệ động vật cho nuôi. Thật sự Triệu Mạn Di có nhiều điểm đặc biệt khiến người ta sợ.

Dương Nhậm Vũ trầm nghĩ, quả là chủ nào thì hổ đấy. Loại hổ kiêu căng không thèm thẹn người nhưng luôn làm người ta sợ đến chết đứng vì tiếng gầm dữ dội cũng chẳng khác gì Triệu Mạn Di- chủ của nó.

Nó cứ nhìn anh, rồi gầm, ăn xong bữa nhẹ, anh phải đưa nó đi tắm, tắm cho nó là một công đoạn rất đáng sợ, dù nó luôn ngoác mắt đi chỗ khác như thể muốn nói “Anh cứ xoa xà bông đi, tôi không cần đâu” ấy, nhưng anh vẫn luôn có cảm giác nó sẽ quay lại và “táp” một miếng, nếu vậy anh chỉ có lia đời.

Thở dài một câu, anh nói.

“Triệu tổng, bao giờ cô thả “Cục cưng” về với rừng xanh?”

Triệu Mạn Di khẽ mím môi.

“Chừng nào không còn ai cười nhạo tôi.”

=)))

Im lặng...

Suốt dọc đường còn lại, Triệu Mạn Di bỗng nhớ lại ngày hôm qua, khi Cố Hạo Thần tức giận bỏ về. còn lại mình cô trong căn biệt thự rộng lớn.

Anh là người đầu tiên bước vào đây, ngay cả cha mẹ cô cũng chưa từng vào vì lo lộ tin tức cô là con gái họ, Dương Nhậm Vũ cũng chưa từng bước vào một bước. Cố Thiên Tự lại càng không.

Anh là người đầu tiên bước vào căn biệt thự rộng lớn mà trống trải của cô, là người đầu tiên mặc chiếc tạp dề của cô nấu ăn, là người đầu tiên... chạm tới trái tim cô... dù chỉ một chút ít mà cô vẫn chưa nhận ra.

Nhìn ra bên ngoài cửa xe, liệu có phải cô nói như vậy đã làm anh thấy buồn không? Anh buồn vì có tình cảm với cô mà cô không đáp lại hay chỉ vì tính khí bá đạo không muốn ai không phục tùng anh?

Dương Nhậm Vũ nhìn ngó Triệu Mạn Di, cuối cùng chọn cách ngó lơ khi thấy mấy dấu hôn xanh tím trên cổ cô. Nhưng đã tới Triệu Thế Vương, có lẽ phải gọi cô thôi.

“Triệu tổng, tới nơi rồi!”- gọi mấy câu mà Triệu Mạn Di vẫn ngây người, Dương Nhậm Vũ không còn cách nào khác là lay thật mạnh cô.

“Nha...”- Triệu Mạn Di giật mình, từ khi nào mà cô lại thất thố đến vậy chứ?- “Xin lỗi, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Dương Nhậm Vũ sững sờ, Triệu tổng à? Chỉ trong một câu mà vừa xin lỗi vừa cảm ơn, có phải là hơi buồn cười không? Nhưng đương nhiên anh cũng không đại gì nở nụ cười chế nhạo, anh mới không cần cô ban cho phúc phận ngủ qua đêm cùng con hổ đó.

Xuống xe, xung quanh thật quá im lặng, chỉ có cô cùng trợ lý, hai người cùng vào thang máy, bên ngoài được canh phòng cẩn mật không ai có thể vào được.

Lên phòng, cô lấy tài liệu ra xem, tuần sau cô lại gặp Cố Hạo Thần để bàn chuyện công việc. Một mối lo ngại là cô và anh đã nói chuyện bên ngoài. Giọng giống không biết anh có để ý và nhận ra không?

Thở dài một hơi, cô lại nhớ tới lời của ông nội, trong một năm, cô phải kết hôn, nói thật chính xác là sức khỏe ông nội cô có phần đã yếu nên ông muốn sớm có cháu để bế, ông nội rất thương cô, nhưng về chuyện kết hôn vẫn rất truyền thống.

Nhớ tới Cố Thiên Tự, cô và anh hẳn có thể thành đôi, nhưng liệu cô có thể bình thản mà đối mặt với anh không? Anh luôn nói yêu cô, vậy mà anh lại giấu diếm cô chuyện bên Mĩ.

Đang lo nghĩ, trong đầu cô bỗng hiện lên bóng dáng một người.

Day day huyết thái dương, cô có bệnh rồi, cứ nhiên nhớ đến Cố Hạo Thần. Cô và anh chỉ đơn giản là đến với nhau vì thỏa mãn dục vọng, nhưng... sao cô vẫn không kiềm chế được mà nhớ tới anh?

Nhớ lại những hành động điên cuồng của mình chiều qua, Triệu Mạn Di chỉ muốn tự tát vào mặt mình. Khi nào thì cô trở nên hư hỏng như vậy? Chủ động quyến rũ, chủ động leo lên người anh, chủ động làm những hành động táo bạo đến không ngờ. Gọi điện thoại nội bộ Dương Nhậm Vũ mang cả phê vào, cô cần tỉnh táo một chút.

Khi Dương Nhậm Vũ mang cả phê vào thì thấy một cảnh Triệu Mạn Di lúi rúi ra uống, bên cạnh là điều thuốc lá đã cháy được một đoạn.

Thở dài ngao ngán, Dương Nhậm Vũ nói.

“Giờ tôi mới hiểu thế nào là “khẩu thị tâm phi” thực sự, cô nói tôi pha cà phê, trong khi cô uống rượu và hút thuốc.”

Triệu Mạn Di giật mình, lại thất thố nữa rồi, vội dụi tắt thuốc lá, đóng chai Hennessy lại, cô ngả người ra ghế, mệt mỏi ôm đầu.

Dương Nhậm Vũ biết tâm tình cô không tốt, tất cả cũng chỉ vì cái tên Cố Thiên Tự kia, khi không bên Mĩ làm to bụng con nhà người ta, còn nhẫn tâm bắt người ta phá bỏ, giờ để Triệu Mạn Di biết, cô không hỏi, chỉ muốn anh ta chủ động nói ra. Chỉ cần nói ra, cô sẽ bỏ qua.

Nhưng tuyệt nhiên... không hề có một chút hối lỗi nào.

“Triệu tổng, nếu cô mệt mỏi có thể về nghỉ, không cần cố làm gì cả đâu, có gì tôi sẽ xử lý giúp cô.”- Dương Nhậm Vũ cũng rất lo cho Triệu Mạn Di. Nếu cô làm sao, đảm bảo cha mẹ cô sẽ phanхай thấy anh ra làm sáu mảnh.

Triệu Mạn Di thấy cứ thế này mãi sẽ không tốt. cô đứng dậy, cầm túi xách rồi ra cửa.

“Có gì gọi cho tôi, tôi về đây.”

Dương Nhậm Vũ chưa kịp trả lời, cô đã ra ngoài từ lúc nào. Lắc đầu thở dài, tổng giám đốc trốn việc, anh lại phải tăng ca, mà chuyện tổng giám đốc nghỉ lại là do anh giật dây. Quả là tự rước lấy khổ.

Lên xe, Triệu Mạn Di lái xe một mạch về hướng Triệu gia.

Cũng nên nói một chút, nhà riêng của cô tuy cha mẹ chưa tới bao giờ, nhưng cô cứ một tuần lại về một lần.

“Oa... ông xã, con gái lại về rồi này.”- mẹ Triệu đang ngồi trong vườn, thoáng thấy chiếc xe riêng của con gái thì rất mừng, nhưng hôm nay đâu phải chủ nhật? Sao cô lại đột nhiên về đây?

Triệu Mạn Di vừa vào nhà thì thấy mẹ mình đang kéo cha đi ra từ thư phòng.

“A... Triệu tổng, xin chào...”- ông Triệu đùa con gái.

“Cha... mẹ...”- Triệu Mạn Di cười cười ngồi xuống sofa.- “Hôm nay con hơi mệt nên không ở công ty, tranh thủ về thăm cha mẹ luôn.”

Ông Triệu đặt tờ báo đang đọc dở xuống.

“Vất vả cho con quá, cha mẹ có mỗi mình con, con lại phải gánh trách nhiệm nặng nề.”

Triệu Mạn Di thở dài trong lòng, lại bài ca này, ca cảm mãi sao ngày trước cha mẹ không sinh thêm đi chứ.

“Không sao đâu cha, công việc với con cũng khá thuận lợi mà.”

Mẹ Triệu rót cho cô cốc nước cam.

“Công việc dù căng thẳng cũng đừng quá khắt khe với cấp dưới con ạ. Với lại con đã nghĩ gì tới chuyện ra mắt báo giới chưa?”

Triệu Mạn Di cúi đầu, cô đã sớm nghĩ tới, nhưng dự định là khi nào cô hai mươi lăm tuổi, giờ vẫn chưa phải lúc, cô mới chỉ hai mươi hai tuổi thôi.

“Nếu như ông nội nhất quyết muốn vậy, con sẽ đồng ý, nhưng phải chờ một năm nữa.”

Cha mẹ cô cũng nghĩ, kế hoạch của ông nội chẳng hay tẹo nào, dù có lời sức khỏe của ông ra dọa Triệu Mạn Di thì cô vẫn là sắt đá, đúng kì hạn mới quyết định.

Ông nội ngồi trong thư phòng nghe vọng ra, cũng nghĩ xem ra kế hoạch của ông chẳng thuận lợi tẹo nào.

Vốn cả gia đình nghĩ cô sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc lãnh đạo nên cho cô tới hai mươi lăm tuổi, nhưng chẳng ai ngờ cô mới hai mươi tuổi chính thức điều hành mà đã tạo nên nhiều thành công, tiến bước nào chắc bước đấy, kể cả có lộ danh tính từ đầu cũng chẳng ảnh hưởng gì, giờ đây, gia đình chỉ còn cách ngồi nhìn nhau mà buồn bã vì cô kiên quyết chuyện lập gia đình một cách tùy hứng.

Thế nào cũng được.

Bữa cơm diễn ra thật vui vẻ, nhưng sẽ thập phần hoàn hảo nếu Cố Thiên Tự không gọi điện tới.

Đang ăn cơm, mẹ Triệu phải đứng dậy ra tiếp điện thoại. Cố Thiên Tự mời Triệu gia tới dự tiệc vào tối nay vì anh trở về cùng Cố Hạo Thần phát triển Cố thị. Triệu Mạn Di sau khi biết tin này thì khẽ nhún mày, Cố Thiên Tự chẳng lẽ về thay thế Cố Hạo Thần làm tổng giám đốc? Nhưng hóa ra Cố Thiên Tự chỉ phát triển thêm một chi nhánh nhỏ gồm nhân viên là người nước ngoài, tên tập đoàn là Tân Cố thị.

Thật may mắn, vì nếu như Cố Thiên Tự và Cố Hạo Thần làm cùng một nơi, mỗi khi cô muốn gặp một người thì chẳng phải sẽ gặp luôn người kia sao?

Nhưng cô suy nghĩ nhiều quá rồi, vì chẳng bao giờ có chuyện cô chủ động tìm một trong hai người họ.

Sau khi đồng ý lời mời của Cố Thiên Tự, cả nhà bốn người dường như ăn cơm mất ngon luôn. Ông nội Triệu Mạn Di ngao ngán nhìn đứa cháu gái là tảng băng vạn năm không tan kia, thầm nghĩ nếu cô tới sống tại Nam Cực cũng không có vấn đề gì. Ông thậm chí đã lời sức khỏe ra để đề cập tới chuyện công bố thân phận và kết hôn, nhưng hôm nay, khi ông khéo léo nhắc tới, cô chỉ đọc một câu.

“Việc ông nên để tâm hiện giờ là sức khỏe của ông đấy ạ.”

Điều này khiến ông đau lòng, thật sự rất đau lòng.

Ăn xong, Triệu Mạn Di lên phòng, cô lấy điện thoại gọi cho Dương Nhậm Vũ, nói anh chuẩn bị đồ dạ tiệc tối nay. Xong xuôi, cô nhắm mắt, từ từ đi vào giấc ngủ. Cô đã mệt rồi.

Triệu Mạn Di mơ một giấc mơ, trong mơ, cô thấy mình được cha dẫn đi trong lễ đường, cô mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi, lộng lẫy đi giữa hai bên khách mời, trong sự reo hò của mọi người.

Cô nhìn về phía xa, chú rể là Cố Thiên Tự, nụ cười trên môi cô vụt tắt, Cố Thiên Tự như thấy điều gì không ổn, anh nhìn cô dò xét, cô vẫn vô thức bước đi, đầu cúi xuống. Lúc cô ngẩng lên, chú rể là một người khác, cô nhìn kĩ, đó lại chính là Cố Hạo Thần- em trai Cố Thiên Tự.

Cũng không hiểu vì sao, lúc đó, cô lại mỉm cười hạnh phúc, nụ cười đẹp nhất trong cuộc đời cô, anh cũng mỉm cười với cô. Hai người cùng đọc lời thề, trao nhẫn, khi ngón tay cô chuẩn bị lồng vào trong chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương thì ngoài cửa có người xông vào.

Là Cố Thiên Tự. Anh nhìn cô đau đớn, anh gào lên.

“Di, em lừa dối anh, tất cả đều là lừa dối anh, suốt bốn năm, thứ tình cảm của em đều là giả. Anh yêu em, còn em lại yêu em trai của anh. Là em đã phản bội anh...”

“Là em đã phản bội anh... Là em đã phản bội anh...”

Lời nói ấy cứ văng vẳng trong đầu Triệu Mạn Di. Cô bừng tỉnh.

Khẽ lau những giọt mồ hôi trên trán. Không, cô không phản bội Cố Thiên Tự, là anh ta đã phản bội cô trước. Cô vẫn yêu anh ta, nhưng vì anh ta đã phản bội cô, nên cô một chút tình cảm với anh ta cũng không còn.

Nhưng... cô cũng không dám khẳng định mình không có cảm giác với Cố Hạo Thần.

Nhìn đồng hồ đã là hơn sáu giờ, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Triệu tổng, tôi mang váy dự tiệc tới cho cô.”

Triệu Mạn Di mệt mỏi đứng dậy mở cửa.

“Dương Nhậm Vũ, cảm ơn anh, anh xuống chờ tôi một lát.”

Dương Nhậm Vũ gật đầu mỉm cười rồi xuống nhà nghe ông Triệu và Triệu lão gia than thở về độ lạnh của khí hậu Nam cực mấy ngày gần đây, dường như không có chiều hướng tăng nhiệt độ, mà càng ngày càng giảm.

Dương Nhậm Vũ đoán không biết có nên nói về băng đã chậm rãi tan hôm kia và hôm qua không, anh cười cười làm bộ có phát hiện mới.

Mẹ Triệu dùng giọng điệu thút tha cất tiếng nói.

“Hồi người đàn ông trẻ tuổi, anh cảm thấy có điều gì hay sao? Cười vui vẻ như vậy?”

Dương Nhậm Vũ bị câu nói của Triệu phu nhân chọc cười, anh nhìn lên cầu thang, thấy không có gì không ổn liền hướng ba người trước mặt nói.

“Thật ra băng đã có chiều hướng tan dần hai hôm nay rồi.”

“Ồ...À...”- cả ba người cùng nhìn nhau trao đổi ánh mắt, thì ra băng đang có chiều hướng tan.

“A, phải rồi, vậy băng tan theo hướng nào vậy?”- ông Triệu cười cười, cháu gái quả thật khiến người ta tò mò.

Cha Triệu và mẹ Triệu cũng nhìn Dương Nhậm Vũ dò xét, ánh mắt hiện rõ vẻ nôn nóng.

Dương Nhậm Vũ lau vội “hạt” mồ hôi trên trán, liếc lên cầu thang rồi khẽ nói.

“Băng tan về hướng Cố gia, nhưng là nghiêng về Cố thị chứ không phải Tân Cố thị.”

Lại thêm một mảng ồ à trong sảnh Triệu gia. Triệu Mạn Di nhún mày đi xuống cầu thang.

“Có chuyện gì mọi người cười ghê như vậy?”

Bốn người nhìn nhau rồi hướng cô đồng loạt nói.

“Bằng tan. Cổ thị gặp thảm họa rồi.”

Triệu Mạn Di nhú mày, gia đình cô toàn những người kì cục như vậy sao? Cô thật sự là con của cha mẹ sao? Hay cái kẻ trợ lí dở người kia mới là con của họ.

Khẽ nhấc tà váy, cô bước lên đôi giày cao gót.

Dương Nhậm Vũ gơ ngón tay cái biểu lộ rất tuyệt vời, anh gật đầu với ba vị lão nhân trên sofa.

Trước khi đi, thấy Triệu Mạn Di đã ra ngoài cửa, Dương Nhậm Vũ cúi xuống nói nhỏ với ba vị lão nhân.

“Lẽ ra năm xưa ba người phải đặt tên Triệu tổng là Triệu Bằng Di* mới đúng.”

Nói xong cả ba người cùng nói.

“Giờ bắt con bé đổi vẫn chưa muộn.”

Trên trán Dương Nhậm Vũ chảy vài đường hắc tuyến, con người Triệu gia quả không bình thường.

Thấy con gái đi rồi, cha mẹ Triệu cùng ông Triệu mới nhớ ra họ cũng phải đi dự tiệc ở Cổ gia, liền cuống cuống chuẩn bị, nhưng dù sao chuyện Triệu Mạn Di là con gái họ cũng phải giữ kín nên cô đến trước, họ đến sau cũng là chuyện bình thường.

Ông của Triệu Mạn Di bỗng ngồi nhìn con trai và con dâu thở dài, con cái có đôi có cặp, chỉ có bà vợ kia của ông là kì cục, ai đời ông đã lấy cơ sức khỏe ốm yếu mà bà vẫn hơn hử đi du lịch cùng bạn bè. Đã vậy còn lạnh lùng quăng một câu.

“Đã gần sáu mươi, lo mà vận động, tránh trì độn lúc già.” Rồi quay đầu đi thẳng. À thì ra Triệu Mạn Di được tặng cái gen băng Nam cực từ bà nội.

Haiz, đi thay bộ vest, hôm nay nhất định ông phải nháy mắt được với vài bà lão khoảng bốn mấy năm mươi cho bà vợ xinh đẹp ghen chơi.

Chú thích: Bằng Di: Tặng bằng trời.

5. Chương 5: Lén Lút Không Phải Xấu

Cổ gia mở tiệc, mừng người con trai từ Mĩ trở về, gây dựng một Tân Cổ thị với đội ngũ nhân viên nước ngoài và nhân viên trong nước có kinh nghiệm từ nước ngoài. Bữa tiệc đương nhiên không thể làm qua loa, phải nói là vô cùng隆重 lấy.

Từ ngoài vào đèn hoa tỏa sáng, thảm đỏ trải dài, người người tới dự với mong muốn xem náo nhiệt, Cổ gia xưa nay nổi tiếng có hai nam tử trẻ tuổi thành đạt, hôm nay lại có biết bao nữ nhân xinh đẹp con gái hào môn tới dự, không biết họ sẽ tranh nhau hai người đàn ông rồi nháo ra cái dạng gì nữa.

Cổ Hạo Thần nâng ly rượu đỏ như máu nhấp một chút, anh nhìn xuống phía dưới sân sau đang tổ chức tiệc, may mà khoảng sân trời của Cổ gia rộng rãi, nếu không sẽ không có cách nhồi nhét những người này.

Anh cầm chiếc điện thoại, bấm vào một dãy số.

Ngồi trên xe, Triệu Mạn Di khá mệt mỏi ngã ra sau, bây giờ đối diện Cổ Hạo Thần cô lại có phần ngại, lẽ ra cảm giác hổ thẹn phải xuất hiện khi cô đối diện Cổ Thiên Tự mới đúng chứ? Nhưng thật sự cô cảm thấy ngại với Cổ Hạo Thần hơn, còn lí do thì cô không biết tại sao.

“Cô Cherry, điện thoại của cô.”- Dương Nhậm Vũ nhắc nhở, nếu không phải điện thoại réo đã lâu khiến anh nhức đầu thì anh đã không gọi Triệu Mạn Di.

Triệu Mạn Di bừng tỉnh, cô chưa kịp thắc mắc về cái tên Dương Nhậm Vũ gọi mình thì đã nhanh bấm nút nghe từ lúc nào.

“Alo.”- cô vừa thoáng nhìn qua, là một số máy lạ.

Cố Hạo Thần nghe giọng nói của Triệu Mạn Di, tâm trạng đã khá hơn được đôi chút, từ hôm đó, anh vẫn luôn tự cảm thấy giận bản thân mình đã nóng nảy với cô. Nhưng khi nghe cô nói không yêu anh, không hiểu sao anh lại có xúc động không kìm được, anh khó chịu khi thấy cô nói chuyện điện thoại với anh trai, thấy khó chịu khi cô lạnh lùng với anh.

“Tôi chờ em chỗ đài phun nước trong hoa viên phía bắc.”- anh lạnh lùng nói, nhưng có chút lo lắng lẫn cô không đồng ý thì sao? Cô dù gì cũng là người yêu của anh trai, hôm nay cũng vì tiệc của anh trai mà tới, anh làm vậy có đúng không?

Triệu Mạn Di nghe được giọng của Cố Hạo Thần, hai má bắt gặp đỏ lên, cố gắng nén xuống nụ cười nơi khóe môi, cô nói một tiếng.

“Được.”

Sau khi cúp máy, Triệu Mạn Di bỗng có xúc động muốn tự tát vào mặt mình, cô thật hồ đồ mà.

Nhưng cô lại cảm thấy hồi hộp, đây dù gì cũng là lần đầu anh hẹn cô, có khác gì hẹn hò lần đầu tiên đâu. Trống ngực cô đập thình thịch, có chút run.

Dương Nhậm Vũ liếc thấy biểu tình tổng giám đốc, huyết sáo vài tiếng rồi quay ra cửa sổ, chuyện tình yêu của tổng giám đốc, để cô tự lo thì hơn.

Cố Hạo Thần ngẩn ngơ nhìn điện thoại hồi lâu, bắt gặp nở nụ cười, cô đã đồng ý gặp anh. Tuy giọng nói lạnh tanh không cảm xúc, nhưng cũng đáng chứ.

Cầm chiếc áo vest vắt trên ghế, ừm, cố gắng ăn mặc đơn giản một chút thì hơn.

Khi Triệu Mạn Di đến Cố gia đã là lúc tiệc chuẩn bị bắt đầu. Cô đã nghe qua Dương Nhậm Vũ giải thích về cái tên Cherry không hiểu từ đâu ra, thì ra anh gọi cô như vậy để đỡ bị lộ, vừa đưa cô tới Cố gia, anh cũng về luôn để tránh bị nghi ngờ, vì anh là người đại diện cho Triệu tổng, có khá nhiều người biết tới.

Bước xuống xe, Triệu Mạn Di làm không ít người say mê vì vẻ quyến rũ chết người của cô, váy đỏ dài quét đất, xẻ tà từ trên đùi, chân dài thon thả trên đôi giày cao gót trắng bạc, váy khoét cổ sâu để lộ bờ ngực trắng nõn. Tóc vẫn cao như nữ hoàng sắc đẹp, khuôn mặt sắc sảo, lạnh lùng nhưng vẫn mang ý cười khó nhận ra, đôi mắt cô chớp nhẹ, rồi đảo quanh như kiếm tìm. Bờ môi đỏ rực hút hồn mọi người xung quanh.

Triệu Mạn Di xinh đẹp như thể cô mới là trung tâm của bữa tiệc hôm nay vậy. Không ít người tò mò cô là tiểu thư của nhà nào, chỉ thấy cô đi một mình. Triệu Mạn Di đảo mắt khinh thường, hai người mà cô gọi là cha mẹ hiện đang đứng nói chuyện với gia chủ kia kia, có để ý tới cô đâu.

“Cherry, em đã tới.”

Triệu Mạn Di quay lại, thì ra là Cố Thiên Tự, sao cô vẫn không thể thích ứng nổi với cái tên đó.

“Thiên Tự, anh cũng đùa em sao?”- cô hỏi anh, ánh mắt khê nhìn xung quanh.

Cố Thiên Tự cười, anh nhẹ nhàng nắm tay cô, ghé vào tai nói nhỏ.

“Là trợ lí của em dặn như vậy.”

“Thật nực cười.”- cô khinh khỉnh, cũng đi theo Cố Thiên Tự vào chào cha mẹ anh.

“Cha, mẹ, cô ấy là Cherry.”- anh nhìn sâu vào mắt cô, âu yếm nói.

“Chào Cố lão gia, Cố phu nhân.”- cô lễ phép chào lại, rồi cũng quay ra cha mẹ và ông nội bên kia gật đầu cười một chút.

Mẹ Triệu sau khi nghe cái tên Cherry thì nén cười tới cực điểm, bà không thể ngờ được con gái mình là tăng băng di động kia có thể có cái tên dễ thương đến vậy.

Triệu Mạn Di như đọc được tiếng lòng của mẹ, cô quay đi làm động tác không chấp. Cô nói thầm với Cố Thiên Tự.

“Em vào vệ sinh một lát. Có lẽ sẽ tránh lúc anh và Cố lão gia nói trên sân khấu, em sợ có gì thất thố.”

“Được.”- anh mỉm cười, chuẩn bị cùng cha lên bục nói vài lời về bữa tiệc- “Tuy rất muốn em ở lại nghe anh nói, nhưng dù gì bữa tiệc này cũng phát trên ti vi, em có thể xem lại.”

“Ok.”- cô mỉm cười rồi đi về phía Bắc Cố gia.

Theo như Cố Hạo Thần nói, cô sẽ vào vườn hoa phía Bắc, và đợi anh ở đài phun nước, vừa vào, cô có thể thấy xa một chút là chiếc đài phun nước trắng xóa, cô bước tới.

Nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không thể thấy bất cứ thứ gì trong này, nhưng ở trong có thể quan sát được tất cả, Triệu Mạn Di nhìn ngắm cây cối trong này một lát, chợt có cảm giác lạ, cô quay lại.

Anh đứng ngay sau cô, khi hai người vừa thấy nhau, Cố Hạo Thần đã kéo cô lại, đè lên môi cô mà hôn, cô cũng đáp lại rất cuồng nhiệt.

Triệu Mạn Di không hiểu thứ cảm giác với anh là gì, cô và anh mới gặp nhau chính thức lần này là lần thứ ba, nhưng cảm giác cô thấy được ở anh vô cùng khó hiểu, cô mong muốn được gặp anh, khao khát những đụng chạm của anh. Điển hình là bây giờ, cô đang chủ động nghênh đón mọi sự chiếm đoạt của anh trên người mình.

Cố Hạo Thần luồn tay ra sau vuốt lên tấm lưng hở ra của cô, tay anh như có luồng điện, xâm chiếm cô mọi góc, anh kéo tuột chiếc váy cô xuống, trên người Triệu Mạn Di lúc này chỉ có độc bộ đồ lót nhỏ xíu không che đủ những đường cong tuyệt đẹp. Anh cũng không tha, giải thoát bộ ngực đầy đà của cô chỉ bằng một cái gậy tay, chiếc áo lót rơi xuống, cùng chiếc quần ren cũng bị xé ra dễ dàng. Cố Hạo Thần cởi phăng áo vest cùng sơ mi, anh dùng môi lấp đi tiếng rên rỉ từ miệng Triệu Mạn Di phát ra do những kích thích anh mang lại. Anh nói nhỏ.

“Cởi đồ cho tôi.”

Triệu Mạn Di nhìn anh một chút, cô ngồi xuống, dùng bàn tay nhỏ nhắn cởi thắt lưng, quần âu của Cố Hạo Thần, khi anh cũng như cô, cởi xuống toàn bộ, cô dùng tay sờ trớn cơ thể anh, mắt vẫn nhìn sâu vào mắt anh, cô đứng dậy, chủ động hôn lên môi anh. Từng chút lại từng chút, thi thoảng dùng cái lưỡi mềm mại lướt qua môi anh.

Cố Hạo Thần chịu không nổi nữa, anh lao vào cô, chiếm đoạt cô cuồng dã nhất có thể.

Anh nâng chân cô lên để dễ dàng xâm nhập, khi anh đi vào, cô đã chuẩn bị tốt, nhưng không khỏi run lên một chút.

“Ngoan, kêu lên cho tôi nghe.”- anh nói trong tiếng thở gấp, tay vẫn kích thích ngực cô.

Triệu Mạn Di liêu lĩnh lắc đầu, tuy cô biết trong này cách âm với bên ngoài, và cửa đã được khóa bằng mã, nhưng cô vẫn có chút gì không thể thoải mái được.

“Ngoan, kêu lên, tôi sẽ thỏa mãn em, trong này không sợ ai nhìn ra bộ dạng dâm dăng của em đâu.”

Triệu Mạn Di ôm chặt cổ Cố Hạo Thần. Tuy cô không thích cầu xin anh, nhưng làm cũng làm rồi, cô khẽ nói.

“Thần, cho em... em muốn anh...”- giọng nói kiều mị vang lên, lập tức Cố Hạo Thần thấm rủa trong lòng, cô thật sự quá mê người, anh không thể ngừng muốn cô.

Anh lao vào cô thật nhanh, từng nhịp như nước rút trong cơ thể Triệu Mạn Di. Tiếng da thịt đụng chạm cùng tiếng thở dốc cùng rên rỉ kiều mị tạo nên không gian sắc đến cực điểm. Cố Hạo Thần bóp mạnh ngực cô. Cô phát đau, bên dưới là những trận khoái cảm ngày một tăng, cô sắp không chịu được, lớn tiếng rên rỉ.

“Đừng... Thần, em chết mất, nhẹ thôi mà... a...”

Cố Hạo Thần càng thỏa mãn, anh càng ngày càng ra tăng nhịp độ, rốt cục ở bên trong cô bắn ra.

Triệu Mạn Di cũng không biết trời đất gì nữa mà thiếp đi. Khóe môi cô khẽ nhếch lên nụ cười khó thấy.

Nhìn giai nhân đang không còn chút sức lực gục trong vòng tay mình, Cố Hạo Thần mỉm cười cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Trong này thực sự cách âm với bên ngoài quá tốt, anh mỉm cười, bế Triệu Mạn Di ra phía thang máy bí mật cuối vườn, lên thẳng phòng riêng của anh.

Lên phòng, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nằm xuống bên cạnh ngắm nhìn cô bình yên nhắm mắt.

Anh thật sự thích ngắm nhìn lúc Triệu Mạn Di ngủ, những lúc thế này, cô mất đi vẻ lạnh lùng bình thường, thay vào đó là sự đơn thuần, nhẹ nhàng.

Anh đứng dậy, ra phía bàn cầm điện thoại di động bấm một dãy số.

“Hôm nay cô ấy sẽ ngủ lại Cố gia.”

Sực tỉnh, Dương Nhậm Vũ nhớ đến hai má đỏ rực của tổng giám đốc lúc trên xe.

“Được, tôi biết rồi.”

Hừm... nếu tổng giám đốc có thể tan về hướng Cố thị thì tốt rồi. Còn Tân Cố thị thì bỏ qua đi cũng được.

Anh vui vẻ nhấn tin thông báo cho Triệu lão gia, rồi vòng xe về nhà, ở nhà còn có vợ con anh đang chờ a.

Nằm bên Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần cố kìm nén cảm giác muốn có cô. Thỉnh thoảng Triệu Mạn Di lại ưm ưm vài tiếng, lông mày khẽ nhíu rồi lại dần ra, mỗi cử động của cô đều khiến Cố Hạo Thần thêm dục hỏa đốt người.

Anh cố gắng rời đi sự chú ý của mình trên cơ thể hoàn hảo của cô, anh nhớ lại những thứ khám phá được trong biệt thự của nữ tổng giám đốc lạnh lùng sắt đá đang nằm trước mặt mình đây.

Đó là một căn biệt thự vô cùng sang trọng, anh biết giá trị của nó, từng thiết kế dù là nhỏ nhất trong nhà đều vô cùng tinh tế, nhưng nó toát lên sự nhẹ nhàng của chủ nhân.

Từ nhẹ nhàng này sao có thể đem ra nói với một người như Triệu Mạn Di chứ?

Càng ngày Cố Hạo Thần càng thấy Triệu Mạn Di thú vị. Điều anh thấy lạ chỉ là sao cô không công bố thân phận với báo chí? Cô sợ gì sao?

Nhưng anh không quan tâm, dù gì anh cũng là người đầu tiên của cô.

Chợt nhớ người cô yêu là anh trai mình, Cố Hạo Thần lại thấy đau đầu, nhưng anh cũng thầm nhủ với chính mình, có lẽ tình yêu của cô với Cố Thiên Tự chưa đủ, nên cô mới thà làm chuyện đó với người xa lạ còn hơn với người mình vốn yêu.

Người phụ nữ kì lạ này, rốt cục làm anh đắm chìm không lối thoát.

“Thiên Tự...”- Triệu Mạn Di lẩm nhẩm, lông mày nhíu lại.

Cố Hạo Thần hai nắm tay nắm chặt, cô dám gọi tên người đàn ông khác trong mơ. Đang định gọi cô dậy hỏi cho ra lẽ, anh thấy môi cô mấp máy.

“Ồ... giả dối.”

Cố Hạo Thần thả lỏng người, rốt cục giữa Triệu Mạn Di và Cố Thiên Tự có chuyện gì?

Nắm lấy đôi tay cô, anh nhắm mắt ngủ một chút.

Triệu Mạn Di chán nản nhìn kẻ đang thỏa mãn ngủ say bên cạnh, lại tưởng tượng ra viễn cảnh lát nữa ra ngoài sẽ chạm mặt Cố Thiên Tự.

Sẽ trả lời anh ta thế nào? Chẳng lẽ “Đêm qua em say quá nên ngủ lại ở phòng em trai anh”?

Hay là “Ừ đây, tôi ngủ với em trai anh, cũng chẳng khác anh là mấy, cặp với mấy con diêm ở New York vui chứ?”

Dù thế nào thì trước tiên người mất mặt vẫn là cô cơ mà.

Ừm, vui thật.

“Dậy sớm vậy?”- Cố Hạo Thần ôm lấy Triệu Mạn Di, anh dụi vào ngực cô, bàn tay không yên phận lướt khắp thân thể cô.

“Đừng quá trốn.”- cô nhúu mày khó chịu, anh hôm qua đã bắt đầu có dấu hiệu bắt nạt cô rồi. Nếu cứ thế này cô sẽ không chịu nổi mất.

Cố Hạo Thần ngẩng mặt lên, anh hôn lên môi cô. Sự ngọt ngào anh mang đến làm cô không chống lại được, dễ dàng đón nhận và đáp trả, cô dướn người lên, chạm bộ ngực lên cơ thể rắn chắc của anh, khẽ cử động.

Anh ôm ghì lấy cô, như sợ cô biến mất khỏi vòng tay mình vậy. Khẽ nói nhỏ vào tai cô những lời ngọt ngào nhất, anh hôn cô. Thoáng thấy cô có nụ cười trên môi, đây là lần hiếm hoi anh thấy cô cười, như được tiếp sức mạnh, anh mạnh mẽ xâm chiếm Triệu Mạn Di. Khiến cô kêu rên mãnh liệt. Hai người hoàn toàn cuốn lấy nhau không lối thoát.

Triệu Mạn Di bực bời trong vòng tay chặt chẽ của Cố Hạo Thần, anh giam cô trong đó, cô không thể cử động được, như thể anh sợ cô biến mất khỏi anh vậy.

Cô khẽ cựa, giọng nói kiêu diễm vang lên nhỏ nhẹ nhưng không thể giấu đi nét khàn khàn trong đó vì kêu rên quá nhiều.

“Thần, mau ra, em muốn dậy.”

Cố Hạo Thần khẽ cựa, vòng tay hơi lỏng một chút rồi lại thắt chặt vào, anh vô tình nói mớ vài câu vô nghĩa rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Triệu Mạn Di có cảm giác tức giận, nếu “cục cưng” của cô ở đây, nhất định cô sẽ cho Cố Hạo Thần ném đủ.

Cuối cùng sau bao nhiêu công sức, cô cũng có thể thoát khỏi gông cùm ngọt ngào này, thấy anh ngủ say nên cô không muốn gọi anh dậy.

Cô đứng dậy, thấy trên ghế có một bộ quần áo, ghi trên đó là tên cô. Chẳng lẽ là Cố Hạo Thần chuẩn bị cho cô.

Ừm, không tệ, ít ra cũng là bộ quần áo xuất hiện trên tờ tạp chí thời trang hôm qua.

Lấy một mảnh giấy, cô để lại lời nhắn rồi ra khỏi phòng.

“Cũng đã muộn rồi, em về đây, bao giờ dậy nhớ nhắn tin cho em! Yêu!”

Ra bên ngoài, thật kì lạ, đây là Cố gia nha, đâu phải căn nhà trống, hôm qua còn mới tổ chức tiệc mà, sao hôm nay đột nhiên không có lấy một bóng người?

Thật kì lạ. Cô sẽ phải hỏi Cố Hạo Thần chuyện này. Giờ chắc cô phải về nhà đã. Hôm qua chắc chắn cha mẹ sẽ thắc mắc về tung tích của cô.

Về Triệu gia, khi Triệu Mạn Di còn đang tự hỏi thế nào mà Dương Nhậm Vũ biết mà chờ cô dưới cổng Cố gia thì anh đã than thở.

“Tổng giám đốc, tôi đã chờ cô từ sáng sớm.”

“Cảm ơn, tôi biết phải đền ơn anh cái gì đây?”- Triệu Mạn Di mắt nhắm nghiền hỏi nhẹ nhàng.

Dương Nhậm Vũ thấy có vẻ khá khả quan, anh nói nhỏ bằng giọng như dự dõ.

“Trực tiếp tăng lương cho tôi là được rồi.”

“Dương Nhậm Vũ.”

“Vâng...”- anh vừa lái xe vừa đồng tai lên nghe.

“Thêm 50% lương, anh chấp nhận làm thêm việc chăm sóc “Cục cưng” chứ?”

Im lặng...

Dương Nhậm Vũ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thà cô cho anh cả Triệu Thế Vương, anh cũng không có gan đó.

“Vậy anh còn muốn tăng lương không?”

“Tổng giám đốc, cuộc sống của tôi hiện giờ rất sung túc rồi, ý tốt của cô tôi không dám nhận.”

“Vậy được.”

Dương Nhậm Vũ thật sự cảm thấy chua xót, nhớ vệ sĩ của cô ngày trước đã kể cho anh một vài “mẩu chuyện” về tính xảo hoạt, thích uy hiếp người khác của Triệu Mạn Di khi cô mới chỉ năm tuổi.

Thật sự anh cảm thấy có con trai nữa vẫn tốt hơn, sao Triệu lão gia cùng phu nhân không phấn đấu thêm chứ? Để Triệu Mạn Di nắm quyền nữ vương, chẳng phải bao người phải chịu khổ sao?

Nhưng thôi, những phúc lợi của cô dành cho trợ lý cấp cao như anh cũng tốt lắm, điển hình là chỉ cần chưa tới hai tháng lương, anh có thể mua được một chiếc ô tô hạng sang rồi.

Nhưng vấn đề đáng sợ là lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng phục vụ “cục cưng”. Áp lực vô cùng lớn a...

“Tôi Neo.”- Triệu Mạn Di chợt mở mắt, cô chợt nhớ đã gần hai tháng cô chưa tới thăm cục cưng rồi, sắp tới cô còn phải đón nó về ở cùng nữa.

Dương Nhậm Vũ giật mình, không phải do anh lỡ chọc tức cô nên cô trả thù chứ? Sao tự nhiên lại phải tới chỗ con hổ đáng sợ đó?

Tuy vậy, anh vẫn phải vòng xe lại tiến tới biệt thự Neo.

“Cô chủ đã tới ạ.”- hai bên người hầu cúi xuống, Triệu Mạn Di đi vào, thẳng lên tầng hai, cô mở cửa, cục cưng đang trong lồng, đánh hơi thấy mẹ nuôi, nó ngồi ngay dậy.

Mới hai tháng mà nó đã to lên trông thấy, cô mỉm cười tiến đến, con hổ gầm lên một tiếng rồi vẫy đuôi, cô mở lồng cho nó.

Từng bước tiến ra, chân vững chãi trên mặt đất, nó phủ gục xuống chân cô.

Triệu Mạn Di ngồi xuống bên con hổ, vuốt ve bộ lông mềm mại, cô nói nhỏ.

“Cục cưng của mẹ, có nhớ mẹ không? Mẹ rất nhớ con, rất nhớ a...”

Dương Nhậm Vũ đứng ngoài cửa ngó đầu vào một cách lén lút, nếu cô đối với ai cũng nhẹ nhàng như vậy, anh sẽ thật cao hứng mà sống chết vì cô, chứ không làm kẻ nằm vùng loan tin cho Cố Hạo Thần.

Cô âu yếm “Cục cưng”, thật ra cách đây gần ba năm, cô là người cứu nó khi vừa sinh ra đã bị mẹ bỏ rơi gần bìa rừng, trong một chuyến đi chơi. Cô cho nó uống sữa cho động vật sơ sinh, mang nó đi tiêm phòng khi đủ ba tháng, rồi nói với hiệp hội bảo vệ động vật, thực ra cô sẽ phải mang nó thả vào rừng hoặc cho vào khu bảo tồn, nhưng chủ tịch hiệp hội đó lại là bạn thân của cha cô nên việc xin nuôi là vô cùng dễ dàng.

Nó ăn thịt động vật, hoàn toàn không thêm thịt người vì cô đã thuê người về huấn luyện, nhưng về dữ dằn của nó với người lạ luôn làm họ hết hồn vía, nhưng với cô thì khác, nó như một đứa con ngoan vậy, dựa vào cô nhắm mắt ngủ ngon lành.

Triệu Mạn Di vô cùng hài lòng vì điều đó, chờ nó đủ ba tuổi, cô sẽ mang nó về biệt thự của mình ở cùng.

“Cô chủ, đã tới giờ cho cục cưng ăn, cô muốn cho nó ăn không?”- cô hầu đứng ngoài cửa nói vọng vào, hiện giờ con hổ kia đang ở ngoài lồng, cô không dám vào a.

Triệu Mạn Di dừng động tác, cô nói.

“Tôi sẽ cho nó ăn.”- cô cúi xuống nhìn con hổ, nó cũng đang nhìn cô, khẽ dụi nhẹ- “Mẹ sẽ cho con ăn, phải ngoan nha.”

Cho Kiki ăn là một công việc khá thú vị, nó ăn rất ngoan, thỉnh thoảng sẽ hừ hừ gầm nhẹ như muốn ọi người biết nó sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ ba cân thịt tươi đủ loại trước mắt.

Triệu Mạn Di đứng dậy xuống nhà, dọn dò thêm vài chuyện về chăm lo Kiki với mấy người hầu, cô hài lòng khi thấy căn nhà khắp nơi đều sạch sẽ. Bài trí trong nhà cũng khá đặc biệt, khắp nơi trải thảm cỏ nhựa, cây cối giống như trong rừng xanh, giữa nhà còn có một con thác nhỏ cao gần ba mét, nhìn rất giống thật. Một ngày người hầu sẽ thả nó ra khoảng ba tiếng, như thể quen giấc, hết giờ, Kiki sẽ tự động lên chuồng nằm mà không ai phải dắt lên, ở đó đã có người chuyên gia chăm sóc nó, Triệu Mạn Di cũng yên tâm, về phần Dương Nhậm Vũ thỉnh thoảng khiến cô “nổi giận”, cô sẽ cho anh tới đây cùng chăm sóc Kiki.

Chỉ là đùa, cô cũng không để ý mấy chuyện này.

Nhưng với Dương Nhậm Vũ, đó thật sự là một khổ hình a...

“Tổng giám đốc, xem ra Kiki rất nhớ cô nha.”- Dương Nhậm Vũ cười hề hề nhìn qua gương chiếu hậu.

“Ý anh là sao?”- thu hồi ánh mắt nhìn điện thoại, cô hỏi lại.

Ý tôi là cô hãy trực tiếp ở đó với nó đi và vĩnh viễn đừng bắt tôi chăm sóc nó.

Đó là ý của anh, nhưng anh rất sợ chết nha, không cần nói ra làm gì.

“À chỉ là tiện thì nói vậy thôi mà.”

Đời này Dương Nhậm Vũ anh cũng sợ nhất là chết nên anh rất tức thời không trêu chọc cô.

6. Chương 6: Hợp Tác Tiến Hành, Nữ Tổng Đi Hawaii Chơi Biệt Tích

Dự án mới được khởi công, Triệu Mạn Di lại tự thưởng mình một chuyến đi Hawaii đầy nắng, bỏ lại tất cả công việc cho Dương Nhậm Vũ đáng thương, làm anh mua đến cả một lô nhang về đốt liệt tổ liệt tông phù hộ.

Cô muốn đi đổi gió, bởi căn bản ở Đài Bắc không cho cô nổi cái cảm giác mới mẻ thêm nữa, nhằm chán đã dâng đến tận cổ rồi. Và lại cô cũng không muốn ngày ngày thấy Cố Thiên Tự tới tìm cô, càng ngày hành động của anh ta làm ra càng lớn, nghĩ cô không biết sao? Cô không nói anh ta tưởng cô ngu. Chuyện cô nữ thư kí kia đang nhiên bị đuổi việc làm nhiều người tò mò, nhưng cô biết, bằng tài lực của cô, điều tra một chuyện cón con là quá dễ dàng.

Hơn nữa, cô đã có một cuộc hẹn với một người thân quen bên đó, tiện thể nhờ người đó xác minh luôn lí do bốn năm trước Cố Thiên Tự sang Mỹ, và điều tra thêm những chuyện anh đang làm với Tân Cổ thị.

Chuyến bay làm cô khá mệt mỏi, nhưng cô cũng đành cố chịu đựng, cô không thể sử dụng phi cơ riêng vì nó sẽ khiến người khác tò mò, việc đi lại bằng máy bay công cộng dễ gây phiền phức, cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với mọi người.

Xuống máy bay, cô bắt taxi ra thẳng khách sạn, lên căn phòng được đặt sẵn, thay quần áo chuẩn bị xuống bãi biển.

Ai... thật mệt mỏi, giờ là thời điểm cô cần nghỉ ngơi, hai tuần chưa gặp lại Cố Hạo Thần sau chuyện tiệc ở nhà anh, anh có gọi lại cho cô, hai người cũng có qua loa vài chuyện rồi cô chủ động dập máy.

Nghĩ đến cũng thật không biết phải làm sao, cô vốn không muốn sự việc lằng nhằng rắc rối như vậy, nhưng sự thật phũ phàng khiến cô nhận ra tình yêu của cô là vô nghĩa khi đặt trên người Cố Thiên Tự.

Cách đây sáu năm, cô và Cố Thiên Tự chỉ là đơn giản gặp nhau trên bãi biển, khi cô cố tìm chiếc vòng tay mẹ tặng bị rơi. Anh giúp cô tìm nó, khi tìm được thì cũng là khi trời sẩm tối, anh về với gia đình để về nhà, mà cô cũng vậy. Hai người khi ấy không nghĩ tới việc xin liên lạc, nên khi lên máy bay, đều nhớ ra chưa biết gì về đối phương.

Cố Thiên Tự ngày ấy trở về, luôn nghĩ về cô gái trên bãi biển, nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh, khi anh tìm được chiếc vòng cho cô, cô nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười ấy là nỗi ám ảnh trong anh, không lúc nào anh thôi nghĩ về cô- người con gái xinh đẹp mà thuần khiết.

Với Triệu Mạn Di, việc gặp gỡ Cố Thiên Tự cũng là một thay đổi trong cuộc sống của cô, cô muốn gặp lại anh, nhưng không biết nên tìm ra sao. Bởi cô chẳng biết gì về anh cả.

Anh thật hiền, đó là ấn tượng duy nhất của cô về anh- người con trai mới biết có vài tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, khi anh cười, hai mắt híp lại, khiến cô cũng cảm thấy muốn cười bật ra.

Thở dài, biết anh giờ này đang ở đâu và làm gì chứ?

Vài hôm sau, cô nhập học trên trường, cô học trường cao trung có tiếng nhất Đài Bắc, khi lớp đang học, một nhóm sinh viên của trường đại học X tới hướng dẫn chương trình khi tham gia hội thảo “Hòa bình dân tộc”, cô vốn không mấy hứng thú với mấy loại hội thảo như vậy, nhưng không ngờ Cố Thiên Tự lại là một trong số các sinh viên ở đó.

Buổi hội thảo được diễn ra vào cuối tuần, cô có được liên lạc của anh để tiện trao đổi, bởi cô là học sinh ưu tú được đề cử đi dự hội thảo.

Cô và anh liên lạc thường xuyên, khi thì chỉ bàn về hội thảo, khi thì nói về những chuyện lật vật linh tinh. Anh thường là người chủ động, còn cô, vốn ít giao tiếp, lại lạnh lùng giả hoạt, cô tự thấy mình đối với anh chỉ là nhất thời cảm động.

Nhưng không phải vậy, sau hội thảo, anh hẹn cô đi chơi, rồi vài lần vô tình gặp, anh cũng khiến cô có cảm giác ấm áp lạ. Anh dịu dàng, quan tâm, chăm sóc, khác hẳn cô, cô chỉ nhận sự quan tâm của anh, nhưng âm thầm ghi nó trong lòng.

Vài tháng sau, hai người kết giao, càng ngày càng hợp, cũng chẳng có lấy một lần cãi nhau nhỏ nào. Cô ít nói, anh lại quan tâm như vậy, hai người cũng một chỗ nhất định hòa hòa hợp hợp.

Tình cảm cô dành cho anh ngày càng nhiều. Mãi đến hai năm sau, anh phải sang Mỹ vì gia đình có việc. Cô vẫn quyết định chờ anh, mà anh, cũng muốn cô chờ thêm một thời gian nữa.

Bốn năm, cô chờ đợi bốn năm, cô vẫn đợi, chẳng đến khi trở lý vì không muốn cô bị Cố Thiên Tự lừa dối mà mang chứng cứ về, cô thật sự không cười nổi.

Anh luôn một điều yêu cô, hai điều yêu cô, nhưng sau lưng lại âm thầm phản bội. Bốn năm, cô biết con số này không lâu cũng không chóng, nhưng anh đã nói yêu cô, vậy sao còn qua lại với “những” người phụ nữ khác?

Khi mười tám tuổi cô đã phải tiếp nhận chỉ đạo tập đoàn gia đình, một công việc quá khó khăn, cô cũng không thể cứ nghĩ về anh mãi, ban ngày cô đi học, chiều về lại tới tập đoàn học quản trị. Nhưng tối đến, khi màn đêm buông cũng là lúc trái tim cô hướng đến anh, đến nước Mỹ xa xôi.

Anh liệu còn nhớ tới cô không? Cô biết là có, bởi thỉnh thoảng, anh vẫn hay gọi cho quản gia nhà cô hỏi thăm sức khỏe của cô, nhưng không muốn cô biết.

Cô không muốn ngăn anh, chỉ là, cô không muốn mình trở thành bức rào cản của anh.

Nhưng khi biết chuyện bên Mỹ của anh, cô hoàn toàn thất vọng. Cái gì khiến anh thay đổi? Tiền tài? Hay áp lực? Hay vì xa cô?

Cô không biết nữa, nhưng cô chỉ biết, sau khi thấy “chuyện tốt” mà anh đã làm, cô đã mất niềm tin vào anh rồi.

Vén mái tóc ra sau, nhìn về phía có tiếng gọi tên cô, gờ tay lên vẫy vẫy.

“Ai nha, băng sơn mỹ nhân, vẫn vậy a...”- Diêu Giai Mẫn thân hình nóng bỏng chạy đến, nửa đường thì...

“Haiz...”- Triệu Mạn Di thở dài, cũng chẳng buồn đứng dậy ra đỡ, chỉ là thuận tay gạt chiếc túi sang cạnh ghế cho Diêu Giai Mẫn tới ngồi.

“Chị thật là... chẳng giúp em được gì cả...”- Diêu Giai Mẫn phủi lớp cát trên tay, lại xoa xoa đầu gối, oán thán với Triệu Mạn Di.

“Tôi sao phải tới giúp cô? Tự làm tự chịu, mắt cô để sau gáy à?”- giọng nói lạnh lẽo mà giễu cợt khiến Diêu Giai Mẫn khóc thầm, cô không phải là tới Hawaii, nơi này chính là Nam cực a...

“Chị Di, đừng lạnh lẽo với em như vậy chứ?”- Diêu Giai Mẫn rất tức thời mà cười nịnh nọt với Triệu Mạn Di, cô len lén cái tay với tới quả dưa, hút một ngụm... ừm... không tồi, đi theo chị Triệu nhất định không thiếu cái ăn.

Triệu Mạn Di muốn tát vào cái mặt nhe nhớn này nhưng nghĩ sao cũng thấy không nỡ, cô ta cũng rất biết cười a. Nhưng chuyện quan trọng bây giờ không phải là so đo cô ta có cười đẹp hay không, mà là chuyện cô cần Diêu Giai Mẫn làm.

“Tài liệu đây, điều tra cho tôi tất cả, nhớ không được phép phạm sai lầm.”

Nghe được giọng nói giải quyết công việc chung của Triệu Mạn Di, Diêu Giai Mẫn không khỏi nhăn mày phụng phịu.

“Em biết rồi, chị nghĩ sao mà nói đáng sợ như vậy...”- ngẫm nghĩ một lúc, cô chợt ngạc nhiên.

“Chị Di, em là luật sư, đâu có phải là thám tử a...”

Triệu Mạn Di đeo kính râm vào, môi khê mím, cô quay sang Diêu Giai Mẫn.

“Luật sư hay thám tử đều cùng là phải điều tra, không phải sao? Dù gì đó là chuyện tôi cần cô làm, làm không tốt, cô...”

“Em biết rồi, em biết rồi...”- Diêu Giai Mẫn cười hề hề, kể tức thời là trang tuấn kiệt, cô biết rõ điều đó mà.

Hài lòng với kết quả, Triệu Mạn Di nằm xuống phơi nắng, quyết định tới đây vào lúc này là không tệ, trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh Cố Hạo Thần, cô cắt đứt liên lạc với mọi người, anh chắc chắn sẽ giận.

Nhưng... giận vì cái gì?

Hai người con gái xinh đẹp sớm bỏ qua đồng tài liệu, nằm “hứng” nắng Hawaii. Người thì hi vọng bình yên, người thì hi vọng có làn da rám nắng mang trở về.

7. Chương 7: Trở Về

Sau một buổi sáng phơi nắng ngoài biển Hawaii, nhìn mọi người nhảy Hula rộn ràng, buổi trưa lại tốn tiền mời Diêu Giai Mẫn ăn, thì bây giờ Triệu Mạn Di được thả mình thư giãn trong bồn tắm.

Thật mệt, nghĩ đi nghĩ thì sẽ được thoải mái, nhưng không ngờ lại suy nghĩ biết bao chuyện.

Cô chỉ giữ liên lạc với duy nhất Dương Nhậm Vũ, thỉnh thoảng anh lại gọi tới xem cô có cần gì không? Rồi hỏi ý kiến cô vài chuyện của công ty.

Cố Thiên Tự liên tục liên lạc cho Dương Nhậm Vũ hỏi về cô, nhưng anh rất trung thành mà báo cáo không biết, chỉ biết rằng cô đi nghỉ.

Cố Hạo Thần thì không có thông tin gì, chỉ biết, anh cũng không thấy mặt sau cái ngày dự án khởi công.

Mặc kệ đi, cái cô cần bây giờ là không suy nghĩ đến chuyện công việc hay tình cảm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là tốt rồi.

Cứ ngỡ rằng việc điều tra này phải kéo dài hàng hai, ba tuần, nhưng chỉ gần một tuần sau, Diêu Giai Mẫn đã mặt mày hớn hờ trực trước cửa phòng khách sạn của Triệu Mạn Di.

“Vào đi.”- giọng điệu mệt mỏi của Triệu Mạn Di làm Diêu Giai Mẫn sững sờ.

“Chị Di, chị ốm sao?”- cô ném tài liệu lên bàn, chạy vội tới đỡ Triệu Mạn Di- “Chị muốn gọi bác sĩ không? Em sẽ gọi tới.”

Nói rồi cô sờ lên trán Triệu Mạn Di, tay trái hí hoáy lấy điện thoại bấm một dãy số.

Triệu Mạn Di được Diêu Giai Mẫn đỡ lên giường, cô đầu vầng mắt hoa, hai hôm nay bị ốm, mệt mỏi rã rời cả người, hai ngón tay cũng chẳng buồn động.

Chưa bao giờ cô bị ốm thế này, cảm giác cả người như bị xe lu cán, hai mắt nhắm nghiền. Quá mệt mỏi, cô sẽ sớm chết mất.

“Cô ấy bị sốt, chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi, sẽ không có gì nghiêm trọng.”- bác sĩ người nước ngoài xách hộp thuốc đứng dậy, đưa cho Diêu Giai Mẫn vài vỉ thuốc rồi rời khỏi.

“Chị này, bị sốt à không gọi cho em gì cả.”- Diêu Giai Mẫn gọt quả táo, miệng trách móc- “Tài liệu em tìm cho chị xong hết rồi. Nhưng quan trọng bây giờ chị phải khỏe mạnh lại đã, nếu không em sẽ không đưa cho chị đâu.”

Triệu Mạn Di thầm cười khổ, có kết quả rồi sao? Nhất định là theo đúng như dự đoán của cô và Dương Nhậm Vũ.

“Đúng như tôi nói ban đầu chứ?”- Triệu Mạn Di thều thào, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

“Phải thưa bà cố.”- Diêu Giai Mẫn nhăn mày- “Phiền chị nằm im dùm cho, ốm đau còn lo được cái gì mà cũng hỏi, em tìm hiểu hết rồi, thậm chí còn hơn cả chị nghĩ.”- là một luật sư, Diêu Giai Mẫn cũng không ngờ Triệu Mạn Di lại là một người có suy luận sắc bén như vậy, từ ban đầu đã đoán ra được tất cả, việc nhờ cô điều tra chỉ là tìm thêm chứng cứ xác thực. Còn mọi sự, Triệu Mạn Di đã đọc được ra hết ngay từ đầu.

Triệu Mạn Di cười khẩy, quả đúng như vậy, cô sẽ xem từng hành động của Cố Thiên Tự, nếu như anh ta có bất cứ hành động nào quá trớn, cô sẽ không tha.

Qua sự chăm sóc của Diêu Giai Mẫn, suốt một tuần sau, Triệu Mạn Di có thể coi như khỏe mạnh, cô thu xếp đồ đạc chuẩn bị trở về.

Vậy là cô đi cũng hơn hai tuần, về không khéo không nhận ra Dương Nhậm Vũ mất, anh thường xuyên phải tăng ca để gánh cả công việc của cô, nên sau đợt này, nhất định cô phải tăng lương cho anh. Dự án thu mua Kim An cũng được anh hoàn thành xuất sắc, vậy là không còn gì đáng lo nữa.

Lại theo trình tự ban đầu, gọi điện đặt vé, ra sân bay, lên máy bay khoang hạng VIP, rồi hạ cánh, lấy đồ, ra khỏi phi trường, lên taxi trở về nhà. Cả quá trình cũng tốn hơn một ngày.

“Liệt tổ liệt tông phù hộ cho con mau gặp được Triệu tổng, cầu mong sớm nhìn thấy cô ấy, con xin khẩn bái khắp bốn phương...”- Dương Nhậm Vũ lầm rầm trong miệng, anh sắp kiệt sức đến nơi rồi, cô cứ đi mãi thế này anh sẽ sớm thăng để gặp ông bà quá.

“Chuyện gì?”- âm thanh lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Dương Nhậm Vũ nhìn ra cửa, á khẩu một tiếng rồi im bật.

Anh có hay không nên đi thầy cúng xem mồm mình thiêng như thế nào?

“Triệu tổng...”- Dương Nhậm Vũ đứng dậy, nhìn cô mà cười trong vô thức- “Tôi mong cô hơn cả nắng hạn mong mưa nữa đấy.”

Thật tình nếu Triệu tổng tính khí không lạnh như vậy, anh sẽ thật cao hứng mà nhảy cẫng lên... nhưng mà... nếu làm vậy, khả năng sống sót trước mặt cô là không cao a.

“Đủ rồi, không phải tôi đã về rồi sao.”- Triệu Mạn Di đi đến đặt tài liệu xuống.

“Quả đúng như chúng ta dự đoán, có cả bàn tay của Lệ Kim nhúng vào.”

Dương Nhậm Vũ thu hồi ngay lại vẻ mệt mỏi, lập tức nghiêm túc cầm tài liệu xem qua một lượt.

Cố Thiên Tự a... anh quả thực là kẻ ngu ngốc nhất trần đời, nghĩ chỉ cần hợp tác với tập đoàn Lệ Kim bé nhỏ từ một nhà giàu mới nổi mà làm được những chuyện kia sao? Dương Nhậm Vũ lắc đầu.

“Quả là không có đầu óc.”

Triệu Mạn Di rót một ly rượu.

“Người không có đầu óc hơn, kì thật lại là Lệ Đồng Nhân.”- nghĩ Cố Thiên Tự có thể có tài lực đánh đổ Cố thị to lớn chỉ với sự giúp sức nhỏ bé của ông ta sao? Quá ngây thơ rồi.

Hai người lâm vào trầm tư. Triệu Mạn Di hoàn toàn không biết được tối nay ai sẽ là khách tới thăm nhà mình.

8. Chương 8: Vị Khách Không Mời

Triệu Mạn Di thấy mình thật hồ đồ, từng này tuổi vẫn không biết tự chăm sóc mình.

Thấy cơ thể thoáng khỏe hơn, lại ngâm mình trong bồn tắm, kết quả là đồng nghiệp tên Ôm lại viếng thăm. Thực mệt mỏi.

Đang nằm trên sofa, cô không còn hơi sức nấu nướng cái gì cả, vốn định gọi thức ăn sẵn, nhưng chưa kịp gọi thì bên ngoài có tiếng chuông.

Cổ ngồi dậy, ra cửa, cánh tay thon thả vặn khóa. Cửa mở, bóng người bên ngoài chặn đường cô.

“Em đã đi đâu?”- thanh âm lạnh lùng vang lên, như nén cực điểm sự nóng giận của mình.

Triệu Mạn Di khỏi nhìn cũng biết đó là ai, cô cứ ngổ cựa như vậy, quay vào, cũng không còn sức nói nữa.

Vừa quay đi được vài giây, Cố Hạo Thần đi nhanh tới kéo cô vào lòng. Anh thật không thể chịu được cô nữa, cô cứ phải vô tình như vậy mới được sao?

“Tôi đã tìm em, nhưng... kì thật không biết em ở nơi nào.”- giọng anh nghẹn ngào, anh không thể tin nổi mình lại dễ dàng mất bình tĩnh như thế. Gọi điện thoại cho cô không được, gọi cho Dương Nhậm Vũ thì anh ta nói không biết cô đi đâu. Anh thậm chí suýt nữa xông thẳng tới Triệu gia hỏi cho ra lẽ, nhưng nghĩ bí mật thanh danh của cô chưa ai biết nên lại thôi.

Anh biết cô là người khó nắm bắt, nhưng cũng không ngờ cô lại vô tình như vậy. Nghĩ tới tờ giấy lần trước cô để lại ở nhà anh, anh lại có cảm giác vui vẻ. Chỉ một chữ “yêu” phía cuối cũng làm anh cao hứng tới ngày nào cũng cười.

Tuy vậy, những lần sau anh gọi điện cho cô, cô lại không có vẻ gì là cao hứng, thậm chí còn chủ động kết thúc cuộc gọi. Anh cứ nghĩ do cô ngưng ngưng, hoặc công việc cô bề bộn. Không ngờ, cô lại đi đâu tận hơn hai tuần.

Hôm nay, anh lại tới đây với hi vọng gặp cô, nhưng không ngờ cô chẳng nói câu nào mà quay đi, để anh đứng ngoài cửa, vào hay ra tùy anh. Anh không chịu được mới ôm cô lại.

Cảm giác ấm áp bao bọc quanh mình, Triệu Mạn Di trái lại cảm thấy khó chịu, cô đang không khỏe, có hay không sẽ ảnh hưởng tới anh. Cô khẽ đẩy anh ra.

“Anh tới có chuyện gì không?”- giọng cô lạc đi, người khẽ run khiến Cố Hạo Thần cảm thấy ngay cô đang không ổn.

Anh tiến đến đứng trước mặt cô.

“Di, em sao vậy? Không khỏe sao?”- sắc mặt cùng giọng nói anh tràn đầy sự lo lắng. Hai tuần không gặp, anh lại thấy cô như gãy đi.

Ôm lấy người cô lần nữa, lần này, Cố Hạo Thần sững sờ.

“Người em thật lạnh... còn nữa, sao trán em nóng thế này?”

Triệu Mạn Di đảo mắt khinh thường. Cô là bị ồm được không? Mà cô bị ồm chứ anh ta bị ồm đâu mà cuống cái quái gì?

Cố Hạo Thần chẳng cần hỏi ý kiến của Triệu Mạn Di, trực tiếp bế cô lên phòng, đặt cô xuống giường, anh đã thấy sẵn trên bàn có vài vỉ thuốc, bóc lấy vài viên theo tờ đơn bên cạnh, lại hối hả chạy đi lấy nước cho cô.

Sau khi ép Triệu Mạn Di uống thuốc xong, Cố Hạo Thần cũng không kịp hỏi cô điều gì, để cho cô nghỉ ngơi, anh lấy ghế ngồi xuống bên cạnh.

Ngắm nhìn nữ nhân khiến mình tâm tư đảo lộn, Cố Hạo Thần rất giận cô, giận vì cô đi mà không giữ liên lạc, nhưng cũng giận mình, là anh tùy thời giận mà không biết cô đang bị ồm.

Vuốt lên mái tóc, lại đặt nhẹ xuống trán cô một nụ hôn. Người con gái này, khó nắm bắt đến vậy sao?

Nhìn đồng hồ, giờ cũng đã hơn tám giờ tối, hẳn là cô chưa có ăn gì, anh liền xuống bếp nấu một nồi cháo.

Cố Hạo Thần vừa đi khỏi một lúc thì Triệu Mạn Di tỉnh. Cô không biết mình có phải đang mơ không. Nếu không mơ thì sao trên trán lại có cảm giác ấm áp chân thực đến vậy?

Là anh đã đến nên cô an tâm ngủ sao?

Cố Hạo Thần, anh đừng tốt với em như vậy, em là một người thủ đoạn, anh biết không?

Triệu Mạn Di nhắm mắt lại khổ sở. Sau chuyến đi vừa rồi, những chuyện cô xác nhận được như đặt một dấu chấm hết cho quan hệ của bọn họ.

Cô không thể hủy hoại Tân Cố thị và sau đó đến với Cố Hạo Thần được. Nó như thể chặt ngọn mà giữ lại gốc. Cố Hạo Thần sẽ nghĩ cô là người thế nào?

Quan hệ của bọn họ, nhất định là không có kết quả.

Triệu Mạn Di nhắm nghiền mắt, cô... phải chấm dứt chuyện này.

9. Chương 9: Tức Giận

Không thể khống chế cảm giác đói ở bụng, Triệu Mạn Di chậm rãi ngồi dậy, lông mày nhíu lại vì khó chịu. Người cô đau đớn ê ẩm, động một ngón tay còn khó.

Cố Hạo Thần vừa bê bát cháo tới cửa thì thấy Triệu Mạn Di một thân khổ sở ngồi dậy.

“Di, em tỉnh...”- anh chạy vội đến, đặt bát cháo lên bàn rồi đỡ cô dậy.

“Ngoan, anh nấu cháo xong rồi, giờ anh sẽ cho em ăn. Ăn xong ngủ một giấc là tốt rồi.”

Triệu Mạn Di cũng không muốn cãi lại, cô sẽ từ từ nói cho anh. Chính vì vậy mà bát cháo rất ngon không nhanh không chậm đã được cô hấp thụ hết.

Mùi vị rất không tệ.

Nhìn Triệu Mạn Di ăn ngon lành, Cố Hạo Thần cũng cảm thấy vui vẻ, phiền muộn vì sốt à đỏ rực, ánh mắt mơ hồ phủ nước mắt vì mệt mỏi, cả thân hình cô như một khối lửa nóng, da thịt hồng hào, anh khẽ chạm lên má cô, nhiệt độ tuy giảm nhưng vẫn đỏ như vậy.

Cố Hạo Thần chợt thấy cơ thể nóng bừng. Đây là sao? Cô đang ồm, anh không thể có cái suy nghĩ đó.

Nhẹ nhàng đến cạnh Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần hôn lên phiền muộn đỏ rực. Ừ... thật ấm áp.

Triệu Mạn Di khổ sở thở dài, khẽ đẩy anh ra xa mình một chút. Cô nhẹ giọng.

“Hạo Thần... mình... kết thúc những chuyện này đi.”

Không gian thật yên lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của cả hai người, có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của cô.

Nói xong điều này, Triệu Mạn Di cũng vô cùng khổ sở, cô không thể cứ dây dưa với anh mãi, điều này rất không công bằng với anh.

Cố Hạo Thần thấy mình như điên rồi. Anh quay sang ôm lấy cô, bàn tay thô lỗ ấn cô nằm xuống. Hai mắt anh lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Anh gầm lên.

“Tôi không cho phép.”

Anh không muốn cô nói ra những lời đó, không hề muốn một chút nào. Anh tuy không biết tình cảm của mình với cô đã đến mức độ nào, nhưng từ miệng cô, anh không cho phép cô nói kết thúc.

Triệu Mạn Di khổ sở, cô chỉ biết nhắm mắt lại, với hi vọng đây sẽ là giấc mơ đáng sợ nhất của cô trong hơn hai mươi hai năm qua. Và cũng hi vọng đây là lần cuối của hai người.

Cố Hạo Thần dang tay xé rách chiếc váy ngủ mỏng manh của cô, thân hình tuyệt mỹ hiện lên dưới ánh đèn, cũng tự tay cởi đi kiện quần áo trên người.

“Tôi không cho phép em.”

Đầu óc anh trống rỗng, chỉ có thể nghĩ được một điều, lúc này chỉ có điên cuồng chiếm giữ cô bên người mới là tốt nhất.

Bàn tay xoa bóp bầu ngực căng tròn, Cố Hạo Thần cúi xuống hôn mạnh mẽ lên môi cô, đến khi thấy vị sắt nhàn nhạt mới buông ra, môi cô bị anh cắn đến chảy máu, nước mắt vẫn chảy. Cố Hạo Thần lại hôn lên mắt cô. Tay kia không yên phận mò xuống phía dưới. Chạm lên nơi tư mật đầy bí ẩn.

Ngón tay mạnh mẽ đi vào, Triệu Mạn Di cảm thấy tưởng đến phát đau, cô kêu mị rên rĩ.

“Thần, xin anh... đừng như vậy.”

Cố Hạo Thần không để ý bất cứ điều gì, ngón tay liên tục kích thích nơi đó của cô. Xuân tình chậm rãi tiết ra, anh thâm nhập sâu hơn. Cúi người xuống, anh hôn lên bụng Triệu Mạn Di rồi thấp dần xuống dưới, Triệu Mạn Di khó chịu cự mình. Anh... anh lại đi hôn nơi đó của cô.

“Em xin anh... A...” - Triệu Mạn Di cao giọng rên rĩ.

Anh vừa dùng tay vừa dùng miệng kích thích cô tiết ra xuân tình nóng bỏng, lại dùng tay cởi ra chướng ngại cuối cùng dưới hạ thân.

Anh muốn cô, rất muốn cô. Hơn hai tuần qua anh nhớ cô đến điên rồi.

Khi thấy cô đã chuẩn bị tốt, anh rút tay ra, kéo hai chân cô sang hai bên, ôm eo cô kéo về phía mình, một lần đi sâu hết vào trong cô.

“A... Thần... dừng lại, em không muốn... Dừng mà...” - Cô đau đớn kêu lên, cơ thể cô không khỏe, anh lại còn như vậy, sao cô có thể chịu được?

Bên trong cô nóng rực, càng làm Cố Hạo Thần thêm kích thích, anh mạnh mẽ ra vào trong cô, cảm giác khi nghĩ tới cô ở bên anh thật khó chịu, anh càng xâm chiếm cô mạnh hơn, bất chấp cô khóc lóc kêu van.

Hai bàn tay không ngừng xoa bóp bầu ngực, cô dùng tay ngăn lại thì bị anh dùng tay trái nắm lấy cả hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, ngực cô vì thế mà càng kiều ngạo uốn lượn, anh ra vào càng nhanh, ngực cô lại càng lên xuống theo nhịp, vào mắt Cố Hạo Thần như đổ thêm dầu vào lửa, anh cúi xuống tha hồ gặm cắn. Cô đau đớn muốn đẩy ra nhưng tay đã bị giữ lại, chân cũng không thể làm gì hơn là quăn luyến anh.

Chợt Cố Hạo Thần thấy bên dưới có chút kì lạ, anh nhìn xuống.

Là máu, anh đã làm cô bị thương sao?

Cố Hạo Thần lập tức dừng động tác, thương xót mà hôn lên hàng nước mắt đang chảy dài của cô. Nhưng cứ nghĩ đến lời nói của cô mà anh thêm đau lòng. Trái tim như bị ai bóp nghẹn lại.

Ánh mắt thêm lạnh lùng tàn nhẫn. Anh lại tiếp tục ra vào trong cơ thể cô, cô thật quá nóng, cảm giác này khiến anh không muốn rời ra.

Triệu Mạn Di đau đớn nhưng cũng dần mất đi, thay vào đó là cảm giác tê dại, cô vô thức quăn chặt lấy thắt lưng anh, đôi tay vùng khỏi tay anh đưa lên ôm lấy cổ anh mà kéo xuống.

Cố Hạo Thần thấy cô như thỏa hiệp thì nhẹ nhàng một chút. Nhưng cô kẹp anh quá chặt, giờ muốn động cũng khó nữa.

“Di, thả lỏng ra một chút.”- giọng Cố Hạo Thần khàn đi vì dục vọng, hai bàn tay không ngừng rong ruổi trên cơ thể cô, làm người cô đã nóng lại càng đỏ lên, da thịt hồng lên từng mảng.

Không gian ngập đậm hương vị tình dục, tiếng gầm nhẹ, tiếng rên rỉ kiều mị. Cố Hạo Thần thấy Triệu Mạn Di quỵn rũ gấp vạn những cô gái luôn tự mình là mỹ nữ. Cô chỉ cần một cái liếc mắt, một nụ hôn nhẹ hay chỉ cần một chữ cũng khơi gợi lên toàn bộ dục vọng nguyên thủy nơi anh.

“Di... tôi sớm bị em bức điên mất.”- anh vẫn mạnh mẽ như vậy, vẫn cuồng dã xâm phạm cô. Cúi xuống hôn lên hình xăm trên ngực cô.

Triệu Mạn Di bị kích tình dồn ép quá lớn, tử cung một trận co rút lên đỉnh, bức Cố Hạo Thần phóng ra bên trong cô.

Triệu Mạn Di mệt mỏi rã rời, còn Cố Hạo Thần thì không. Mới đây mà bắt anh nghỉ ngơi bên cạnh cô sao? Nằm mơ, cho dù cô bị ốm cũng không có đãi ngộ đặc biệt.

Nâng người Triệu Mạn Di dậy, cô mệt mỏi chỉ biết làm theo anh, chống hai tay xuống, bờ lưng trần thon thả đập vào mắt Cố Hạo Thần. anh đi vào cô từ phía sau, xuân tình không ngừng chảy ra từ nơi tư mật, Cố Hạo Thần có thể dễ dàng đi vào.

“A...”- Triệu Mạn Di ê ẩm, đầu óc không thanh tỉnh, lại khó chịu như vậy, một chữ không nói nên lời, đành để mặc Cố Hạo Thần.

Cố Hạo Thần tiếp tục chiếm giữ cô, găm cắn trên người cô không biết bao nhiêu lần, tạo ra những nốt đỏ tím.

Anh cứ tiếp tục làm, lần này đến lần khác thẳng đến khi cô mất đi ý thức, anh mới nằm xuống cạnh cô.

“Di, phải làm thế nào em mới thôi ý định ở bên Cố Thiên Tự?”- Cố Hạo Thần khổ sở nhắm mắt, cô cứ như vậy, anh phải làm sao đây?

10. Chương 10: Em Coi Tôi Là Gì?

Triệu Mạn Di kéo lên cánh tay mệt mỏi, đặt lên cái đầu đang ê ẩm.

Sao thế này? Sao cô lại có cảm giác như mình vừa trải qua một số kiếp đầy đau đớn như vậy? chân tay như nhũn ra, nơi khó nói kia lại như bị xé rách.

Cựa mình, đây đúng là cực hình mà. Nhìn xung quanh, xác định mọi thứ đều sạch sẽ, cũng không có bị đảo lộn, nhưng ga đệm thì đã được thay mới.

Nhớ tới buổi tối hôm qua, rồi đến tận nửa đêm, Triệu Mạn Di không thể tin nổi là sự thật, nhưng cảm giác đau đớn đã nhắc cho cô biết, cô và Cố Hạo Thần đã có chuyện xảy ra.

Cô cố đưa thân thể mệt mỏi đến gần tủ sát đầu giường, kéo ngăn kéo ra, cô lấy một vỉ thuốc, bấm một viên, cho vào miệng rồi nuốt.

“Đây là thói quen của em sao? Di?”- âm thanh lạnh lùng vang lên, toàn bộ quá trình của cô đã vào mắt của Cố Hạo Thần, anh từ từ tiến đến rồi ngồi xuống ghế cạnh giường.

Triệu Mạn Di nhìn anh trong chớp nhoáng rồi cụp mắt xuống, cô còn biết làm sao? Không phải anh nhìn thấy rồi à? Cô đâu cần giải thích gì nữa?

“Tôi vẫn mong em thoải mái với tôi một chút.”- Cố Hạo Thần cười khở- “Ý tôi là trái tim em ấy.”

“Em sao phải vô tình như vậy? Di? Trái tim em hình thành từ băng sao?”- anh khở sở nhìn cô.

Lúc này, Triệu Mạn Di ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt tuần tú lộ ra thần sắc mệt mỏi, râu trên cằm không buồn cạo, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô với ánh mắt bị tổn thương. Anh đang chờ ở cô một câu trả lời.

“Xin lỗi.”- cô mặt không biểu lộ cảm xúc mà nói, rồi cô cúi đầu xuống.

Cô không thể chia tay Cố Thiên Tự bây giờ, không phải vì cô còn yêu anh, mà vì lí do khác, nhưng cũng không thể đến với Cố Hạo Thần. Cô với anh chính là không có kết quả.

Việc cô làm đòi hỏi một sự vững chãi lí trí cực kì lớn. Cô vừa hại Cố gia, lại vừa giúp Cố gia, đây chính là đắc tội với người, cô không thể đối diện Cố Hạo Thần như vậy được.

“Em coi tôi là gì?”- nói xong câu đó, Cố Hạo Thần đứng dậy, cầm áo vest trên ghế rồi quay đi.

Không gian trở lại yên tĩnh, Triệu Mạn Di biết, đây là lần thứ hai anh rời khỏi đây trong tức giận, cũng sẽ là lần cuối cùng.

Hai hôm sau, dưới sự chăm sóc của Lâm Như Lan- cô vợ của Dương Nhậm Vũ, Triệu Mạn Di đã khỏe hơn và quyết định đi làm trở lại, tránh cho Dương Nhậm Vũ khóc lóc oán thán đến long trời lở đất.

“Dự án với Lăng Triền sắp tới giao hết cho phòng thiết kế.”- Triệu Mạn Di ho vài tiếng, uống một chút nước rồi ngã ra sau ghế, có trời mới biết cô mệt mỏi như thế nào.

Dương Nhậm Vũ thấy mình như thoát một kiếp nạn. Mà cũng thấy cái tập đoàn kia may mắn.

Khi Triệu Mạn Di đi Hawaii cũng là lúc họ chuyển hợp đồng tới, anh cân nhắc, xem xét kĩ càng thấy rất ổn, Triệu Mạn Di lại giao toàn quyền cho anh nên anh quyết định đồng ý hợp tác luôn, giúp họ tránh được số kiếp “Trò chuyện phiếm với tổng giám đốc Triệu Thế Vương”. Chủ tịch Lăng Triền cũng vì vậy mà cảm kích Dương Nhậm Vũ mãi không thôi.

“Tổng giám đốc, đã một tháng cô không về Triệu gia, lão gia và lão phu nhân...”- Dương Nhậm Vũ nói, mặt biểu cảm quần bách. Lão phu nhân thật là, muốn cô về thì trực tiếp gọi cho cô là được rồi, anh còn chưa muốn chết mà dây vào Triệu Mạn Di lúc này.

Triệu Mạn Di mở mắt, ánh mắt xinh đẹp nhìn về phía Dương Nhậm Vũ.

“Đây là anh nói.”- rồi cô nén mệt mỏi đứng dậy, cầm túi xách quang minh chính đại đi vào thang máy riêng trong phòng xuống thẳng gara.

Im lặng...

Dương Nhậm Vũ khóc ra máu... Đây là sao? Ai có thể nói dùm anh không? Tổng giám đốc “lại” trốn việc sau bao ngày vui vẻ khoái hoạt bên ngoài... mà anh... lại tăng ca... mà việc tổng giám đốc trốn việc “lại” do anh giết đây.

“Như Lan... anh xin lỗi.”- Dương Nhậm Vũ bê đồng tài liệu nặng bằng đĩa con đầu lòng khi mới sinh rời khỏi phòng tổng giám đốc, xem ra anh vĩnh viễn không mong có ngày nghỉ. Thầm oán thán tại sao không nghĩ kĩ mà lại làm theo lời Triệu phu nhân a...

Chiếc Porsche phóng vun vút về Triệu gia. Bỏ lại cả tập đoàn đang vất vả tân tân khở khở làm việc vì tổng giám đốc bận về thăm gia đình.

“Cho hỏi cô là ai vậy?”- mẹ Triệu bắn khoả nhìn nữ nhân xinh đẹp mười phần thì chín phần giống mình trước mắt.

Triệu Mạn Di chẳng buồn nhìn mà đi thẳng vào nhà.

“Cha, con đã về.”- cha già ngồi yên trên sofa, không như mẹ già coi cô là người xa lạ.

“Tiểu Mạn, đã về sao?”- ông nhấn mạnh hai chữ “đã về” làm Triệu Mạn Di cứng họng.

Mẹ Triệu cũng ngồi xuống cạnh chồng, nhìn nhìn Triệu Mạn Di mang theo ẩn ý.

Triệu Mạn Di đương nhiên biết cha mẹ nghĩ gì và đang muốn hỏi gì, cô mới là không để tâm, nhận ly nước cam từ người giúp việc, uống một ngụm. Ừm, quả là ngon hơn so với bên ngoài.

“Di... con biết cha mẹ muốn hỏi gì mà.”- mẹ Triệu nhúm mày. Con gái bà là không hiểu phong tình thật hay quá khôn khéo đây?

Lúc này Triệu Mạn Di mới nhìn lên, soi xét cha mẹ kĩ càng một lần nữa, đặt ly nước cam xuống mặt bàn tạo nên tiếng thủy tinh va chạm nho nhỏ.

Không gian im lặng một chút, cô chậm rãi nói.

“Con đi Hawaii chơi thôi mà.”

“Đi Hawaii?”- ông nội Triệu Mạn Di đi từ trong thư phòng ra, vẻ mặt đầy tức giận- “Cháu nói đi Hawaii chơi? Vậy sao không đưa ông bà đi cùng?”

Triệu Mạn Di ôm đầu, nhà cô vĩnh viễn sẽ không có một ai là thật lòng quan tâm đến cô, và vĩnh viễn không có một ai bình thường.

Cha mẹ cô nghe xong thì chăm chú nhìn ngắm cô một lát. Mẹ Triệu thì thầm nói vào tai chồng cái gì đó, rồi hai người nhìn nhau nhún vai, lại quay sang cô.

“Tiểu Mạn.”- thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ phía cầu thang, Triệu Mạn Di quay lại.

“Bà nội.”- cô mỉm cười, đứng dậy đi qua chỗ bà.

Bà nội Triệu Mạn Di ôm lấy cháu, rồi mắt sắc lẹm liếc ông lão chồng mình.

“Ông chỉ biết nghĩ inh thôi sao? Ông có biết phải có lí do gì thì Tiểu Mạn của chúng ta mới đi những gần một tháng không?”

Một khi bà nội đã lên tiếng thì cả nhà chỉ biết im lặng, bà chính là cưng chiều Triệu Mạn Di nhất, đến chồng mình cùng con trai còn không để vào mắt như Triệu Mạn Di. Bà vuốt tóc cô, vén qua tai, khẽ ngáp ngừng một lát. Bà nói tiếp.

“Thật tình cháu của ta nha... đi Hawaii về thì phải có làn da rám nắng chứ a... Thôi mau lên phòng nghỉ ngơi, ta thấy cháu cũng mệt rồi.”

Triệu Mạn Di nghe xong thì cười khổ, gia đình này ngay cả bà nội cũng đâu có hiểu cô, cô gật đầu với mọi người rồi lặng lẽ lên phòng.

Ở phòng khách, tất cả mọi người lâm vào trầm tư, không phải họ không biết, mà là muốn Triệu Mạn Di thấy chỉ có ở nhà mới cho cô sự vui vẻ cùng thoải mái. Một mảng thờ dài, ai ai cũng muốn cô sớm có tâm trạng yên bình trở lại. Không sóng gió.

Ngồi trong phòng làm việc, các con số thế nào nhìn cũng không vừa mắt, Cố Hạo Thần ánh mắt thâm trầm nhìn vào màn hình máy tính, hôm nay phải đi khảo sát tiến độ công trình với Triệu Thế Vương, anh một chút cũng không muốn đi. Bởi có đi thì cũng không gặp được cô, chỉ làm cho tâm trí anh ngày càng rối loạn mà thôi.

“Tại sao doanh thu vào tháng này lại ít vậy? Lệnh cho tất cả bọn họ chỉ tiêu tháng sao tăng 15%?”- giọng anh chứa đầy tức giận, nhìn đâu cũng thấy không vừa mắt.

Bạch Phi Hằng khóc thầm, quả này thật sự không xong rồi, chỉ trong một tháng ngắn ngủi Cố Hạo Thần tâm tình phóng khoáng đã biến thành Chu lột da (Kẻ áp bức bóc lột người khác) rồi, thế này quả thật chính anh cũng sẽ phải là người ở lại tăng ca đến nửa đêm mất thôi.

“Tổng giám đốc, tháng này doanh thu đã hơn tháng trước 5% rồi, tháng sau mà tăng lên 15% thì có đến thánh sống lại cũng không thể được đâu.”

“Tôi chính là muốn như vậy.”- một câu khẳng định lạnh như băng làm cho Bạch Phi Hằng biến thành một cái cành hoa héo rũ, cầm công văn có số 15% to tướng ra khỏi phòng tổng giám đốc, oán thán mãi không thôi.

Công văn được dán lên khiến toàn bộ Cố thị như bị gắn bom hẹn giờ, ai nấy mặt mày ủ rũ, kẻ oán thán không thôi, người nhìn nhau kêu không ổn, hàng vạn lí do được đưa ra lí giải cho việc tổng giám đốc biến thành Chu lột da.

“Tổng giám đốc mới có anh trai từ Mỹ về, nhất định lo lắng mặt tài sản a...”

“Chứ không phải muốn kiếm thêm tiền cưới vợ sao?”

“Chỉ cần một cái móng nhỏ của Cố thị cũng đủ cho tổng giám đốc làm đến hơn ba cộng một cái đám cưới, cần gì chúng ta phải khổ?”

“Hay ai đó đã chọc giận tổng giám đốc a...”

“Dục cầu bất mãn...”

Quả thật không một lí do nào là không được đưa ra, Bạch Phi Hằng nén nỗi đau đi vào thang máy, anh quả thật là kiếp tai vạ, tháng này đúng là tháng hạn a...

“Xin lỗi, cho tôi vào cùng được không?”- nam nhân bên ngoài thang máy nói.

Bạch Phi Hằng vội ấn giữ thang máy, nhìn người kia. A... dường như là Cố thị còn khổ dài dài...

“Hạo Thần, vẫn làm việc sao?”- Cố Thiên Tự bước vào phòng tổng giám đốc, cười cười với Cố Hạo Thần.

“Cả tháng nay em không về, định ở ngoài luôn sao?”- âm thanh như đùa, thực tế bên trong mang đầy hàm ý giễu cợt.

Cố Hạo Thần làm sao không biết, anh chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Dạo này bề bộn công việc, về nhà muộn không tiện, nên em ở ngoài luôn.”

Vì lịch sự, Cố Hạo Thần cũng đứng dậy, đi ra tử lạnh.

“Anh uống gì?”

“Tùy tiện đi.”- Cố Thiên Tự nhìn quanh, tòa cao ốc này cũng thật sang trọng, chẳng mấy nữa nó sẽ thuộc về anh, Cố thị chính là của anh chứ không phải của ai khác.

Tân Cố thị? Nực cười. Anh mới là không cần của bố thí đó.

“Còn tưởng rằng em bất mãn chuyện tình cảm nên không muốn về nhà, sao vậy?”- Cố Thiên Tự nghiêng đầu- “Là tiểu ai oán nào khiến em buồn sao? Hay là tiểu lăng lợ? Tiểu ti tiện lăng nhăng sau lưng em à?”

Sắc mặt Cố Hạo Thần vì mỗi câu Cố Thiên Tự nói mà đen tới cực điểm, một nắm đấm vung ra.

Âm thanh khô khốc vang lên. Cố Thiên Tự bất ngờ bị đấm thì không khỏi sửng sốt, loạng choạng suýt ngã, chống vào sofa, lấy tay sờ vào miệng.

Là máu, máu tươi a...

“Cố Hạo Thần, em sao vậy?”- có chết Cố Thiên Tự cũng không ngờ đến trường hợp Cố Hạo Thần ra tay với mình.

Cố Hạo Thần không nói gì, lặng lẽ lau đi tay còn dính vết máu của Cố Thiên Tự. Một đấm này xem ra không nhẹ, mong rằng anh ta sẽ quản tốt cái miệng của mình hơn.

Cố Thiên Tự thấy Cố Hạo Thần tức giận, nghĩ bụng chắc đã gãi đúng chỗ ngứa, đành qua loa chào một câu rồi đi ra.

Bạch Phi Hằng thấy Cố Thiên Tự một thân chật vật đi ra thì sớm đoán được, xem ra, nguyên nhân tổng giám đốc nổi giận là do kẻ làm anh này a.

Thông tin Cổ Thiên Tự bị tổng giám đốc đánh lan khắp cả công ty, mọi người to nhỏ thì thầm, nghĩ không biết nguyên nhân là gì lại khiến Cổ Hạo Thần hành động như vậy.

Cổ thị chỉ trong một buổi chiều từ một tập đoàn đa lĩnh vực đã trở thành động bát quái. Khắp nơi nhốn nháo không thôi. Riêng Cổ tổng cao cao tại thượng vẫn ngồi yên lặng bên bàn làm việc, gió thổi không lung lay. Tâm trí rối loạn mà bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường.

11. Chương 11: Hợp Tác Cùng Giải Quyết

Sau ngày vừa rồi về nhà, Triệu Mạn Di quyết định không làm khổ Dương Nhậm Vũ nữa, cô tới thăm Kiki qua loa một chút rồi hôm sau đi làm tiếp.

Công việc được Dương Nhậm Vũ giải quyết gần hết nên cũng không còn nhiều, Triệu Mạn Di kí văn kiện, xem xét một vài thông tin của các tập đoàn mấy tháng gần đây.

“Tổng giám đốc, có cô luật sư Diêu Giai Mẫn muốn gặp.”- Dương Nhậm Vũ nói qua tai nghe bluetooth, thanh âm còn mang theo tức giận.

“Được.”- về phần tức giận kia, Triệu Mạn Di cô sẽ hỏi Diêu Giai Mẫn sau.

Chưa đầy hai phút, ngoài cửa có tiếng nói.

“Chị Di, là em a...”

“Vào đi.”- thấy Diêu Giai Mẫn bước vào mà không thấy trợ lý đáng thương đi cùng, cô nhú mày- “Trợ lý của tôi đâu?”

Diêu Giai Mẫn đông cứng mặt một chút rồi cười hề hề.

“Chị Di..., anh trợ lý của chị thật dễ thương nha.”- cô mới tùy tiện trêu vài câu, mặt đã đỏ ửng rồi quay đi, còn nói cô” Xin tự trọng”, làm cô cười muốn rơi nguyên hàm răng dưới đại sảnh.

“Anh ta có vợ có con rồi, cô hôn hử cái gì?”- Triệu Mạn Di mặt lạnh lùng nhìn Diêu Giai Mẫn. Khiến cô toàn thân rét lạnh.

Nặng nề nuốt nước miếng, như thể nuốt nguyên một thìa mật cá, Diêu Giai Mẫn rón rén đi đến sofa.

“Uống gì thì lấy trong tủ lạnh, rượu thì trên tủ kia.”- Triệu Mạn Di tiếp tục xem xét văn kiện- “Chờ tôi một lát.”

“Ai nha...”- Diêu Giai Mẫn biểu cảm quẫn bách. Chị ấy lúc nào cũng phải lạnh như băng mới chịu được sao? Cô tuy thân quen nhưng vẫn không thể thích ứng nổi với một người đáng sợ như thế.

Không quen uống rượu lại nhìn trong tủ kính toàn rượu mạnh, Triệu Mạn Di chuộng Hennessy nên trong tủ kính phân nửa là Hennessy, Diêu Giai Mẫn tức thời hướng tủ lạnh mở ra.

A... quả là đi theo chị Triệu thì nhất định không thiếu cái ăn. Thế nhưng... nhìn kĩ... sao toàn đồ uống không vậy?

Tâm nặng nề mà lôi ra một lon nước quả, bật nắp, ngồi xuống sofa, ngắm quang cảnh bên ngoài cửa kính của tòa cao ốc, Diêu Giai Mẫn không giấu nổi niềm khâm phục với Triệu Mạn Di. Điều hành tập đoàn từ khi 18 tuổi, tới nay cũng đã bốn năm, tập đoàn ngày càng phát triển, chưa bao giờ thấy tình trạng gặp rắc rối, nghĩ tới mỗi tháng số tiền lãi kinh doanh của Triệu Thế Vương làm Diêu Giai Mẫn lau vệt nước dãi bên khóe miệng. Cô nhìn Triệu Mạn Di cười ngây ngô.

“Chị Di... nếu chị là nam nhân... em sẽ thật cao hứng mà làm tình nhân nha...”

Một cái liếc mắt sắc lẹm phóng đến làm Diêu Giai Mẫn im bật, chị Di của cô là người không biết đùa, không nên nói chuyện vô nghĩa, đề phòng chết không toàn thây.

Không gian im lặng tận hai mươi phút sau, Triệu Mạn Di mới xong, cô đứng dậy ra rót ỉnh một ly rượu, nhưng nghĩ thế nào, lại hướng tử lạnh lấy một cốc nước cam.

“Chuyện gì mà cô mò tới đây?”- Triệu Mạn Di ngồi xuống sofa, nương theo ánh mắt Diêu Giai Mẫn mà cũng nhìn ra bên ngoài. Ừm, là cô cũng nhìn thấy tòa Cổ thị. Vợ rời ánh mắt- “Nếu tới đây chỉ để ngắm cảnh thì...”

“Ấy... chị Di...”- Diêu Giai Mẫn xua tay, vợ vàng lôi từ trong túi ra mấy tập giấy đã chuẩn bị trước cùng một cuộn băng.

Thấy tài liệu, Triệu Mạn Di vẫn không tỏ thái độ gì, nhưng khi thấy cuộn băng kia, chỗ giữa hai lông mày cô đã ép lại.

“Đây là cái gì?”- cầm cuộn băng lên, lại nhìn Diêu Giai Mẫn.

“Chị Di... đừng nhìn em như vậy, đó là cuộn băng ghi âm, em ghi lại được cuộc nói chuyện giữa Cổ Thiên Tự và Lệ Đồng Nhân.”

Trời biết cô chặt vật thể nào mới có được thứ này, nhớ đến kẻ kia, Diêu Giai Mẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Triệu Mạn Di khôi phục lại bình thường, nói như vậy, tức là càng ngày cô càng có thêm nhiều bằng chứng. Cổ Thiên Tự, dù có chạy đâu cũng không thoát.

“Chị nói đúng, anh ta quả thật đã hành động từ rất lâu, hơn nữa, hiện giờ hành động lại ngày càng lớn, anh ta cũng đã nhờ cậy đến tập đoàn Lôi Nhân, nhưng Lôi tổng không đồng ý.”

Diêu Giai Mẫn vừa nói vừa lấy ra một phong thư lớn, bên trong có tài liệu của Tân Cổ thị gửi tới cho Lôi Nhân.

“Dự án phi trường A sao?”

Triệu Mạn Di cảm thấy kì lạ, Lôi Nhân không phải là tập đoàn dầu mỏ sao? Với phi trường có liên quan gì? Hay là nói, dầu mỏ làm nhiên liệu ấy bay?

Nhưng đây là về lĩnh vực xây dựng, Lôi Nhân sao có thể vừa đầu tư vốn xây dựng, vừa đầu tư nhiên liệu?

Cổ Thiên Tự là không có đầu óc thật, hay còn có gian kế gì nữa?

“Chị Di, theo như em tìm hiểu, nó còn liên quan tới cả Triệu Thế Vương nữa đấy.”- Diêu Giai Mẫn bật cuộn băng lên.

Giọng nói bên trong, của ai và của ai rất dễ phân biệt. Ấng chừng gần mười lăm phút thì Diêu Giai Mẫn tắt cuộn băng đi.

“Ý chính chỉ có vậy, chị nghĩ sao?”

Nghĩ? Thật đáng hổ thẹn cho Cổ lão gia, khi không dẫn sói về nhà, một ngờ hai ngờ nhưng chẳng nghĩ tới ba ngờ là con trai của tình nhân trước lại muốn cướp trắng cơ nghiệp do cha ông tạo dựng, lại muốn hại cả con trai của chính thất.

“Anh ta là muốn tôi cướp dự án kia của Cổ thị sao? Thật hèn, muốn sao không tự mình giành lấy?”- cô biết Cổ Thiên Tự không thể làm nổi cái việc đó, dự án này do Âu Dương thị mở ra, quy mô đương nhiên rất lớn, đối tác chính là Bạch Tư thị, giờ đang cần một tập đoàn nữa góp vốn vào.

Thông tin của Cổ thị đã bị Cổ Thiên Tự tra được, nhất định tham gia vào dự án này sẽ trắng tay. Mà cô thì lại không muốn giúp Cổ Thiên Tự, mặc dù hợp tác này với cô chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhắc điện thoại, bấm một dãy số, đầu dây bên kia mãi mới có người nghe.

“Cướp của, giết người sao gọi giữa đêm vậy hả?”- nữ nhân ngái ngủ giọng ú ớ trả lời.

“Á Miên, là tôi.”- Triệu Mạn Di khinh thường hừ lạnh, tuốt luốt bên Las Vegas mà cũng bày đặt ngủ sao?

Đầu dây bên kia một trận ho khan ập đến.

“Mạn... Triệu Mạn Di... là cậu sao? “- cái âm thanh lạnh lùng kia vĩnh viễn không thể nhầm lẫn với ai được.

“Vô nghĩa. Tôi có việc muốn nhờ cậu...”- Triệu Mạn Di kể qua loa một chút.

“A... không phải là hơi dọa người sao? Cậu muốn tôi lấy danh nghĩa giành lấy hợp tác kia?”

“Chính xác, nhưng tôi sẽ không cần vốn của cậu, tiền tôi sẽ chuyển khoản cho cậu, cậu chỉ cần giành lấy hợp tác đó là được.”- Triệu Mạn Di mân mê ly thủy tinh. Diêu Giai Mẫn nhủ thầm, quả thực là Triệu tổng luôn đáng sợ, lắm mưu kế đến khó tin.

“Ai... cậu quả thật độc mà, được rồi, cứ chuyển cho tôi, tôi nhất định lo giúp cậu.”

Dập máy, một hồi yên lặng, Triệu Mạn Di nhìn Diêu Giai Mẫn đang ngơ ngác.

“Xong.”

Diêu Giai Mẫn ai oán, xong, là xong rồi sao? Giải quyết tất cả chỉ bằng một cuộc gọi.

“Chị Di, chị còn tài giỏi đến đâu cho em biết a...”- Diêu Giai Mẫn gương đôi mắt đáng yêu về phía Triệu Mạn Di.

Triệu Mạn Di khó chịu quay đi.

“Tiền tôi đã chuyển khoản cho cô rồi, cứ tiếp tục, có thông tin gì lại báo tôi.”

Diêu Giai Mẫn cứng họng, giọng điệu này chính là đuổi khách nha, cô cũng không cần ở đây tìm mất mặt nữa.

“Chị Di, em về nha, có gì cứ gọi cho em.”- Diêu Giai Mẫn cầm túi xách rời khỏi, thầm nghĩ phải qua phòng trợ lý Dương chào một câu mới được. Hắc hắc, cô chính là thích trêu chọc mọi người nha.

Diêu Giai Mẫn rời khỏi, căn phòng lại im lặng như trước.

Đến giờ Triệu Mạn Di vẫn cảm thấy khó tin, những lời nói của Cố Thiên Tự lại văng vẳng trong đầu cô.

“Tôi nhờ người giúp, cô ấy nhất định sẽ giúp tôi giành lấy hợp tác này... Cô ấy nhất định sẽ giúp tôi... tôi chỉ cần cô ấy góp vốn, thêm vào vốn của mình, và giành lấy hợp tác đó...”

Cũng may cho Cố Thiên Tự là trong cuộc nói chuyện đó không đả động tới thân phận của cô, nếu có, cô sẽ cho anh ta sống tốt.

Cố Hạo Thần chuyển hẳn ra bên ngoài. Anh không muốn ngày ngày đi về lại nhìn thấy kẻ kia, anh ta quả thực khiến anh không vừa mắt. Sau cái ngày từ nhà Triệu Mạn Di về, anh vẫn không nguôi được ý định với Triệu Mạn Di.

Anh muốn biết lí do vì sao cô lại như vậy. Lí do cô từ chối anh. Anh đã sai điều gì sao? Nhớ tới Cố Thiên Tự, anh ta lại thay tình nhân, anh có nên nói cho cô không? Nhưng nếu vậy, cùng cháy nhà mà đi hôi của không khác biệt lắm, hơn nữa, anh cũng không muốn Triệu Mạn Di phải buồn.

Rốt cục Triệu Mạn Di là người như thế nào?

12. Chương 12: Trái Đất Thực Nhỏ

“Cha mẹ biết, công việc ở Cố thị bề bộn, nhưng cũng không nhất thiết con phải chuyển ra bên ngoài.”- Cố lão gia nhìn đứa con trai trước mắt, mọi việc nó làm ra khiến ông vô cùng hài lòng, chỉ đạo Cố thị ngày càng lớn mạnh, nhưng về phần dọn ra bên ngoài, gia đình ông vốn rất truyền thống.

“Cha, việc nhiều, mà con cứ sau mỗi ngày phải về nhà, thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa lại thường xuyên về muộn, sẽ khiến cha mẹ lo.”- thật ra nếu anh về muộn thì cũng là có người hầu ra mở cửa, nhưng anh không muốn ở chung nhà với kẻ đó.

Anh vốn có sẵn một biệt thự bên ngoài, giờ thông báo với cha mẹ để chính thức ra đó thôi, cho dù cha mẹ không đồng ý, anh cũng lặng lẽ mà tới đó.

Cố lão gia thở dài.

“Thôi, cho dù thế nào con cũng sẽ không nghe lời chúng ta, vậy cứ theo con quyết định đi.”

Cố phu nhân im lặng hồi lâu, cũng nói.

“Vậy chuyển qua đó, cuối tuần về đây thăm chúng ta.”- nhìn lên cầu thang một hồi, bà nói tiếp- “Anh con...”

Cố Hạo Thần ngắt lời.

“Mẹ, con biết rồi, giờ con sẽ chuyển ra đó luôn, có gì cuối tuần con sẽ về.”

Nói xong Cố Hạo Thần chào hai người rồi rời khỏi. Anh xác định là mình không thừa thời gian để ngồi nghe nói về Cố Thiên Tự cũng như Tân Cố thị.

Bạch Phi Hằng đã đợi sẵn bên ngoài, anh lên xe, chiếc xe phóng tới tập đoàn Âu Dương thị.

“Chuyện gì?”- Triệu Mạn Di mất kiên nhẫn, cô đang vô cùng bận với đồng tài liệu phân tích mà Diêu Giai Mẫn vừa gửi, Cung Dương Á Miên còn gọi điện cho cô là có chuyện gì chứ?- “Không phải tôi đã chuyển tiền cho cậu rồi sao?”

“Di, sao cậu nóng vậy, không phải vấn đề tiền bạc.”- Âm thanh có chút nhiễu loạn- “Tôi chuẩn bị đáp phi cơ, cậu ra phi trường đón tôi đi.”

Triệu Mạn Di khó hiểu. Âm thanh càng thêm lạnh lùng như muốn giết người.

“Cậu muốn gì đây hả? Cậu muốn tới đâu thì tới, tôi đâu phải người hầu nhà cậu?”

Cung Dương Á Miên khẽ gạt đồng da gà trên tay, giọng điệu của Triệu Mạn Di quả thật khiến cô nổi hết da gà.

“Này này, tôi chính là làm ơn mắc oán được không? Giúp đỡ cậu mà giờ chỉ muốn cậu tới đón tôi, chúng ta cùng bàn về Âu Dương thị, mà cậu nở ác với tôi như vậy sao?”

Triệu Mạn Di thở dài.

“Chờ mười phút.”- rồi cúp máy.

Oán hận bẩm số nội bộ gọi Dương Nhậm Vũ đang đầu tắt mặt tối ở phòng bên cạnh sang, hai người đi thang máy xuống gara, lấy xe rồi đi thẳng đến phi trường.

Nam nhân trẻ tuổi đứng giữa phi trường xa hoa phóng điện với bất cứ nữ nhân nào đi qua, tạo nên một mảng ồn ào. Nhiều người còn tưởng đó là một minh tinh điện ảnh nào đó, nhưng khi nhìn kĩ, mới biết đây chính là Cung Dương tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Kỳ- tập đoàn hàng không đặt tại Las Vegas.

“Cậu rốt cục muốn gì đây hả? Cứ bắt tôi cùng cậu xuất hiện, sớm muộn tôi cũng bị bại lộ danh tính.”- Triệu Mạn Di liếc xéo Cung Dương Á Miên rồi quay đi, đi thẳng tới Maybach đang đỗ bên ngoài.

Cung Dương Á Miên vội vã bước nhanh theo Triệu Mạn Di, ai không biết còn tưởng Triệu Mạn Di là cô tình nhân đang hờn dỗi vì người yêu phóng điện khắp nơi nữa.

Vũ Bảo Linh- trợ lý của Cung Dương Á Miên khóc thầm, thì ra bạn của Cung Dương tổng cũng là một núi băng nha, sao dạo này băng nhiều quá vậy? Không phải báo chí có nói Trái Đất đang nóng lên sao?

“Tại sao lại tới Âu Dương thị?”- Triệu Mạn Di nhìn Cung Dương Á Miên dò xét.

“À... không phải tôi nói chúng ta sẽ qua đó kí hợp đồng hay sao?”- Cung Dương Á Miên lôi ra một tập tài liệu.

“Chúng tôi đã bàn bạc cách đây hai hôm, bên Âu Dương thị cũng đã đồng ý mời chúng tôi tới để bàn bạc rồi.”

Đã đồng ý sao? Triệu Mạn Di cảm thấy kì lạ, Cố Thiên Tự cũng không gọi điện cho cô để hỏi vay vốn, vậy là sao?

“Hợp tác bao giờ tiến hành?”- Triệu Mạn Di quay sang Cung Dương Á Miên.

“Tháng sau cơ, giờ chúng tôi chỉ tới đây để bàn kế hoạch, họ vẫn chưa quyết định, thấy bảo rằng còn chờ một tập đoàn chuẩn bị vốn.”

“Là Tân Cổ thị sao?”- Triệu Mạn Di có thể đoán ra ngay.

“Sao cậu biết?”- Cung Dương Á Miên ngạc nhiên.

“Tôi chính là muốn cậu giành lấy ba mươi phần trăm dự án đó, ba mươi phần trăm của Bạch Tư thị, bốn mươi phần trăm đã là của Âu Dương thị ngay từ đầu. Không để bất cứ một phần trăm nhỏ nào cho Tân Cổ thị.”

Cung Dương Á Miên im lặng, rốt cục là Tân Cổ thị đã làm cái gì khiến Triệu Mạn Di phải đuổi cùng giết tận vậy chứ? Ai... quả là vận khí của người kia không tốt rồi.

Khi tới, Dương Nhậm Vũ ở bên ngoài xe, nếu như anh vào, việc gặp phải phóng viên là không tốt với Triệu Mạn Di, đành để cô cùng Cung Dương Á Miên và Vũ Bảo Linh đi vào.

Cố Hạo Thần mặt lạnh lùng, ánh mắt phát ra hàn băng như muốn giết người, hai bàn tay nắm chặt. Nhìn về phía đại sảnh của Âu Dương thị.

Người mà hắn ngày đêm nhớ tới giờ lại đi cùng một nam nhân anh tuấn, mà nam nhân kia... lại chính là đàn em của anh hồi du học bên Mỹ.

Nhìn cô tuy không cười, nhưng vẫn là tâm tình thoải mái, kẻ nam nhân kia còn dí mắt vào tóc cô rồi cười cười đùa đùa.

Mới chưa gặp nhau gần hai tuần, cô đã có thể ở bên người đàn ông khác sao?

Cố Hạo Thần giữ vẻ mặt bình thường hướng hai người đi tới.

“Triệu Mạn Di, cậu vẫn lạnh như vậy à... tóc đẹp quá... còn thơm nữa...”

Triệu Mạn Di đảo mắt khinh thường, loại tóc dài không muốn thích tóc ngắn còn khen cô cái gì chứ?

“Trái Đất thật nhỏ, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”- âm thanh ẩn trong đó là sự tức giận vang lên.

Hai người nhìn sang bên trái, Cố Hạo Thần đang đi tới. Anh hướng bàn tay tới Cung Dương Á Miên.

Cung Dương Á Miên bắt tay Cố Hạo Thần, cô cảm thấy ánh mắt người này nhìn cô mang theo lãnh ý. Mà Triệu Mạn Di bên cạnh, đã có chút gì không thích hợp. Xem ra...

“Cố tổng, anh cũng tới đây sao?”

“Phải, tôi đương nhiên tới, dự án lần này mong Cung Dương tổng chiếu cố rồi.”

Có nghĩ cũng đừng nghĩ, Triệu Mạn Di chính là muốn cô giành lấy được không? Nếu không giúp, hậu quả của cô chính là không ai gánh được.

“Chỉ sợ sẽ làm Cố tổng thất vọng.”- Cung Dương Á Miên cười vui vẻ, cánh tay vòng qua eo Triệu Mạn Di kéo về phía mình- “Còn gần ba mươi phút nữa mới bắt đầu, Cố tổng có muốn cùng tôi đi uống chút coffee không?”

Nhìn hành động Cung Dương Á Miên với Triệu Mạn Di, Cố Hạo Thần thật muốn xông lên giết người.

Mà vẻ mặt của cô, giống như chẳng quan tâm tới anh.

“Di, em có điều gì muốn nói với tôi không?”- Cố Hạo Thần cười như không cười nhìn Triệu Mạn Di- “Có phải là do tôi đã quá... không để ý tới em không?”

Triệu Mạn Di mắt không động. Cô biết Cố Hạo Thần khó chịu, nhưng anh nghĩ cô thì không sao? Cô không thể để kế hoạch đổ bể, nếu không, thiệt hại của Cố thị sẽ là vô cùng lớn, mà Cố Thiên Tự cũng sẽ phá hủy Cố gia.

“Cố tổng, anh và Tiểu Di quen nhau sao?”- Cung Dương Á Miên nhìn Cố Hạo Thần khiêu khích, thực tế cô chính là muốn phá bọn họ cho vui, nhìn mặt Triệu Mạn Di có vẻ bình thường, nhưng bên trong, hàng vạn cơn sóng sớm làm cô chao đảo rồi.

Cố Hạo Thần không nói gì, anh quay người đi thẳng về phía thang máy. Lúc này, anh không nên nán lại, anh sợ mình sẽ nói những điều khiến Triệu Mạn Di tổn thương.

“Này, cậu có nên giải thích với anh ta chuyện tôi là phụ nữ không thể?”- buông eo Triệu Mạn Di ra, Cung Dương Á Miên nhìn cô dò xét.

“Kệ đi, anh ta muốn nghĩ sao thì nghĩ.”- nhìn ra bên ngoài, Cố Thiên Tự cùng Lệ Đồng Nhân đi tới. Triệu Mạn Di quay mặt đi- “Đừng để họ thấy tôi.”

Vũ Bảo Linh thấy vậy, cùng Cung Dương Á Miên đem cô ra đứng phía sau họ, rồi giả bộ như đang đứng chờ ai đó.

Cố Thiên Tự cùng Lệ Đồng Nhân và thư kí của hai người đi vào thang máy, vì mãi nói chuyện nên không thấy Triệu Mạn Di.

“Có lẽ tôi sẽ về.”- ngừng lại một chút, cô nói với Cung Dương Á Miên- “Lát qua chỗ tôi làm việc, chúng ta bàn chuyện tiếp.”

Rồi cô đi ra ngoài, xe Dương Nhậm Vũ đã đợi sẵn, trở về Triệu Thế Vương.

13. Chương 13: Vốn Của Em Dành Hết Cho Cố Thị Rồi

Cố Thiên Tự hẹn cô ra ngoài.

Triệu Mạn Di biết chắc chắn sẽ có lúc này, Cố Thiên Tự đã tìm đến cô, xem ra, hợp tác kia sẽ sớm được kí kết cùng Thiên Kỳ.

Cung Dương Á Miên nhìn ngó ngang dọc căn phòng của Triệu Mạn Di, không khỏi uất hận ngút trời.

“Tập đoàn của cậu là tập đoàn gia đình, vậy mà đãi ngộ thật tốt, Thiên Kỳ là tập đoàn gia tộc, mà họ đùn đẩy nhau, bắt tôi- một nữ nhân làm tổng giám đốc. Thật ủy khuất cho tôi.”

“Phòng làm việc của tôi không phải chỗ khóc tang của nhà cậu, giờ ở yên đây, làm gì thì làm. Ba mươi phút nữa tôi trở về.”- Triệu Mạn Di trước khi đi còn để lại một câu- “Nếu Điều Giai Mẫn có tới, cậu không được trêu chọc con bé.”

“Được rồi được rồi, tôi có phải sắc lang đâu mà suốt ngày cậu nói tôi trêu hoa ghẹo nguyệt.”- nói xong, nhìn lên đã là không thấy Triệu Mạn Di đâu.

“Quả là đáng sợ.”- Vũ Bảo Linh khóc thầm.

“Anh tìm em có chuyện gì không?”- Triệu Mạn Di ngồi xuống ghế, gọi một ly nước cam.

“À, chỉ là muốn cùng em nói chuyện một chút, lâu rồi chúng ta cũng chưa có gặp nhau.”- lâu nay Triệu Mạn Di cùng Cố Thiên Tự không gặp nhau, Cố Thiên Tự thường có cảm giác cô không còn như trước, luôn tìm cách gọi điện nói chuyện với cô, nhưng cô không bận, thì là phải về nhà, chỉ có hôm nay cô đồng ý, anh phải nói rõ chuyện cần cô giúp.

“Chuyện là như vậy, dự án đó rất quan trọng, vốn tuy anh lo được, nhưng không đủ nếu như tính đến tháng thứ tư, anh cần có được dự án này.”- Cố Thiên Tự kể hết mọi chuyện, giờ chỉ có Triệu Mạn Di mới giúp được anh.

Cố Thiên Tự không thể nhờ cha, bởi Cố Hạo Thần cũng chỉ dùng vốn của công ty, nếu anh nhờ cha, thật sự rất mất mặt. (Vây anh mượn tiền của chị Di thì không mất mặt a~ :p)

“Tự...”- giọng Triệu Mạn Di nhẹ nhàng- “Em nghĩ thời gian anh trở về đây chưa lâu, tốt nhất là nên lựa những dự án nào vừa tầm trước đã, còn vốn... kì thật em đã đổ gần như hết vào dự án với Cố thị trước đó rồi.”

Nói là như vậy, thực chất đó cũng chỉ là một số tiền rất nhỏ, cô còn thừa làm đến mấy cái phi trường, nhưng vì không muốn giúp Cố Thiên Tự, cô đành nói vậy.

Cố Thiên Tự cúp mắt, lại là Cố thị, tại sao đi tới đâu anh cũng nghe tới cái tên Cố thị?

“Anh cũng muốn, nhưng dự án này lớn, lợi nhuận thu về lại cao, anh không muốn mất nó.”

“Thiên Tự, nghe em nói này, dự án nào đi nữa cũng là đồng tiền đổ vào, nếu không đủ sức thì anh đừng cố, nếu không, nguy cơ thua thiệt cao.”- cô ngả ra sau ghế- “Hơn nữa Cung Dương tổng giám đốc đã tham gia, anh rất khó có thể cạnh tranh được.”

Cố Thiên Tự trầm nghĩ, cô nghĩ anh không có khả năng sao? Vây anh sẽ chứng minh cho cô thấy anh sẽ làm được.

“Anh nhất định sẽ làm được, việc huy động vốn anh sẽ tận dụng triệt để, anh sẽ không để mất dự án đó đâu.”

Ngồi nói chuyện một lát, chung quy là nói về một vài hợp tác của Tân Cố thị và một vài tập đoàn khác.

Chỗ hai người ngồi cạnh cửa kính, một chiếc xe có rèm che lướt chậm qua rồi lập tức phóng vút đi.

Triệu Mạn Di cảm thấy cũng tới lúc phải về, cô từ chối lời mời cơm của Cố Thiên Tự rồi quay lại Triệu Thế Vương.

Cô đã khuyên Cố Thiên Tự dừng lại, nhưng anh ta không nghe, vậy cũng đừng trách cô đuổi cùng giết tận. Hợp tác này với cô mà nói dễ như trở bàn tay, chỉ cần lấy danh nghĩa Thiên Kì, cô có thể dễ dàng có được.

“Triệu Mạn Di, tôi không ngờ cậu lại có nhiều rượu quý như vậy a...”- Cung Dương Á Miên cầm chai Rémy Martin khua khua- “Quả là hảo hạng a... cậu vẫn như vậy, vẫn thích Hennessy như trước a.”

“Bớt nhiều lời, kiểu rào trước đón sau của cậu tôi còn lạ gì. Mau nói xem.”- Triệu Mạn Di ngồi xuống sofa, rót một cốc nước lọc.

Cung Dương Á Miên thấy trêu đùa không thích hợp thì lấy ra một vài giấy tờ từ buổi gặp lúc nãy.

Triệu Mạn Di đọc những thứ trên đó, càng đọc sắc mặt càng tối.

“Dự tiệc?”

“Phải, là dự tiệc.”- Bên Âu Dương thị mở tiệc vào tối mai, Cung Dương Á Miên muốn Triệu Mạn Di đi cùng, vì cô đã trót hứa với “ai đó”.

Triệu Mạn Di đặt thiệp mời lên bàn, đi ra tủ kính rót một ly rượu.

“Dự tiệc thì sao? Cậu đi cứ đi, nói với tôi làm gì?”

Cung Dương Á Miên mím môi, cầm thiệp mời bị ruồng bỏ phe phẩy vài cái.

“Chính là muốn cậu cùng đi nha.”- lí do kia kia đã đành, mà đưa Triệu Mạn Di đi cùng cũng rất mất mặt đó, trông thân hình xinh đẹp, khuôn mặt, ánh mắt quyến rũ chết người nữa chứ.

“Tôi không đi.”- nếu là tiệc Âu Dương thị mời, chẳng phải Cố Hạo Thần cũng sẽ đi hay sao? Cô mới không muốn gặp anh. Sự việc giờ đã rắc rối lắm rồi.

“Đi cùng tôi có gì không tốt?”- Cung Dương Á Miên nghiêng đầu- “Cậu nghĩ cậu trốn tránh được mãi sao Di? Cậu tránh được chỉ một vài lần thôi. Cậu nghĩ cậu tài giỏi đến nỗi làm cho anh ta tưởng cậu bốc hơi à?”

Cung Dương Á Miên có phần giận, cô không muốn Triệu Mạn Di cứ tiếp tục như vậy, yêu thì có gì mà không dám thừa nhận chứ?

“Di, nghe tôi, đi cùng tôi. Coi đó chỉ như bữa tiệc bình thường thôi.”

Triệu Mạn Di uống chút rượu, vị đắng đầu lưỡi không như mọi ngày, cô thấy đau xót tận trong tim mình vậy.

Sáng nay nhìn vẻ mặt Cố Hạo Thần, cô biết anh giận cô lắm chứ, nếu như gặp lại... cô không biết đối diện anh như thế nào nữa.

Trầm mặc một lúc, cô bấm điện cho Dương Nhậm Vũ.

“Chuẩn bị đồ tối mai dự tiệc với tôi.”- mặt lạnh quay sang Cung Dương Á Miên- “Còn cậu, nếu không phải bạn của tôi thì chỉ cần nửa đoạn văn vừa rồi của cậu cũng đủ để tôi cho cậu tập nhảy dù từ tầng ba mươi sáu này rồi.”

Nói xong, cô không để ý đến Cung Dương Á Miên mà ngồi làm việc tiếp.

Vũ Bảo Linh cùng Cung Dương Á Miên nhìn nhau, quả thật Triệu Mạn Di vẫn là tảng băng vạn năm không tan.

Bữa tiệc Âu Dương thị mở ra, là để mời các chủ tịch các tập đoàn đến vì mục đích gặp gỡ, cùng hợp tác, coi như là vì kinh doanh, nhưng một vài bộ phận lại đến vì muốn xem náo nhiệt, một phần vì Âu Dương tổng và Bạch tổng trước đó kết giao, một phần vì nghe nói hai anh em Cố gia cũng tới dự.

Chuyện Cố Hạo Thần chuyển ra ngoài sống không nhanh không chậm bay ra bên ngoài, người người bàn tán. Nên cũng trở thành một cái tit nóng trong ngày.

Triệu Mạn Di chuẩn bị đồ xong xuôi, cùng Cung Dương Á Miên đi dự tiệc, Dương Nhậm Vũ đi riêng vì anh cũng là khách mời.

Bước vào Âu Dương gia, Triệu Mạn Di đã thấy ngay Cố Hạo Thần. Anh đứng cùng Âu Dương Đại An, hai người đang nói chuyện với nhau, tựa hồ rất vui vẻ.

Cung Dương Á Miên kéo cầm tay cô hướng bọn họ đi tới.

“Âu Dương tổng, Cố tổng, xin chào.”

“Cung Dương tổng, chào cậu.”- Nhìn người “đàn ông” trước mắt, Âu Dương Đại An mỉm cười, lại thấy một màn Cố Hạo Thần nhìn nữ nhân xinh đẹp bên cạnh mà thâm trầm, cũng hiểu sơ qua là có chuyện gì, đành nói vài câu rồi cáo lui.

Cố Hạo Thần nhìn Triệu Mạn Di, cô xinh đẹp, rất xinh đẹp, màu đỏ rượu vang của váy rất hợp với làn da của cô. Mái tóc có vài sợi thoát ng rơi hai bên, khiến cô càng xinh đẹp và lộng lẫy.

Triệu Mạn Di trước sau thủy chung nhìn ly rượu, không thì cũng là nhìn xung quanh. Cô đã phạm quá nhiều sai lầm rồi sao?

“Cố tổng hôm nay là tới đây một mình, không mang theo bạn gái sao?”

Cố Hạo Thần mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn Triệu Mạn Di đầy ẩn ý.

“Đó là còn phải xem Cung Dương tổng có chịu buông ra thứ mình thích không?”

Cung Dương Á Miên cười lớn.

“Cố tổng, nếu là dự án phi trường kia, chỉ sợ là không thể a...”

“Vậy còn thứ khác thì sao?”- anh cười, xem chừng là Cung Dương tổng không muốn buông rồi.

“Đó còn là xem thứ nào chứ.”- cô nâng ly rượu lên- “Có những thứ cần cũng không có, mà lại có những thứ có nhưng lại không cần.”

Cố Hạo Thần cười khổ, nhìn Triệu Mạn Di, ánh mắt anh lóe lên tia bi thương.

“Vậy tôi thì gọi là gì? Tôi có người đó, nhưng chỉ là một đoạn thời gian, bất chợt, người đó lại biến mất mà không biết lý do vì sao. Tôi cần người đó trở lại, bất quá, người đó lại không cần tôi.”

Cung Dương Á Miên á khẩu, không ngờ Cố Hạo Thần lại trực tiếp nói ra như vậy, có lẽ giờ là thời điểm tốt để cô rút quân an toàn rồi.

“Di à... xem ra em và Cố tổng là có quen biết, ít nhiều nói chuyện một chút, tôi ra đây một lát rồi sẽ quay lại.”

Không chờ Triệu Mạn Di trả lời, Cung Dương Á Miên đã lẩn đi không thấy tăm hơi.

“Em không muốn nói chuyện cùng tôi sao?”- Sau khi thấy Triệu Mạn Di không nhìn ly rượu thì là nhìn người xung quanh, Cố Hạo Thần mở lời trước.

“Anh có thể bỏ qua dự án này không?”- Triệu Mạn Di nói thẳng, giờ cô chỉ còn biết khuyên Cố Hạo Thần như vậy, Cố Thiên Tự đã biết rõ đường đi nước bước của Cố Hạo Thần, nhất định nếu anh tham gia dự án sẽ thua thiệt.

“Vì sao?”- anh hỏi lại rất nhanh, tiến một bước đứng gần cô hơn.

Triệu Mạn Di thở dài, cô nhìn lên.

“Đó là lời khuyên của em, nếu anh cảm thấy không muốn cũng không sao. Em chỉ biết, dự án này, dù anh ra giá cỡ nào, cũng không thể thắng.

“Là vì Cung Dương Á Miên sao?”- anh nghĩ cô vì Cung Dương Á Miên mà muốn anh rút lui.

Triệu Mạn Di nhìn ra phía sau, cô thấp giọng.

“Vì Cố Thiên Tự.”- ý cô muốn nói, Cố Thiên Tự đã biết mọi thứ về nguồn vốn của anh, dù anh có đưa ra giá nào, anh ta cũng sẽ trả giá cao hơn.

Nhưng khi Cố Hạo Thần nghe xong, đã thành một tầng ý nghĩa khác.

Anh mất sắc lém, trực tiếp cầm tay Triệu Mạn Di kéo đi.

“Thần, anh làm gì đó?”- Triệu Mạn Di giằng tay ra, nhưng sức của cô sao có thể bằng của Cố Hạo Thần, anh lôi kéo cô tới một góc nhỏ trong hoa viên sau biệt thự.

“Em hỏi tôi muốn làm gì? Thực chất người nên hỏi câu đó là tôi mới đúng.”

Trong bóng tối, khi chỉ có ánh đèn bên ngoài chiếu vào, mắt Cố Hạo Thần như một ác quỷ, anh kéo tay Triệu Mạn Di.

“Em vì anh ta mà muốn tôi buông hợp tác này sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Tôi sẽ cho anh ta thấy anh ta chẳng là cái thá gì cả”

Triệu Mạn Di cười lạnh.

“Anh có bản lĩnh đó? Được, vậy nghe đây này, Cố Thiên Tự đã biết rõ từng đường đi nước bước của anh, cho dù anh đưa ra cái giá như thế nào đi nữa cũng chính là không thể thắng được. Anh nghĩ sao khi nói như vậy? Tôi muốn giúp anh, còn anh thì...”- cô lắc đầu cười tự giễu- “Luôn chỉ nghĩ mình là đúng.”

Cô giằng tay Cố Hạo Thần rồi rời khỏi. Để lại anh đứng một mình nơi góc khuất.

14. Chương 14: Em Và Làn Sóng Trên Hồ

Nhìn tài liệu xong, Cố Hạo Thần tức giận đập lên mặt bàn, ly cà phê vì rung động mà sóng ra mặt bàn chút ít.

Cố Thiên Tự lại dám làm những chuyện như vậy, là do anh từ đầu đã quá chủ quan, hay tại Triệu Mạn Di luôn để ý tới anh đây?

Anh biết mình trách lầm cô, cô chính là muốn giúp anh, vậy mà anh tự nghĩ cô vì Cố Thiên Tự mà muốn anh bỏ đi hợp tác này. Hai tay ôm lấy đầu, Triệu Mạn Di đối với anh là sao? Cô có yêu anh không? Hay chỉ vì cô muốn thỏa sức vui đùa trước khi chính thức đến với Cố Thiên Tự?

Nhưng ngày đó, anh đã nghe rõ ràng, cô nói Cố Thiên Tự là kẻ dối trá.

Vậy là cô đã biết chuyện Cố Thiên Tự làm sau lưng cô sao? Nhưng vì lí do gì mà cô lại lựa chọn im lặng? Hay vì cô quá yêu anh ta?

Từ trước tới nay, chưa bao giờ anh gặp phải chuyện khó khăn thế này. Anh gặp một người không coi trọng anh, lúc bên nhau thì tùy anh xử trí, để anh làm chủ mọi thứ, nhưng khi có người thứ ba xuất hiện, cô lập tức thành bộ dáng không quen không biết anh. Vậy là sao?

Trăm mối thắc mắc không ngừng bủa vây Cố Hạo Thần, anh biết mình thích Triệu Mạn Di, anh muốn ngày ngày thấy cô cười hạnh phúc với anh, muốn cô ngày ngày nghe điện thoại của anh, rồi hai người gặp gỡ, đi chơi như những người bình thường.

Chưa bao giờ anh mong ước có một cuộc sống bình thường như thế. Nếu cô là một cô gái bình thường, thậm chí là yếu đuối thì tốt rồi, anh sẽ cột cô thật chặt bên mình mà sung. Nhưng cô lại là người khó nắm bắt, cô mạnh mẽ, kiên cường. Cô mưu mô, giảo hoạt, sắc sảo đến dọa người.

Cô sẽ không phải là một cô gái nhu nhược, cũng sẽ không bao giờ tình nguyện làm một cô gái nhu nhược ở bên cạnh anh.

Anh phải làm gì mới có được trái tim cô đây?

“Ngồi đi.”- Triệu Mạn Di gơ tay về phía đối diện, nhìn Cố Thiên Tự mỉm cười, nhưng nụ cười này không mang lấy một sắc thái vui vẻ.

Cố Thiên Tự thấy Triệu Mạn Di hẹn mình ra ngoài thì vô cùng mừng, bởi không chừng cô nhớ anh, cô đã suy nghĩ và quyết định giúp anh dự án với Âu Dương thị. Và anh cũng muốn đây là cơ hội để bồi đắp tình cảm giữa hai người.

Vốn nghĩ là như vậy, nhưng khi tới đây, vẻ mặt của Triệu Mạn Di lạnh khiến anh cười không nổi.

“Di...”- Cố Thiên Tự ngập ngừng- “Anh rất nhớ em.”

Triệu Mạn Di mi không động gọi thêm một tách cà phê cho anh.

Hai người ngồi một lúc, Cố Thiên Tự muốn mở lời cũng khó, cô từ lúc anh tới chỉ nói đúng một câu, sau đó vừa uống cà phê, vừa nhìn ra bên ngoài.

Đang định gọi, Triệu Mạn Di bất chợt mở lời.

“Anh còn nhớ nơi này không?”

Cố Thiên Tự nhìn cô, ánh mắt cô không hiểu sao chợt lóe lên tia buồn bã, anh nói.

“Tất nhiên nhớ, nơi đây, chính cái bàn này là chỗ hẹn hò đầu tiên của chúng ta.”

Nhớ tới ngày đó, hai người không khỏi hoài niệm, một cổ thời gian vui vẻ, không ồn ào như bây giờ, cô còn là học sinh và anh còn là sinh viên đại học. Suy nghĩ chỉ là ngày mai sẽ học bài gì, sẽ tham gia hoạt động nào của trường, nhưng bây giờ, cứ mỗi sáng thức dậy, họ lại nghĩ về tập đoàn, về kinh doanh, nghĩ đến những hợp tác chỉ cần một chữ kí có thể định đoạt được số phận bao nhiêu nhân viên.

“Có phải chúng ta đã quá già không?”- Triệu Mạn Di dựa ra sau ghế, khẽ thở dài.

Cố Thiên Tự bật cười.

“Di, em vẫn không biết đùa như trước, em mới có hai mươi hai tuổi thôi được không?”

“Vậy mà em thấy khoảng cách từ đó đến nay như đã mấy thế kỉ.”- cô nhìn lên phía trên, quán cà phê này vẫn không thay đổi so với bốn năm trước, chỉ có điều, chậu hoa cẩm tú cầu trước kia ở gần bàn bọn họ đã được chuyển về phía bên trái.

“Em không biết câu một ngày không thấy như cách tam thu sao? Chúng ta chính là xa nhau quá lâu mà thôi.”- Cố Thiên Tự thấy ẩn ý trong lời nói của Triệu Mạn Di, anh cười với cô, tay nắm lấy tay cô.

Triệu Mạn Di rút tay lại, nhìn thẳng Cố Thiên Tự.

“Cố Thiên Tự, chúng ta chia tay đi.”

Cố Thiên Tự không tin vào tai mình, tuy thái độ của Triệu Mạn Di cũng khiến anh ý thức được, nhưng không ngờ cô lại nói ra lời chia tay dễ dàng như vậy.

Cố Thiên Tự bật cười, anh hơi ghé về phía cô.

“Di, em chính là đang nói đùa phải không?”

Đến nước này Triệu Mạn Di cũng không muốn dây dưa lằng nhằng nữa.

“Em thấy chuyện của chúng ta đến giờ là quá đủ rồi. Cũng không có thêm chút cảm giác nào khiến em thay đổi quyết định nữa.”

Nhìn anh mặt thất thần, Triệu Mạn Di trái lại có điểm cảm thấy buồn cười, anh thất vọng sao?

Cô đứng dậy, cầm túi xách đi qua anh. Trước khi đi qua, cô còn nói.

“Cố Thiên Tự, em không đưa ra lí do hợp lí, chắc hẳn anh không hài lòng, nhưng một lúc nào đó, anh nhất định sẽ biết.”

Xong cô đi thẳng, ra bên ngoài, xe đã đợi sẵn, cô sẽ trở về nhà.

Triệu Mạn Di mệt mỏi nằm trên giường, cô nhớ đến Cố Hạo Thần. Từ hôm dự tiệc ở Âu Dương thị đến nay cũng đã một tuần, hai tuần nữa Âu Dương thị sẽ công bố tập đoàn trúng gói thầu làm dự án phi trường.

Cô mong rằng anh sẽ nghe cô, chỉ cần vậy, cô đã thấy công sức mình bỏ ra là đáng.

Cung Dương Á Miên từng trách cô yêu sao không nắm lấy? Cô chưa từng thừa nhận cô yêu Cố Hạo Thần. Chỉ là sau khi nói ra điều đó, trái tim cô như bị ai bóp lại, thật khó thở.

Cô xót xa, nhưng là vì điều gì chứ? Cô làm tất cả không phải cũng một phần vì anh hay sao? Cô chấm dứt với Cố Thiên Tự, cũng là để cho tâm tĩnh lại, cũng để suy nghĩ nghiêm túc chuyện với Cố Hạo Thần.

Cô đối với anh là gì? Cô cảm thấy thoải mái khi bên anh, anh là người đàn ông đầu tiên của cô, nếu cái đêm đầu đó, người đàn ông kia tới, mà anh cũng không đi nhầm phòng, không phải họ chỉ mãi mãi là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không chạm nhau hay sao?

Quan hệ của họ, chính xác là được gói gọn trong hai chữ “trùng hợp”

Vậy sao cô lại có cảm giác với anh? Giống như cô thường nhớ tới nụ cười của anh, nhớ tới sự ôn nhu chăm sóc của anh khi cô ốm?

Triệu Mạn Di ngồi dậy, thật đau đầu, một chút cũng không muốn nhớ tới nữa. Cô có hay không nên đi dạo một chút?

Mặt hồ gợn những làn sóng xanh, Triệu Mạn Di bước những bước chậm về phía trước.

Nơi đây vào lúc này đối với cô mà nói không phải một nơi tuyệt vời như thiên đường, cũng không phải một nơi ồn ào đến không chịu được, nó chỉ đơn giản là một vĩa đường nhỏ quanh một cái hồ nước khá rộng.

Không gian yên tĩnh, cô đứng tựa vào thành quây ven hồ, nhìn xuống dưới, gió thu về thoảng qua khiến cô có chút lạnh. Trời sắp tối, cô lại bước tiếp chậm chậm về phía trước.

Váy trắng nhẹ nhàng, trên vai điểm một vài bông hoa đỏ rực, tóc xoắn dài xõa ngang lưng, mỗi lần gió thoảng qua là một lần tóc cô khẽ lay động theo gió.

Ánh mắt nhìn về phía xa mà buồn bã. Cô đã chính thức chấm dứt với Cố Thiên Tự. Giờ đây cô có thể đường đường chính chính đến với Cố Hạo Thần, nhưng sao cô vẫn thấy không đành? Phải chăng vẫn là do kế hoạch đó?

Lặng lẽ nhớ đến anh, có phải một thói quen không?

Anh đã theo cô từ rất lâu, nhìn bóng dáng lẻ loi, cô đơn của cô, anh cũng không dám tiến tới kéo cô lại.

Là anh không đủ dũng cảm sao? Hay vì anh không biết tình cảm cô dành cho anh ở mức độ nào, nên không dám tiến đến?

Nhìn cô buồn bã như vậy, giống như cái ngày cô từ Âu Dương gia bỏ về, anh thấy ánh mắt cô chất chứa bi thương đến kì lạ.

Cô buồn, nhưng về điều gì? Cô buồn về chuyện bị Cố Thiên Tự phản bội? Hay buồn vì anh hiểu lầm cô?

Cố Hạo Thần nhìn về phía hồ nước. Nhìn mặt hồ tĩnh lặng, ai biết phía bên dưới là những con sóng ngầm không ngừng xô vào nhau. Phải chăng đó như phản ánh tâm trạng của cô?

15. Chương 15: Ăn Cơm Chung

Về biệt thự, Triệu Mạn Di đột nhiên có cảm giác thật buồn chán. Đây là nơi mà hơn bốn năm qua cô đã sống sao?

Thật buồn tẻ, ngày ngày đi làm về, những sinh hoạt bình thường cũng chỉ có mình cô. Ngay cả dọn dẹp cũng chẳng có mấy, thời gian phần lớn cô làm việc tại Triệu Thế Vương. Nơi này suy ra chỉ để ngủ.

Khi đó, cô thấy thật bình thường, như thể đó là sự thật hiển nhiên là “Mặt trời mọc đằng Đông, lặn đằng Tây” vậy.

Thế nhưng, sau cái ngày Cố Hạo Thần tới đó, anh đã khiến cô cảm thấy có một mong ước vô hình là có ai tới với cô, cùng cô làm những công việc bình thường của một ngày khi cả hai đi làm về.

Cách mà anh săn sóc cô, chẳng để ý hình tượng mà đeo lên chiếc tạp dề nữ tính ngoài đồ ngủ, cách anh nấu cháo và cho cô uống thuốc. Anh giận vì cô không nói với anh rằng cô bị bệnh.

Anh chăm sóc, quan tâm cô như vậy, nhưng cô lại hết lần này đến lần khác tổn thương anh, chẳng lẽ cô nghĩ ai cũng như Cố Thiên Tự sao?

Anh ta hết lần này tới lần khác nói yêu cô, trăm ngàn lần nói yêu cô thế nào. Nhưng sau lưng lại âm thầm phản bội.

Bốn năm, cô đợi anh ta bốn năm, vậy mà không ngờ anh ta phản bội cô từ những ngày đầu tiên sang Mĩ. Và ngay cả khi trở về, anh ta vẫn tiếp tục qua lại với “những” người phụ nữ khác.

Khi biết điều đó, trái tim cô thực sự nguội lạnh.

Chẳng lẽ, ba chữ “Em yêu anh” thực sự quan trọng sao? Nó thực chất chỉ là một tấm lá chắn giúp chủ nhân của nó phản bội đối phương thôi mà.

Yêu thế nào, yêu ra sao chỉ cần hành động mà thôi. Đâu cần phải dùng ba chữ đó để diễn tả?

Cô vì biết Cố Thiên Tự như vậy mà buông thả bản thân, không ngờ lại gặp đúng phải em trai cùng cha khác mẹ của anh ta. Vậy chính là nghiệt duyên sao?

Cố Thiên Tự phản bội cô, anh ta mất cô, nhưng trái tim của anh ta chắc gì đã tổn thương, bởi anh ta đã sớm phản bội cô rồi.

Nhưng khi cô buông thả bản thân, chia tay Cố Thiên Tự, thực chất cô đã sớm mất anh ta từ lâu. Giờ lại tự làm khổ bản thân, trái tim đau vì nghĩ tới Cố Hạo Thần. Vậy người thua thiệt hơn lại chính là cô.

Vậy là Cố Thiên Tự thua, mà cô, cũng không chiến thắng.

Mở ra cánh cửa thế giới cô đơn, cô bước từng bước một thật nặng nề, lẽ ra cô có thể quay ra và tìm đến người khiến cô cảm thấy hạnh phúc, nhưng cô thực sự không làm được.

“Di...”- giọng nói trầm thấp vang lên phía sau.

Triệu Mạn Di quay lại, người đàn ông kia, hai tay trong túi quần, đầu hơi nghiêng nhìn cô, môi khẽ cười.

Sao thế này, sao cô bỗng có cảm giác thật chờ mong, sau khi thấy anh, cô cảm thấy thế giới bên trong ngôi biệt thự này không còn đáng sợ nữa?

Cố Hạo Thần dần tắt nụ cười, vì anh cảm thấy ngạc nhiên, Triệu Mạn Di cô đang cười, cho dù ý cười rất nhẹ, nhưng cũng cho thấy cô đang nở nụ cười. Cô đang cười với anh...

Bước từng bước đến trước mặt Triệu Mạn Di. Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, đây là lần đầu tiên cô chính thức nở nụ cười với anh, nụ cười mang niềm hạnh phúc, chứ không phải nụ cười mang nghĩa thờ ơ hay là đang cười với người khác.

“Di...”- anh vuốt nhẹ lên mái tóc cô, ngón tay cái chạm nhẹ lên má cô, xúc cảm thật mềm mại.

Triệu Mạn Di nhìn anh, vô thức nở nụ cười, cô thấy mình như được đến với một nơi hạnh phúc lạ thường, cảm giác này, là do Cố Hạo Thần mang đến sao?

“Tôi có thể cùng em vào không?”

Cô cúi đầu, rồi nở nụ cười, ngẩng lên nhìn anh.

“Có thể.”

Hai người cùng nhau đi vào, Triệu Mạn Di lấy hai lon nước rồi ngồi xuống sofa, vậy mà, địa điểm đầu tiên của Cố Hạo Thần lại là nhà bếp.

Cô chăm chú nhìn theo bóng dáng Cố Hạo Thần, anh thật chuẩn xác tiến đến tủ lạnh, lấy từ trong đó thịt, rau củ, rồi cũng rất chuyên nghiệp lấy tạp dề, bật bếp, nấu nướng.

Triệu Mạn Di cầm lon nước đi theo vào trong bếp, cô dựa vào tường, nhìn anh đang làm những công việc chẳng liên quan tới bộ vest mà anh đang mặc.

“Em đang hoài nghi không biết đây có phải nhà em hay không?”

“Khách tới nhà đương nhiên em phải chiều khách, khách tới đúng bữa cơm chẳng lẽ em muốn đuổi?”- Cố Hạo Thần tay vẫn thái từng lát cà chua đều đặn đến khó tin, với tay qua cho nhỏ lửa, nói với cô.

Triệu Mạn Di không nói gì nữa. đây chính là điều khi này cô nghĩ tới, có người cùng cô làm những công việc bình thường này.

“Em đã chấm dứt với Cố Thiên Tự rồi.”

Không gian yên tĩnh, Cố Hạo Thần quay lại nhìn cô. Trên tay là con dao đang dùng sức thái xuống miếng thịt bò.

“Vậy chuyện của chúng ta...”- anh không ngờ cô đã chấm dứt với Cố Thiên Tự, đây đối với anh mà nói là một tin tốt, nhưng nhìn ánh mắt của cô, tại sao vẫn như là có điều gì đó khó khăn?

Triệu Mạn Di suy nghĩ, chuyện của cô và Cố Hạo Thần ư? Liệu có khả quan không?

“Anh sẽ cho em thời gian chứ?”- cô nhìn anh, dù rằng rất muốn cùng anh nói câu “Em đồng ý”, nhưng cô vẫn thấy như vậy là không phải, bởi cô mới chia tay Cố Thiên Tự không lâu, giờ lại như vậy...

“Bao lâu cũng có thể.”- Cố Hạo Thần cười dịu dàng- “Thôi em ra kia chờ tôi một lát, bao giờ xong tôi sẽ gọi.”

Triệu Mạn Di quay lưng lên phòng cất đồ, thay quần áo rồi đi xuống. Điện thoại cô đổ chuông.

Là Dương Nhậm Vũ. Anh nói qua về lịch trình ngày mai, cô có chút bất đắc dĩ vì ngày mai cô phải gặp Cố Hạo Thần với danh nghĩa tổng giám đốc Triệu Thế Vương nói về dự án.

Thật đúng là tìm người giữa chốn xa xăm chẳng thấy, quay đầu lại, người đứng ở nơi đèn đuốc tàn.

Triệu Mạn Di nghĩ Cố Hạo Thần sao có thể hình dung người nữ tổng kia chính là cô chứ.

“Được rồi đó, chúng ta ăn thôi.”

Cô nhìn lên bàn, anh nấu khoảng sáu món đơn giản, nhưng mùi hương quả thật không tồi.

Ngồi xuống ghế, Cố Hạo Thần ra ngồi cạnh cô.

Triệu Mạn Di cảm thấy choáng váng đầu óc, cái bàn này rất rộng, có cần thiết phải ngồi sát như vậy không?

Cố Hạo Thần ngắm nhìn Triệu Mạn Di, anh thi thoảng sẽ gấp vài thứ cho cô.

“Thấy có ngon không?”

“Không tệ.”- Triệu Mạn Di nhún vai, thật ra cô muốn nói rất ngon, nhưng Cố Hạo Thần cứ nhìn cô mãi mà chẳng ăn, cô nói vậy cho anh lạ chơi.

Thấy Triệu Mạn Di nói không tệ, Cố Hạo Thần lại nhớ đến cái ngày kí hợp tác cùng cô. Cô nói Triệu Thế Vương chọn Cố thị, cho thấy đối với cô, tất cả chỉ thuộc mức bình thường, cô chấp nhận Cố thị chỉ coi như là có thể mà thôi.

Nhớ lại lúc đó, Cố Hạo Thần nở nụ cười.

“Anh ăn không ăn ngồi cười cái gì?”- Triệu Mạn Di chống đũa- “Hay anh cho cái gì vào thức ăn, đợi em ăn xong rồi...”- cô ngừng lại, điều này có thể lắm chứ, anh sẽ không vì cô từ chối mà...

Cố Hạo Thần đang định giải thích, bỗng nhìn cô ra vẻ gian manh.

“Nếu đúng như vậy...”- anh nở nụ cười tà, ánh mắt dời xuống áo ngủ của cô.

Triệu Mạn Di hạ đũa, không nhìn anh, tiếp tục gấp thêm một miếng thịt vào miệng.

Cố Hạo Thần không cười nữa, vội vàng nói.

“Di, em biết vậy mà vẫn tiếp tục ăn sao?”

“Anh dám?”- Triệu Mạn Di giọng rất nhỏ nhưng mang âm thanh lạnh lẽo kinh người, quay sang nhìn Cố Hạo Thần- “Anh có cái gan đó?”

Cố Hạo Thần hoang mang giải thích.

“Di, không có chuyện đó, anh chỉ là đùa thôi.”- nói xong thấy cô quay vào tiếp tục ăn, biết mình bị cô gạt, anh ấn ấn vào tay cô, giọng điệu pha chút cợt nhả.

“Không ngờ em cũng có khiếu hài hước.”

Nói xong, Triệu Mạn Di thân hình cứng ngắc, Cố Hạo Thần đột nhiên nhớ lại cái ngày anh khen cô “thú vị” ở trong phiên họp.

Triệu Mạn Di nén đến cực điểm, sao cô vẫn không thể thích ứng với những từ mang ý nghĩa sôi nổi như vậy. Cô không muốn ai nói đến trạng thái của cô, ngày đó, cô còn nhỏ, ba tuổi bị phát hiện mắc chứng tự kỉ, mãi một thời gian sau mới chữa được. Giờ nghe nói đến những từ kiểu đó, cô thật không muốn nghĩ.

Nhưng là... Cố Hạo Thần không biết điều đó, không phải sao?

Vì vậy vị nữ tổng liền rất bao dung mà bỏ qua, thay vào đó, đem toàn thức ăn trên bàn “góp vui” vào bát của Cố Hạo Thần.

“Anh tự chúc lấy.”

Rồi cô bỏ ra ngoài.

“Ăn xong nhớ rửa bát.”

“ ... ”

“Còn có... dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp.”

“ ... ”

“Mang hoa quả ra ngoài.”

“ ... ”

“Pha trà nữa.”

Cố Hạo Thần thừa biết tay nghề nấu ăn của mình thế nào, nhưng tại sao... anh lại thấy một mảng đắng ngắt trong miệng?

Xem ra đây chính là hình phạt nhẹ nhất, cô không hất đổ cả bàn ăn đã là may mắn lắm rồi.

16. Chương 16: Ghen

Ngồi trên phòng làm việc, ngón tay nhỏ nhắn khẽ sờ lên đôi môi đỏ, nhưng đỏ này không phải là do son môi. Mà là... có người cắn.

Lông mày nhíu lại, Triệu Mạn Di với lấy lọ thuốc mỡ trong ngăn kéo, bôi lên phần môi bị chảy máu, đã hơi sưng lên một chút.

Khốn thật, chỉ vì sơ suất mà gánh hậu quả thế này, đã vậy, anh ta còn bỏ lại một câu đầy sự mờ ám.

“Lần sau tôi sẽ không về sớm thế này đâu.”

Hôm qua, sau khi hành Cố Hạo Thần làm việc nhà, Triệu Mạn Di nhìn đồng hồ, vội đuổi anh về. Thế nhưng anh thủy chung không rời sofa, cuối cùng cô phải ra hạ sách sẽ không suy nghĩ gì chuyện của hai người nữa, anh rút cục mới luyến tiếc đi về. Mà trước khi rời khỏi còn cắn vào môi cô một cái rõ đau đến chảy máu.

“Anh nổi lên thú tính quái quỷ gì hả?”- Triệu Mạn Di tức giận, giọng nói lạnh lẽo hướng Cố Hạo Thần oán hận.

“Hôm nay tôi rất mệt rồi, chỉ xin em một chút “tiền lương” như vậy thôi.”

Thật TM* đau.

Lát nữa xem chừng cô phải hảo hảo giáo huấn anh ta. Nhưng chờ đã, anh có biết cô là ai đâu mà cô trả thù ắt công?

“Tổng giám đốc, bên Cố thị đã đến.”- Dương Nhậm Vũ nói qua máy điện thoại nội bộ khiến cô giật mình, thì ra cô đã ẩn nấp trong vô thức.

“Được, sang đây chuẩn bị cho tôi.”- giọng nói còn có chút biến dạng do cô không muốn chạm thuốc vào môi trên, dính dính rất khó chịu.

“Khục...”- tiếng Dương Nhậm Vũ cười lọt vào máy.

Triệu Mạn Di nhắm mắt, con người này chẳng lẽ muốn chọc cô tức chết sao?

“Tổng... tài. Cô không sao chứ?”- Dương Nhậm Vũ giọng run rẩy, sáng nay nhìn Triệu Mạn Di nói không được bình thường, anh đã buồn cười muốn chết rồi, cũng may bên ngoài môi cô vẫn là không sưng nhiều. Nếu không nhìn như vậy, nghe như vậy... quả thật rất... khó nói.

Triệu Mạn Di mở mắt, cô nếu không tìm lại sẽ tức chết.

“Dương Nhậm Vũ, mau qua đây, xong công việc nhanh, tôi có chuyện muốn nhờ anh.”

Dương Nhậm Vũ thầm kêu một tiếng “thảm”. Sau đầu là hàng vạn sợi hắc tuyến rủ xuống. Xem ra ông trời không muốn anh sống tốt.

Bê chồng tài liệu sang phòng tổng giám đốc, cố gắng làm bộ dạng khó chịu trong người, ánh mắt nheo lại chẳng thấy Mặt Trời tỏ ra không khỏe, đặt chồng tài liệu xuống, Dương Nhậm Vũ mở camera cho Triệu Mạn Di, anh biết sau lưng mình là một tảng băng đang phóng những mũi tên băng vào mình, băng không, sao anh lại cảm thấy rét lạnh như thế.

Cố Hạo Thần an vị trên ghế phòng họp, bên cạnh là Bạch Phi Hằng cùng một vài giám đốc của hai bên.

Dương Nhậm Vũ chỉnh micro.

“Xin chào các vị, tôi là trợ lý Dương, đến hôm nay đã là tròn hai tháng dự án được tiến hành, bước đầu làm doanh thu của cả Cố thị và Triệu Thế Vương tăng lên nhanh chóng. Chúng ta đã hoàn thành xong một phần ba dự án, hôm nay chúng ta sẽ cùng bàn tiếp về các bước tiếp theo.”

Mỗi người một cảm giác khác nhau, các giám đốc trong phòng họp cố gắng tập trung vào những gì Dương Nhậm Vũ nói, thầm cầu nguyện Triệu tổng không lên tiếng. Cố Hạo Thần thì nhớ tới nụ hôn tối qua, Bạch Phi Hằng thì ghi chép lại những gì cần nhớ, rồi nhẹ nhàng nhìn xung quanh xem có ai ngất không.

Cố Hạo Thần thì thoảng lại dùng bút gõ xuống mặt bàn, tạo nên những âm thanh nho nhỏ. Tiếng nói Dương Nhậm Vũ văng vẳng bên tai, nhưng thế nào cũng không vào đầu. Anh lại càng không để ý tới, nhất nhất chỉ nghĩ tới Triệu Mạn Di.

Triệu Mạn Di nhìn camera, có điểm không hiểu, người được coi trọng trong công việc là chú tâm như Cố Hạo Thần lại làm ra vẻ như vậy, ánh mắt xem ra không chú ý tới bản kế hoạch trước mặt, ngược lại, là nhìn về phía màn hình tối đen cười ngây ngô.

Không sai, chính là cười ngây ngô.

Triệu Mạn Di nhìn gần hơn. Rõ ràng là đang cười. Thật... khó hiểu.

Kết thúc cuộc họp, Triệu Mạn Di cũng không nói một lời, vì cô biết, giọng nói của cô bây giờ thực sự rất quý giá.

“Tối nay tôi sẽ ghé nhà em.”- nhận được tin nhắn của Cố Hạo Thần, Triệu Mạn Di không biết nên mừng hay vui nữa.

Thật tổn thương.

Tầm chiều, Triệu Mạn Di có nhận được cuộc gọi của Cố Thiên Tự, anh nói sẽ qua Mĩ một thời gian, ít tháng nữa sẽ về thăm cô, hi vọng cô suy nghĩ lại.

Có việc? Sang một thời gian? Triệu Mạn Di cười khẩy. Cố Thiên Tự nắm thóp người khác, cô nắm thóp Cố Thiên Tự, anh ta làm những cái gì chẳng lẽ cô không biết?

“Cứ tiếp tục làm những gì anh muốn. Quan trọng là tôi.”- Triệu Mạn Di đóng lại điện thoại. Xử lý xong một số công việc, bao gồm cả chuyện thanh toán nợ nần với Dương Nhậm Vũ liền về nhà.

Về nhà, cô mới nhớ tủ lạnh đã hết đồ ăn. Quay ra thì Dương Nhậm Vũ đã lái xe đi rồi. Định mở cửa gara, bỗng từ xa có một chiếc xe lạ phóng tới.

Chiếc xe dừng lại trước cổng biệt thự của cô. Bước ra là Cố Hạo Thần.

Anh không mặc vest, thay vào đó là chiếc quần thể thao, áo phông và khoác thêm chiếc áo khoác mỏng bên ngoài. Mặt Triệu Mạn Di vốn rất tốt, nhưng lúc này chính cô phải làm đủ mọi cách để nhìn kĩ hơn nữa.

Thấy Triệu Mạn Di thất thần, Cố Hạo Thần bật cười.

“Sao vậy? Là thấy tôi đẹp trai lắm sao?”

Đương nhiên là Triệu Mạn Di thấy anh trẻ trung, khỏe khoắn và đẹp trai hơn mọi ngày, nhưng cô sao có thể nói ra những lời đó. Chỉ nhàn nhạt.

“Không thấy anh mặc vest, đồ ngủ đeo tạp dề hay quần mỗi khăn tắm thì chính là bộ dạng khỏa thân. Hình tượng hôm nay chưa có nhìn qua nên tôi thấy hơi kì lạ.”

Cố Hạo Thần sững người, như nghĩ ra điều gì đó, anh ghé vào tai cô.

“Thì ra em rất nhớ bộ dạng tôi lúc khỏa thân.”

Nói xong câu này, Cố Hạo Thần linh tron một cái nhìn chết người của Triệu Mạn Di. Anh vội dời đề tài.

“Di, hôm qua trong tủ lạnh của em hình như đã hết thức ăn, hôm nay chúng ta đi siêu thị mua đã được không?”

“Tôi cũng vừa định đi.”

Cố Hạo Thần nắm tay Triệu Mạn Di ra xe, lên xe, anh phóng nhanh tới siêu thị gần đó.

“Cái này nhé.”- Cố Hạo Thần giơ lên hai phần đùi gà hướng Triệu Mạn Di gọi.

“...”

“Em thích ăn nấm kim đông không? Tôi sẽ xào cho em...”

“...”

“Em có thích ăn chả tôm không? Lâu lắm tôi chưa làm món này.”

“...”

“Có thịt cừu này, lần trước tôi làm hơi mặn chút, lần này tôi sẽ làm kĩ hơn.”

“...”

Từ đầu tới cuối luôn duy trì là Cố Hạo Thần nói, Triệu Mạn Di đi phía trên, mặt chẳng lộ một vẻ hào hứng, nhưng trong lòng khó tránh cảm giác ấm áp.

Anh vừa chọn đồ, vừa cho vào xe rồi đẩy. Mua thứ nào cũng hỏi cô, chẳng mấy chốc, trên xe đã dựng nên một ngọn núi nho nhỏ. Mà ở xung quanh đã có vài tiếng xì xào.

“Nhìn kia, anh chàng kia quả là chiều bạn gái.”

“Đích xác là đang theo đuổi đi, xem cô gái chẳng tỏ ra chút nào vui vẻ cả.”

“Người đàn ông như vậy còn mong chờ gì nữa.”

“...”

“Tôi mà là cô gái đó, nhất định rất hạnh phúc a...”

Tất cả bình tĩnh của Triệu Mạn Di chỉ vì một câu này mà chấm dứt. Cô chợt dừng bước, quay lại phía sau, tiến đến Cố Hạo Thần đang cầm một hộp nước sốt.

“Loại này liệu có ngọt hơn loại kia không nhỉ?”

Tay trái ôm lấy bụng Cố Hạo Thần, tay phải kê lên vai, nửa người phía trước áp sát vào thân thể anh. Cô nâng giọng kiêu mị, thêm vào đó là nụ cười ngọt ngào.

“Loại nào cũng không ngọt bằng anh a...”- cô hơi kiễng, liếm nhẹ lên môi Cố Hạo Thần. Cô tin một màn vừa rồi mọi người xung quanh đều thấy, gồm cả người đang trông camera. Nhưng cô không quan tâm, cô chỉ cần biết, cô thấy khó chịu khi nghe người phụ nữ nào đó nói.

Không gian xung quanh chợt im lặng đến quỷ dị.

Mà Cố Hạo Thần, cũng thật sự không tin nổi, hay do anh đang nằm mơ đây.

Không, giấc mơ sao chân thực đến kinh khủng như vậy?

“Di...”- anh nhẹ giọng, thân thể cứng ngắc, mà trên tay, vẫn cầm hộp sốt cà chua.

“Ừm...”- Triệu Mạn Di nâng mặt lên.

“Em đã vậy thì đừng trách tôi.”- anh nhìn cô chăm chăm, rồi bỏ tay cô xuống, tay nắm tay cô, tay đẩy xe hướng quầy thanh toán đi tới. Mà khi cách quầy thanh toán khoảng hai mét, Cố Hạo Thần với tay lấy một thứ trên kệ ném vào xe đẩy. Một lúc sau, nghĩ thế nào, anh lại lấy thêm bốn hộp nữa. (=))) cái gì a...=)))

Ở thời điểm này, phát huy độ đẹp trai để được tính tiền trước là cả một lợi thế, chính vì vậy, không nhanh không chậm, đồ của hai người được nhân viên nhanh chóng xử lí.

Triệu Mạn Di khi thấy Cố Hạo Thần vừa lấy thứ gì thì... nét mặt đen đến cực điểm.

Thật TM. Người thảm nhất là ai??? Là cô.

Giải thích: TM*: Con mẹ nó.

17. Chương 17: Đẳng Sau Cánh Cửa

“Buông, mau buông em...”- Triệu Mạn Di cố đẩy Cố Hạo Thần ra, nhưng càng đẩy, càng khiến anh quá đáng hơn.

Vừa vào tới cửa, Cố Hạo Thần đã ôm chặt lấy Triệu Mạn Di, không cho cô một kẽ hở, hôn lên đôi môi hôm qua bị mình cắn đến sưng đỏ, dùng lưỡi linh hoạt luồn đến mọi ngóc ngách trong cái miệng nhỏ xinh.

Triệu Mạn Di tha hồ quấy đạp, nhưng cô càng phản ứng, Cố Hạo Thần càng lấn tới. tay anh cách lớp áo xoa lên ngực cô, còn bóp rất mạnh. Triệu Mạn Di kêu lên đau đớn.

“A...”- cô dùng tay đẩy anh ra, nhưng anh rất nhanh cầm tay cô quàng ra sau lưng anh.

Hai người đang đứng ở cánh cửa, Cố Hạo Thần lại dùng hết sức kích thích cô. Anh nhanh chóng cởi bỏ váy công sở trên người cô. Bên trong là bộ đồ lót ren gợi cảm.

“Em biết hôm nay tôi sẽ tới nên cố tình ăn mặc thế này đúng không?”- Cố Hạo Thần cắn xuống ngực bên phải không có hình xăm của cô, cắn rất mạnh, thả ra, vết răng vẫn còn.

“Em có thấy dấu vết tôi lưu lại đẹp hơn hình xăm của em không hả?”

Triệu Mạn Di đau đớn, hình xăm đó là một bông hoa hồng nhỏ nhắn, tinh tế, còn dấu răng, chỉ là hai đường vòm vòm, vậy mà hằn làm như... cô cố dùng hai tay đẩy Cố Hạo Thần ra, nhưng cô không lường được sức của Cố Hạo Thần rất mạnh, ghim chặt cô vào cửa.

Cúi xuống mạnh mẽ hôn lên bầu ngực căng tròn, Cố Hạo Thần dùng sức mút lấy đóa hoa tinh tế hơn hình xăm kia, tay trái không ngừng dằn vò ngực cô. Anh áp sát hạ bộ vào cô. Triệu Mạn Di có thể thấy anh đang hưng phấn đến mức nào.

“Thần... mau buông.”- chợt nghĩ tới kết cục rất khó coi là nằm liệt trên giường, Triệu Mạn Di nhỏ giọng cầu xin.

“Quá muộn rồi.”- chẳng biết từ khi nào tay anh đã luồn vào trong quần cô, trực tiếp đi thẳng vào bên trong cô.

Triệu Mạn Di khẽ run lên, cô lập tức kẹp chặt hai chân lại.

“Em thật nóng, lại chặt như vậy... đừng kẹp nữa, cứ kẹp như vậy sao tôi có thể thỏa mãn em chứ?”- anh giọng điệu cợt nhả- “Ngoan, thả lỏng ra.”

Triệu Mạn Di ngược mắt lên nhìn Cố Hạo Thần. Tuy mắt cô đang trừng lên giận dữ, nhưng vào lúc này, mắt cô như có hàn quang vây quanh, nhìn mị hoặc vô cùng. Cố Hạo Thần cúi xuống hôn lên môi cô, bên dưới vẫn ra vào khiến xuân dịch của Triệu Mạn Di chảy ra, ướt đầm bàn tay của Cố Hạo Thần, chảy xuống cả bắp đùi thon thả của cô.

Cố Hạo Thần thả ra, anh quỳ xuống, nâng chân Triệu Mạn Di qua vai, khi cô còn chưa hiểu chuyện gì thì anh đã ngậm lên nơi đó của cô.

Đầu óc Triệu Mạn Di trống rỗng, tất cả chỉ còn là một mảng hoa mắt, khoái cảm lan dần trong tâm trí cô. Tay nhỏ nhắn trong vô thức mà luồn vào tóc Cố Hạo Thần, rên lên những tiếng kiều mị.

Lưỡi anh xâm nhập vào bên trong cô, mật dịch tràn lan, anh không hề bỏ sót một chút nào mà liếm đi toàn bộ, cúi thấp hơn nữa liếm từ dưới bắp đùi cô lên. Ngón tay lại đi vào cô một lần nữa, thấy cơ thể Triệu Mạn Di phản ứng ngày càng mạnh, anh trêu đùa.

“Thật ngọt, em xem, tôi càng liếm đi, em lại ra càng nhiều, em là muốn tôi uống hết thứ này của em phải không?”

Anh rút tay ra, trên tay đầy dịch trong suốt, đứng dậy khỏi đất, anh đưa tay tới bên môi cô.

“Di, ngoan, ngậm nó vào. Thử xem chính mình có ngọt không?”

Triệu Mạn Di căn bản không biết chính xác mọi thứ, cô vô thức nắm lấy tay Cố Hạo Thần đưa vào trong miệng mình. Cái miệng phẫn nộ ngậm lấy ngón tay anh, bên trong, đầu lưỡi đảo quanh ngón tay, không sót một chỗ nào.

“Ừm...”

Cố Hạo Thần nhanh chóng cởi bỏ quần áo, cứ nhìn cô như vậy, anh sẽ sớm bị bức chết.

Rút ngón tay ra, Cố Hạo Thần lại hôn lên môi cô, lần này, trong miệng cô còn có một vị ngọt đáng yêu vô cùng, anh xé bỏ quần lót của cô, giờ đây cô đã không có một mảnh vải nào trên người, mà anh cũng chỉ có một chiếc quần lót bên dưới hạ thân.

Anh ấn hai vai cô xuống, để cô quỳ xuống trước mặt anh, đặt hai tay cô lên nơi căng cứng đến phát điên, anh trầm giọng.

“Mau cỡi xuống cho tôi.”

Triệu Mạn Di lúc này chỉ có thể làm theo lời Cố Hạo Thần, cô dùng tay cỡi đi chướng ngại cuối cùng của anh. Vật nam tính thô to nảy lên trước mặt cô.

Triệu Mạn Di thầm nghĩ, nếu anh thật sự không chuẩn bị tốt cho cô, cô rất dễ bị anh giết chết.

Cởi xong toàn bộ, cô lại nhìn Cố Hạo Thần. Anh nén lại hơi thở, nói.

“Tự mình phục vụ nó cho tốt, dùng tay và miệng của em.”

“Không...”- Triệu Mạn Di lùi lại phía sau, âm thanh ảm theo sự tức giận, nhưng trái lại, vào tai Cố Hạo Thần như thể cô đang ngượng ngùng.

“Mau lên, nếu không tôi sẽ trực tiếp đi vào em, làm em tới trưa mai luôn.”

Mặt Triệu Mạn Di biến sắc, trưa mai? Có thể chỉ cần tới nửa đêm cô đã chết rồi. Chậm rãi tiến tới, đôi tay nhỏ nhắn cầm lấy của anh, dao động nhẹ nhàng.

“Phải, đúng rồi, chính là như vậy đấy...”- Cố Hạo Thần thở ra- “Ngón tay kia xoa bên trên đỉnh nữa... chính là như vậy, em thật giỏi.”

Triệu Mạn Di thấy anh thích, cô cũng càng cố sức hơn, bàn tay dao động lên xuống, cô tiến thân trên lên trước, chạm lên đùi anh.

“Di... em thật đẹp.”- Cố Hạo Thần tán thưởng, nắm lấy tóc cô, để có thể quan sát cô rõ hơn.

Tay cô thật nhỏ, lại trắng nõn, thứ cô đang chạm vào lại thô to, không ngừng chạm tới mặt cô. Triệu Mạn Di thấy Cố Hạo Thần rất thoải mái, cô há miệng ra ngậm lấy phần thân nóng bỏng của anh.

“Di... a... em thật tuyệt...”- Cố Hạo Thần thở hắt ra, không ngờ cô tuyệt vời như vậy, được cô ngậm vào bên trong, Cố Hạo Thần dao động đâm vào nhẹ nhàng, nhưng Triệu Mạn Di nhỏ giọng.

“Thần, để em.”- anh muốn chơi, cô sẽ cùng anh chơi tới cùng.

Cố Hạo Thần không nhận được nữa, ấn đầu cô ngậm vào nơi đó của mình, khẽ nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm đặc biệt mà cô mang đến.

Triệu Mạn Di dao động miệng ra vào, bên trong, đầu lưỡi nhỏ không ngừng liếm lên dương vật của anh, thỉnh thoảng đâm nhẹ lên lỗ nhỏ trên đỉnh. Một tay bên dưới âu yếm hai túi căng đầy tinh dịch, một tay khẽ chạm lên nơi tư mật của mình. Cô cũng đã chảy ra không biết bao nhiêu xuân dịch.

Dao động càng nhanh, tiếng thở dốc của Cố Hạo Thần càng rõ, anh đẩy mạnh một cái, toàn bộ bắn hoàn toàn vào miệng Triệu Mạn Di. Một chút còn vẩy lên khuôn mặt trắng nõn, vô cùng dâm mị.

Tinh dịch chảy xuống cằm, xuống ngực Triệu Mạn Di, cô ngẩng lên nhìn anh, miệng hơi hé ra, bên trong thấp thoáng dịch trắng đục, cô nuốt vào. Vị tanh nồng trái lại không làm cô chán ghét, cô còn muốn anh nữa.

“Di... em...”- thấy một màn Triệu Mạn Di nuốt đi tinh dịch của mình, Cố Hạo Thần cảm thấy nơi đó của anh không ngừng muốn đi vào sâu bên trong cái miệng đó một lần nữa.

Cô liếm nốt số tinh dịch trên môi, tay phải đưa lên ngực xoa lên tinh dịch của anh bắn lên ngực cô, xoa khắp hai bầu ngực, rồi lại đưa lên tay liếm sạch sẽ, cả quá trình, ánh mắt cô vẫn nhìn Cố Hạo Thần như khiêu khích.

“Em cái đồ hư hỏng này.”- anh không ngờ cô lại cố tình muốn khiêu khích anh mà làm ra những chuyện dâm đang như vậy, anh kéo cô dậy, quay lưng cô về phía tường, đánh mạnh vào bờ mông trắng nõn kia.

“A...”- Triệu Mạn Di kêu lên, âm thanh trái lại mang theo chút mị hoặc. Làm Cố Hạo Thần sục sôi trong người.

“Để xem tôi trị em thế nào.”

Triệu Mạn Di quay lại, hôn mạnh lên môi anh. Cô chủ động dùng lưỡi nhỏ tấn công anh, hai đầu lưỡi giao triền nhau hồi lâu. Cô thả ra.

“Giờ anh nghĩ của em hay của anh ngọt đây?”

Cố Hạo Thần cảm tưởng óc mình muốn nổ tung, cô quả đúng là khắc tinh của anh mà. Một lần nữa ấn cô quỳ xuống, lần này, Triệu Mạn Di ngoan ngoãn làm theo.

Anh với tay lên tủ dép trong nhà cạnh đó, lấy túi đựng năm cái hộp lúc nãy mua. Nhanh chóng bóc một hộp, lấy ra thứ trong đó.

“Tự em đeo cho tôi.”

Triệu Mạn Di mặt thất sắc, anh bắt cô đeo bao cao su cho anh sao?

Cô sợ? Không, cô mới là không sợ cái gì hết.

“Nhận lấy túi bao cao su nhỏ trong tay, bóc ra, lại nhìn nó một lúc, soi xét thứ vĩ đại trước mặt mình. Triệu Mạn Di nheo mắt.

“Nhanh đeo vào, tôi sắp không chịu được nữa rồi.”- nhìn cô sắc mặt ngạc nhiên quan sát nơi đó, Cố Hạo Thần không nhận được nhắc nhở.

“Anh xác định?”- Triệu Mạn Di giơ lên cái bao cao su “to lớn” trên tay.

Cố Hạo Thần nhìn cái thứ kích cỡ miễn cưỡng được cho là cho người dùng mà hậm hực.

“Thật sự có người có kích cỡ nhỏ như vậy sao?”

Không muốn nhìn thêm, Cố Hạo Thần với tay lên trên tủ lấy ra bốn hộp còn lại (=)))) bóc hết tất cả, chỉ có một hộp cuối là kích cỡ xem chừng vừa, anh đưa cho Triệu Mạn Di.

“Cái này.”

Triệu Mạn Di không hiểu sao anh phải dùng thứ này? Sau mỗi lần cô uống thuốc không phải được rồi sao?

Cô nhẹ nhàng cầm lấy vật kia của anh, đặt bao lên đỉnh rồi đeo vào.

Cố Hạo Thần sớm không nhận được cô, đem cô áp vào tường, nâng chân cô lên, trực tiếp đi vào bên trong cô.

“A... Thần, nhẹ thôi mà...”- anh tiến vào quá nhanh, cô nhất thời không thích ứng được. Cố Hạo Thần một lần đi vào đã chạm tới nơi sâu nhất, cô ưỡn người lên- “Nhẹ thôi, em đau lắm.”

“Em thật tuyệt, Di... thật chặt.”- Cố Hạo Thần di chuyển bên trong cô. Bị cô kẹp tới suýt nữa thì phóng ra.

Anh ban đầu nhẹ nhàng di chuyển, sợ làm tổn thương cô như lần trước.

Bất chợt bên ngoài cửa có tiếng chuông.

Cả hai người giật mình, mọi hoạt động đều dừng lại, Cố Hạo Thần vẫn bên trong Triệu Mạn Di.

Bỗng nghe thấy tiếng của người đàn ông.

“Thưa cô Triệu, có điện thư từ nước ngoài gửi về cho cô.”

Triệu Mạn Di vì căng thẳng mà cả người co chặt lại, người kia chỉ cách cô và anh có gần hai mét, nếu không cẩn thận...

Lúc này, Cố Hạo Thần bất chợt dao động.

Triệu Mạn Di tưởng tượng mình điên lên rồi, sao anh có thể làm trong khi chỉ cách bọn họ một cánh cửa là một người lạ chứ?

“Dừng lại... Cố Hạo Thần...”- cô không muốn ngày mai bị lên mặt báo đâu, một tay chống lên tường, tay kia ả Cố Hạo Thần ra.

“Ngoan.”- Cố Hạo Thần cười tà- “Em không thấy như vậy rất kích thích sao?”- cảm thấy cô nơi đó càng chặt, Cố Hạo Thần dao động mạnh hơn.

Bên ngoài thì thoáng lại bấm chuông, Triệu Mạn Di bị Cố Hạo Thần cầm hai tay thì không giãy ra được, miệng cô mím chặt để ngăn mình không kêu to lên.

Cố Hạo Thần dao động càng nhanh, mỗi lần đều đâm tới hoa tâm, tiếng va chạm nhau tuy mạnh nhưng đã không ai để ý nữa, Triệu Mạn Di cũng kêu lên những tiếng nho nhỏ, thậm chí là cầu xin anh.

“Thần, mau lên, cho em... em muốn anh.”

“Như ý của em.”- Cố Hạo Thần dao động mạnh nhất có thể, hai tay không ngừng bóp lấy ngực cô. Hôn, gặm cắn cổ trắng thơm mùi sữa tắm.

Lúc lên cao trào, cô thét lên chói tai, nơi đó của cô kẹp chặt anh lại, Cố Hạo Thần bắn ra bên trong. Triệu Mạn Di cũng chảy ra xuân dịch.

Hai người đồng thời hét lên.

“A...”- Triệu Mạn Di nửa tỉnh nửa mê thiếp đi trong lòng Cố Hạo Thần.

Anh cười tà, rút phân thân bên trong cô ra, bế cô lên thẳng trong phòng.

Về phần anh chàng đưa điện thư, ngày mai có thể quay lại.

18. Chương 18: Thuốc

Nằm trên giường, Triệu Mạn Di giương đôi mắt hận thù nhìn xung quanh, giờ đã hơn mười một giờ đêm, cử động thật khó. Cố Hạo Thần từ sau ôm chặt lấy cô, mà cô thì lại thật đói.

Nhớ tới lúc ở siêu thị khiến cô giận sôi máu. Cố Hạo Thần lấy những năm hộp bao cao su, mà mỗi hộp, có những 100 cái. Làm ấy cô thu ngân cùng mấy người quanh đó nhìn hai người như quái vật ngoài hành tinh.

Cô cơ khát đến vậy sao? Hay tại Cố Hạo Thần là kẻ quá dễ động dục???

Chỉ vì một cái hôn nhẹ qua môi, anh có thể hành động điên rồ như vậy, cô từ nay về sau biết làm sao đây?

Chợt nhớ ra khi này còn có một người đưa điện thư, liệu có phải điện thư khẩn cấp không? Cô thế nhưng... cùng Cố Hạo Thần làm loại chuyện đó khi có người lạ ở gần. Đã vậy, cô còn quá... yêu thích.

Nhắm mắt lại, cô thật sự không muốn nghĩ thêm nữa, hai người liệu có hay không bị phát hiện?

Cho dù có hay không bị phát hiện, cô cũng nhất định không tha cho Cố Hạo Thần, sao anh có thể mặt dày đến mức đó?

Khẽ cử động, nhắc cánh tay Cố Hạo Thần ra khỏi eo mình, trái lại, anh ôm cô chặt hơn, cô cố gắng mãi mới xoay người được một chút thì...

“A...”- Triệu Mạn Di rên rỉ, eo cùng chân cô như vô lực, khi này lên phòng rốt cục Cố Hạo Thần còn làm chuyện đó tới bao nhiêu lần? Đảo mắt qua tủ cạnh giường, mặt cô đại biến, đang bình thường bỗng đen đến cực điểm.

Bốn cái bao cao su đã qua sử dụng nằm lặng lẽ trên tủ.

Triệu Mạn Di cố dùng chút sức lực ít ỏi ngồi dậy, đặt hai chân xuống sàn, cô cố gắng đứng lên, vừa đứng được vài giây thì cả người nhũn xuống.

Quay lại trừng mắt nhìn Cố Hạo Thần đầy oán hận, anh ta có phải là người không cơ chứ?

Chợt Cố Hạo Thần mở mắt, anh giọng hơi ngái ngủ.

“Em tỉnh rồi a... Di.”

Cô nhìn kẻ đầu sỏ vẫn đang thoải mái vắn vẹo thắt lưng, còn vươn vai nhìn cô mà cười cười.

“Nhìn hậu quả mà anh đã làm.”- giọng nói của Triệu Mạn Di lạnh lẽo ghê người, chỉ lên mặt tủ cạnh giường.

“À...”- Cố Hạo Thần gật gù cười như hiểu ra. Anh bật dậy xuống giường ôm lấy cô.

“Di... anh thật yêu em.”

Triệu Mạn Di mặt càng đen hơn, cô lạnh lùng nhìn anh.

“Cố Hạo Thần, bốn lần, là bốn lần đấy. Anh chỉ biết nghĩ ình. Nếu tôi thực sự lúc đó chết đi có phải anh vẫn còn muốn gian thi nữa không?”

Cô thật hết chịu nổi, thân thể cô đang mệt mà Cố Hạo Thần bật một phát có thể dậy luôn, lại còn đang ôm lấy cô nữa.

Anh vì nghe thấy từ “gian thi” kia thì người bỗng cứng ngắc, anh đâu phải loại đáng sợ như vậy? Chỉ vì cô quá mê người mà thôi.

“Di, anh sẽ không như vậy.”- anh nhẹ giọng. Nắm lấy tay cô, cúi đầu mà hôn xuống.

Triệu Mạn Di không tránh, nói chính xác là cô không thể có đủ sức nữa, hoàn toàn mềm nhũn dựa vào Cố Hạo Thần.

“Anh vì sao cần dùng cái đó? Em có thể uống thuốc mà.”- cô nhẹ ôm lấy anh, cô không bài xích chuyện quan hệ, cô cũng có cảm giác với anh, nên không thể coi như cô vì muốn anh mà làm bừa.

Cố Hạo Thần nhìn vào ngăn kéo tủ, trầm giọng, bên trong giọng nói tràn đầy sự ảm áp.

“Tôi đã vứt mấy vỉ thuốc kia đi rồi, nó đối với em không tốt, tôi có thể không được nhiều thoải mái, cũng sẽ không bắt em phải bị ảnh hưởng tới sức khỏe sau này.”

Anh từ ngày thấy cô uống vào viên thuốc tránh thai kia, trong lòng bỗng rất xót xa, thuốc tránh thai khẩn cấp mang lại quá nhiều tác hại, anh không cần chỉ nghĩ ình mà bỏ qua cô. Đến khi cô hoàn toàn thuộc về anh, anh sẽ để theo tự nhiên sau. Còn bây giờ, cô là mối quan tâm nhất của anh.

Triệu Mạn Di thấy trong lòng ầm áp lạ thường, đôi môi nở nụ cười mà anh không thể thấy, ôm anh càng chặt hơn.

Bỗng cô ngẩng lên, hôn nhẹ lên môi anh.

Cố Hạo Thần không muốn đôi môi kia dời đi, luyến tiếc nói.

“Vì tôi nghĩ cho em như vậy, mỗi khi làm liền làm năm lần đi.”

Sắc mặt Triệu Mạn Di đang bình thường chợt lạnh tanh, cô mấp máy môi.

“Anh dám?”

Biết bảo bối giận, Cố Hạo Thần vội ôm lấy cô.

“Không, không, là tôi nói vậy, giờ tôi pha nước tắm cho em, tôi xuống làm đồ ăn, em tắm xong tôi sẽ mang đồ ăn lên.”

Và theo lịch trình của Cố Hạo Thần, Triệu Mạn Di bao dung đi vào phòng tắm, để anh xuống dưới nhà, xử lý cục diện trong nhà bếp.

Triệu Mạn Di chợt nghĩ đến người đưa điện thư, chắc mai sẽ quay lại.

Kì thực, làm tới năm lần cũng chẳng sao cả, bởi vì...

Cố Hạo Thần ở dưới tầng một vừa nấu ăn vừa cười thật vui vẻ. Triệu Mạn Di cô sớm muộn cũng sẽ nhận ra tình cảm của anh. Đang thái thịt cừu, anh bỗng nhớ ra, có lẽ, cái kia sáng mai phải mua thêm vài hộp, không được nhầm kích cỡ nữa. Hừm, tốt nhất là không mua ở siêu thị hôm qua nữa.

19. Chương 19: Tổng Giám Đốc Trốn Việc Đi Tìm Lãng Mạn

“Hôm nay tôi nghỉ, cậu nhớ làm xong các công việc, không thì mai đừng trách tôi.”- Cố Hạo Thần vừa nói vừa nhìn lên cầu thang, ánh mắt chờ đợi, tay cài cài khuy cổ. Nghĩ thế nào, lại thôi không cài nữa, thay vào đó cởi ra tận hai khuy.

Bạch Phi Hằng bên kia nắm điện thoại răng rắc, oán hận nhìn đồng tài liệu chồng chất cao như kim tự tháp trước mặt, thật sự muốn thò tay qua bên kia bóp cổ chết Cố Hạo Thần mà.

Nhận lệnh một cách khó khăn, cúp điện thoại, Bạch Phi Hằng oán hận nhìn quanh. Nhìn xem có phải Cố Hạo Thần muốn đùa anh không? Nhưng sự thật cho thấy Cố Hạo Thần không hề đùa.

Mấy hôm trước tổng giám đốc tan ca sớm, hôm nay lại trốn việc, trong khi công việc thì chồng chất như núi, anh thật muốn nhảy từ trên cái tầng 36 này xuống, thế nhưng sợ đập vỡ cửa kính sẽ bị đau tay. --

Cố Hạo Thần vui vẻ nhìn lên cầu thang liên tục, thì thoảng lại một hai câu “Nhanh lên nào, nhanh lên đi.” Rồi lại sốt ruột đi lại trong sảnh, nhìn lên nhìn xuống chờ đợi.

Thực chất không thể trách anh biến thành bộ dạng đó.

Sáng nay, khi đang đánh răng trong nhà tắm, chợt Triệu Mạn Di đứng dựa vào cửa, nhìn anh đang đánh răng mà cười nhẹ nhàng, anh thụ sủng nhược kinh quay lại, bàn chải vẫn trong miệng mà nhìn cô ngơ ngác.

Đúng lúc đó, cô cất lời.

“Hôm nay nghỉ việc, đi chơi cùng em được không?”

Cố Hạo Thần càng thêm dụi mắt, lắc lắc đầu, nhìn cô ứ ứ.

“Di, em đùa đấy à?”

Triệu Mạn Di lắc đầu, thấy cô như vậy, anh cố lấy tốc độ kinh người đánh răng rửa mặt, rồi chạy ra đẩy cô vào.

“Mau mau lên, anh không có tính kiên nhẫn đâu.”

Ra ngoài, anh mặc quần áo thật nhanh rồi xuống nhà đợi cô, sốt ruột nhìn lên nhìn xuống. Cô hôm nay là lần đầu tiên chủ động muốn anh đi chơi cùng, đối với Cố Hạo Thần đây là một tín hiệu tốt hơn cả giá cổ phiếu tập đoàn tăng.

Bàn giao công việc cho Dương Nhậm Vũ xong, cũng nghe anh báo cáo Kiki dạo này mập ồm ra sao, Triệu Mạn Di có thể thấy anh ở bên kia run rẩy như thế nào. Mỉm cười, anh còn giấu cợt cô, cô sẽ cho anh sống tốt.

Triệu Mạn Di hôm trước mua quần áo và hôm nay đã chọn mặc chiếc áo phông rộng trễ vai, quần sooc ngắn, thật ra đây là lần đầu tiên sau cái ngày cô làm tổng giám đốc Triệu Thế Vương, cô mặc thế này, bốn năm không mặc đến thứ quần áo như vậy, hôm nay mặc nghe có vẻ kì quái. Có chút không quen, cô đi giày thể thao rồi xuống nhà.

Cố Hạo Thần không tin nổi vào mắt mình, cô ăn mặc kiểu gì đây? Liệu có phải tá thi hoàn hồn trong tiểu thuyết không?

Nhưng anh cũng không hỏi nhiều, nhìn xuống quần áo mình đang mặc. Dem phối hợp với quần áo của Triệu Mạn Di.

Thật... mất trật tự.

Ngẩng đầu nhìn cô, anh đưa tay ra.

“Mình đi thôi.”

Cô giơ tay nắm lấy tay anh, hai người cùng đi ra xe.

“Bộ quần áo này của anh, đâu phải bộ hôm qua?”- lên xe, Triệu Mạn Di bất chợt hỏi, nhìn anh đầy nghi hoặc.

Cố Hạo Thần cứng họng. Thôi xong rồi.

“À... anh lúc nào cũng mang theo đồ dự phòng, lỡ có chuyện gì sẽ thay ra.”

Triệu Mạn Di cũng không hỏi thêm nữa, cô lặng lẽ ngã ra sau, nhắm mắt lại.

Cố Hạo Thần vừa lái xe, thỉnh thoảng lại ngẩng nhìn cô, đôi hàng mi dày cong vút, môi hồng phấn chỉ điểm chút son hồng nhạt để che đi dấu vết bị hôn tới sưng đỏ. Làn da trắng nõn mịn màng khiến anh chỉ muốn ngày ngày âu yếm.

Tâm tình vô cùng vui vẻ. Cố Hạo Thần lái xe thật cẩn thận, một tay vẫn nắm lấy tay Triệu Mạn Di.

Tới nơi, anh quay sang hôn nhẹ lên môi cô.

“Ừm...”- Triệu Mạn Di mở mắt, trước mặt là khuôn mặt phóng đại của Cố Hạo Thần.

“Tới nơi rồi, dậy thôi.”

Cô ngồi dậy, chỉnh lại tóc một chút. Cố Hạo Thần ra bên ngoài mở cửa, bước ra, Triệu Mạn Di nghiêng đầu nhìn anh.

Rồi cô bật cười.

“Thần, anh xem em là trẻ con mấy tuổi?”- nhìn công viên trước mắt, Triệu Mạn Di khóc không nổi, cô muốn anh đưa cô đi chơi, cũng không muốn anh đưa tới cái nơi chỉ trẻ con mới tới.

Cố Hạo Thần mặt hơi thất vọng.

“Anh tưởng em sẽ thích, nhưng nếu không, mình đi nơi khác.”

Triệu Mạn Di nhìn anh, chợt mỉm cười.

“Không cần, anh đi cùng em là được.”

Cố Hạo Thần lộ ra mặt vui vẻ, nắm tay cô đi.

“Em có muốn ăn gì tạm không? Bên kia có cửa hàng MC Donald, chúng ta mua gì đó ăn rồi đi xem sau.”

Cô gật đầu đồng ý, hai người cùng qua bên đó. Vừa vào cửa đã thu hút ánh nhìn rất nhiều người xung quanh.

Ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ, Cố Hạo Thần tự gọi cho hai người hai suất MC Donald.

Vốn Triệu Mạn Di chưa bao giờ ăn đồ ăn nhanh nên có điểm hiếu kì, nhìn Cố Hạo Thần ra bàn đặt món ăn, trong lòng thấy buồn vô cùng, cái kẻ hành hạ cô cả đêm kia giờ vẫn khỏe mạnh mà sinh long hoạt hổ, còn cô thì, giờ chân tay eo cổ vẫn mệt mỏi rã rời.

“Di... là em sao?”- nam nhân anh tuấn nhìn Triệu Mạn Di, thốt lên kinh ngạc.

Triệu Mạn Di ngẩng lên, anh chàng mắt xanh đang chăm chú nhìn cô, mà nhìn người này...

“Nam Cung Tư Nghị?”- Triệu Mạn Di thốt lên bốn chữ đầy khó khăn.

“Quá chuẩn.”- Nam Cung Tư Nghị gật đầu cười, anh nhanh chóng ngồi xuống đối diện cô.

Cô duy trì mặt lạnh nhìn anh ta.

“Cũng không ngờ mới đây mà đã mười năm rồi.”

“Phải phải.”- anh không ngờ người con gái cách đây mười năm còn chỉ thẳng vào mặt anh, nói anh là đồ quái vật mắt xanh hôm nay lại gặp ở nơi này.

“Không ngờ anh có thể nhận ra tôi sau những mười năm chưa gặp.”

Nam Cung Tư Nghị cười thầm, vẫn là cha mẹ cô cách một tháng lại tới Las Vegas thăm gia đình anh, khoe ảnh của cô, vậy anh mới nhận ra chứ.

“Chính em cũng nhận ra tôi đấy thôi.”

“Nhờ màu mắt của anh chứ sao?”- Triệu Mạn Di khinh thường.

Nam Cung Tư Nghị dường như cảm thấy có điều gì thất thường, anh quay lại.

“Cố Hạo Thần.”- anh kinh hô. Hai mắt nhìn Cố Hạo Thần.

“Tư Nghị?”- Cố Hạo Thần nheo mắt- “Cậu tới đây khi nào?”

“Tôi chính là trở về thăm lại cố nhân a... Chúng tôi trước kia là thanh mai trúc mã”- Nam Cung Tư Nghị chỉ vào Triệu Mạn Di đang ngơ ngác nhìn bọn họ.

Mắt Cố Hạo Thần lạnh đi mấy phần, khi nãy thấy hai người nói chuyện, anh đã có linh cảm không lành, quả nhiên.

“Di... em nói đi, vậy là sao?”- Cố Hạo Thần trầm giọng, mang theo băng lãnh mà hỏi.

“Hắn là hàng xóm cũ của em thôi.”- cô lấy hai tay day thái dương, này là sao? Quanh đi quẩn lại toàn người quen, Trái Đất nhỏ đến vậy sao?

“Hàng xóm cũ?”- Cố Hạo Thần làm vẻ không tin nhìn Nam Cung Tư Nghị- “Cậu nói đi, cậu với cô ấy là sao?”

Cứ nghĩ đến Triệu Mạn Di và Nam Cung Tư Nghị trước kia từng bên nhau, Cố Hạo Thần hít thở không thông.

Và thế là trước ánh mắt đáng sợ của Cố Hạo Thần, Nam Cung Tư Nghị đành kể hết sự việc.

“Tôi với cô ấy vốn hai gia đình ngày trước gần nhau, chơi với cô ấy từ bé, nhưng thủy chung vẫn là tôi nói, còn cô ấy lơ đãng. Đến tận năm cô ấy sáu tuổi mới chịu nói chuyện với tôi. Khi cô ấy mười hai, tôi mười lăm,

gia đình tôi lại chuyển qua Las Vegas. Gia đình cô ấy thỉnh thoảng lại qua thăm gia đình tôi, bố mẹ tôi thỉnh thoảng cũng về. Còn tôi thì giờ mới về nên gọi là mười năm mới gặp lại.”

Triệu Mạn Di uống một chút nước, xử lí xong cái bánh nhỏ xinh, cô ngẩng đầu lên.

“Đi biệt xứ mười năm, gây dựng Nhật Đăng rồi tuốt luốt bên đó. Tôi nghe cha mẹ tôi kể đủ về cậu rồi.”

Nam Cung Tư Nghị với cái bánh trên đĩa Cố Hạo Thần, cắn xuống một miếng, phong thái cũng rất nhẹ nhàng như uống trà với nữ hoàng, nhìn Cố Hạo Thần rồi lại nhìn Triệu Mạn Di.

“Thôi, trách tôi như vậy đủ rồi, cậu nhỏ tuổi hơn tôi, cũng không thêm gọi tôi một tiếng “ca ca”, giờ còn bài xích tôi kể lể, cậu cũng quá ác độc đi.”

Triệu Mạn Di không thêm chấp, thấy Cố Hạo Thần yên lặng ăn xong, cũng nói anh đứng dậy. Về phần Nam Cung Tư Nghị, anh ta sẽ tự biết tìm đến nhà cô thăm hỏi, cô mới không cần bị Cố Hạo Thần phát hiện ra chuyện cô là tổng giám đốc Triệu Thế Vương.

“Này, tôi còn chưa có ăn xong.”- Nam Cung Tư Nghị nói với theo.

“Ăn ghen chết cậu đi.”- Cố Hạo Thần lẩm bẩm, anh vẫn là để ý chuyện Triệu Mạn Di và Nam Cung Tư Nghị trước kia từng thân thiết nha.

Hai người tay trong tay, yên lặng ra khỏi quán, sang bên kia đường đi vào công viên.

Không gian sáng sớm thật yên lặng, Cố Hạo Thần nắm tay cô đi trên con đường nhỏ lát đá bằng qua thảm cỏ.

“Em với Nam Cung Tư Nghị, là thanh mai trúc mã sao?”- anh nhẹ giọng hỏi, tay vẫn nắm chặt tay cô.

Triệu Mạn Di cười thầm, anh là để ý chuyện này sao?

“Chính là như vậy, nhưng em thật sự không coi cậu ta là người bình thường, anh đừng nghĩ vớ vẩn.”

Không phải người bình thường? Cố Hạo Thần trầm nghĩ, Nam Cung Tư Nghị là một con hồ ly trên thương trường bên Las Vegas, bên ngoài nhìn có thể cả lơ phất phơ, nhưng một mình hần gánh vác cơ nghiệp của cả gia tộc Nam Cung, làm gì có chuyện có người không nể hần?

Quả thật là Triệu Mạn Di, ai với cô cũng không gây ảnh hưởng.

Hai người đi dạo ven vườn hoa, nhìn lũ trẻ đùa nghịch, Triệu Mạn Di có cảm giác, nếu như cô và Cố Hạo Thần có những đứa con như vậy, sẽ thú vị chừng nào, cô bật cười khe khẽ.

“Chuyện gì vui mà cười vậy?”

Triệu Mạn Di lắc đầu, bàn tay nhỏ nhắn trong tay anh thật ấm áp, trái tim cô cũng vậy.

Một bé trai gần đó vội đuổi theo quả bóng mà bị ngã trước mặt họ, Triệu Mạn Di vội cúi xuống.

“Bé con có sao không?”- cô nhìn qua đích xác chỉ là hơi trầy da chút xú, cũng không có chảy máu.

Tay vén tóc qua vai, cô cúi đi lớp bụi nhẹ trên người cậu bé, lấy cho cậu bé quả bóng rồi nhắc nhở cậu cẩn thận. Cố Hạo Thần nhìn cảnh đẹp ý vui trước mắt, cô đã sớm không còn hình ảnh nữ tổng giám đốc lạnh lùng của Triệu Thế Vương nữa rồi, sau khi cậu bé rời khỏi, liền ôm nhẹ lấy cô.

“Di, thử nghĩ xem, nếu như chúng ta có những cục cưng như vậy, sẽ vui đến chừng nào?”

Triệu Mạn Di biết cô vẫn chưa chính thức nhận lời yêu Cố Hạo Thần, nhưng trong tim cô, anh đã chiếm một vị trí không nhỏ. Cũng không đành lòng nói làm anh buồn, cô chỉ ôm lấy anh.

“Sẽ thật hạnh phúc.”

Cố Hạo Thần lại tiếp tục nắm tay cô tới một trò chơi đu quay phía trước.

“Em có muốn chơi không?”- anh hỏi nhỏ cha mẹ thường cho đi công viên chơi, giờ vẫn nhớ những trò chơi này.

Triệu Mạn Di nhìn những con vật kia, thật sự cô có thể ngồi sao? Chợt thấy một đôi tình nhân đang ngồi trên đó trêu đùa, cô có điểm cảm thấy không chân thật.

Ngày còn nhỏ, cô vốn không mấy tiếp xúc với bên ngoài. Nếu có được cha mẹ đưa đi thì giờ cũng chẳng nhớ chút nào.

“Vậy thử đi.”- cô thản nhiên, chờ vòng quay dừng lại, Cố Hạo Thần đi ra mua vé, anh dắt cô vào bên trong.

Hai người ngồi lên con vịt vàng khổng lồ, Cố Hạo Thần đeo dây bảo hiểm cho cô. Xung quanh mọi người nhìn hai người đầy ghen tị. Nam đẹp trai, ôn nhu, nữ tuy ít cười nhưng cũng đủ ọi người thấy hai người có tình cảm với nhau.

Vòng quay bắt đầu quay, Triệu Mạn Di lướt tầm mắt qua phía sau Cố Hạo Thần, hình như cô có thấy gì đó.

Khóe môi nhếch lên, quả là có người gỡ trò quỷ.

“Di, em thấy thế nào?”- Cố Hạo Thần hào hứng nhìn cô.

“Thích lắm.”- cô mỉm cười nhìn anh, rồi lại hơi cúi xuống, gương mặt lạnh đi mấy phần rồi lại ngẩng lên, dựa đầu vào vai Cố Hạo Thần. Muốn chơi với cô? Được, cô đã chuẩn bị tinh thần từ rất lâu rồi.

Vòng quay kết thúc, Cố Hạo Thần đỡ Triệu Mạn Di xuống, hai người cười nói vui vẻ đi ra ngoài.

Cô nghĩ, nếu Dương Nhậm Vũ biết cô nghỉ việc chỉ để đi sở thú, anh ta chắc sẽ đâm đơn từ chức mất. Giờ cô vẫn không tin nổi mình đường đường là Triệu tổng- hung thần ác sát của nhân viên Triệu Thế Vương lại đi ngồi vòng quay cho trẻ em này.

Nhìn Cố Hạo Thần hào hứng dắt tay cô, Triệu Mạn Di còn thấy muốn ôm lấy anh chặt hơn, cô vòng tay qua eo anh, thỉnh thoảng lại ngẩng lên hôn nhẹ vào má anh. Khiến anh vui mãi không thôi.

Nhìn cô gái xinh đẹp đi bên cạnh mình, Cố Hạo Thần chợt thấy cô ngày càng ngọt ngào, càng lúc càng gần với anh hơn. Hôn nhẹ lên mái tóc cô, hai người đi về phía vườn thú.

Nhìn hai con hổ trong vườn thú, Triệu Mạn Di nghĩ tới Kiki, nếu cô cho Cố Hạo Thần biết về sự tồn tại của nó, anh sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Được anh nắm tay dẫn đi xem hết loài này tới loài khác. Khi đi tới chuồng khỉ, Triệu Mạn Di bỗng nghĩ ra cái gì đó, cô dụi đầu vào ngực Cố Hạo Thần.

“Chuyện gì vậy Di?”- thấy cô như vậy, anh tưởng cô mệt- “Di... em thấy không khỏe ở đâu? Tôi đưa em đi bệnh viện.”

Anh kéo cô ra, cúi xuống xem, thì thấy cô đang cười.

Không sai, là đang cười, hơn nữa còn rất vui vẻ.

“Di, em làm tôi lo.”- anh nghiêm mặt nhìn cô.

“Xin lỗi.”- cô nén cười- “Chỉ là... nhìn mấy con khỉ này, em có thấy giống một người.”

Nói đoạn cô khẽ ho vài tiếng che đi sự xấu hổ của mình.

“Giống ai?”- Cố Hạo Thần mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Không có gì.”

“Mau nói, Di, em nói mấy con khỉ này giống ai?”- anh cao giọng, dí sát vào mặt cô tra hỏi.

“Em không nói.”- Triệu Mạn Di bật cười.

“Được, em được lắm.”- Cố Hạo Thần thả tay ra, anh quay đi, đi về phía trước.

Nhìn Cố Hạo Thần bỏ đi, Triệu Mạn Di tuy biết chỉ là đùa, chỉ cần cô gọi một tiếng, anh sẽ quay lại. Nhưng không, chẳng phải người ta nói hạnh phúc phải tự mình giành lấy, phải tự mình làm nên mới có ý nghĩa hay sao.

Cô đi nhanh lên đứng đối diện Cố Hạo Thần, mặt anh vẫn là không biểu lộ cảm xúc, thấy cô đứng trước mặt thì có phần ngạc nhiên.

Cô chủ động nắm hai tay anh, nhìn sâu vào mắt anh.

“Em thích anh.”

Không gian xung quanh Cố Hạo Thần như thể một thế giới khác, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Tay hai người nắm chặt đối phương.

Có lẽ, lời được miễn cưỡng cho là tỏ tình này đã khiến Cố Hạo Thần hồn bay phách lạc.

20. Chương 20: Khiêu Khích Sao?

H này không nặng, cơ mà là chị Di cầm quyền a~

Cố Hạo Thần xoa xoa thái dương, anh nhìn Triệu Mạn Di đang mặt không đỏ tim không đập trước mắt.

“Em biết mình đang nói gì không Di?”

Triệu Mạn Di mặt lạnh tanh.

“Em sẽ không nói lại.”- rồi quay mặt bỏ đi, kì thực cô sẽ không nắm lấy hạnh phúc kia dễ dàng đâu, cứ cho ví dụ như hai người cùng khiêng một chiếc tủ nặng lên cầu thang, cô sẽ là người bên trên, chỉ chạm tay vào tủ lấy lệ, còn anh sẽ là người ở bên dưới, phải dùng hết sức để đẩy chiếc tủ nặng nề lên.

Cố Hạo Thần mặt dần dần từ bình thường đã trở thành... hưng phấn.

“Di, chờ tôi.”- anh vội đuổi theo, vòng tay qua eo Triệu Mạn Di, cô dựa vào anh, hai người vui vẻ bước tiếp.

Hai người đi chơi hết trò này đến trò khác, tới khi nhìn đồng hồ thì cũng đã quá mười hai giờ trưa.

“Giờ mình đi ăn, nhé.”- Cố Hạo Thần nắm tay cô đi về phía bãi đỗ xe.

Triệu Mạn Di nghĩ Cố Hạo Thần sẽ đưa hai người tới một nhà hàng, nhưng không ngờ, anh lại đưa xe ra biển.

“Tại sao lại ra đây?”- cô nhìn quanh cũng không có nhà hàng, đích xác là có vài quán ăn ven biển với nhiều món nướng.

“Cùng tôi ra đây một lát.”- Cố Hạo Thần nắm tay Triệu Mạn Di kéo đi, tầm vài phút thì tới một bãi cát không có một bóng người, anh dẫn cô vào một cái động nhỏ.

Triệu Mạn Di quan sát bên trong, nhìn cũng không tới nổi nhỏ lắm, chạm tay lên vách đá.

Thật lạnh, gió lại thường xuyên thổi tới.

“Anh đưa em vào đây làm gì?”- cô quay lại, mắt tròn xoe.

“Cố Hạo Thần, anh chính là điên rồi sao?”

Cố Hạo Thần quần áo đã cởi hết từ bao giờ, nằm trên phiến đá lớn.

“Mau tới.”- anh nhìn cô nham hiểm- “Một khắc xuân đáng giá ngàn vàng.”

Triệu Mạn Di thầm nghĩ đêm qua cô đã bị anh hành hạ đến mệt lử, hôm nay anh còn muốn ngay tại nơi này mà làm thứ chuyện kia.

“Anh điên rồi.”- cô đảo mắt khinh thường quay đi.- “Giữa thanh thiên bạch nhật anh muốn chúng ta lẩn lộn ở cái nơi này, anh không muốn tôi nhìn người sao?”

“Chỉ cần em tự mình hoạt động thôi, tôi không bắt em phải lẩn lộn.”

Cô bỏ đi, mới được vài bước thì Cố Hạo Thần lên tiếng.

“Em sợ?”

Thấy Triệu Mạn Di khựng lại, anh biết mình đã chột đứng chỗ ngựa của Triệu Mạn Di, cô vốn hiếu thắng, làm sao có thể chịu được anh khiêu khích.

Quả đúng như vậy, Triệu Mạn Di từ từ quay lại, nhìn anh, tay từ từ cởi đi quần áo trên người mình.

Sợ? Cô trước giờ chưa biết sợ là gì cả.

Cố Hạo Thần nhìn ngắm một màn đẹp dễ trước mắt, không khỏi trầm trồ. Cô quả là tuyệt sắc, quyến rũ chết người. Vòng ngực, vòng eo cùng hông tạo nên một tòa thiên nhiên tuyệt đẹp, cô từ từ đến bên anh.

“Cố Hạo Thần, hôm nay, để em ở trên đi.”

“Rất sẵn lòng.”- hai người cũng vài lần làm qua tư thế đó, chỉ có điều lúc ấy cô nửa tỉnh nửa mê, còn giờ, cô hoàn toàn thanh tỉnh, anh sẽ xem cô phục vụ mình ra sao.

Thấy Cố Hạo Thần đồng ý, cô nở nụ cười thâm hiểm, ngồi lên bụng anh, cúi xuống hôn lên môi anh, hai người hôn nhau không bao lâu cô liền dứt ra, Cố Hạo Thần hơi tiếc nuối vị ngọt của cô. Không lâu sau, cô lại cúi xuống, hôn lên cổ, lướt qua yết hầu, cô hôn lên một dọc từ cổ xuống bụng anh.

Chân cô chạm xuống phiến đá bên dưới. Thật lạnh, vậy mà anh có thể nằm lên đó như vậy sao?

Cố Hạo Thần nhắm mắt lại tận hưởng những môi hôn của cô. Bên dưới anh như một tảng băng, nhưng phía trên anh chính là một ngọn lửa, anh tình nguyện bị cô thiêu cháy cả về thể xác lẫn linh hồn. Bàn tay hướng lên xoa lên ngực cô.

“Ừm... anh... để em.”- cô nhẹ giọng, những lúc thế này, cô hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, thay vào đó là vẻ đẹp mị hoặc, say đắm đối phương.

Cô áp ngực lên người anh, vừa hôn vừa trườn người xuống dưới, cọ sát bầu ngực căng tròn lên thân hình rắn chắc của Cố Hạo Thần.

“Di... em thật tuyệt.”

Được Cố Hạo Thần khen, cô sớm vui vẻ, cảm thấy mình đã chuẩn bị tốt, cô lấy tay cầm lấy phân thân của anh, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Dù có tự chuẩn bị tốt rồi, cô vẫn thấy khó chịu. Khi anh hoàn toàn ở trong cô, hai người đều thấy họ thuộc về nhau. Cô nhẹ nhàng dao động mình, nhún lên chùng xuống, nơi đó chảy biết bao mật dịch ướt đầm, chảy xuống cả phiến đá lạnh lẽo.

“Di...”- Cố Hạo Thần gọi cô, cô quá mê người, ở bên trên anh tự dao động mà rên lên những tiếng kiều mị, bàn tay chống lên bụng anh làm điểm tựa. Ánh mắt vô thần nhìn anh.

“Em quá tuyệt.”- cô dao động ngày một nhanh, khiến anh biết cô sắp tới cao trào, anh muốn cùng cô, nên ôm cô áp xuống thân mình, ở bên dưới hạ thân đẩy lên.

Cố Hạo Thần đẩy lên lực còn mạnh hơn Triệu Mạn Di tự dao động, anh đi mỗi lần đều chạm tới nơi sâu nhất. Cả hai cùng đạt cao trào. Cô trước khi nhắm mắt lại, còn hôn nhẹ lên môi anh.

“Di, em thật đáng yêu.”

Triệu Mạn Di cô lại ghét cái từ này, nhắm nghiền mắt lại. Cô thật mệt mỏi. Về phần có ai lỡ đi qua bên ngoài, cô không quan tâm, vì cô biết nơi này chính là địa phận riêng của Cố Hạo Thần.

21. Chương 21: Điều Tra

“Nào, mau ăn đi.”- bóc xong mấy con tôm cùng cua đại áp*, Cố Hạo Thần để sang bát Triệu Mạn Di, ép cô ăn hết.

Nhìn tòa núi nhỏ trước mắt, mặt Triệu Mạn Di không khỏi lạnh đi. Ép cô ăn hết chừng này thứ, là ép cô chết đi sao?

“Em không thể ăn hết từng này thứ.”- giọng nói không mang chút biểu cảm, cô múc bớt một ít bỏ sang bát của anh.

Cố Hạo Thần mỉm cười.

“Được rồi, nhưng em vẫn phải ăn đến no mới được thôi đấy.”

Triệu Mạn Di cười nhẹ nhàng, anh quan tâm cô, cô biết chứ. Hai người cùng ngồi ở một quán hải sản nhỏ ven biển, vừa ăn vừa ngắm những con sóng dập dềnh. Nói chuyện với nhau, lúc này, cả hai đều thấy chính là khoảnh khắc bình thường, giản dị mà họ hằng mong muốn.

Chơi ở biển đến tận tối mịt, trời đổ mưa to. Cố Hạo Thần đưa cô về nhà rồi cũng vội vã về biệt thự riêng để làm công việc ngày mai, Bạch Phi Hằng nói công việc đang có rất nhiều, dự án cũng dồn dập kéo đến.

Cố Hạo Thần oán hận ngập trời, chẳng mấy khi anh cùng Triệu Mạn Di có một ngày hoàn hảo như vậy, lại vì một cái công việc mà xa nhau.

Triệu Mạn Di cảm thấy không gì ngoài hạnh phúc. Anh dày vò cô như vậy là quá đủ, giữa trời mưa ào ào, lại còn ở trong xe mà anh vẫn bắt ép cô đến hai lần.

Thực sự mệt mỏi. Cô chẳng mấy mà thiếp đi trên chiếc giường rộng rãi.

Nhìn đồng hồ trước mắt mà Bạch Phi Hằng vừa mang đến, Cố Hạo Thần có điểm đau đầu.

“Không ngờ cậu giải quyết cũng được kha khá đấy chứ.”- nhưng anh vẫn phải làm thêm rất nhiều nha.

“Cậu thử xem, tổng giám đốc chuẩn đi chơi, lại yêu cầu doanh thu tháng sau tăng 15%, tôi một ngày phải giải quyết tới năm cái dự án, chạy sô khắp nơi.”- uống chút nước lọc mà Bạch Phi Hằng cảm thấy đắng ngắt- “Từ đầu tháng tới giờ tôi giảm được ba cân là phúc của cậu.”

Cố Hạo Thần vẻ mặt không để tâm nhưng trong lòng vẫn cuộn trào áy náy. Lần đó anh cảm thấy tức giận chuyện anh trai và Triệu Mạn Di nên mới vậy. Nhưng kì thực Bạch Phi Hằng giảm được những ba cân, trông thân hình sẽ đẹp hơn trước.

Bạch Phi Hằng đêm đó vì mưa to mà ngủ lại nhờ biệt thự của Cố Hạo Thần. Hai người cùng giải quyết thêm ba dự án nữa mới đi ngủ.

Sáng sớm, Triệu Mạn Di bị đánh thức bởi chiếc đồng hồ có tiếng chuông kinh dị đến đáng sợ, cô nhớ tới qua chỉ cái chuông báo thức ở điện thoại thôi mà. Đã lâu lắm rồi cô không có dùng chiếc đồng hồ này để báo thức vì nó là quà tặng của Diêu Giai Mẫn, mà tiếng chuông lại không hiểu vì sao em gái của Diêu Giai Mẫn lại đổi thành kinh dị được.

Hai chị em nhà đó, muốn hù chết cô.

Chuông cửa phía dưới kêu, cô vội ngồi dậy chỉnh lại quần áo thì cả thân hình như mềm nhũn.

“Cố Hạo Thần, anh lại làm chuyện tốt.”- Triệu Mạn Di mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu là Cố Hạo Thần, cô tuyệt đối không mở cửa.

Nhưng đó hình như là người đưa điện thư.

Cô chợt nhớ cả ngày hôm qua không ở nhà, chắc hôm nay họ mới mang tới.

Cố đưa thân xác mệt mỏi xuống nhà, mở cửa, người đưa điện thư nói hai hôm qua không thấy cô ở nhà, cô đành qua quét có việc phải đi, kí xong cầm tập phong bì lớn vào nhà.

Mở ra phong bì cũng là lúc cô có điện thoại.

“Chuyện gì mau nói.”- nhìn số của Cung Dương Á Miên, Triệu Mạn Di trực tiếp hỏi.

“Di, có người điều tra chuyện của cậu bên Mi.”- thông tin kết nối vô cùng chính xác, mà giác quan của Cung Dương Á Miên cũng vô cùng nhạy bén, sau khi biết lập tức gọi cho Triệu Mạn Di.

Bằng trực giác, Triệu Mạn Di có thể biết ngay ai đang giở trò quỷ.

Thật sự là muốn chơi đủ với cô sao? Vậy thì người đó chỉ có thua. Cô không phải là loại bồng bột không tài cán gì mà ngồi lên ghế lãnh đạo Triệu Thế Vương từ khi mười tám tuổi.

Muốn chơi? Ok. Cô chính là chẳng sợ bất kì ai.

“Tôi sẽ sang đó, cậu tốt nhất nên trở lại đây, thuận tiện kế hoạch với Âu Dương thị và khỏi để kẻ đó nghi ngờ.”- Triệu Mạn Di nói, mắt vẫn dõi theo tờ giấy được gửi đến.

“Ok, nhưng cậu phải chuẩn bị chỗ ở cho tôi, tốt nhất là chỗ nào mà không ai tìm thấy được tôi, không ai muốn tới và cũng không ai nghĩ đến tôi ở đó.”- Cung Dương Á Miên nói một loạt, cô đang rất cần một nơi như vậy, thật sự rất cần.

“Tôi có một nơi cho cậu.”- mặt Triệu Mạn Di lạnh thêm mấy phần, ánh mắt cũng ghim chặt vào mảnh giấy trên tay.

Đang ăn, Cung Dương Á Miên cũng không để ý đến sắc thái của Triệu Mạn Di trong lời nói, cô ú ớ.

“Tốt quá, nơi nào vậy?”

“Nghĩa trang.”- nói xong hai chữ này, Triệu Mạn Di cúp máy, không thèm dây dưa với Cung Dương Á Miên.

Cung Dương Á Miên nhìn điện thoại trên tay, trong miệng vốn có bao nhiêu bánh liền muốn móc hết ra.

Ai bảo chỉ cần tốt với Triệu Mạn Di sẽ được cô ta đáp lại? Cô ta chính là yêu nghiệt sinh ra để hại người đi.

Thế nhưng mà... nếu không có Triệu Mạn Di, dự án phi trường A kia cũng không thuộc về Thiên Kì.

Nhai thêm hai lần bánh trong miệng, Cung Dương Á Miên cẩn thận suy nghĩ, nghĩa trang kì thực là nơi hội tụ đủ mọi yếu tố cô cần.

Nặng nề đứng dậy, nặng nề lột thân thể lên phòng, chuẩn bị quần áo bay đến Đài Bắc thân yêu.

Triệu Mạn Di trầm ngâm nhìn những giấy tờ được gửi đến. Tất cả thông tin đều thực rõ ràng, duy chỉ có một chuyện bây giờ cần phải biết mới là đỉnh điểm của giọt nước tràn ly.

Nếu Cố Thiên Tự mà thật sự... mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng quan trọng, phải tìm được kẻ kia.

Dương Nhậm Vũ mang xe tới đón cô, đợi gần hai mươi phút cô mới xuất hiện.

“Tổng giám đốc, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm.”- Dương Nhậm Vũ mắt thâm quầng nhìn qua kính chiếu hậu. Anh đã vắt kiệt sức của mình vào ngày hôm qua, nếu hôm nay tổng giám đốc còn về sớm hay bỏ việc thì anh chính là sẽ hưởng vực thẳm mà lao tới.

“Tôi biết.”- Triệu Mạn Di không đành nói cho Dương Nhậm Vũ rằng cô muốn đi Mĩ, nhìn vẻ mặt khốn khổ của anh, cô không nỡ.

“Tôi định sẽ sang Mĩ một thời gian.”

“Kết...”- Dương Nhậm Vũ phanh gấp. Anh uất ức nhìn Triệu Mạn Di.- “Triệu tổng, công việc thật sự rất nhiều, tôi có ba đầu sáu tay cũng khó có thể làm nổi.”

“Đừng lo, tôi cử người tới giúp anh.”- Triệu Mạn Di cô cũng không phải người chỉ biết lột da người khác.

“Ai vậy?”- Dương Nhậm Vũ như thấy mình có chút hồi sinh, anh chậm chậm lái xe tiếp. Tổng giám đốc không vì anh phanh gấp mà ngã về đằng trước, thật khâm phục nha.

“Cung Dương Á Miên.”

“Có được không vậy?”- Dương Nhậm Vũ dè chừng, người kia tuy là cũng tài giỏi, nhưng có hay không sẽ khi dễ anh- “Hơn nữa... còn công việc của Thiên Kỳ... không phải Cung Dương tổng giám đốc phải lo sao?”

“Việc của Thiên Kỳ cô ta hiện giờ không phải lo nhiều nữa, hiện tại Thiên Kỳ chỉ lo một hợp tác lớn bên Las Vegas và đang tiến hành rồi, giờ cô ta đang rảnh rồi. Hành cô ta một thời gian cũng không sao.”

Dương Nhậm Vũ vòng xe vào gara.

“Cô định đi bao lâu?”

Triệu Mạn Di thở dài.

“Chuyện này là tôi tự tìm hiểu nên không nhờ ai, vì vậy thời gian cũng không thể xác định, bao giờ cần, tôi sẽ gọi về. Tuyệt đối giữ bí mật chuyện tôi đi.”

Bàn giao xong hết công việc, tranh thủ xử lý vài dự án lớn, bao gồm kí kết nhập nguyên vật liệu cho dự án với Cổ thị.

Thấy cái tên Cổ thị, Triệu Mạn Di lại bất giác mỉm cười. Cô thấy nhớ anh, thật nhớ.

“Em sẽ sớm trở về nhanh thôi.”- ngón tay lướt qua chữ kí của anh trên bản hợp đồng, cô lẩm bẩm.

Đôi khi, chỉ là những cảm giác đơn giản như vậy. Triệu tổng lạnh lùng, băng giá cũng biết cười. Dương Nhậm Vũ qua khe hở cánh cửa nhìn vào, rồi rất nhanh thu hồi cánh tay, những lúc thế này, để Triệu tổng một mình sẽ tốt hơn.

Chú thích: Cua đại áp*: Một loài cua quý, rất to và có giá trị kinh tế cao.

22. Chương 22: Anh Nhớ Em

Dựa vào xe, ánh mắt Cổ Hạo Thần buồn bã nhìn vào căn biệt thự lộng lẫy của Triệu Mạn Di.

Mới tuần trước, anh và cô còn vui vẻ, hôm sau làm xong việc anh lập tức tới biệt thự của cô. Không thấy cô, anh gọi điện cô cũng không nghe, gọi cho Dương Nhậm Vũ thì anh ta nói cô đã đi ra nước ngoài.

Lại đi rồi. Anh cười khổ, phải thế nào mới nắm chắc được cô đây? Lần trước cô đã đi hơn nửa tháng, lần này cô cũng đi đến hơn một tuần rồi. Ngày nào anh cũng gọi cho cô, ngày nào cũng đến đây đợi với hi vọng cô sẽ sớm về.

Anh từng nghĩ tới chuyện ra nước ngoài tìm cô, nhưng biết đi đâu đây?

Nhìn lên bầu trời xanh trên đầu, cô như một cơn gió, đến rồi lại nhanh phiêu tán vào không khí, cô ở nơi nào anh không thể biết, cũng không có cơ hội được biết.

“Rốt cục thì tôi là gì trong trái tim em đây?”- Cổ Hạo Thần hét lên, nhưng đáp lại anh chỉ có căn biệt thự lạnh lẽo sừng sững trước mặt.

Gió ngày một lạnh, gần hết thu, đông sắp sang rồi. Mùa lạnh lẽo trong năm sắp tới.

Mùa đông lạnh lẽo là thế, nhưng có lạnh như trái tim của cô không?

Cổ Hạo Thần thất vọng vòng lên cửa xe, mở cửa rồi sập mạnh vào trong.

Anh ngã người ra ghế, nhìn sang ghế bên cạnh. Chiếc xe này anh mới mua và cũng chỉ dành để chở cô. Hôm ấy hai người cùng nhau đi mua sắm, rồi hôm sau lại cùng nhau đi chơi.

Ngày đó sao anh ấy ấm áp mà hôm nay lại thấy lạnh lẽo vậy?

Khởi động xe, đạp ga hết cỡ. Anh không muốn ở lại nơi này nữa, nó chỉ làm anh nhớ cô và thất vọng với chính mình. Anh đường đường Cổ thị tổng giám đốc, vậy mà một người con gái lại không thể nắm lấy bên mình.

Ở Mĩ suốt một tuần, rốt cục Triệu Mạn Di đã tra ra tất cả. Tìm được người kia, và thuyết phục được người đó lúc nào cần ra mặt sẽ ra mặt.

Cô chuẩn bị mọi thứ để trở về Đài Bắc, và cũng nghĩ nên gọi một cuộc điện thoại cho tiểu ai oán kia (=)))

Hơn tuần nay cứ nhìn thấy điện thoại là cô thấy nó phát sáng, chỉ là một người gọi, cũng làm cô nở nụ cười đến cả ngày, thế nhưng, cô thủy chung không nhắc máy.

Nếu anh có tình cảm với cô, một tuần chẳng lẽ không đợi được?

Bật điện thoại, bấm đến dãy số kia, cô nghe một âm thanh mệt mỏi.

“Di...”- anh thấy cô gọi ình, thực sự rất vui, nhưng vì một lí do khiến anh cười không nổi.

Anh... thế nhưng bị ốm.

Triệu Mạn Di thấy giọng anh kì lạ, nhúu đôi mày thanh tú, cô trầm giọng.

“Anh sao vậy?”

Cố Hạo Thần mắt nhắm nghiền, giọng khàn khàn.

“Tôi ốm.”

“Đã uống thuốc chưa?”

Cố Hạo Thần cười khổ sở.

“Chưa. Cho dù có uống cũng chắc không có tác dụng.”

Triệu Mạn Di im lặng, anh là làm sao vậy? không chú ý tới sức khỏe của chính mình sao?

“Tôi nhớ em.”- nói xong câu này, Cố Hạo Thần thấy tâm tình thật thoải mái, anh rất nhớ cô, suốt hơn tuần nay không lúc nào anh thôi nghĩ tới cô. Cho dù bao nhiêu dự án, anh cũng chỉ hoàn thành nhanh cho đủ, không còn tâm trạng làm bất cứ chuyện gì.

Triệu Mạn Di vì một câu nói này của anh mà tim như thắt lại, anh ốm, mà cô thì... cũng không có gọi điện thường xuyên. Là cô đã tính toán sai? Hay vì cô nghĩ ai cũng có thể dừng đứng với người mình có tình cảm?

“Chờ em.”- Triệu Mạn Di nhanh chóng cúp máy, gọi tới một số máy khác.

Và thế là chẳng cần biết ở bên kia Trái Đất đang là nửa đêm, Triệu Mạn Di hùng hồn tuyên bố cho Dương Nhậm Vũ đang ôm vợ điều phi cơ cá nhân tới đón, rồi chính anh cũng phải ra sân bay đón cô. Khiến anh muốn lao từ trên ban công phòng ngủ của hai vợ chồng xuống.

Mà cô, cũng không lo thanh danh của mình bị báo chí làm lộ.

Cô đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi.

Ngồi trên phi cơ, Triệu Mạn Di không ngừng gọi điện cho Lâm Kính, bác sĩ của bệnh viện gia đình cô.

“Giờ tôi lập tức tới đó.”

Nhận được đáp án mong muốn, Triệu Mạn Di tắt máy, Dương Nhậm Vũ đã đợi cô ở phi trường.

Chẳng biết mất bao lâu, lúc cô xuống máy bay cũng đã là năm rưỡi sáng, nhìn Dương Nhậm Vũ khoác chiếc áo khoác dày cộp mà cô muốn phát ngốt, cô lòng dạ đang như lửa đốt, cũng chẳng để ý đến mình có bị phóng viên chụp lén hay không, một mạch lên xe rồi phóng thẳng tới biệt thự của Cố Hạo Thần.

Dương Nhậm Vũ cũng tức thời không hỏi nữa, anh đã biết cô ở Mĩ làm gì, giờ trực tiếp tới gặp Cố Hạo Thần, chắc chắn là việc quan trọng.

Nếu anh biết cô đến chỗ Cố Hạo Thần vì chuyện lo lắng anh ta bị ốm, nhất định Dương Nhậm Vũ sẽ không ngăn ngại mà lao thẳng xe xuống vực.

Đến biệt thự riêng của Cố Hạo Thần, tuy Triệu Mạn Di chưa đến bao giờ, nhưng cô có quên mất một điều ở đây an ninh cực kì tốt.

Nhưng có một điều Triệu Mạn Di không hiểu là chỉ cần vài câu nói của Dương Nhậm Vũ là họ có thể thành công đi vào tiểu khu đó.

Thực kì lạ.

Lâm Kính đợi hai người ở dưới, Dương Nhậm Vũ lại chỉ cần vài thao tác nhỏ có thể mở được cửa của nhà Cố Hạo Thần.

“Dương Nhậm Vũ, anh trước kia từng là kẻ trộm sao?”- Triệu Mạn Di nghi hoặc nhìn anh.

Dương Nhậm Vũ chỉ nhún vai.

“Không quan trọng, quan trọng là giờ đây cô cần gặp anh ta không phải sao?”

Triệu Mạn Di cùng Lâm Kính đi lên tầng, Dương Nhậm Vũ thì đi về ngay sau đó. Cô biết hành động của mình hiện giờ chính là xâm nhập trái pháp luật, cũng đang suy nghĩ nếu Cố Hạo Thần hỏi sẽ phải giải thích thế nào.

Vào một căn phòng đoán là của Cố Hạo Thần, cô nhẹ nhàng mở cửa.

Anh đang nằm trên đó, da nhợt nhạt, lông mày nhíu chặt, mồ hôi chảy ra đầm đìa.

“Thần...”- Triệu Mạn Di xót xa sờ lên khuôn mặt anh. Anh gầy đi thấy rõ mặc dù mới chỉ có một tuần, cô gọi Lâm Kính vào khám cho anh.

Sau một hồi khám xét mặc dù Cố Hạo Thần vẫn đang ngủ, Lâm Kính vừa viết đơn vừa nói.

“Anh ấy bị cảm lạnh, suy nhược cơ thể, lại không chịu ăn uống nên đang thiếu chất. Tôi mang sẵn theo vài loại thuốc, cô cho anh ấy uống đúng bữa là được.”

Nói rồi Lâm Kính quay trở về, Triệu Mạn Di tiễn anh xuống dưới rồi lại nhanh chóng lên với Cố Hạo Thần.

Cô lấy khăn đắp nước rồi đắp cho anh, thỉnh thoảng lại vò lại khăn. Nhìn anh nhợt nhạt nằm trên giường, cô thấy thật căm ghét bản thân mình.

Sao cô có thể vô tâm đến như vậy? Cô định tỏ ra vô tâm với anh đến mức nào nữa? Chẳng lẽ cô không thể làm một nữ nhân bình thường khi ở bên anh sao?

Hay là nói, cô không phải người phụ nữ thích hợp với anh?

Cố Hạo Thần tưởng mình đang mơ, anh thấy Triệu Mạn Di đang ngồi lau những giọt mồ hôi trên trán anh, nhìn anh mà buồn bã.

“Di... là em?”

Anh cất tiếng thều thào không ra hơi, nhưng Triệu Mạn Di vẫn có thể nghe thấy, cô gật đầu, hơi mỉm cười với anh.

Về chuyện làm sao Triệu Mạn Di ở đây, Cố Hạo Thần không muốn quan tâm, chỉ cần cô đang ở bên anh là được rồi.

Triệu Mạn Di tiến đến hôn lên môi anh, cô chủ động dùng lưỡi nhỏ tách đôi môi đang nóng rực của anh.

Anh nhớ cô, cũng nhiệt tình đáp lại, nhưng chẳng lâu sau, anh vội quay đi.

“Di, anh đang bệnh.”- quay lại nhìn cô đang chăm chú nhìn anh- “Em sẽ bị lây mất.”

“Em bị lây, anh sẽ khỏe lại.”

Cô nhìn anh, cô không cười nữa, mà thay vào đó là vẻ buồn bã, yêu thương vô hạn.

Có lẽ, chỉ cần có những lời như vậy, cả hai con tim đã tự động tan chảy.

23. Chương 23: Chăm Sóc

Triệu Mạn Di phải thúc ép mãi Cố Hạo Thần mới chịu uống thuốc. Ép anh uống xong, cô mệt mỏi xuống nhà bếp.

Nhìn nhà bếp sạch sẽ, trên tủ còn chưa bóc tem niêm phong cho thấy chủ nhân của nó rất ít khi lui tới. Cũng may trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn, Triệu Mạn Di thật sự rất ngại phải ra ngoài vào lúc này.

Tài nghệ nấu ăn của Triệu Mạn Di trước giờ cô không tự cho là quá xuất sắc, nhưng vẫn là có thể nuốt trôi. Cô lại chưa làm cho ai ăn bao giờ nên có điểm chờ mong.

Nấu xong nồi cháo thịt bò, thêm một nồi súp nhỏ, cô chuẩn bị sẵn thêm một cốc sữa rồi đổ vào bình giữ nhiệt, nếu không anh ăn xong cháo và súp sẽ bị nguội mất.

Nhìn đồng hồ mới gần tám giờ, điện thoại Cố Hạo Thần có người gọi tới, không muốn anh tỉnh ngủ nên cô ẩn nghe luôn.

“Tổng giám đốc, cậu làm gì sao bây giờ chưa tới? Bên Lệ Kim đã tới rồi.”- Bạch Phi Hằng vội vàng nói.

Triệu Mạn Di giật mình, Lệ Kim? Muốn hợp tác với Cố thị?

“Trợ lý Bạch, Cố Hạo Thần đang ốm, anh ấy không thể tới công ty được.”- Triệu Mạn Di nhìn Cố Hạo Thần đang nhắm mắt ngủ say, nói vào điện thoại.

Bạch Phi Hằng thấy người phụ nữ nói, trái lại thấy khó hiểu, chẳng lẽ đêm qua Cố Hạo Thần lao lực quá độ?

“Cô là ai?”- Bạch Phi Hằng dừng lại tìm tài liệu, ngạc nhiên hỏi.

“Tôi là bạn của anh ấy.”- chừng vài giây, cô tiếp- “Trợ lý Bạch, nghe này, có thể anh sẽ thấy kì lạ, nhưng tôi mong anh đừng kí kết với Lệ Kim bất cứ một hợp đồng nào cả.”

“Tại sao?”- Bạch Phi Hằng nhìn xung quanh, đích xác không có ai mới tò mò hỏi- “Cô là ai?”

Triệu Mạn Di thở dài.

“Tôi đã nói chuyện này không quan trọng, nếu muốn xác minh, anh có thể gặp Cung Dương tổng của Thiên Kì, anh ấy sẽ cho anh biết tại sao, còn bây giờ mong anh hãy nghe những gì tôi nói, hoàn toàn không thiệt.”- cô không ngờ Lệ Đồng Nhân lại nghĩ ra kế đánh trực diện như vậy.

Cô sẽ cho ông ta biết, không dễ mà đánh đổ được thứ mà cô coi trọng.

Bạch Phi Hằng chần chừ, dự án này dù sao cũng chỉ là hợp tác giết thời gian, không có cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

“Vậy được, tôi sẽ nghe cô, nhưng...”

“Chuyện này không thể để Cố tổng biết.”- Triệu Mạn Di khẳng định, chuyện này, cô có thể giải quyết giúp anh được.

Sau khi nghe Bạch Phi Hằng đồng ý và cam đoan sẽ không tiết lộ, cô cúp máy.

Tiến tới bên giường, cô cúi xuống gọi anh.

“Mau dậy thôi.”

Cố Hạo Thần dần dần mở mắt, thấy Triệu Mạn Di ngồi trước mặt mình, anh cười thật vui vẻ, như một giấc mơ vậy, anh tình nguyện cứ ôm như vậy suốt, cô sẽ ở bên anh.

“Em nấu cháo và súp bổ cho anh, ăn một chút sẽ đỡ hơn.”

Cố Hạo Thần chưa bao giờ thấy hạnh phúc như hiện tại, cô chăm sóc anh, vì anh mà nấu ăn, giờ lại đang xúc từng thìa cháo cho anh.

“Thật ngon.”- anh nhìn cô âu yếm- “Ngày nào cũng thế này, anh thật muốn ôm mãi không bao giờ khỏe.”

“Anh muốn em cả đời cứ chăm sóc anh mãi sao?”- Triệu Mạn Di mặt lạnh, bắt cô chăm sóc suốt, chẳng thà cô cũng ốm luôn cho xong.

Cố Hạo Thần ngậy người một lúc, cô nói “cả đời”, là “cả đời” sao? Bất quá cái liếc mắt của cô khiến anh không cười trêu cô được nữa.

Dù sao tính Triệu Mạn Di chính là hiếu thắng, lại kiêu ngạo, cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó. Có lẽ cứ để cô không để ý gì mà nói đi sẽ tốt hơn.

“Anh uống sữa đi.”- Triệu Mạn Di lấy bình giữ nhiệt đổ ra cốc.

Cố Hạo Thần nhìn cốc sữa, sữa này là mẹ anh mua cho anh để bồi bổ, anh đã cất tận góc tủ rồi mà sao cô lại thấy được. Mùi vị của nó thật đáng sợ.

Anh lắc đầu quây quây.

“Mau uống.”- Triệu Mạn Di hơi trừng mắt- “Anh là trẻ con ba tuổi sao? Có cốc sữa cũng không uống?”

Cố Hạo Thần vẫn duy trì lắc đầu.

Triệu Mạn Di ngẫm nghĩ chừng vài phút, cô nhìn anh, rồi tiến gần lại nói nhỏ bên tai anh một chút.

Cố Hạo Thần nghe xong, một ngụm đem cốc sữa đáng sợ kia uống hết, không sót lại một giọt nào.

Trên mặt anh còn lại một vệt... hưng phấn.

Triệu Mạn Di hài lòng bê hai chiếc bát không và cốc thủy tinh trống rỗng xuống nhà, cho vào máy rửa bát, sắp xếp toàn bộ rồi lại đi lên.

“Em phải đi có việc, tầm ba rưỡi chiều sẽ về luôn. Và... thực hiện lời hứa. Ok?”

Cố Hạo Thần vẫn có điểm thất vọng, nhưng cũng đành phải để cô đi. Sau khi Triệu Mạn Di đi khỏi, anh mệt mỏi nằm xuống giường.

Quả này, không biết nên trả ơn Dương Nhậm Vũ thế nào đây?

Triệu Mạn Di gọi Dương Nhậm Vũ mang xe tới đón, hai người đến Triệu Thế Vương.

Tới nơi, Triệu Mạn Di lên phòng, theo như Dương Nhậm Vũ nói thì Cung Dương Á Miên đã ở lì trong phòng tổng giám đốc của cô hơn tuần nay, cũng chẳng đi đâu, thức ăn dự trữ trong tủ lạnh, bao giờ thích thêm cái gì thì nhờ Vũ Bảo Linh đi mua thêm.

“Cung Dương Á Miên, cậu định cầm rế mãi ở đây sao?”- Triệu Mạn Di dựa vào tường, nhìn Cung Dương Á Miên đang chăm chú nhìn màn hình laptop, tay bóc ra cái kẹo dâu hình con chuột.

Cung Dương Á Miên ngẩng đầu, như nhìn thấy ánh sáng thiên đường.

“Di, cuối cùng cậu cũng đã trở lại, thật không ngờ cậu nhỏ bé như vậy mà phải làm những công việc quá nặng nề như thế a...”- Cung Dương Á Miên đứng dậy, chân trần chạy tới chỗ Triệu Mạn Di.

Cô không ngờ tập đoàn gia đình tưởng chừng thường là những công việc đơn giản như Triệu Thế Vương lại có khối lượng công việc đồ sộ như thế này. Quả đúng là nó yêu cầu Triệu Mạn Di luôn luôn phải tỉnh táo, phải tính toán thật kĩ càng. Đó cũng làm nên tính cách và con người của Triệu Mạn Di.

Triệu Mạn Di ừ hừ chẳng nói gì, không hiểu Cung Dương Á Miên làm thế nào mà có thể sống sót trong hơn một tuần mà chẳng đi bất cứ đâu.

“Cậu không thấy nhàm chán sao?”- Triệu Mạn Di xem xét đồng giấy tờ trên bàn. Ừm... quả là Cung Dương Á Miên làm việc tốt lắm, làm hơn một tuần đã là khối lượng của cả tháng sau.

Xem chừng Dương Nhậm Vũ cũng biết lợi dụng nhân tài đấy chứ.

Nhìn sang Dương Nhậm Vũ đang cười tủm tỉm, lại thấy Cung Dương Á Miên đang nhìn cô với ánh mắt đồng cảm, cô thế nào cũng không dám nói với Cung Dương Á Miên là cô ấy đã bị Dương Nhậm Vũ lừa một cách đau đớn.

Nhưng cô giúp Cung Dương Á Miên một hợp đồng phi trường A, cũng phải được phúc đáp chứ.

Xem ra tháng sau cô chỉ cần thư thả mà đi làm, nghỉ vài ngày cũng không làm Dương Nhậm Vũ hận chết cô được.

Mọi người cùng nhau nói chuyện một chút, Triệu Mạn Di kể cho Cung Dương Á Miên chuyện hợp tác giữa Cố thị và Lệ Kim, cô nghe xong, nét mặt không biểu lộ cảm xúc, trực tiếp cầm điện thoại gọi tới cho Bạch Phi Hằng.

Cung Dương Á Miên nói qua về vấn đề hợp tác, nói Lệ Kim hiện giờ đang vướng bận vốn với hai công ty tại Las Vegas, đây là thông tin mật, nhưng vẫn muốn nói cho Cố tổng để đề phòng, không nên chỉ vì muốn giết thời gian mà hợp tác có hại cho chính mình.

Triệu Mạn Di nâng ly rượu lên, uống một chút, mắt nhìn qua phía cửa sổ.

“Tôi hoàn toàn điều tra được mọi thứ, bây giờ chỉ cần chúng có bất cứ một động tĩnh nào, chính là giọt nước tràn ly. Hoàn toàn chúng phải chịu mọi trách nhiệm.”

“Kể cả nếu họ tiết lộ thân phận của cậu?”- Cung Dương Á Miên nhú mày, quả thật chính cô cũng cảm thấy khó chịu như Triệu Mạn Di. Cô cũng là cùng hoàn cảnh với Triệu Mạn Di, cô hiểu chứ.

“Đương nhiên, thế nào tôi cũng ứng phó được. Cậu yên tâm.”

Nhìn Triệu Mạn Di khẳng định, Cung Dương Á Miên cũng không nói thêm gì, chỉ là trong bụng có chút chột dạ, cô biết Triệu Mạn Di hút thuốc lá, tuy dạo gần đây gặp lại không thấy cô hút nữa, nhưng vẫn là “lỡ tay” quăng đi đồng thuốc lá trong tủ kéo.

Lạy Chúa, Triệu Mạn Di đang nhìn về phía tủ kéo, cô ấy sẽ không vì căng thẳng bực tức mà hút một điếu chứ?

Nhưng rất nhanh Triệu Mạn Di đã nhìn đi chỗ khác.

Thật mệt, chuyện giúp Cố Hạo Thần tuy khiến cô thấy đau đầu, nhưng cô cũng phải giúp anh, coi như giúp chính mình.

Coi như, cô sẽ nhìn thấu được bộ mặt thật của Cố Thiên Tự.

Hoàn thành mọi thứ xong trước bốn giờ, Dương Nhậm Vũ đưa cô về biệt thự của Cố Hạo Thần. Còn Cung Dương Á Miên, vẫn thủy chung ở lại phòng tổng giám đốc của cô như khách sạn năm sao.

Bước vào biệt thự của Cố Hạo Thần lần nữa, Triệu Mạn Di có cảm giác, nơi này chắc chắn sẽ rất gần bó với cô về sau.

24. Chương 24: Lời Hứa Của Em

Nhớ tới cuộn băng Dương Nhậm Vũ cho cô xem, đôi môi khẽ mỉm cười.

Vừa lên phòng, Triệu Mạn Di bị vây kín bởi một vòng tay ấm áp.

“Di... đến lúc rồi.”- giọng nói anh trầm trầm phả xuống đỉnh đầu cô.

Triệu Mạn Di ân hận lẽ ra nên ở lại tán ngẫu cùng Cung Dương Á Miên. Có như vậy giờ đây cô mới không phải thực hiện thứ lời hứa kì cục này.

“Được.”- Triệu Mạn Di thở dài- “Nhưng anh phải nằm nghỉ cho khỏe đã, em sẽ xuống nhà làm cái gì đó ăn. Tắm xong em sẽ...”

Cố Hạo Thần mỉm cười gian manh cúi xuống gặm cổ cô. Tuy anh đang rất mệt nhưng cô đã đồng ý thì kệ cô nha.

“Anh muốn ngay bây giờ, rồi em muốn làm gì thì làm.”

“VẬY em đi tắm đã.”- Triệu Mạn Di thoát khỏi vòng tay của Cố Hạo Thần, đi về phía nhà tắm.

Cố Hạo Thần lên giường, cái đầu thật đau, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo cô trong nhà tắm. Liệu cô sẽ quyến rũ đến thể nào chứ...

Khoảng hai mươi phút sau, cửa phòng tắm mở.

“Thiên a...”- Cố Hạo Thần sững sốt, cô chính là muốn giết người không dao sao? Nếu chỉ được nhìn thôi thì...

Anh nhìn chăm chăm mỹ nữ kia, trên người chỉ mặc một bộ đồ lót ren quyến rũ. Cô bước gần lại phía Cố Hạo Thần, cúi thấp xuống.

“Xem như em đã thực hiện lời hứa, nhưng anh nhớ phải tuân thủ quy tắc của em, rõ chưa?”

Cố Hạo Thần gạt đầu lia lịa. Nhưng chỉ được nhìn thì quả thật...

Cô đã ra điều kiện, nếu anh nghe lời cô trong chuyện ăn uống bồi bổ thân thể đến khi khỏe hẳn, cô sẽ ở đây chăm sóc anh mà chỉ mặc đồ lót. Và một điều kiện hấp dẫn như vậy đương nhiên anh đồng ý.

Trời trở lạnh nhưng anh cũng không phải ích kỷ không nghĩ đến cô, nên nhà anh đã mở sẵn máy sưởi 24/24, cho dù cô có khóa thân đi lại trong nhà cũng không có vấn đề gì. Khoan đã... Cố Hạo Thần lắc đầu, anh không thể nghĩ đến cô như vậy. Anh chính là đang ôm được không?

Triệu Mạn Di trước khi xuống bếp còn hôn nhẹ lên môi Cố Hạo Thần.

Cũng may khi này cô đã nhờ Dương Nhậm Vũ đi mua hộ ít thức ăn, giờ chỉ việc chế biến.

Đeo chiếc tạp dề lên người, cô bắt đầu công việc nấu nướng.

Cô không hiểu tại sao chính mình lại phải ra thứ điều kiện kì cục đó cho Cố Hạo Thần. Trực tiếp ép anh uống không phải được rồi sao? Từ khi nào thì cô bắt đầu coi trọng anh đến vậy?

Nghĩ tới chuyện Cố Hạo Thần chưa hề hỏi qua chuyện cô làm việc ở đâu và chức vụ gì, có thể anh không để ý, hay chính anh không quan tâm? Tuy cô không muốn chuyện của mình bị lộ, nhưng anh không hỏi, cô lại càng thấy hụt hẫng.

Đổ ra bát những lát thịt trong chảo được rán chín vừa, lại bắc lên một nồi canh, cô lại không biết Cố Hạo Thần đã đứng sau cô từ rất lâu.

Nhìn Triệu Mạn Di chỉ mặc đồ lót, phía trước đeo tạp dề, những đường cong ẩn ẩn hiện hiện làm Cố Hạo Thần rạo rực, anh nhẹ nhàng bước đến ôm lấy cô từ đằng sau.

“Di... em thật đẹp.”

“Một ngày nào đó em cũng sẽ già nua và xấu xí thôi.”- Triệu Mạn Di thản nhiên, gấp lấy một miếng thịt đưa lên miệng Cố Hạo Thần- “Anh xuống đây làm gì? Không phải nên ở trên đó nghỉ ngơi sao?”

Miệng nhai miếng thịt Triệu Mạn Di vừa gấp, Cố Hạo Thần có chút xuýt xoa vì hơi nóng.

“Ở trên đó thật chán.”- Anh ôm lấy eo cô sát hơn- “Xuống cùng em có vẻ tốt.”- ngừng lại một chút, anh nhíu mày- “Di, em nói chuyện với tôi có thể biểu hiện khuôn mặt đừng lạnh như vậy được không?”

Anh nói là sự thật, cô rất bình tĩnh khi nói chuyện với anh, dù anh có giận cô, hay kể cả lúc cô nói thích anh, trên mặt vẫn chỉ là vẻ bình tĩnh mi không động một cái.

“Cười một chút sẽ chết người sao?”

Triệu Mạn Di không cho là đúng, cô đặt đũa xuống, nắm lấy hai tay anh.

“Anh thế nào lại dễ bị ôm như vậy?”

“Còn không phải tại em?”- chợt thấy Triệu Mạn Di đổi đề tài, Cố Hạo Thần cũng không nói lại chuyện kia, anh cúi sát vào cổ cô. Bàn tay dần luồn vào trong tạp dề, xoa lên vùng bụng bằng phẳng của Triệu Mạn Di.

“Tôi thật nhớ em, suốt thời gian em đi, tôi chỉ đến nhà em đợi, chỉ biết đợi em ở đó, hoàn toàn không biết em đi đâu.”- giọng anh ngày càng nhỏ, dường như có thể nghe thấy sự ủy khuất trong đó, rồi anh bỗng cao giọng- “Em đó, đi Mĩ mà không nói gì với tôi.”

Triệu Mạn Di khẽ giật mình, cô từ từ quay lại. Mắt lộ rõ vẻ khó hiểu. Cô nhớ mình chưa từng nói với anh là đi Mĩ, làm sao anh biết?

“Sao anh biết em đi Mĩ?”

Ý thức được lời mình vừa nói ra chính là tự mình hại chết mình, Cố Hạo Thần vội giải thích.

“Hôm qua khi mê man anh đã nghe em nói a... anh cũng không nhớ rõ, nhưng mà em đi Mĩ thật hả?”- anh làm bộ ngạc nhiên. Nếu cô biết, đồng phạm của anh thực sự sẽ chết rất khó coi.

Triệu Mạn Di cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cô lại quay lại xào nấu tiếp.

“Ra kia chờ em một lát. Sắp xong rồi.”- Triệu Mạn Di thấy bàn tay của Cố Hạo Thần có xu hướng quấy phá lung tung, đành ra lệnh đuổi khách, làm anh mặt xị xuống, nặng nề bước ra bàn.

Vài phút sau, Triệu Mạn Di dọn các món ăn lên, cô vẫn chỉ nấu những món nhẹ cho anh. Hai người cùng ăn, chẳng cần nói chuyện nhưng vẫn rất ăn ý, anh ăn những món cô nấu thật ngon miệng, cũng không dám gắp cho cô vì sợ cô bị lây, nhưng cô múc súp cho anh, lần nào anh cũng ăn hết.

Điều thú vị đối với Cố Hạo Thần lúc này, đó là cô chỉ mặc như vậy ngồi đối diện anh. Ngực căng tròn, nhìn thật đáng yêu. Anh thật muốn cứ thế này mãi thôi.

“Di, tôi no rồi, ba bát súp, hai bát cơm, lại canh nữa.”- Cố Hạo Thần dựa ra sau ghế, tay sờ lên bụng- “Tôi có lẽ sắp giống người chữa ba tháng rồi.”

Triệu Mạn Di nhìn Cố Hạo Thần, tuy nhiên ánh mắt anh lại không nhìn xuống nơi mà anh đang than trời, mà lại nhìn vào ngực cô.

“Cố Hạo Thần, em đã nói ra sao?”- cô khoanh tay trước ngực, khiêu mi nhìn anh.

Cố Hạo Thần tiếc nuối cúi đầu xuống.

Bắt anh chỉ nhìn mà không được hành động gì, chẳng hóa ra là trắng trong nước, hoa trong gương?

Triệu Mạn Di cười thầm trong lòng, việc anh âm ỉ ở trước biệt thự của cô, cô còn không biết sao? Người đầu kì lạ vậy chứ, hét to như vậy, còn không sợ người ta nghe thấy.

Công nhận camera của nhà cô rất tốt, nhưng Dương Nhậm Vũ có nhất thiết phải tháo tung nó ra đến hỏng để lấy thẻ bên trong rồi cho cô xem không? Giờ lại phải mất công thuê người lắp cái mới.

“Ăn xong rồi mau lên ngủ đi, em dọn một chút sẽ lên.”- Triệu Mạn Di đứng dậy thu dọn các thứ. Để mặc Cố Hạo Thần lết thân thể mệt mỏi lên cầu thang.

Thật ra anh cũng đã đỡ nhiều, nhưng vì muốn cô để ý mà muốn ra vẻ một chút. Nhưng xem ra, đó không có tác dụng với cô.

Về chuyện dự án với Lệ Kim, Cố Hạo Thần vẫn không hiểu sao Triệu Mạn Di lại không muốn anh hợp tác cùng họ. Chẳng lẽ... cô đã biết tất cả?

Nghĩ cũng không muốn nghĩ, giờ Cố Hạo Thần chỉ mong làm sao thành công kéo cô lên ngủ cùng. Anh chính là mong chờ lắm rồi.

“Nếu như là ngày mai không được sao?”- Triệu Mạn Di nói vào máy điện thoại, đã lâu lắm rồi cô chưa có trở về nhà sau lần đi Hawaii về. Giờ cha mẹ muốn cô về luôn là có chuyện gì?

“Tiểu Mạn, chuyện quan trọng, con mau trở về đi.”- mẹ Triệu thì thầm như không muốn ai nghe được.

Triệu Mạn Di thở dài, chuyện gì nữa đây? Cô lo nhiều chuyện đến phát ốm rồi.

Đồng ý với mẹ, cô cúp máy, đi lên phòng Cố Hạo Thần.

“Di, mau lên đây, ngủ thôi.”

“Cố Hạo Thần, mẹ em gọi điện, giờ em phải về nhà có chuyện gấp, mai em sẽ quay lại.”

Cô tiện tay lấy chiếc sơ mi mặc vào, rồi quần dài, vừa nói với Cố Hạo Thần.

Anh hựt hẫng, cứ nghĩ hôm nay hai người có thể trọn vẹn bên nhau, ai ngờ cô lại phải về nhà.

“Thôi được rồi, em cứ về đi, mai nhớ qua đây, tôi sẽ gọi người đến đưa em đi.”

“Không cần đâu, em gọi người nhà tới rồi.”- cô đã nhắn tin cho tài xế riêng, giờ như vậy là ổn nhất.

Chợt nhớ ra cô không muốn lộ thân phận, Cố Hạo Thần tiến đến ôm cô một chút rồi rời ra.

“Đi đường cẩn thận.”

“Em biết rồi.”- Triệu Mạn Di hơi mỉm cười, cô hôn nhẹ lên môi anh- “Sáng mai em đi làm, trưa mai sẽ tới.”

Cô chào tạm biệt anh rồi đi về.

Sau khi Triệu Mạn Di rời khỏi, Cố Hạo Thần chán nản nằm xuống giường, anh cứ nghĩ mãi về cô. Rất cục những năm trước đó cô đã phải thế nào mới có thể lãnh đạo được Triệu Thế Vương? Đến lãnh đạo Cố thị từ khi hai mươi tuổi, anh vẫn còn thấy khó khăn, thì một nữ nhân như cô sao có thể? Cô không thấy khó khăn vất vả sao?

Nhớ tới Triệu Mạn Di làm anh không tài nào ngủ được. Mở điện thoại, là những tấm ảnh của cô lúc đang ngủ.

Thật an bình.

Ngày mai có lẽ nên làm cách nào cho cô không rời khỏi được, vậy mới tốt.

25. Chương 25: Thất Vọng

“Con không cần biết những chuyện đó do ai làm, cũng không quan tâm. Cho dù ngày mai phải lên mặt báo, đối với con cũng không có vấn đề gì.”- Triệu Mạn Di châm một điếu thuốc, trước mặt cha mẹ ông bà cũng Dương Nhậm Vũ hút một chút.

Cha Triệu nhìn những tấm ảnh được gửi đến, xoa xoa thái dương.

“Cha biết con không lo, nhưng chính là ta không muốn ai gây ra sức ép kiểu này.”- lẽ ra ngay từ đầu để cô ra mặt luôn sẽ tốt hơn, bây giờ thế nào cũng khó.

Ông bà nội của cô chỉ nhìn vào tấm ảnh cô dựa vào ngực nam nhân kia, hai người suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

“Cái cậu kia chính là tổng giám đốc Cố thị sao?”

“Nghe nói cậu ta chính là rất tài giỏi, lại hoàn hảo như vậy, xem ra...”

Triệu Mạn Di nhìn ông bà mình, này là sao? Lẽ ra hai người phải quan tâm làm sao giải quyết vụ này chứ? Quan tâm đến người còn lại làm gì?

Triệu Mạn Di thở dài một hơi, điếu thuốc cháy dở cũng bị cô vùi vào gạt tàn. Đứng dậy đi lên phòng, những lúc này ở lại, thật sự cô sẽ bị hành chết.

“Này, Tiểu Mạn, vậy con với cái cậu Cố Hạo Thần đó là thế nào?”

“Hai đứa có tình cảm lâu chưa?”

“...”

Dương Nhậm Vũ thấy thật bội phục người con gái kém anh tận bốn tuổi kia, giữa làn sóng của gia đình dồn dập kéo đến vẫn mặt lạnh bình tĩnh bước đi.

Thôi, nếu cô đã đi, anh cũng nên về luôn, đề phòng cái làn sóng đáng sợ kia lan sang cả anh.

“À phải rồi, Dương Nhậm Vũ, cậu có biết gì về người kia không vậy?”- mẹ Triệu hướng Dương Nhậm Vũ đang lẩn về phía sau mà ra đòn, làm anh khóc không ra nước mắt.

“À... chuyện này...”- anh biểu cảm quẫn bách, cứng ngắc ngồi xuống sofa. Định chuẩn êm đẹp rồi sao lại khổ thế này chứ?

Và thế là dưới sự tra hỏi của đại gia đình Triệu gia, Dương Nhậm Vũ đành ngồi kể hết sự tình. Vừa kể vừa nhìn lên cầu thang xem Triệu tổng cao cao tại thượng có trên đó không, áp lực vô cùng lớn.

Ngồi trên phòng, Triệu Mạn Di nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ai làm ra thứ chuyện này, đương nhiên cô biết rất rõ. Cô không phải kẻ hồ đồ mà không biết. Nhưng anh nhất định phải như vậy hay sao? Hay do cô trước kia đã quá tin tưởng anh? Đã quá dành tình cảm cho anh?

Anh yêu cô, cô biết, nhưng đó là chuyện trước kia. Còn bây giờ thì sao? Cô tin là anh chẳng còn gì cả.

Nếu cô công khai những chứng cứ đó, anh chỉ còn đường chết. Cô sẽ không công khai nếu như anh biết điều một chút, không lợi dụng người này người khác để đạt được thứ mình muốn. Nếu anh không lừa dối cô, không dùng cái thứ mưu trò con nít này, cô sẽ không đến nỗi tuyệt tình với anh như vậy.

“Tất cả là lỗi của anh.”- Triệu Mạn Di nhìn tấm ảnh nhỏ trên tủ kê nói.

“Triệu Mạn Di em không phải một con ngu, càng không phải một đứa chỉ biết nghe lời người khác mà không có chính kiến. Em cũng có thủ đoạn của riêng em, Cố Thiên Tự ạ.”

Nếu không anh nghĩ sao mà cô có thể ngồi lên cái vị trí này trong thời buổi kinh tế biến động như vậy?

Có tin nhắn gửi đến.

Nhìn màn hình muốn chướng mắt, Triệu Mạn Di nhận lời rồi tắt đi.

Xem chừng mai sẽ là một ngày dài đây.

Cô tắt điện thoại, nặng nề thiếp đi.

Sáng hôm sau, cô giao hết việc cho Dương Nhậm Vũ và Cung Dương Á Miên thì lái xe tới quán coffee như mọi lần.

Người kia đang ngồi ở đó, hướng ánh mắt ra bên ngoài, khi thấy cô thì khẽ mỉm cười.

Tại sao nụ cười của anh vẫn duy trì được như năm đó, anh không có chút gì cảm thấy ân hận hay sao? Anh nhìn cô tiến tới, lại tự gọi cho cô thứ nước cô thích uống nhất.

“Anh cứ nghĩ em sẽ không đồng ý.”

Triệu Mạn Di hơi khựng lại, rồi lại mỉm cười nhìn anh.

“Em đã đến rồi không phải sao? Chúng ta vẫn là bạn mà.”

Cố Thiên Tự thay vào một vẻ buồn bã, anh thở dài.

“Anh không mong em nói câu đó, chúng ta đã chấm dứt quá nhanh vì em muốn, mà anh lại không nhận được bất cứ một lí do nào.”

Cố Thiên Tự không thể nghĩ Triệu Mạn Di có thể dễ dàng buông đi chuyện của hai người như vậy. Thời gian qua ở Mỹ, anh đã suy nghĩ về chuyện của hai người, cũng không thấy cô có biểu hiện gì, nhưng cuối cùng vẫn là tìm ra được.

“Di, em có muốn chúng ta làm lại từ đầu không?”

Triệu Mạn Di cụp mi mắt.

“Làm lại? Để được cái gì hả anh? Em không cảm thấy là tốt.”

Cố Thiên Tự cười khổ, anh nhìn cô.

“Em vẫn như ngày trước Di ạ, không ai có thể bắt em làm điều mà em không muốn.”

Triệu Mạn Di mỉm cười. Cô chính là như vậy được không? Nhưng nếu như có bất cứ ai đụng chạm hay làm điều gì bất lợi cho cô. Nhất định cô sẽ không bao giờ bỏ qua.

“Em vẫn vậy. Anh hồi đó luôn là người hiểu em nhất mà phải không?”- chỉ tiếc giờ anh đã không còn như trước nữa.

Uống thêm chút nước, nhận thấy Cung Dương Á Miên nhắn tin cho cô, xem chừng cô nàng đã chịu hết nổi cái cảnh làm không công với hàng đồng công việc rồi.

“Có lẽ em phải về đây, có cuộc họp gấp.”

“Dự án Âu Dương thị đã có kết quả rồi.”

Cố Thiên Tự nói một câu không rõ đầu đuôi.

“Thiên Kỳ giành được hợp tác đó rồi. Bên anh thua.”- Cố Thiên Tự không ngờ tới Thiên Kỳ lại ra đòn hiểm ác như vậy, một cái vung tay đã là giá tiền của cả mấy tập đoàn hợp lại.

Đương nhiên Thiên Kỳ giành chiến thắng.

Triệu Mạn Di chỉ cười nhẹ, cô đứng dậy.

“Em về đây, có gì gặp sau.”- muốn trách cô sao? Không, muốn trách hãy tự đi mà trách chính mình, cô không cần nghe anh than thở.

Có lẽ bọn họ chính là như vậy, chia tay, một người kia cố níu kéo, nhưng kết quả... lại chẳng được gì.

Cô đã từng yêu anh, nhưng giờ thì khác. Cô không phản bội anh, bất quá chỉ là cô làm những việc giống như anh từng làm với cô mà thôi.

Nhưng không ngờ, cô lại ngày càng yêu thích.

“Triệu Mạn Di, cậu mau trở lại làm việc đi a...”- Cung Dương Á Miên nằm bẹp trên sofa- “Tôi nghĩ lại rồi, kẻ kia dù tôi chạy đi đâu cũng không thoát khỏi ma chướng của hắn mà.”- hắn thật độc ác.

Triệu Mạn Di xem xét tài liệu Cung Dương Á Miên vừa xử lý hôm qua- “Tốt lắm, cậu có thể bãi công được rồi.”- Cung Dương Á Miên đã giúp cô xử lý bao nhiêu công việc, giờ cho cô ta nghỉ cũng là cách tốt.

“Mà cậu không định nói cho tôi về người kia à?”- Triệu Mạn Di hỏi Cung Dương Á Miên, thấy cô im lặng, Triệu Mạn Di lại tiếp- “Quên đi, dù sao tôi cũng có thể tra ra được. Cậu cứ trốn ở đâu thì trốn.”

“Nhưng là vẫn bị phát hiện nha...”- Cung Dương Á Miên không ngờ kẻ kia lại dễ dàng biết cô đang trốn ở đâu như vậy, chẳng lẽ hắn có tai mắt khắp nơi?

Vũ Bảo Linh đứng một bên nhìn Cung Dương Á Miên đang vật vã đau khổ, không đành nói ra anh chính là tay trong, nếu không, khẳng định cái đầu anh không còn nguyên vẹn.

Dương Nhậm Vũ hiểu ngay ra mọi vấn đề, hừ, thì ra kẻ làm công ăn lương Vũ Bảo Linh kia cũng như anh, mong sao tổng giám đốc của mình sớm rơi vào tay một người nào đó, để tránh khỏi số kiếp bị tổng giám đốc bắt nạt.

Thế giới này... à không, chỉ cần trong một mét vuông cũng có đủ trăm loại người rồi.

Biệt thự của Cố Hạo Thần, anh nhìn màn hình điện thoại, cha mẹ gọi anh về có chuyện gì chứ? Hôm nay đâu phải chủ nhật.

Nhớ tới lần trước về nhà, cha mẹ có hỏi qua chuyện tình yêu của anh, rồi nói dẫn bạn gái về ra mắt. Anh vẫn chưa biết nên làm thế nào. Lần này trở về, liệu có nên cho cha mẹ xem qua ảnh của cô trước không?

Thế nhưng, cô còn chưa có đồng ý làm bạn gái anh, tuy rằng đã nói thích anh. Thật không biết phải làm sao.

26. Chương 26: Nghi Vấn

Cố Hạo Thần lái xe vào bên trong gara rồi bước vào nhà, bên trong cả ông bà cha mẹ và Cố Thiên Tự ngồi đợi, không khí xem chừng rất căng thẳng.

“Ông bà, cha, mẹ, anh trai. Con đã về.”- đưa áo vest cho người giúp việc, anh ngồi xuống ghế.

“Cố Hạo Thần, hôm nay cha gọi con về là có chuyện muốn nói.”- cha anh lấy ra một tập tài liệu đưa cho anh.

“Chuyện gì vậy ạ?”- Cố Hạo Thần cầm lấy tập tài liệu, không để ý thấy bên kia Cố Thiên Tự đang mỉm cười gian ác.

“Chuyện ở chi nhánh bên Mĩ.”- ông nội anh thở dài- “Bên đó đang cần người lãnh đạo, tuy ngay lập tức thì chưa nhưng nếu có bất cứ chuyện gì thì chúng ta phải có mặt để giải quyết ngay.”

Cố Hạo Thần có phần cảm thấy kì lạ, trước giờ chuyện chi nhánh bên Mĩ không phải giao cho Cố Thiên Tự hay sao? Giờ lại nói anh phụ trách?

“Anh con giờ đang tập trung phát triển Tân Cổ thị, không tiện đi lại nhiều, nếu con thấy mình có thể thì qua Mĩ giúp đỡ anh con.”- Cố phu nhân hiền từ nhìn Cố Hạo Thần rồi lại nhìn Cố Thiên Tự. Cố Thiên Tự tuy không phải con bà sinh ra, nhưng lại ngoan ngoãn, nghe lời, mọi việc xử lí rất tốt, tuy dự án với Âu Dương thị không thành công, nhưng vẫn là có quyết tâm cao xây dựng Tân Cổ thị.

“Con sẽ suy nghĩ. Nếu chuyện chỉ có vậy thì con biết rồi. Con xin phép đi luôn, công việc còn rất nhiều.”- Cố Hạo Thần đứng dậy, cơn chóng mặt lại kéo đến. Anh vẫn mệt rất nhiều.

“Cố Hạo Thần, đây là nhà em mà.”- Cố Thiên Tự đứng dậy- “Cũng nên ở lại ăn cơm đã chứ.”

“Con xin phép về luôn, con hẹn bạn cùng ăn rồi.”- Cố Hạo Thần không để ý Cố Thiên Tự, hướng mọi người chào rồi đi ra. Kì thật ngay từ đầu mới nhìn thấy Cố Thiên Tự, anh đã không muốn tiến vào căn nhà này rồi.

Lái xe về biệt thự riêng, Cố Hạo Thần vào ngồi đợi Triệu Mạn Di tới, cô hôm nay sẽ đến và giữ lời hứa của mình. Nhưng vấn đề là anh sức khỏe cũng đỡ dần, nếu chỉ ngày mai đã khỏi thì quả thật không ổn lắm.

Nghĩ lại nghĩ, cuối cùng không nghĩ ra cách nào để sức khỏe tồi tệ hơn, anh cũng mệt, nằm ngủ luôn trên sofa.

Dự án hợp tác với Âu Dương thị, Cung Dương Á Miên đã nắm chắc phần thắng, Triệu Mạn Di cũng hài lòng vì Cố Hạo Thần nghe theo lời cô, nếu không bây giờ nhất định anh sẽ thua rất đậm.

Tra xét qua một chút, xác định sắp tới Cổ thị không hợp tác với Lệ Kim nữa, Triệu Mạn Di mới yên tâm thở ra. Bây giờ chỉ cần Cố Thiên Tự có động tĩnh sai trái, nhất định số tài liệu kia sẽ được giao cho nhà chức trách. Lúc đó, có trời cũng không cứu nổi anh ta.

“Nghe nói cậu với Nhật Đăng có một vụ hợp tác?”- Triệu Mạn Di lật lật công văn, sắp xếp qua rồi đưa Dương Nhậm Vũ chuyển xuống các phòng ban.

Cung Dương Á Miên giật mình, mặt tái mét quay lại nhìn Triệu Mạn Di đang kí công văn, giọng điệu của Triệu Mạn Di xem chừng rất thản nhiên, nhưng sao Cung Dương Á Miên nhận thấy dường như cô đã bị phát giác điều gì đó. Thật đáng sợ.

Có phải cô ấy đã biết gì rồi không?

“À... chỉ là hợp tác nhỏ thôi.”

Cung Dương Á Miên cười gượng, iếng táo nhỏ vào miệng, cắn xuống, ai ngờ cắn nhầm phải lưỡi.

Thật TM đau, cả miếng táo cũng phản lại cô sao?

Triệu Mạn Di cười thầm. quả là có tật giật mình, chưa gì đã cuống lên rồi.

“Cậu liệu mà thu xếp khỏi đây đi, đây cũng không phải khách sạn của cậu.”- Triệu Mạn Di cầm túi xách đứng dậy.- “Nếu muốn thì đến khách sạn của Nhật Đăng mà ở, có vẻ dịch vụ vô cùng tốt.”

Nói rồi cô rời khỏi, bỏ lại Cung Dương Á Miên ngồi phục xuống sofa.

Cô chính là muốn tránh hai chữ Nhật Đăng có được không? Cô không muốn đối diện cái kẻ biến thái thích đàn ông như hắn.

Cô biết phải làm sao đây a? Công việc của gia tộc Cung Dương cũng đang vấy gọi cô trở về nhà... thế nhưng... cô làm sao trở về khi có một kẻ biến thái như hắn?

Ở nơi của Triệu Mạn Di không phải rất tốt sao? Cô vốn không muốn ra ngoài nhiều, ở đây lại vô cùng kín đáo. Tuy kẻ kia nói sẽ tìm được ra cô, nhưng vẫn là chưa tìm được mà.

Ở đây, cô sẽ không phải lo mấy khoản nịt ngực nịt mồng, cũng không cần đội tóc giả, không cần đi đứng như đàn ông con trai...

Ồi quả là thiên đường. Nhưng mà... Triệu Mạn Di đã ra lệnh đuổi khách rồi.

Cung Dương Á Miên ngồi thở dài rồi lại thở dài, nghĩ thế nào cũng không ra cách trốn khỏi kẻ đáng chết kia.

Xe hai người thành công đi qua bảo vệ về tiểu khu mà không vấp phải một cản trở nào. Triệu Mạn Di nhìn Dương Nhậm Vũ.

“Lần trước anh đã nói gì để họ cho chúng ta vào?”

Dương Nhậm Vũ khựng lại, mồ hôi từng giọt chảy từ trán xuống hai bên mắt. Anh cố giữ bình tĩnh giải thích.

“Lần đó tôi đã nói chúng ta là người nhà đến thăm Cố tổng.”

“Họ không gọi anh ta để xác minh sao?”- Triệu Mạn Di chống tay lên thái dương. Nghi hoặc nhìn Dương Nhậm Vũ.

“Anh thậm chí còn biết rõ Cố Hạo Thần ở biệt thự nào nữa.”

Dương Nhậm Vũ thầm kêu không ổn, nhưng anh vẫn cố chống chế.

“Tôi có hỏi qua bảo vệ.”

Triệu Mạn Di thở ra, dù thế nào thì Cố Hạo Thần cũng không có thắc mắc, cô còn lo cái gì.

Xe dừng trước cửa biệt thự, Dương Nhậm Vũ xuống mở cửa xe, Triệu Mạn Di cầm đồ ăn xuống. Dặn dò qua một số hợp tác rồi đi vào bên trong.

Dương Nhậm Vũ đưa Triệu Mạn Di đến biệt thự của Cố Hạo Thần rồi lại trở lại công ty, giờ mới có hơn bốn giờ chiều, cách giờ tan tầm những một tiếng rưỡi đồng hồ.

Đang định bấm chuông thì Triệu Mạn Di phát hiện cửa chỉ đóng chứ không khóa. Cô nhẹ nhàng mở ra thì thấy Cố Hạo Thần đang ngủ rất say trên ghế.

Cô vội đi tới, xác định anh là ngủ quá say chứ không phải là mệt quá mà ngất đi, mới yên tâm mang các thứ vào trong bếp.

Nhớ tới lời hứa với Cố Hạo Thần, cô cởi bỏ quần áo bên ngoài, chỉ mặc đúng đồ lót và đeo tạp dề.

Lời hứa có vẻ hơi kích thích thú tính của đàn ông, nhưng cô đã xác định anh chỉ cần khỏe hơn một chút thì liền trở về, nên cứ chiều anh một chút cũng được.

Sắp xếp các thứ ra bếp, Triệu Mạn Di cũng phải thừa nhận trong lòng là cô không giống các tiểu thư của các nhà một món nấu ra cũng không biết, làm ăn trong bếp thì đổ vỡ lung tung cả. Nên cũng thoải mái một chút mà nấu thêm vài ba món bổ dưỡng nữa cho Cố Hạo Thần.

Thế nhưng, về kiến thức ăn cái gì để bổ cái gì thì cô lại không nắm chắc lắm, vì vậy nên cứ nấu một loạt mà không để ý nữa.

Cô hi vọng lát nữa Cố Hạo Thần ăn sẽ ngon miệng một chút.

Anh có lẽ vì tiếng động ở bếp mà tỉnh dậy. Nhìn xung quanh vắng lặng, chỉ còn mỗi trong bếp, anh ngồi dậy, miệng khẽ nở nụ cười. Triệu Mạn Di đã đến rồi, cô còn giữ đúng lời hứa và đeo tạp dề nấu ăn cho anh.

Cố Hạo Thần đứng dậy đi vào bếp. Từ đằng sau ôm chặt lấy cô.

“Di... em đã tới.”- thấy tóc cô vướng vào bên trong dây tạp dề, anh lấy tay gỡ ra, còn hôn nhẹ vào gáy cô.

“Để yên, em đang nấu ăn mà.”- cô tay vẫn thái sên, rồi bỏ vào nồi nước đang sôi.

Cố Hạo Thần nhìn ra cô đang làm cái gì, thì mặt bỗng vắn vẹo.

“Em... em đang làm gì vậy?”

“Anh nhìn không thấy sao? Em đang nấu súp cho anh thôi mà.”- cô hơi nhích người ra, lấy một ít hà thủ ô đã rửa sạch cho vào nồi.

Mặt Cố Hạo Thần càng lúc càng đen, anh rời eo cô, cúi mặt đi ra ngoài sofa, bật TV lên xem.

Triệu Mạn Di không để ý đến anh, cô vẫn tiếp tục làm các món ăn mà cô cho là bổ dưỡng. Không biết rằng đây chính là ác mộng lớn nhất đời cô.

27. Chương 27: Em Thật Là Cô Gái Ngốc Nghếch

Sau đủ nỗ lực của Triệu Mạn Di thì tận sáu món ăn đã được dọn ra bàn, thêm một món súp riêng của Cố Hạo Thần và một món tráng miệng. Cô phải rất vất vả mới làm ra được.

Cô gọi anh vào ăn, bữa ăn diễn ra trong im lặng, cũng chẳng ai nói với ai câu gì. Cố Hạo Thần chỉ tập trung hưởng ánh mắt hận thù về bát súp, còn Triệu Mạn Di thì thần nhiên gấp các thứ, rồi múc một bát súp nhỏ cho anh.

“Em thật sự muốn tôi ăn cái món này.”- Cố Hạo Thần chỉ chỉ, khuôn mặt vắn vẹo đến đáng sợ.

“Uống súp này có gì không tốt? Rất bổ mà.”- Triệu Mạn Di kiên quyết đẩy bát súp tới.

“Vậy được.”- Cố Hạo Thần cười gian tà. Anh sẽ cho cô biết hậu quả của chuyện này.

Cố Hạo Thần chỉ nhấp môi một chút, số còn lại thừa lúc Triệu Mạn Di quay đi thì đổ lại vào trong nồi.

Anh cũng đã chuẩn bị tốt, còn cô, anh sẽ cho cô ngày mai không nhắc nổi một ngón tay.

Ăn xong, Triệu Mạn Di dọn dẹp các thứ cho vào máy rửa bát, quay lại, Cố Hạo Thần ở ngay đằng sau.

“Anh không lên phòng luôn sao?”- Triệu Mạn Di có điểm hơi giật mình, nhìn mặt Cố Hạo Thần lúc này có vẻ... hơi đáng sợ.

Cố Hạo Thần từ từ tiến đến ôm lấy eo cô, cúi xuống hôn lên cổ trắng nõn rồi đi xuống dưới ngực.

“Này... anh làm gì vậy?”

“Em nhìn mà không biết sao?”- anh rời cô ra, khoanh tay trước ngực nhìn cô.

“Di, cho tôi hỏi, có gì em bắt tôi uống thứ thuốc kia?”- anh nghiêm túc hỏi, trước giờ anh luôn nghĩ cô thỏa mãn dưới thân anh là vì anh được về phương diện đó, giờ cô lại hất thẳng gáo nước lạnh vào anh bằng cách nấu súp giúp cho anh tốt hơn về khoản đấy. Cô thật hết muốn sống sao?

Uống thứ kia có gì không tốt? Triệu Mạn Di đảo mắt xem thường.

“Cố Hạo Thần, em chính là lo cho sức khỏe của anh có được không?”

“Chẳng lẽ em chê tôi không được...?”- Cố Hạo Thần quần bách đến phát điên- “Em chính là chê tôi khoản đó không tốt nên mới làm cái món kia phải không?”

Anh trừng mắt nhìn cô, bế bồng cô lên đặt lên bàn ăn.

“Được lắm, tôi sẽ cho em thấy hậu quả.”

Triệu Mạn Di giãy dụa, này là sao? Cô chỉ là dựa theo lời của Dương Nhậm Vũ nấu vài món bổ dưỡng cho Cố Hạo Thần mà thôi, sao bây giờ lại thành ra như vậy.

“Cố Hạo Thần, nếu anh không thích có thể bảo em, em sẽ làm món khác cơ mà.”

“Em đúng là cô gái ngốc.”

Cố Hạo Thần mắt thâm trầm, cúi xuống cắn lên vai cô.

“Vậy tôi muốn ăn em được không?”- suốt từ ngày cô nói sẽ mặc đồ lót khi chăm sóc anh, anh đã muốn hành hạ cô đến chết rồi. Nhưng sợ cô giận nên anh không dám, nhưng hôm nay, cô lại chọc giận anh. Không có lí gì anh lại bỏ qua cho cô.

“Dừng lại...”- Triệu Mạn Di thở dốc, anh đã một cái vung tay cởi hết quần áo mỏng manh nhỏ bé trên người cô rồi. Bàn ăn lại thật lạnh.

Cố Hạo Thần không để tâm lời Triệu Mạn Di nói, cúi xuống ngậm lấy một bên ngực cô.

Đầu lưỡi đảo quanh nụ hoa xinh đẹp, hết gặm lại cắn, làm Triệu Mạn Di thở dốc không thôi, cô vô tình ưỡn ngực lên, làm cho Cố Hạo Thần càng hưng phấn. Anh một tay kia xoa lên bầu ngực cô, véo một cái thật mạnh.

“A... đau...”- Triệu Mạn Di nhú mày, xen vào một tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Chết tiệt, em là đồ yêu tinh.”- Cố Hạo Thần cởi đi quần áo trên người kéo cô lại gần phía mình, đặt hai tay cô lên trên, dùng một tay anh giữ lại.

Tay kia lần xuống nơi tư mật của cô, dùng ngón tay đâm sâu vào.

“Thần... em xin anh... dừng.”

Cố Hạo Thần không để ý đến cô, tay đâm vào càng sâu, hướng ngón tay lên phía bụng mà chạm vào một điểm nhỏ.

“A...”- Triệu Mạn Di cong người. Khi anh chạm vào đó, như có luồng điện xuyên qua cơ thể cô, cô hé miệng thở dốc, thuận lợi cho anh đưa lưỡi vào trong miệng cô mà khuấy đảo.

“Ừm...”- cô đáp lại anh, anh vì vẫn ồm mà trong miệng nóng rực, như một ngọn lửa cuốn lấy cái lưỡi nhỏ của cô. Bên dưới, Cố Hạo Thần vẫn dùng tay đâm sâu vào điểm mẫn cảm đó, làm Triệu Mạn Di chảy ra không biết bao nhiêu mật dịch.

“Em xem, cô bé con của em làm ướt hết tay tôi rồi.”- anh rút tay ra đưa lên môi cô- “Em phải chịu trách nhiệm làm sạch nó.”

Triệu Mạn Di cả người vì kích tình mà làn da trở nên đỏ rực, thiêu đốt ánh mắt Cố Hạo Thần, giờ cô cũng không thanh tỉnh, đưa lưỡi liếm lên ngón tay của anh, chậm chậm mà kích thích ánh mắt anh.

Cố Hạo Thần thấy cô như vậy, không khỏi nghĩ đến cảnh cô liếm nơi đó của mình, anh đưa tay vào trong miệng cô khuấy động, hai ngón tay đùa giỡn với cái lưỡi thơm tho của cô.

“Em thật không muốn sống rồi.”

Triệu Mạn Di nơi đó như muốn được lấp đầy, cả người cô nóng rực, đầu óc trống rỗng. Cô nhỏ giọng.

“Thần, cho em được không?”

Cô đôi mắt vương chút sương nhìn anh, đôi môi đỏ rực diễm lệ hơi cong lên, chân lướt nhẹ qua chân Cố Hạo Thần.

Anh không tiếp tục tranh cãi, lấy bao cao su đã chuẩn bị sẵn đeo vào, trực tiếp đi vào bên trong cô.

Anh sớm lấp đầy phía bên trong Triệu Mạn Di, đâm chọc đúng vào điểm mẫn cảm, mỗi khi chạm đến nơi đó, cả người Triệu Mạn Di run lên, cô cong người đón lấy sự chiếm giữ của anh, hai chân quăn lấy anh chặt hơn.

Cô rút hai tay ra khỏi tay Cố Hạo Thần, vòng lên ôm cổ anh, ghé miệng vào vành tai anh hôn nhẹ.

Cố Hạo Thần càng lúc dao động càng nhanh, xuân tình từ nơi kết hợp chảy ra ướt đẫm, từ bàn ăn xuống đất, anh vẫn không ngừng muốn Triệu Mạn Di, mà cô thì càng ngày kêu rên càng lớn, anh cứ bức cô như vậy, cô sẽ không chịu được mất.

Nơi đó của cô hút chặt lấy anh, anh phải kiềm chế mãi mới không phát tiết ra, nếu không, cô sẽ còn nghĩ anh như thế nào nữa?

Dao động ngày một nhanh, Triệu Mạn Di lại không ngừng rên rỉ, Cố Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng rồi xuất ra.

“Di... em thật tuyệt.”

Triệu Mạn Di hơi động, lúc này là lúc cô nhận ra hai người đã làm cái chuyện đó trên bàn ăn.

Thật...

“Cố Hạo Thần, tránh ra.”- cô muốn thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ của anh, nhưng làm cách nào cũng không thoát được- “Anh... cứ nhiên dấm làm chuyện đó trên bàn ăn?”

Cô mặt tối sầm nhìn xuống hậu quả của hai người.

“Làm thì cũng đã làm rồi. Em cũng đừng nghĩ tất cả đã xong.”- Cố Hạo Thần cắn nhẹ lên người cô- “Đêm nay còn dài lắm.”

Triệu Mạn Di còn chưa hiểu, anh đã bế thốc cô mang ra ngoài ghế sofa.

“Cố Hạo Thần, buông em ra.”- giọng cô lạnh lùng đe dọa, anh thật điên rồi mới mang cô đang trần truồng ra ghế sofa.

Trái lại, Cố Hạo Thần không hề sợ hãi, anh nhếch mép, ôm cô càng chặt hơn, rồi lại đặt cô xuống ghế.

Triệu Mạn Di ra sức dẩy dụa, dùng tay ấn anh ra. Cô mới không cần bị anh coi là một nữ nhân nhu nhược mà dè.

Cố Hạo Thần với carvat trên bàn trói tay cô lại để lên trên.

“Em nghĩ sao mà làm cái thứ thuốc kích dục cho tôi cho tôi uống hả? Em chê tôi không đủ thỏa mãn em hay sao?”

Triệu Mạn Di trợn tròn mắt. Kích dục? Là thuốc kích dục?

“Thần... dừng lại.”- khi cô định thần lại thì cũng là lúc phát hiện cả chân cũng bị trói chặt.

“Em không hề biết cái đó...”- cô nói lớn- “Em chỉ muốn anh mau khỏe thôi mà.”

“Nói dối. Em nghĩ tôi sẽ tin à?”- Cố Hạo Thần cười khẩy- “Chẳng mấy khi em muốn khảo nghiệm tôi, tôi sẽ cho em thấy đủ.”

Triệu Mạn Di hoang mang, cô đến giờ vẫn chưa vỡ lẽ, chợt nhớ đến lúc chiều Dương Nhậm Vũ khi đưa danh sách những thứ cần mua cho cô thì có cười tủm tỉm, rồi lại xen vào một câu.

“Thỉnh thoảng vợ tôi- Như Lan cũng hay làm những thứ này để chúng tôi thêm thân mật, nên cô có thể thử xem sao.”

Triệu Mạn Di mặt đen lại, lúc đó, cô còn nói cảm ơn anh ta...

Cô chưa kịp giải thích rõ ràng, Cố Hạo Thần đã lấy từ trên bàn ra một chai rượu.

“Em thích Trivas hay Rémy Martin? Hay là...”- Cố Hạo Thần lấy thêm một chai nữa- “Bordeaux?”

“Anh định làm gì?”- Triệu Mạn Di khó hiểu, tự nhiên anh lôi rượu vang ra để làm gì chứ?

“Quên đi, vẫn là tôi giúp em chọn.”

Anh mở nắp chai Bordeaux, nghiêng chai, dòng rượu đỏ thẫm như máu tươi lên người Triệu Mạn Di.

“A... anh làm gì vậy? Bỏ ra.”- rượu thật lạnh, cô ra sức nghiêng người, nhưng Cố Hạo Thần chỉ nhìn cô mà nở nụ cười.

“Đừng cố nữa, em có làm thế nào thì kết quả vẫn là sáng mai sẽ không đứng dậy nổi.”- anh ghé vào tai cô, thở nhẹ- “Vậy nên đừng cố.”

Nắp lại nút chai, để chai rượu lên bàn, Cố Hạo Thần cúi xuống nhìn vẻ đẹp mê người của Triệu Mạn Di. Trên làn da trắng nõn là dòng rượu đỏ thẫm như máu phủ lên, tạo nên một sự tương phản kích thích đến kì lạ.

Mắt anh thâm trầm, giọng khàn khàn gọi tên cô.

“Di, em có biết bây giờ em đang rất đẹp không?”

Triệu Mạn Di nhắm nghiền mắt, cô điên rồi mới đáp lại anh vào lúc này. Dương Nhậm Vũ, tôi nhớ kĩ mỗi hận này, anh chờ xem.

Cố Hạo Thần cúi xuống, liếm lên những nơi rượu phủ lên, ngực, eo, bụng, nơi nào cũng có từng dòng Bordeaux đỏ thẫm, người cô đỏ ửng, mỗi nơi anh hết gặm lại cắn, khiến nhìn không ra là rượu hay hôn ngân.

Triệu Mạn Di cảm thấy từng cơn ngứa ngáy lan khắp cơ thể. Bầu ngực căng tròn lên xuống theo nhịp thở.

“Em thật đáng yêu.”- Cố Hạo Thần lại đổ thêm rượu lên người cô.

Anh tháo dây trói chân cô ra, dang chân cô qua lưng mình, mạnh mẽ xâm nhập bên trong cô.

“A...”- Triệu Mạn Di hé miệng thở dốc, anh một lần đi vào sâu trong cô, chạm đến điểm nhỏ kia, cả người cô run lên, thoáng chốc đã khiến rượu trên người ảm lại.

Cố Hạo Thần vừa di động mạnh mẽ, vừa cúi xuống liếm rượu trên người cô. Lưỡi anh đi đến đâu, Triệu Mạn Di thấy thân người tê dại đến đấy, cô uốn cong người, đón nhận từng trận tiến vào của anh.

Cố Hạo Thần ngày một nhanh, lại gặm cắn trên thân thể Triệu Mạn Di, chẳng mấy cô đã đạt cao trào, bên anh mà mê man thiếp đi.

Cố Hạo Thần nở nụ cười càng sâu. Anh còn chưa có thỏa mãn, cô đã nhanh như vậy sao.

“Di, xem chừng em mới là người cần bồi bổ phương diện đó.” (Khả Du: Anh thật là... tuyệt =)))

Anh đánh mạnh vào mông Triệu Mạn Di, khiến cô mở mắt.

“A... đau.”- Triệu Mạn Di rên rỉ, cô đang rất mệt, anh sao có thể làm vậy với cô.

“Thì ra em cũng biết đau.”- Cố Hạo Thần lật người cô lại, để hai khuỷu tay cô chống xuống sofa, hai đầu gối cô quỳ xuống.

Từ đằng sau, Cố Hạo Thần quan sát được mọi tuyệt tác trên người cô. Một tay lấy chai rượu đổ lên, một tay xoa đều ra khắp lưng Triệu Mạn Di.

Triệu Mạn Di như muốn điên lên rồi, rượu rõ ràng được lấy trong tủ lạnh ra, anh đổ trực tiếp như vậy hóa thành giết cô sao?

“Ừm...”- cô khó chịu vặn vẹo người, kết quả làm đằng sau chạm đến phần thân đang cương lên của Cố Hạo Thần.

“Không ngờ em cơ khát tôi đến vậy, xem ra em cũng không cần uống thứ thuốc kia rồi.”

Anh từ sau đâm thẳng vào bên trong, cô cúi người về phía trước, anh lại hai tay túm eo cô kéo ngược lại. Vòng eo thon nhỏ sao có thể chống lại anh. Anh đi vào thật sâu, lại đưa người về phía trước, một tay nắm

bóp ngực cô, một tay chạm đến nơi hai người kết hợp, kích thích nơi tư mật nóng bỏng, anh hôn lên dọc lưng cô, ngậm lấy hết số rượu trên đó.

Phía dưới anh đi vào ngày một nhanh, cô càng không chịu nổi, anh lại càng đặc ý, mỗi lần đi vào, anh lại thúc mạnh vào nơi đó, làm cô kêu lên những tiếng kêu mê.

“Em kêu như vậy là rất thích sao? Rất muốn tôi sao?”- anh ôm lấy vai cô từ đằng sau, cho cô ngồi dậy, từ sau hôn lên vành tai cô- “Có phải tôi làm em rất thích đúng không? Em có thấy tôi rất được không?”

Triệu Mạn Di không biết anh đang nói gì, cô hoàn toàn trống rỗng, anh làm gì cũng không biết nữa, cô chỉ rên rỉ những tiếng khe khẽ, đôi môi đỏ rực hé ra, nói không nên lời gì.

“Em phải nhớ, tôi chân chính là của em, mà em cũng vậy, chỉ có tôi mới thấy được bộ dạng này của em, chỉ có tôi mới yêu em như vậy, chỉ có tôi mới làm em thét lên vì thỏa mãn.”

Mỗi lần như vậy, anh càng đi sâu vào cô, càng dao động nhanh hơn, lúc lâu sau, Triệu Mạn Di thét lên vì cao trào, nơi đó lại trào ra mật dịch. Cố Hạo Thần vẫn ở sâu bên trong cô, quay mặt cô lại hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia.

Bé Triệu Mạn Di lên phòng, Cố Hạo Thần thề, hôm nay không tiêu tốn một nửa hộp bao cao su, ngày mai anh sẽ không nhìn Mặt Trời.

Còn về Triệu Mạn Di, cô đã sớm không biết gì mà tiếp tục ngủ, ác mộng có lẽ vẫn còn dài.

28. Chương 28: Thù Oán Nợ Nằn

Lên phòng, Cố Hạo Thần đặt Triệu Mạn Di xuống giường, anh tiếp tục công cuộc khám phá cơ thể của cô.

Về phần Triệu Mạn Di, cô chỉ biết toàn thân không lúc nào được nghỉ ngơi. Mắt nhắm nghiền, cô đã quá mệt để suy nghĩ.

“Ừm...”- Triệu Mạn Di khẽ cựa, nhưng tuyệt nhiên, sức lực của cô bây giờ là con số không.

“A... dừng lại...”- giọng nói khàn khàn của cô khiến chính cô cũng phải giật mình.

Cố Hạo Thần phía trên vẫn tiếp tục ra vào trong cơ thể cô, anh thấy cô tỉnh thì hôn nhẹ lên môi cô. Anh nở nụ cười.

“Di... em đã tỉnh sao?”- cả đêm anh xác định được là chính mình chỉ ngủ một lúc, rồi lại dậy cùng cô khoái hoạt, đêm qua cô biểu hiện thật tốt, rên rỉ cũng thật dễ nghe. Thân thể của cô đêm qua đến giờ bị anh làm quá độ, chắc bây giờ cũng đang rã rời.

Triệu Mạn Di mơ màng nghe thấy giọng Cố Hạo Thần, nhưng cô không sao đáp lại được.

Cô thật sự rất mệt mỏi, bây giờ cựa một ngón tay cũng là cả một cực hình, nơi đó lại tê dại, anh vẫn tiếp tục tung hoành trong cơ thể cô. Mắt trừng lên nhìn Cố Hạo Thần. Giờ cô chỉ muốn bóp cổ chết cái kẻ đang trên người cô tung hoành ngang dọc này thôi.

Cố Hạo Thần cười thầm, anh sẽ cho cô biết cái giá phải trả cho việc coi thường anh.

“Tôi từng nói với em, sẽ không tha cho em rồi Di ạ.”- anh đẩy người lên vài cái, rồi thỏa mãn nằm xuống cạnh cô.

Triệu Mạn Di nhăn mặt đau đớn. Cả đêm qua chẳng lẽ anh ta không chịu ngủ.

Cố Hạo Thần quay sang hôn lên mặt Triệu Mạn Di.

“Đây coi như để cho em nhớ đừng bao giờ nói tôi không được.”

“Tôi chưa từng nói anh không được.”- Triệu Mạn Di khó khăn lên tiếng. Giọng cô thực sự nghe rất... khốn khổ.

Cố Hạo Thần mặt lạnh.

“Nhưng hành động của em đã nói lên điều đấy.”- anh không ngờ cô lại làm ra những thứ như vậy. Chẳng lẽ anh không đủ để cho cô thỏa mãn hay sao.

Mặt Cố Hạo Thần lạnh, Triệu Mạn Di còn muốn lạnh hơn vài phần, cô gắng lấy chút sức ít ỏi gượng dậy, ai ngờ toàn thân mềm nhũn. Mỗi một lan đến từng tế bào.

Cô quay sang Cố Hạo Thần. Đêm qua rốt cục anh đã làm cô mấy lần?

“Anh... muốn làm đến tinh tấn nhân vong hay sao?”

Anh không nói gì, chỉ cười cười đem cô kéo xuống.

“Em còn chưa dậy, thật muốn làm em thêm vài lần nữa.”- giờ cô đã dậy rồi, chỉ còn cách ôm ôm hôn hôn thôi.

Triệu Mạn Di mặt tái mét, vài lần nữa? Giờ cô đã đủ thắm rồi, nếu còn vài lần nữa... anh ta có thể xác định cô còn sống?

Nhắm mắt lại cam chịu. Cố Hạo Thần- anh được lắm, thù này không trả, tôi sẽ mang tên tôi đảo ngược lại.

Mãi tận gần trưa, Triệu Mạn Di mới có chút sức ngóc đầu dậy. Lúc này, cô phát hiện Cố Hạo Thần đang đứng nói chuyện điện thoại ở ngoài ban công.

Nghe qua nội dung, cô có thể hiểu được phần nào. Ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm, Triệu Mạn Di biết, nước cờ này của Cố Thiên Tự tuy tính rất xa, nhưng khả năng chiến thắng vẫn là chẳng có bao nhiêu không phải sao?

Cố Hạo Thần nói chuyện xong, quay lại đã thấy Triệu Mạn Di ngồi dậy trên giường.

“Bảo bối, sao không ngủ tiếp đi?”- anh tiến đến ôm lấy cô, bàn tay xoa lên lưng cô.

Triệu Mạn Di tránh khỏi vòng tay Cố Hạo Thần. Cô khó khăn đứng dậy, cầm chiếc khăn lớn quấn quanh người.

“Em phải về, còn phải tới công ty nữa.”- giờ đã gần trưa, Dương Nhậm Vũ lại không có gọi điện cho cô. Dù sao cô sống chết phải tính khoản nợ này với Dương Nhậm Vũ.

“Em nghĩ sẽ đi được sao?”- Cố Hạo Thần cười cười- “Để tôi đưa em về.”

“Không cần.”- những lúc này không ở cạnh Cố Hạo Thần có vẻ tốt. Cô sắp điên lên rồi.

Cố Hạo Thần nhún vai.

“Vậy tùy em, nếu em có làm sao, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Triệu Mạn Di cười khẩy, cô mà phải chịu sao? Cầm điện thoại trên tay, bấm đến một dãy số.

Đầu dây bên kia vừa nghe, cô đã nói đến rõ địa chỉ tiểu khu này. Cố Hạo Thần mắt tròn mắt dẹt quan sát Triệu Mạn Di. Anh cố dò hỏi cô gọi ai, nhưng cô chỉ thủy chung hai chữ: “Gọi bạn.”

“Di, nếu em không nói là ai tôi sẽ không cho em đi.”- Cố Hạo Thần tím tái mặt mày, khi cô nói chuyện với người kia thậm chí còn nở nụ cười nhẹ nhàng nữa. Vậy là sao?

Triệu Mạn Di trầm nghĩ, nói cho anh làm gì? Không bằng cứ úp mở, cho anh tức chơi. Anh hành cô suốt một đêm, chẳng lẽ cô không hành anh được mấy phút.

Triệu Mạn Di cố gắng đi đứng bình thường nhất có thể, trong lòng vẫn nuôi mối hận với Dương Nhậm Vũ, lần này về, nếu không xử lí anh ta cho xứng đáng, cô nguyện đổi sang họ Dương.

Và thế là trước thanh thiên bạch nhật, trong lòng máu nóng sục sôi, Cố Hạo Thần phải đứng trơ mắt nhìn Triệu Mạn Di được một nam nhân anh tuấn đón đi. Và kẻ đó không ai khác là Cung Dương Á Miên.

“Cậu đùa cũng quá ác đi.”- Cung Dương Á Miên lấy từ trong túi ra một lon nước, đưa cho Triệu Mạn Di- “Tôi không nhận ra cậu là người nữa rồi.”

Triệu Mạn Di nhìn trong gương cầm tay. Cô từ khi nào thảm thiết như vậy, môi sưng đỏ, còn có cả chút máu, trên cổ là những hôn ngân tím đỏ cùng vết găm cắn, hai mắt uể oải không có chút sức sống, da nhợt nhạt.

“Ai bảo là phụ nữ khi có thêm tình dục thì sẽ đẹp hơn?”- Triệu Mạn Di thẫn thờ nói, nhắm mắt dựa đầu lên cửa sổ.

“Phụt.”- Cung Dương Á Miên vừa uống vào chút nước rồi cực vì một câu nói của Triệu Mạn Di mà giật mình.

Sao Triệu Mạn Di có thể nói ra điều đó một cách bình tĩnh đến vậy.

Ở bên trên, Vũ Bảo Linh lái xe nhìn qua kính chiếu hậu. Xem ra kẻ cùng nghề với anh tên Dương Nhậm Vũ kia sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn.

Xe lái một mạch về biệt thự riêng của Triệu Mạn Di, Cung Dương Á Miên đưa cô vào thay quần áo rồi hai người lại lên xe đến Triệu Thế Vương. Mặc cho Cung Dương Á Miên ngăn cản, Triệu Mạn Di vẫn cố gắng lết thân xác mệt mỏi đi.

Uống một liều giảm đau. Dù không biết có giảm được gì hay không nhưng Triệu Mạn Di vẫn uống. Cô xin khẳng định sẽ khiến Dương Nhậm Vũ chết rất khó coi.

Xe tiến vào gara, Vũ Bảo Linh đưa hai người vào thang máy, rồi chính mình lại đi ra, nói là có chút chuyện, thực sự lại là gọi điện cho Dương Nhậm Vũ thông báo hung tin.

Lên tới phòng làm việc, Triệu Mạn Di dùng phong thái bình tĩnh nhất lên tiếng.

“Trợ lý Dương.”

Dương Nhậm Vũ vừa cúp máy, quay lại đã thấy Triệu tổng nhìn mình mà cười.

“Tổng giám đốc.”- Dương Nhậm Vũ cười gương- “Cô đi làm sớm a...”

Cung Dương Á Miên ở đằng sau mím môi cười trộm, Dương Nhậm Vũ quả này không biết trốn đi đâu mới thoát đây.

“Còn nhớ lần trước tôi có nói qua với anh về hợp tác xây dựng khu sinh thái quanh hồ Ounianga giữa sa mạc Sahara không?”

Dương Nhậm Vũ nghe xong, tâm cũng thả lỏng, anh gật gù ra vẻ nhớ rõ. Lần đó cô nói không muốn anh vất vả đi tận nơi xa như thế, đối với gia đình cũng không tốt lắm. Chưa kịp hỏi thêm, Triệu Mạn Di đã nói luôn.

“Dự án đó tôi đồng ý, anh phụ trách.”- nói rồi cô quay đi, Cung Dương Á Miên miệng há hốc vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Triệu Mạn Di chính là tàn ác như vậy a...

Một làn gió nhẹ thoảng qua, Dương Nhậm Vũ hóa đá, tan ra thành nhiều mảnh vụn.

Đời này, anh chính là con cá mắc cạn khi đứng trước Triệu Mạn Di.

Sa mạc...

Nghĩ thôi cũng đã thấy hãi. Không chừng anh còn có thể bắt tay với lạc đà, đêm trở gió còn có thể ôm xương rồng mà ngủ.

Cố Hạo Thần... xem ra tôi trông cậy nhầm người rồi.

Dương Nhậm Vũ nhắc điện thoại, nói mấy lời yêu thương với Lâm Như Lan và con trai. Anh đời này nợ họ rất nhiều.

29. Chương 29: Nữ Vương Trường Phạt

Phải mất vài chút công sức Triệu Mạn Di mới liên lạc được với Nam Cung Tư Nghị, anh thậm chí còn đòi hỏi cô đủ thứ điều kiện mới cho cô “mượn” trợ lý thay thế Dương Nhậm Vũ trong thời gian anh “lưu lạc” nơi đất khách.

Thế nhưng, đương nhiên Triệu Mạn Di sẽ không điên đến nỗi để mất đi hai dự án lớn ở Mĩ và Thụy Điển. Trái lại, cô lại đòi hỏi có thêm dự án chung cư sáu mươi tầng ở Đài Nam, làm Nam Cung Tư Nghị luôn tự hỏi có phải năm xưa anh đã sai khi kết bạn với cô hay không?

“Triệu Mạn Di, tôi giúp cậu đủ thứ, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?”- trong điện thoại truyền ra tiếng thét thê lương của Cung Dương Á Miên. Rốt cục cô đã làm bạn với loại người thế nào cơ chứ? Gian xảo, xảo hoạt, độc địa, độc ác a...

Triệu Mạn Di mi mắt không động, nhàn nhạt nói vào điện thoại, giọng điệu cô thản nhiên như không.

“Sẽ có lúc cậu phải cảm ơn tôi vì chuyện này.”

“Cảm ơn cái TM. Thật không hiểu được, cậu muốn giết tôi có thể nói thẳng mà. Nhảy từ lầu ba sáu của Triệu Thế Vương xuống quả là một ý quá tốt, sao cậu lại muốn tôi chết theo kiểu mà tôi chán ghét vậy hả?”- Cung Dương Á Miên giọng ngày càng nhỏ, thay vào đó là tiếng gầm gừ của chính cô và tiếng một nam nhân nói vào trong điện thoại.

“Toàn bộ ba dự án là của cậu.”

“Nhận.”- Triệu Mạn Di nói thêm một chữ, lập tức cúp máy, cô không cần phá hoại giây phút tình cảm của họ.

Nhắc đến phút giây tình cảm, Triệu Mạn Di mới phát hiện mấy vỉ thuốc giảm đau đã sớm hết.

Cả tuần nay cô không đi đâu hết, chỉ ở trong Triệu Thế Vương, Cố Hạo Thần gọi cô cũng không nghe, chỉ nói người giúp việc của nhà ngày ngày mang đồ ăn tới. Ở đây chẳng khác gì một phòng tổng thống của khách sạn nhà cô, chẳng tội gì không ở lại.

Cha mẹ cũng hỏi qua, nhưng cô chỉ là không buồn giải thích.

Giờ cả người cô rã rời, chân tay tê rần, người chả buồn nhúc nhích.

Cô kiếp trước đã làm cái gì để giờ phải chịu như vậy chứ?

Bấm điện thoại nội bộ, trợ lý Lam Vũ Bằng của Nam Cung Tư Nghị đã đến.

“Được, để xem các người sẽ trả nợ cho tôi ra sao.”- Triệu Mạn Di bấm khóa mở cửa tự động. Trợ lý Lam của Nam Cung Tư Nghị bước vào.

“Triệu tổng.”- Lam Vũ Bằng lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật đáng sợ trong truyền thuyết, trong lòng không khỏi một trận cảm khái, cô thật sự là một người đáng sợ đến vậy sao?

Anh may mắn có phúc phận được nhìn thấy cô, được làm việc cùng cô, nhưng có một điều anh hiểu, nếu anh không giữ nổi bí mật của cô, chắc chắn sẽ sống không có ngày lành.

Đến cả tổng giám đốc của anh- người mà một khi đã ngấm trúng dự án nào là không cái nào thoát còn phải nhượng bộ, chịu mất mát những ba dự án lớn.

Thì anh... một trợ lý cón con sao dám chứ?

Triệu Mạn Di quả là nữ vương rồi.

“Công việc tôi đã bảo trợ lý sắp xếp hết cho anh rồi, nên cứ vậy mà làm theo thôi.”- giọng nói lạnh lùng của Triệu Mạn Di cất lên.

Lam Vũ Bằng cúi đầu, anh cũng chỉ dám nói mấy câu cứng ngắt rồi qua phòng trợ lý.

Người ta nói không sai, đối diện Triệu Mạn Di tựa như một tảng băng, thật đáng sợ.

Triệu Mạn Di mệt mỏi đi vào phòng, đã được gần một tuần rồi, chính xác là sáu ngày tám tiếng ba mươi tám phút a... vậy mà cả người cô vẫn thật đau nhức.

Cố Hạo Thần, cô chính là muốn chinh anh, mà là chinh theo kiểu coi anh như người vô hình, coi chính mình như không tồn tại, vậy mới là trừng phạt đáng sợ nhất.

Cô tắt máy, không liên lạc với anh nữa, cô sẽ cho anh thấy cô không phải người dễ chọc.

“Con gái của ta...”

Triệu Mạn Di đang nằm trong phòng bỗng nghe thấy hai âm thanh quái dị, nhưng lại vịn phần quen thuộc.

Cô ra mở cửa.

Thật...

“Cha, mẹ.”- cô không vui không buồn nhàn nhạt chào.

Mẹ Triệu đi tới ôm lấy cô. Rồi rất nhanh đẩy cô ra.

“Di... con lại uống rượu?”

Triệu Mạn Di cười khổ, cả người cô đang đau đớn ê ẩm đến mức trầm trọng, nếu không uống rượu để bớt đau, cô sẽ sớm chết.

Cha cô thở dài ngồi xuống sofa.

“Di, ta thấy con nên làm một cuốn sổ có tên là “Sổ thù vặt và trả đũa” đi. Ta thấy con hành mọi người hơi nhiều rồi đó.”

Nghe tin trợ lý của con gái bị điều đi ra tận sa mạc, ông không khỏi cảm khái gen của cô 100% thừa hưởng là từ bà nội. Cũng thấy thương cho Dương Nhậm Vũ đêm đến sẽ phải ngủ cùng lạc đà và vắt nước từ xương rồng để uống.

Mà có khi Dương Nhậm Vũ còn có thể uống gió sa mạc, tắm tiên ở hồ nước ngọt mà không sợ ai nhìn thấy Thật đáng sợ.

“Di à... con...”- mẹ Triệu đang nói, Triệu Mạn Di cắt ngang.

“Cha, mẹ. Con biết phải làm những gì. Sẽ không bao giờ con làm việc tùy hứng.”

Cô không muốn chuyện của cô bị quá nhiều ảnh hưởng từ bên ngoài, cô đã đủ mệt mỏi rồi.

“Giờ con xin phép, cha mẹ cứ ngồi đây chơi. Rượu trong tủ kính, thuốc lá trong ngăn kéo.”

Nói rồi cô đi vào phòng ngủ, để hai người cô gọi là cha mẹ kia đứng thần thờ ở sofa.

Triệu Mạn Di mệt mỏi nằm trên giường. Lúc này, cô thật sự chỉ muốn ngủ.

Trong biệt thự, Cố Hạo Thần rối loạn đi đi lại lại trong sảnh, gọi cho cô, cô không nghe, gọi cho Dương Nhậm Vũ, anh ta nói đang uống gió cát ngoài sa mạc, gọi cho Nam Cung Tư Nghị, cậu ta nói không có gặp cô. Anh đánh bạo lấy xe phóng tới Triệu Thế Vương thì cũng đành quay về vì không qua được vòng lễ tân.

Đương nhiên phải có lịch hẹn trước mới tới được. Mà Dương Nhậm Vũ không ở đây, anh không thể xin lịch được.

Suốt cả một tuần trời không gặp cô. Đến biệt thự của cô cũng không thấy bóng dáng ai nữa. Cô như hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này.

Cô là vì sao lại rời đi, là vì sao lại giận anh nữa?

Cố Hạo Thần đau đầu suy nghĩ, chẳng lẽ là vì hôm đó? Nhưng lỗi là ở cô, sao có thể trách anh?

Anh thật sự đã hết cách, chẳng lẽ thứ tình yêu này chỉ có anh tình nguyện theo đuổi hay sao?

30. Chương 30: Nữ Vương Trừng Phạt (2)

Triệu Mạn Di thấy các thứ đã chuẩn bị đầy đủ, thân thể cũng khá hơn nhiều, cô mang đồ ra xe, lái xe hướng biệt thự riêng của Cố Hạo Thần.

Anh đang ngồi trong nhà, hai mắt vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại.

Hai tuần, không sai, chính là hai tuần không thấy cô, anh sắp điên lên rồi. Anh vẫn tìm mọi cách để liên lạc với cô, nhưng không thể. Cô vẫn bất vô âm tín.

Đúng lúc đang chán nản, có tiếng chuông ngoài cửa.

Cố Hạo Thần uể oải đứng dậy, nếu là người lạ, anh sẽ không ngại mà táng cho người đó một cú.

Cạch.

Cố Hạo Thần sững người. Là cô- Triệu Mạn Di sao? Cô đã đi suốt hai tuần trời, làm khổ anh suy nghĩ đến điên rồi.

Anh ôm chầm lấy cô. Hai mắt anh cay cay, trong lòng cũng xót xa không chịu được, trái tim cũng quặn đau. Cô chính là khiến anh lo lắng chết được.

“Di, em có biết tôi sợ lắm không? Tôi sợ em sẽ đi đâu mất hoàn toàn rồi. Tôi sợ sẽ mất em...”

Giọng Cố Hạo Thần nghẹn lại, lúc này, anh ngửi thấy trên người cô mùi nước hoa ngọt ngào. Chưa bao giờ thấy cô dùng nước hoa, giờ lại thấy trên người cô, anh có điểm kì lạ.

Triệu Mạn Di trên môi nở nụ cười thâm sâu, thấy người anh hơi nóng lên, cô bắt đầu đẩy nhẹ anh ra một chút.

“Hai tuần vừa rồi em bận rất nhiều chuyện, nên không liên lạc với anh được. Không phải hôm nay em đã đến rồi sao?”

Nói đùa, hai tuần vừa rồi cô mà không đi suối nước nóng ngâm mình, ai dám khẳng định giờ cô có thể đứng ở đây? Hơn nữa, gặp được người kia, cô cũng nghĩ ra kế sách hay lắm.

Cô nhìn anh, tay còn lướt nhẹ trên vai anh, làm động tác quyến rũ ánh mắt anh.

Cố Hạo Thần thở ra, tại sao trong người anh thật kì quái, thật muốn cô.

Nhìn ánh mắt Cố Hạo Thần bắt đầu mờ mịt, Triệu Mạn Di ôm lấy anh.

“Thần, em rất nhớ anh, mình lên phòng đi.”

Tất nhiên Cố Hạo Thần sẽ không bỏ qua cơ hội này, anh cúi xuống bế bổng cô lên, hai người cùng lên phòng.

Mở cửa phòng, Cố Hạo Thần đặt Triệu Mạn Di xuống giường, anh chuẩn bị hôn lên môi cô, bỗng nhiên xung quanh một mảng tối sầm.

Triệu Mạn Di hài lòng nhìn kết quả đã đạt được, cô xuống xe mang các thứ lên. Hoàn thành tác phẩm của mình, Triệu Mạn Di lấy ra hai ly rượu đặt trên tủ.

Nhìn Cố Hạo Thần hai mắt vẫn nhắm nghiền, thật khó tin nỗi anh lại dễ ngắt đi như thế, thứ đồ kia quả là cực phẩm. Nhưng nhìn anh, cô thấy cũng thật đáng thương, anh gầy đi trông thấy, râu không cạo, da nhợt nhạt, thật giống như cái lần cô đi Hawaii về.

Nụ cười bên khóe môi càng sâu, Triệu Mạn Di thấy Cố Hạo Thần mở mắt, cô vẫn ngồi trên ghế cạnh giường quan sát anh.

Thật kì lạ, tại sao anh lại thấy buồn ngủ như thế chứ? Hình như anh vừa ngắt đi thì phải, nhìn sang, Triệu Mạn Di đang ngồi trên ghế, nhìn anh.

Cố Hạo Thần hơi mỉm cười, anh ngồi dậy. Nhưng... tại sao kì lạ vậy? Tay chân anh... không thể cử động được.

“Di... em...”- Cố Hạo Thần nhìn Triệu Mạn Di, cô khoanh tay trước ngực. Ánh nhìn ghim thẳng vào anh.

Anh nhìn về phía chân tay của mình. Anh bị trói???

“Di... sao em lại trói tôi?”

“Thì ra anh cũng thật thông minh.”- cô đứng dậy, cầm ly rượu đổ đi vòng quanh. Chậm rãi nói, âm thanh nhỏ nhưng lạnh đủ làm Cố Hạo Thần khẽ run.

“Cố Hạo Thần, anh còn nhớ cách đây hai tuần, anh hành hạ em thế nào chứ?”- cô nheo mắt như hồi tưởng- “Sau ngày đó, em tưởng mình không sống nổi.”

“Cả đêm, anh làm em suốt cả đêm đấy. Chân tay em mỗi mết rã rời, cả người như đi thuê đi mượn. Em đã uống ba vỉ giảm đau nhưng vẫn không hiệu quả, thậm chí... hôm nay em vẫn còn đau lắm.”

Cô nhìn anh, nghiêng đầu, nhúm mày lại.

“Anh nói em nghĩ anh không được? Nên anh tức giận, vội vã muốn chứng minh cho em thấy à?”

Cố Hạo Thần mặt tái đi, cô sẽ không lợi dụng lúc này mà giết chết anh đấy chứ? Anh sau hôm đó cũng biết mình hành động vậy là hơi quá, nhưng anh không kiểm chế được.

“Cố Hạo Thần, hôm nay, em sẽ trả lại anh tất cả những gì anh đã làm với em. Và thêm vào đó, em sẽ cho anh biết đâu mới là thuốc kích dục thực sự.”

Cô lấy ly rượu trên bàn, tiến về phía anh.

Cố Hạo Thần lắc đầu, anh hơi mỉm cười.

“Di, em không thể bắt được anh uống thuốc kích dục.”

“Vậy sao?”- Triệu Mạn Di giương mắt- “Nhưng không vội, trước hết cùng em uống một ly rượu đã.”

Cô đặt miệng ly lên môi anh, hơi nghiêng, dòng rượu đỏ máu chảy ra.

“Ồ... không được rồi.”- Triệu Mạn Di lắc đầu- “Đành phải dùng cách nguyên thủy vậy.”

Nói đoạn cô nhấp một ngụm, rồi kề lên môi anh. Anh nghĩ trước hết tận hưởng đã, cũng hé miệng, rượu đỏ rất dễ mà chảy vào.

Không như Cố Hạo Thần nghĩ, Triệu Mạn Di sau khi đưa rượu vào miệng anh thì rời đi luôn. Cô nhìn anh chăm chú, xác định anh đã nuốt rượu, cô nở nụ cười gian mãnh.

Chẳng bao lâu, Cố Hạo Thần có cảm giác điều gì không ổn, loại rượu này hoàn toàn không giống loại anh hay uống. Chảy tới đâu cả người anh nóng ran tới đó.

“Di...”- anh nhìn cô, mặt không biểu lộ cảm xúc- “Di, hãy nói với tôi rằng em không cho thuốc vào rượu.”

Triệu Mạn Di nhún vai không nói, nhưng cũng đủ để Cố Hạo Thần biết câu trả lời của cô.

“Di... em...”- Cố Hạo Thần quần bách, anh ngày đó điên rồi nên mới làm như vậy với cô.

“Cố Hạo Thần, em đã nói rồi, em bị bạn gái, nên mới không biết rõ mọi chuyện, giờ em đã khiến cậu ta sống dở chết dở, nên người như anh cũng đừng mong có hậu quả tốt hơn cậu ta.”- khẳng định được giờ này Dương Nhậm Vũ đang bán mạng ngoài sa mạc, Triệu Mạn Di hài lòng, đi tới bên tủ rót thêm một ly rượu ỳnh, cô nở nụ cười với anh.

“Để hôm nay em sẽ phục vụ anh thật tốt.”

Bây giờ thì Cố Hạo Thần cũng đã hiểu được lí do tại sao Dương Nhậm Vũ phải đi uống gió sa mạc, anh trong lòng không khỏi một trận run. Liệu Triệu Mạn Di có để anh cứ thế này ra ngoài đường không?

Cô uống một chút rượu, ra đứng trước Cố Hạo Thần, cởi bỏ đồ trên người anh, rồi lại đứng dậy thoát đi toàn bộ quần áo trên người mình.

Cố Hạo Thần vì thuốc đã ngấm nên cả người sục sôi. Nhìn Triệu Mạn Di quỵến rũ như vậy chỉ muốn xông lên chiếm giữ lấy cô, nhưng thấy mình bị kiềm lại bởi dây da và xích, anh chỉ biết nằm đó oán thán mình đã quá chủ quan.

“Đừng cố giật dây nữa, chúng sẽ khiến anh bị thương đấy.”- Triệu Mạn Di nhỏ giọng, cô cầm chai Bordeaux đã mở nút tiến đến chỗ anh.

Cố Hạo Thần giờ đã hiểu cô định làm gì, anh đang vô phương phản kháng, chỉ biết lắc đầu.

“Di... tôi biết lần đó tôi sai rồi. Nhưng giờ chúng ta có thể thỏa thuận mà.”

Triệu Mạn Di lắc đầu, ngón trỏ đưa lên xua xua.

“Không không không, em không thích thỏa thuận. Em chỉ chấp nhận hoặc thắng hoặc thua. Không bao giờ thỏa thuận.”

Cố Hạo Thần tưởng tượng quả này thì tiêu đời, cô chính là nghiêm túc như vậy.

Nghiêng chai rượu, màu rượu đỏ thẫm chảy xuống trên cổ Cố Hạo Thần, cô di chuyển tay xuống dưới, dòng rượu đỏ theo đó mà chảy xuống cơ ngực, cơ bụng của anh.

“Cố Hạo Thần, anh có biết bây giờ nhìn anh rất đẹp không?”- Triệu Mạn Di nói lại đúng lời mà anh đã nói với cô.

Cố Hạo Thần bị rượu lạnh làm cho bừng tỉnh, thuốc lại phát tác, anh phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh để nói với cô.

“Anh đã sai rồi, Di à... đừng như vậy, cởi trói cho anh đi.”

“Không, Cố Hạo Thần, anh đã trói em, nhớ chứ?”- cô áp sát ngực mình lên thân thể anh, ma sát trên xuống, bàn tay vươn xuống nắm lấy nơi đó của anh.

“A... Di... mau giúp anh...”- Cố Hạo Thần gầm nhẹ, anh đang rất cần cô. Thật sự rất cần.

“Anh à, nếu vậy chẳng phải rất lợi cho anh hay sao?”- cô khiêu mi, từ trên tú lấy xuống một cây đinh nhỏ, nhưng phía trên lại là một hạt như viên bi nhỏ, bằng bạc, sáng bóng.

Cố Hạo Thần còn đang không hiểu, Triệu Mạn Di đã dùng nó đâm vào lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân cực đại của anh.

“Em... làm gì vậy?”- đau đớn xen lẫn khoái cảm lan khắp cơ thể, Cố Hạo Thần gầm lên.

“Yên tâm, đây là đồ chơi tình thú, chuyên dùng cho những ai thích SM, hoàn toàn không gây chết người.”- cô chính là khó khăn lắm mới gặp lại được người kia, không có được mấy thứ này mới là lạ.

Đồ chơi tình thú? SM? Cố Hạo Thần trợn mắt, cô muốn làm gì với anh đây?

“Em nghe nói một khi có thuốc kích dục, nam giới rất dễ xuất ra, nên em mua thêm thứ này, nó sẽ giúp anh bảo vệ được cái tôi to lớn trong anh.”- giọng cô đầy giễu cợt, nở nụ cười thâm sâu, hôm nay cô sẽ cho anh nếm đủ.

Cô cúi xuống, uống từng chút rượu trên cơ thể anh, ở mỗi nơi cô lại dừng lại một chút, đầu lưỡi vươn ra khơi gợi dục hỏa trong anh.

Cố Hạo Thần đổ mồ hôi ngày càng nhiều, anh sẽ sớm bị cô bức chết mất.

Triệu Mạn Di sau khi uống hết chỗ rượu trên người anh, cô nhồm dấy, dang chân ra ngồi lên bụng anh.

“Di... giúp tôi... tôi muốn em.”- Cố Hạo Thần giọng khàn đi vì dục vọng, thật muốn cô bỏ thứ chết tiệt kia ra khỏi anh.

Triệu Mạn Di lắc đầu tỏ ra khó khăn.

“Cố Hạo Thần, thực xin lỗi, vậy ngày đó anh có hỏi em là em có muốn hay không muốn không?”

“Tôi biết tôi sai rồi, em trừng phạt tôi thế nào cũng được, nhưng đừng làm thế này.”

“Làm thế này là làm thế nào?”- Triệu Mạn Di nghiêng đầu, cúi xuống áp lên người anh.

Cố Hạo Thần khó khăn cự quật người, đây chính là sự trừng phạt đáng sợ của cô sao? Quyến rũ anh, muốn anh dục hỏa đốt người nhưng lại không chịu cùng anh?

Triệu Mạn Di hôn lên môi anh, anh cũng nhiệt tình đáp lại, bây giờ chỉ còn cách còn nước còn tát, anh muốn cô dụ đi rồi nói cô sau. Nhưng thật khó.

Cố Hạo Thần cố gắng giằng tay khỏi dây da, cuối cùng trời không phụ lòng anh, dây da bên tay phải bị anh giằng cho đứt. Lúc này Triệu Mạn Di lại không để ý đến anh nên không biết.

Nghĩ ra một kế, anh cố tỏ ra khó chịu.

“Đi... tôi khát nước.”

Nhìn mặt Cố Hạo Thần đỏ bừng, Triệu Mạn Di cũng thấy mình hơi quá, nhưng lần đó anh cũng không nghĩ cho cô.

“Chờ chút.”- Triệu Mạn Di đứng dậy, khoác tạm khăn lên người, cô quay đi, định bụng xuống dưới nhà lấy nước cho anh.

Còn Cố Hạo Thần ở trên phòng, ánh mắt anh phức tạp. Triệu Mạn Di, để xem tôi trừng trị em như thế nào.

31. Chương 31: Lật Ngược Thế Cờ

Lúc Triệu Mạn Di trở lên, mới bước vào phòng đã bị một vòng tay to lớn ôm lấy.

“Buông ra.”- Triệu Mạn Di ngạc nhiên, không phải anh bị cô trói lại sao? Thế nào lại thành ra như vậy?

Cố Hạo Thần không nói, anh bế bồng cô ném lên giường. Anh lao vào cô với những nụ hôn dồn dập. Anh nhìn cô nhiều rồi, giờ sẽ không như vậy nữa, trói chặt cô lại, làm cho cô không đi nổi, mới dễ dàng thâm tóm cô.

Cố Hạo Thần biết, nếu anh không thể giam nổi cô bằng tình yêu thì chính là tình dục, anh sẽ khiến cô đến đứng dậy cũng không vững, như vậy cô mới ở cạnh anh.

Triệu Mạn Di ra sức vùng vẫy, cô không ngờ cái thứ được cho là cực phẩm kia lại mỏng manh như vậy?

Trầm Khải, anh sẽ là người tiếp theo lọt vào sở thú vật của tôi. Triệu Mạn Di nhớ kĩ. Cô sẽ cho hắn ta sống còn tốt hơn cả Dương Nhậm Vũ.

Cố Hạo Thần kéo hai chân cô ra, trực tiếp đi vào cô, cô chưa chuẩn bị tốt nên phát đau, không ngừng kêu anh ngừng lại.

“Dừng? Không có chuyện đó đâu. Lần trước tôi không uống bát thuốc kia, đã làm em cả một đêm. Lần này mọi chuyện là do em, em tự nhắm tính thời gian xem.”

Anh vừa nói vừa mạnh mẽ ra vào trong cơ thể cô, cúi xuống cắn lên vai, lên ngực, anh phát điên lên rồi. Thuốc càng ngày càng khiến anh mất tự chủ. Cả người nóng ran, chỉ mong sao đi càng sâu vào trong cô. Anh lấy hết sức dao động ra vào làm cô đau đớn. Lúc này, có lẽ động đất sóng thần cũng không làm anh dừng lại được.

Triệu Mạn Di đau đến hét lên, nơi đó như bị xé rách, kinh khủng hơn cả lần đầu tiên đó.

“Một ngày, hay hai ngày, tôi nhất định phạt bồi em.”- Cố Hạo Thần hôn lên đôi môi đỏ rực, lấp đi tiếng kêu đau đớn của cô. Nơi đó anh ra sức tiến đến, nhất định anh sẽ khiến cô không rời giường được nửa bước.

“Thần... mau dừng lại...”- Triệu Mạn Di nói trong nức nở. Tay cô nắm chặt hai tay anh, móng tay của cô miết tay anh đến chảy máu. Nhưng anh vẫn không thềm để ý. Giờ anh chỉ muốn làm với cô mà thôi.

Đẩy lên vài chục lần, cuối cùng Cố Hạo Thần ở bên trong cô mà bắn ra, Triệu Mạn Di vì bị làm quá kích liệt cũng ngắt đi.

Thuốc trong người Cố Hạo Thần cũng đã được hòa gần hết, anh cũng bớt khó chịu mà nằm xuống.

“Em đừng mừng quá sớm.”- Cố Hạo Thần ghé tai cô nói nhỏ. Anh không hành hạ cô đến chết đi sống lại, anh tình nguyện gắn lên trước ngực tấm biển “vô năng”.

Triệu Mạn Di nửa tỉnh nửa mê, nghe xong như vậy đã làm cô muốn chết. Cố lấy hết sức, cô thều thào.

“Anh nếu dám làm nữa, tôi sẽ bỏ đi.”

“Em nghĩ tôi sẽ cho em cơ hội bước xuống giường sao?”- Cố Hạo Thần lạnh lùng. Cô giờ này còn dám dọa anh.

“Tôi sẽ yêu người khác.”- chỉ một câu nói của Triệu Mạn Di đủ làm Cố Hạo Thần chết lặng.

Yêu người khác? Cố Hạo Thần cứng họng. Anh có lẽ cả đời này sẽ không ngẩng được đầu lên trước cô. Đây quả là sự uy hiếp chết người.

“Tôi sẽ nhẹ nhàng hơn, được không?”- Cố Hạo Thần nói nhỏ.

“...”- Triệu Mạn Di im lặng.

“Vậy chỉ làm một lần.”- Cố Hạo Thần cố vớt vát.

“...”

“Em chỉ cần dùng tay hoặc miệng, tùy em chọn.”- Cố Hạo Thần ngả đầu hết sức có thể.

“...”- Triệu Mạn Di vẫn thủy chung yên lặng.

“Hay là em dùng ngực giúp tôi.”- anh vẫn là đang rất khó chịu. Trong người còn thuốc, mà cô lại quyến rũ xinh đẹp nằm bên cạnh. Muốn bức anh chết sao?

Triệu Mạn Di mở mắt. Cố Hạo Thần thật anh ta hết muốn sống rồi sao? Tại sao anh ta có thể yêu cầu toàn những thứ đáng xấu hổ như thế.

“Hay là...”

“Anh còn nói nữa, tôi lập tức đi.”

Cố Hạo Thần im bật. Có lẽ anh phải cộng dồn những lần này để tính cho các lần sau.

Anh đứng dậy, đi vào nhà tắm, đóng cửa lại. Từ bên trong phát ra tiếng nước chảy thật mạnh.

Ở một nơi nào đó, nam nhân anh tuần hút điếu thuốc rồi phả khói vào không khí, ánh mắt thâm trầm nhìn qua làn khói mỏng, môi nở nụ cười thật sâu.

“Triệu Mạn Di, tôi sẽ xem cô hứng hậu quả như thế nào.”

Dám trước mặt người yêu của hắn làm trò quỷ với hắn, để kẻ ngốc kia tưởng thật mà hồn dỗi, đã vậy lại còn mặt dày hỏi mua của hắn mấy món đồ chơi tình thú.

Vậy nên hắn đã ở những món đồ đó mà động tay động chân một chút, hi vọng cô sẽ sớm bị người nào đó trừng trị.

Vừa rồi có hắt hơi hai cái, khẳng định hắn đã bị nguyên rửa. Nhưng không sao, hắn vẫn chết sau cô không phải sao?

Triệu tổng Triệu Thế Vương, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi. Trầm Khải lắc đầu cười cười, hắn đợi tin tốt của cô.

Khi Triệu Mạn Di tỉnh dậy đã là gần tối, cô thật mệt, sớm nhận ra không có Cố Hạo Thần ở bên cạnh, trong lòng có chút thất vọng.

Cô ngồi dậy, khoác tạm áo ngủ bên ngoài, nhìn dưới đất là mấy cái dây da bị vứt bỏ. Trái lại có chút buồn cười.

Đường đường Cố tổng Cố thị mà lại bị trói trên giường, tin này mà truyền ra ngoài, anh có lẽ nhảy xuống Hoàng Hà cũng không hết nhục.

Xuống tầng một, thì ra anh đang mải nấu ăn.

Cô bước đến ôm lấy anh.

Cố Hạo Thần giật mình, Triệu Mạn Di ôm anh sao? Lại còn im lặng như vậy. Thật khó tin.

“Dịu dàng với tôi như vậy là có mục đích gì không?”

Triệu Mạn Di nhủ thầm, cô chỉ là nghĩ anh phải dậy nấu nướng nên cô có chút thương hại mà thôi.

Cô im lặng không nói gì, chỉ áp sát vào lưng anh khẽ dụi.

“Mùa đông sắp đến rồi.”

Cố Hạo Thần không hiểu sao cô lại bỗng nói một câu không liên quan như thế, nhưng trong lòng anh lại thấy ấm áp.

Phải, mùa đông sắp đến, thật lạnh, nhưng họ bên nhau là đủ ấm áp rồi, không phải sao?

32. Chương 32: Ngọt Ngào Ngày Đông

Ngồi trong phòng tổng giám đốc, Triệu Mạn Di một mình nhìn ra ngoài cửa sổ kính quan sát được mọi thứ bên ngoài.

Ở đây, cô có thể nhìn thẳng ra tòa Cố thị, nơi Cố Hạo Thần làm việc. Khẽ mỉm cười, anh đang ngồi đó làm việc, ánh mắt anh có hướng tới nơi cô không?

Gạt phắt đi, anh có biết cô là ai đâu mà ngắm với nhìn chứ?

Dự án Triệu Thế Vương hợp tác với Cố thị đã tiến hành từ hơn sáu tháng trước, bước đầu gây ra chấn động mạnh đến thị trường cổ phiếu.

Cổ phiếu của hai tập đoàn đều tăng mạnh, vì đây là dự án vô cùng lớn, hai tập đoàn hùng mạnh lại hợp tác cùng nhau nên khiến giới báo chí vô cùng chú ý. Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần đều không để ý đến chuyện các tờ báo nhắc đến cổ phiếu tăng mạnh, nhưng cả cô và anh đều có chút giật mình khi một tờ báo có bài viết mang tên: “Hợp tác giữa nam đại tổng giám đốc và nữ vương bí ẩn liệu có gì khác ngoài kinh doanh?”

Cố Hạo Thần ban đầu khá ngạc nhiên, nhưng rồi anh cũng mỉm cười cho qua. Muốn viết sao cũng được, như ngày trước, chỉ cần với anh, cô là một Triệu Mạn Di bình thường. Và với cô, anh là người đàn ông duy nhất là được.

Nhưng giờ thì khác, cô muốn có thời gian để suy nghĩ, mà một cái suy nghĩ này của cô, kéo dài tận gần hai tháng.

Anh không đi tìm cô, cũng không sốt ruột đến phát điên, anh để mọi thứ thuận theo tự nhiên theo như cô nói.

Triệu Mạn Di thì không bình thường được nữa. Cô cảm nhận được một điều gì đó đang xuất hiện và một thứ cảm giác kì lạ đang lớn dần trong đầu.

Cô chợt nhận thấy càng ngày cô càng hay nhớ tới Cố Hạo Thần, càng nghĩ đến những lúc hai người bên nhau.

Cô sợ cảm giác đó. Cô cũng sợ mình yêu anh. Nhưng là vì sao? Vì Cố Thiên Tự đã làm cô mất niềm tin sao? Hay vì sự điều tra của cô? Cô không biết nữa. Lặng lẽ nhớ đến anh, có lẽ chỉ là thói quen...

Cũng chính vì cảm giác sợ hãi đó mà cô đã nói với anh hai người sẽ thuận theo tự nhiên trong một thời gian. Cố gắng giam giữ mình trong nhà càng nhiều càng tốt.

Những lúc gặp, chỉ là qua màn hình tối đen nói về kế hoạch hợp tác.

Nhưng không thể phủ nhận một chuyện là cô nhớ anh vô cùng.

Lắc đầu loại bỏ thứ suy nghĩ miên man kia đi, Triệu Mạn Di gọi Dương Nhậm Vũ vào. Nói anh chuyển công văn tháng này và tháng sau xuống dưới. Xong xuôi mọi việc cũng là gần giờ tan sở. Triệu Mạn Di nhận được tin nhắn từ Cố Thiên Tự.

Anh mời cô đi ăn. Triệu Mạn Di xóa tin nhắn đó đi. Không hiểu sao cô cảm thấy ngại gặp Cố Thiên Tự. Cô chán cái vẻ mặt tưởng chừng chân thành của anh. Quá chán rồi.

Triệu Mạn Di mỉm cười, lần phát hiện ra chuyện của anh bên Mĩ, cô không rơi một giọt nước mắt nào, vì đó không đáng.

Từ khi Cố Thiên Tự từ Mĩ trở về, cô tuyệt đối giữ khoảng cách với anh. Cô không muốn có gì đó quá sâu sắc với con người đó. Anh vẫn nói muốn cô suy nghĩ.

Thật nực cười.

Khi cô không còn chút tình cảm gì với anh, anh vẫn có thể thản nhiên sao?

Nghĩ lại một lúc, cô soạn nhanh một tin nhắn gửi anh.

“Tối nay em phải về với cha mẹ, để hôm khác nhé.”

Đọc tin nhắn Triệu Mạn Di gửi đến, Cố Thiên Tự không khỏi buồn bã, anh cố gắng dành thời gian cùng cô, nhưng cô lại có quá nhiều kế hoạch, lại quá bận. Biết sao được chứ? Cố không phải của riêng anh, cô còn phải điều hành Triệu Thế Vương, còn là của Triệu gia.

Nhưng... anh không cho phép kế hoạch của mình thất bại.

Ngay khi lái xe ra ngoài gara, Triệu Mạn Di lái thẳng tới khách sạn Thiên Định của gia đình.

Vào phòng, vẫn căn phòng tổng thống không xê dịch từ ngày đầu tiên cô và Cố Hạo Thần gặp nhau.

Lướt tay trên sofa, nơi này anh từng dựa lưng vào khi đợi cô. Lặng lẽ tiến vào giường ngủ, nơi này, anh và cô đã trải qua những phút giây ngọt ngào, khi cô trao anh lần đầu tiên.

Phòng tắm vẫn như còn vương lại hương sữa tắm thơm mát. Cũng đã hơn nửa năm rồi còn gì, nhưng cô vẫn như thấy anh ở nơi đây. Từng mùi hương đều gợi cô nhớ tới anh.

Nhưng cô thực sự rất sợ mình sẽ có cảm giác với anh.

Vào lại phòng ngủ, cô nằm lên, khẽ nhắm mắt.

“Cố Hạo Thần, em rất nhớ anh.”

Nhìn mà xem, cứ như vậy chẳng phải rất bình yên hay sao? Không lạnh lùng giả hoạt, không sắc sảo đến chết người.

Cứ nhẹ nhàng, thuần khiết như vậy. Nụ cười khi ngủ cũng đáng yêu đến thế.

Cố Hạo Thần nhìn nữ nhân đang say sưa giấc ngủ, đắp thêm một lượt chăn nữa cho cô.

Trời đông trở lạnh, nhìn cô ăn mặc quần áo ít, anh không yên tâm chút nào. Định gọi điện tới nhắc nhở, nhưng anh rất muốn gặp cô, vậy là anh lại phải liên lạc với Dương Nhậm Vũ hỏi xem cô đang ở đâu, giờ thấy cô đang ở chỗ cách đây nửa năm hai người lần đầu gặp nhau. Anh lại có chút cảm xúc không chân thật.

Ngày đó anh biết mình thích cô, nhưng chưa biết tới mức nào, giờ anh biết mình yêu thích cô theo hướng kì quặc, độc chiếm cô về thể xác, bá đạo giam giữ cô bằng những nụ hôn dồn dập. Khao khát có cô bên cạnh.

Nhìn cô bình yên, anh chợt nhận ra mình biết khá nhiều về cô, hay ít nhất cô lại bên mình mà biểu lộ những cảm xúc thật nhất.

Vuốt nhẹ lên đôi má cô, anh cùng nằm xuống bên cạnh, ngắm nhìn cô ngủ say.

Hơn chín giờ tối, Triệu Mạn Di bỗng có cảm giác đói. Cô mở mắt, lại chợt nhận ra mình bị giam lại bởi một vòng tay ấm áp.

Ngửi mùi hương nhẹ nhàng từ đối phương, cô biết là anh.

Triệu Mạn Di quay lại, anh đang nhìn cô.

“Đã tỉnh sao?”- anh nhẹ nhàng hỏi, còn mỉm cười với cô.

Triệu Mạn Di hơi choàng tới ôm anh, đặt lên môi anh nụ hôn sâu.

Cố Hạo Thần cũng không kiên nhẫn, anh đã kìm nén lâu rồi, ôm hôn cô, hai người trao nhau môi hôn ngọt ngào. Khi cả hai như thiếu oxy mới buông ra.

“Cố Hạo Thần... em rất nhớ anh.”- cô trực tiếp bộc lộ, nhìn sâu vào đôi mắt anh.

Cố Hạo Thần thấy óc mình như nổ tung, đây là lần đầu tiên cô và anh không vì quá trình quan hệ mà bộc lộ cảm xúc. Cô nói nhớ anh, đã hơn hai tháng hai người không gặp nhau, có phải là rất lâu rồi không?

Nếu thuận theo tự nhiên mà họ có thể bình yên như thế này, anh tình nguyện.

“Anh cũng nhớ em, rất nhớ...”- Cố Hạo Thần ôm lấy cô, để cô gối lên tay mình.

Nắm tay cô, anh chợt thấy tay cô rất lạnh.

“Di... trời lạnh mà em ăn mặc vậy sao? Sao không bật điều hòa lên chứ?”- giọng nói chứa đựng sự tức giận, nhưng là anh lo lắng cho cô.

Với tay lên chiếc điều khiển điều hòa trên đầu giường, anh bật điều hòa, cũng điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

“Ba hai độ, được rồi, trước hết thế này đã.”

Cố Hạo Thần dùng hai bàn tay mình nắm chặt hai bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô chỉ tựa vào vai anh, anh nắm chặt tay cô. Hai người đều không nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự ôn như cùng dịu dàng của anh.

Cố Hạo Thần cũng vậy, cô đang ở đây, lần này, anh thấy cả thể xác lẫn tâm hồn cô đều ở ngay bên anh. Hai người không cần quần áo lấy nhau rồi cùng thỏa mãn dục vọng, chỉ cần tay trong tay, cô gối đầu lên vai anh, trong một căn phòng ấm áp là được. Anh ủ ấm đôi tay lạnh ngắt của cô, cô lặng lẽ bên anh. Từng hơi thở đều đặn, từng dòng suy nghĩ của hai người đều hướng về nhau.

Tuy không ai nói ra, nhưng cả cô và anh đều biết, sáu tháng hai người biết nhau đều rất quan trọng trong cuộc đời mình.

“Di...”- Cố Hạo Thần khẽ gọi. khi thấy tay cô đã ấm áp trở lại, anh đã yên tâm hơn.

“Em nghe.”- cô trả lời.

“Đáp ứng tôi một chuyện, được không?”

Triệu Mạn Di nhẹ nhàng gật đầu. lúc này đây, chuyện gì cô cũng sẽ đáp ứng anh. Khi cô cần, anh đã đến, sưởi ấm đôi tay lạnh giá của cô bằng sự ôn như, cũng như sưởi ấm trái tim cô.

“Mùa đông rồi, em ăn mặc ấm một chút.”- ngập ngừng một lát, anh nói tiếp- “Tối ở cùng tôi đi.”

Triệu Mạn Di khựng lại. Cô ngẩng đầu nhìn anh. Sao cô có thể được chứ? Nếu cô tới ở cùng anh thì Triệu Thế Vương vứt cho ai? Mọi chuyện bị lộ thì sao?

Thấy cô biểu lộ sợ hãi, Cố Hạo Thần mới nhớ ra cô chưa biết chuyện anh biết cô là tổng giám đốc Triệu Thế Vương.

“À thật ra... anh chỉ muốn có nhiều thời gian chăm sóc em, nếu em không muốn thì thôi.”

Suýt nữa thì anh đã để lộ ra, nhưng thật sự anh cũng rất muốn cô ở gần anh hơn.

Lông mày giãn ra, Triệu Mạn Di lại tựa vào vai Cố Hạo Thần, cô rút tay ra ôm ngang người anh.

Cô nhẹ giọng.

“Không phải em không muốn, nhưng em có điều khó nói, không thể đáp ứng anh.”

Cố Hạo Thần khi biết cô cũng muốn ở gần anh thì rất vui, anh có thể thấy được cô cũng có tình cảm với anh. Nắm chặt tay cô, anh hôn nhẹ lên. Tay cô đã ấm hơn lúc nãy, anh véo nhẹ mũi cô.

“Nhớ lần sau phải ăn mặc đủ ấm, phải bật điều hòa nhiệt độ ột chút, đừng để bị lạnh thế này, nhớ chưa?”

“Em nhớ rồi.”- cô dựa trên vòm ngực anh, bí mật nở nụ cười.

Hai người cứ lặng lẽ ngồi bên nhau như vậy, không cần quá cuồng nhiệt, không cần đụng chạm thỏa mãn nhau, chỉ cần những lời nhắc nhở ngọt ngào, sự ngoan ngoãn của cô đã tạo nên sự ấm áp của mùa đông lạnh lẽo này...

33. Chương 33: Tranh Đoạt Cùng Quyến Rũ

Sau ngày mùa đông đó, Triệu Mạn Di thật sự cảm thấy mình đã yêu Cố Hạo Thần mất rồi, đây là điều mà cô sợ nhất, cô đã thất vọng một lần rồi. Tuy Cố Hạo Thần mang lại cho cô những cảm giác lạ, cô cảm thấy sự quan tâm nơi anh, nhưng vẫn không thể xóa đi nỗi lo lắng sẽ mất đi tình yêu một lần nữa.

Ngồi mãi trong phòng tổng giám đốc, cô thấy thật buồn chán, tâm trí lại cứ để nơi Cố Hạo Thần.

Chợt nhớ tới, cô chưa từng tới Cố thị lần nào. Tuy cô không muốn để lộ thân phận, nhưng điều đó có ảnh hưởng gì chứ?

Cầm điện thoại, cô khẽ mỉm cười.

“Nhớ tôi sao? Di?”- Cố Hạo Thần cười tươi, đây là lần đầu cô chủ động tìm anh.

“Em tới Cố thị được không?”

Cố Hạo Thần ngạc nhiên, cô chủ động muốn gặp anh, thậm chí còn muốn tới tập đoàn anh, có gì là không thể chứ?

“Được, tôi tới đón em.”- Cố Hạo Thần mừng rỡ, anh đứng dậy cầm vét chuẩn bị ra cửa.

“Không cần, em đang tới rồi.”

“Vậy được, bao giờ tới gọi tôi, tôi sẽ trực tiếp xuống đón em.”

Triệu Mạn Di cúp máy, cô đi thang máy xuống gara rồi lái tới Cố thị, không cần biết có ai theo dõi không, vì căn bản giữa Triệu Thế Vương và Cố thị có hợp tác, đi lại là chuyện bình thường.

Trên đường, Triệu Mạn Di tự cảm thấy mình ấu trĩ khi nghĩ ra trăm thứ cách khêu gợi Cố Hạo Thần ngay trong phòng làm việc của anh. Cô bật cười vì những suy nghĩ không mấy trong sáng của mình.

Để nói đến điểm chung giữa cô và Cố Hạo Thần thì Triệu Mạn Di phải thừa nhận cô rất ghét những loại nữ nhân bám dai nam nhân như đĩa. Thế giới này thiếu gì đàn ông? Sao họ phải khổ sở vậy?

“Tôi nói rồi, tôi muốn gặp Cố tổng.”- nữ nhân chanh chua trước lễ tân, gân cổ lên cãi, tay khua khoắng loạn xạ.

“Lương tiểu thư, xin lỗi cô, nhưng nếu cô chưa có hẹn trước, chúng tôi không thể đáp ứng.”- cô gái lễ tân cười gượng, những người xung quanh thì tỏ ra chán ghét cái người phụ nữ chanh chua này.

Triệu Mạn Di bước đến bên lễ tân, mang theo luồng khí rét lạnh.

Được rồi, cô thừa nhận đàn ông trên thế giới không thiếu, nhưng cô không cho phép ai đến gần Cố Hạo Thần nửa bước.

“Tôi gặp Cố tổng.”

Cả bàn lễ tân hướng mắt tới Triệu Mạn Di, cô thật hoàn hảo, trừ giọng nói lạnh lùng đáng sợ ấy.

Cô gái họ Lương khi biết cô muốn gặp Cố Hạo Thần thì hai mắt trợn ngược, cô ta hất hàm hỏi Triệu Mạn Di.

“Cô gặp anh ấy có chuyện gì?”

Lễ tân sợ có chuyện nên ngắt lời.

“Thưa cô, cô có hẹn trước chứ ạ?”

Triệu Mạn Di cười nhẹ. Chỉ là cười nhẹ thôi mà đã làm cho sự lạnh lùng của cô bớt đi nhiều lần.

“Tôi đã gọi trước rồi.”- bỏ mặc cô gái họ Lương kia đang mắt rục lửa nhìn mình, Triệu Mạn Di nói tiếp- “Để tôi gọi lại cho anh ấy.”

Triệu Mạn Di lấy máy, trực tiếp gọi Cố Hạo Thần, khi vừa đổ chuông, anh đã nghe, lập tức nói với cô.

“Em tới rồi sao? Tôi xuống ngay đây.”

Triệu Mạn Di mỉm cười, tiểu thư Lương gia sao? Được.

Cô gái kia thấy vậy rất bức tức, cô ta chỉ vào Triệu Mạn Di, hướng lễ tân hỏi.

“Tại sao các người lại cho cô ta vào tới đây hả? Tôi mới là người Cố Hạo Thần phải gặp, có biết Lương thị cùng Cố thị chuẩn bị hợp tác không hả?”

Lễ tân chỉ cười gượng với cô ta, còn Triệu Mạn Di chỉ hướng mắt tới thang máy VIP của Cố Hạo Thần.

Thang máy xuống, Cố Hạo Thần bước ra, anh đã thấy ngay cô gái kia đang đứng đó đợi anh.

Anh bước tới bên cô. Nở nụ cười, khiến mọi người trợn mắt há mồm còn cô gái chanh chua kia nghiến răng ken két.

“Tới lâu chưa?”- thấy Triệu Mạn Di lắc đầu, anh hướng lễ tân nói- “Từ lần sau cô ấy tới, nói với tôi rồi đưa cô ấy lên thẳng phòng tôi. Cô ấy không cần hẹn trước.”

Lễ tân lễ phép gật đầu, Lương Ngọc tức giận hét lên.

“Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ? Cũng chỉ là loại Cố Hạo Thần chán rồi sẽ bỏ thôi.”

Cố Hạo Thần thấy vậy, anh chỉ mỉm cười nói nhỏ với Triệu Mạn Di.

“Nhất định sẽ không.”

Triệu Mạn Di không nói gì, khóe môi cô nhếch lên nụ cười lạnh lẽo ghê người.

Lương Ngọc không thấy Triệu Mạn Di phản ứng gì, tức giận cầm túi xách ra về.

Cố Hạo Thần ôm eo Triệu Mạn Di, hai người tiến vào thang máy VIP, để lại bao người mắt to mắt nhỏ nhìn theo.

Lên tầng tổng giám đốc, trước khi vào phòng, Triệu Mạn Di nói anh cứ vào trước, cô phải gọi điện một lát.

Lấy điện thoại gọi cho trợ lý Dương Nhậm Vũ.

“Tổng giám đốc, tôi nghe.”

“Xử lý Lương thị.”

Ngừng lại một chút, Dương Nhậm Vũ mỉm cười hỏi lại cô.

“Nữ nhân tranh đoạt sao?”- anh vừa nhận được thông tin mật báo từ Cố thị mà, sao có thể nhầm?

Triệu Mạn Di lạnh lùng.

“Anh xử lí Lương thị hay tôi xử lí anh?”

“Đừng, tôi là người tức thời.”- Dương Nhậm Vũ rơi bút máy xuống, anh không cần chọc tức cô.

“Tốt.”

Vào phòng, Triệu Mạn Di ngồi xuống bên Cố Hạo Thần.

“Sắp tới Cố tổng và Lương thị có hợp tác sao?”- giọng nói cô nhỏ nhẹ bên tai anh, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên vai Cố Hạo Thần.

Cố Hạo Thần mỉm cười nhìn cô, không phải là đang ghen chứ?

“Ừm... có... nhưng tôi không có hứng.”

Triệu Mạn Di nở nụ cười nhạt, cô níu lấy tay anh.

“Không có hứng vì lợi nhuận không cao? Hay không có hứng với Lương tiểu thư?”

Cố Hạo Thần khựng lại, anh quay sang nhìn Triệu Mạn Di.

“Em đoán xem.”

Triệu Mạn Di đứng dậy khỏi ghế, ngồi lên bàn, đẩy laptop và tài liệu sang chỗ khác. Cô cởi giày cao gót, đặt bàn chân lên đùi Cố Hạo Thần, hai tay chống ra sau. Quần lót ren ẩn hiện dưới váy ngắn màu đỏ rực.

Cô cất giọng mỉa mai.

“Nếu anh nói không có hứng với Lương tiểu thư, em sẽ vô cùng buồn, vì nếu cô ta đủ quyến rũ, anh sẽ có hứng với cô ta. Nếu anh nói không có hứng vì lợi nhuận không cao, tức là anh vẫn có hứng với cô ta. Vì thế...”- cô đưa chân lướt qua eo anh, nghiêng đầu, giọng nói như thầm thì, cô hơi ghé lại phía anh- “Em sẽ vô cùng cảm kích khi anh nói anh không có hợp tác với Lương thị, và anh chẳng biết cô ta là ai.”

Cố Hạo Thần chăm chú nhìn Triệu Mạn Di, cô có thật sự là mười tám tuổi tiếp quản Triệu Thế Vương không? Cô quá sắc sảo, quá thông minh, quá狡 hoạt.

Anh mỉm cười rồi tắt ngay, túm lấy đôi chân không yên phận của cô, kéo cô ngồi lên đùi, mặt đối mặt, anh cởi phẳng chiếc váy liền của cô ra.

“Di, tôi sợ em rời đây, em làm tôi thấy không còn ai quyến rũ hơn em nữa rồi.”

Triệu Mạn Di mỉm cười ma mãnh, cô ghé bên tai anh.

“Đó là đáp án mà em mong muốn nhất.”

“Chết tiệt.”- cô liên tục quyến rũ anh, vậy anh có thể để ý ai được nữa đây?- “Đừng làm tôi muốn em nữa.”

“Mục đích của em là làm anh muốn em mà.”- Triệu Mạn Di cắn nhẹ lên vai Cố Hạo Thần.

Cố Hạo Thần cởi hết đồ trên người cô, cũng cởi bộ vest cản trở mình ra. Cô mãi mãi khiến anh cảm thấy không đủ.

Triệu Mạn Di mệt mỏi tựa vào người Cố Hạo Thần, anh cũng thỏa mãn ôm lấy cô, trên người hai người còn vương đầy dư vị tình dục nồng đậm. Anh khẽ bên tai cô.

“Chuyện của chúng ta có thể công khai chưa?”

Cô sưng người, điều này, dường như cô chưa từng nghĩ tới.

“Giờ chưa phải lúc.”- cô lắc đầu. Giờ cô chưa thấy thích hợp cho chuyện này.

Cố Hạo Thần thở dài, thôi nếu cô muốn vậy cũng không sao, chỉ cần tình cảm của cô dành cho anh là được.

34. Chương 34: Anh Chấp Nhận Yêu Một Nữ Nhân Lòng Dạ Hiểm Độc

Vài ngày sau, khi Cố Hạo Thần đang ngồi làm việc, anh nhận được thông tin từ Bạch Phi Hằng mang tới.

“Lương thị phá sản, giờ đã bị thu mua, hơn nữa nợ nần chồng chất, mọi sự hợp tác bị hủy, nguyên nhân không rõ vì sao. Nhưng may là chúng ta chưa hợp tác với họ.”

Cố Hạo Thần cười nhạt, điều này sáng nay anh cũng vừa nghe qua, nhưng chưa biết tập đoàn nào thu mua Lương thị.

“Cậu có nghe qua về tập đoàn nào đã thu mua Lương thị không?”

Bạch Phi Hằng thở dài.

“Lạnh lùng và hiểm độc còn ai trong giới kinh doanh này nữa?”

Cố Hạo Thần giật mình, anh khóe môi nhếch lên.

“Là Triệu tổng Triệu Thế Vương?”

“Chính xác.”- Bạch Phi Hằng giơ ngón tay cái lên- “Ngoài cô ấy ra thì không còn ai cả, mọi người trong giới kinh doanh đều biết Triệu Thế Vương đã gây sức ép buộc các tập đoàn hủy bỏ hợp tác với Lương thị, để rồi thu mua Lương thị với cái giá bèo như mua mớ rau héo ngoài chợ.”

Bạch Phi Hằng có chút run.

“Cũng chẳng biết vì sao lại thế, Lương thị bất quá chỉ là một tập đoàn quy mô bình thường, chẳng giúp ích được gì cho Triệu Thế Vương, vả lại Lương thị chưa từng hợp tác với Triệu Thế Vương, hơn nữa cũng không có đoạt đi của Triệu Thế Vương cái gì, cũng chắc chắn không có gan chọc giận Triệu Thế Vương, nói chung chính là xưa nay không dám phạm. Vậy mà...”

Cố Hạo Thần che miệng cười. Triệu tổng Triệu Thế Vương quả là lòng dạ hiểm độc mà, nhưng... cũng không phải không có lí do.

Là cô đã ghen. Anh cười, cô đã vì anh mà ghen, ghen tới nỗi đang tâm phá hủy cả một tập đoàn chỉ trong vòng hai ngày.

Chuyện huyền hoặc thế này, xưa nay đã từng xảy ra đâu?

Bạch Phi Hằng đi ra ngoài, để lại Cố Hạo Thần ngồi nhìn ngắm tấm ảnh chụp trộm Triệu Mạn Di lúc ngủ.

Cô có thể ác độc cũng được, nham hiểm cũng không sao, anh chấp nhận yêu một nữ nhân lòng dạ hiểm độc.

Không gian rộng rãi sang trọng của nhà hàng trở nên ngọt ngào với Triệu Mạn Di, đây không phải là điều cô muốn.

Chiều vừa ra khỏi nhà, Cố Thiên Tự đã đợi sẵn cô bên ngoài, anh muốn đưa cô đi uống cà phê. Mà cô lại không từ chối.

“Dạo này em sao vậy Di? Anh có cảm giác như em không muốn gặp anh.”- Cố Thiên Tự chạm vào tay cô. Anh chỉ sợ bây giờ ngay cả làm bạn cũng khó.

Triệu Mạn Di nhìn anh, là vẻ lạnh lùng nhìn anh, cô không ngờ anh có thể giả vờ hay như vậy.

“Không có mà, dạo này Triệu Thế Vương có nhiều việc, hơn nữa em còn đang trong việc vừa hợp tác vừa thu mua, nên rất bận.”

Cố Thiên Tự đã nguôi đi phần nào, anh mỉm cười vui vẻ với cô.

“Vậy tối nay em rảnh không? Anh mời em qua nhà anh ăn cơm.”

“Được.”- Triệu Mạn Di đồng ý. Dù sao gần một tuần này cô chưa gặp Cố Hạo Thần.

Cố Thiên Tự vui vẻ lái xe về Cố thị. Anh rất mong đến ngày này.

Triệu Mạn Di khoe môi nhếch lên, anh nghĩ cô sẽ chấp nhận lời giới thiệu mình là bạn gái anh với cha mẹ anh sao?

“Thiên Tự, em hi vọng cha mẹ anh sẽ không hiểu lầm về quan hệ của chúng ta.”

Cố Thiên Tự mỉm cười.

“Được rồi, Di, mọi thứ đều theo ý em.”

Triệu Mạn Di hài lòng ngồi lại ghế, nụ cười ma mị của cô vẫn chưa phai nơi khoe môi.

Tới Cố gia, Cố Thiên Tự dẫn Triệu Mạn Di vào bên trong, người đầu tiên Triệu Mạn Di nhìn thấy lại là Cố Hạo Thần.

Anh ngồi trên sofa, mệt mỏi ngã ra sau, vì hậu quả của Triệu Mạn Di để lại cho anh là một cuộc hợp tác hụt với Lương thị, nên anh phải ra tay giải quyết bằng cách hợp tác với một tập đoàn khác cho đỡ mất công chuẩn bị kế hoạch.

Thấy có tiếng giày cao gót bước vào, Cố Hạo Thần mở mắt.

Anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy Triệu Mạn Di, anh còn dụi mắt vài lần để nhìn cho rõ.

“Chào anh.”- Triệu Mạn Di gật đầu, khẽ mỉm cười. Mới chỉ gần một tuần chưa gặp mà cô đã thấy Cố Hạo Thần có phần gầy đi. Chợt hơi tự trách mình đã phá đi hợp tác của anh và Lương thị, nhưng cô vẫn hài lòng vì kết quả đạt được.

Cố Hạo Thần chưa kịp nói gì, đằng sau Triệu Mạn Di, Cố Thiên Tự đã tiến vào.

“Hạo Thần, đây là Triệu Mạn Di, như em đã gặp một lần trước rồi đấy.”

Cố Hạo Thần nheo mắt, cô đi cùng anh trai mình, anh thầm cười nhạo. Kết quả vẫn là trước mặt anh đây mà.

“Phải rồi, chào cô, hai người thật hạnh phúc. Chúc mừng.”- nói đoạn anh quay đi lên phòng. Để lại Cố Thiên Tự ngây ngốc giữa nhà.

Triệu Mạn Di đứng đó nhìn theo Cố Hạo Thần. Giờ cô đã hiểu, anh nghĩ cô vẫn yêu Cố Thiên Tự dù đã chấm dứt và giờ lại tới đây cùng anh ta.

Cô quay người.

“Cố Thiên Tự, em chợt nhớ ra hôm nay là ngày em phải về nhà có việc, hẹn anh khi khác.”

“Kìa, Di...”- Cố Thiên Tự ngơ ngác không hiểu vì sao. Sao cô lại trở nên như vậy? Rõ ràng khi nãy còn rất vui vẻ mà.

“Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu.”- Triệu Mạn Di đi nhanh ra cửa, đi thẳng ra bên ngoài khu biệt thự, cô nhanh chóng bắt một chiếc taxi.

Khi taxi vừa đỗ xuống, cô chuẩn bị mở cửa thì một bàn tay nắm chặt tay cô.

Anh nhanh chóng giật cô lại, móc trong túi ra một xấp tiền đuổi tài xế đi. Chiếc taxi như được gắn động cơ tên lửa phóng nhanh như gió. Toàn bộ diễn ra trong chưa đầy mười giây.

Triệu Mạn Di định thần lại thì đã thấy trong vòng tay của Cố Hạo Thần.

Cô giằng tay anh ra. Đẩy anh ra xa.

“Anh buông tôi ra, anh đi theo tôi làm gì?”- cô cao giọng- “không phải anh không mong tôi xuất hiện à? Tôi đi cho anh vui, không mừng sao?”

“Di, em nói gì vậy?”- Cố Hạo Thần mệt mỏi- “Anh xin lỗi, chỉ là...”

“Chỉ là sao?”- đường vắng, Triệu Mạn Di cũng nghe rõ những lời của mình lớn mức nào- “Anh cảm thấy sao? Trong khi gần một tuần chưa gặp anh, tôi muốn tới đây, và giờ thì anh nghĩ tôi đến đây là vì anh trai anh- kẻ đã phản bội tôi để cặp với những con điểm ở New York, và giờ khi về nước, anh ta vẫn không an phận mà cặp kè với ả thư kí của anh ta. Và giờ là anh... anh không tin tôi vì anh mới tới sao?”

Nói xong những lời này, Triệu Mạn Di thấy dường như suốt hai mươi hai năm qua chưa từng một lần cô tức giận như vậy.

Cô ẩn Cố Hạo Thần ra xa.

“Tránh xa tôi ra, anh về đi.”- cô trầm xuống, xoay người bước đi.

Cô không cần ai đó hứa hẹn với cô đủ điều, luôn miệng nói yêu cô trong khi vẫn âm thầm phản bội cô như Cố Thiên Tự, lại càng không cần một người không tin tưởng vào tình cảm của cô.

Cố Hạo Thần không làm cách nào bước đi được. Vì cô nói đúng, là anh không tin tưởng cô. Anh vẫn mặc định cô còn yêu Cố Thiên Tự mặc dù anh đã biết cô biết chuyện anh trai mình ở Mỹ.

Chẳng lẽ do cô chưa từng nói yêu anh, nên anh chưa tin tưởng cô sao?

Nhìn bóng dáng cô lẻ loi bước đi anh thật sự muốn tiến đến ôm lấy cô, nhưng vô ích, anh không biết phải đối mặt với cô ra sao nữa.

Triệu Mạn Di bắt chiếc taxi khác rồi về, bây giờ cô chỉ muốn uống rượu để quên đi những chuyện không vui. Chỉ còn cách đó.

Cho dù có là tổng giám đốc Triệu Thế Vương thì sao chứ? Cô vẫn là một người bình thường mà...

35. Chương 35: Anh Yêu Em

Quán bar ánh đèn mập mờ, ở trên sân khấu, vũ công xinh đẹp với những đường cong nóng bỏng đang chậm chậm đụng chạm trên chiếc cột inox.

Bên ngoài thời tiết vô cùng lạnh, nhưng khi ở đây, không khí nóng như trong lò lửa vì những động tác nóng bỏng của vũ công.

Bài múa không theo bài bản, không phải qua trường lớp, nhưng lại khiến bao người đắm chìm vào đó, vẻ mị hoặc trên đôi mắt, bờ môi đỏ rực gợi cảm dưới ánh đèn. Cả thân hình cô như một vũ công chuyên nghiệp, như một ác quỷ khiến người ta muốn phạm tội.

Âm nhạc cũng là yếu tố quan trọng làm cho cô trở nên ma mị hơn bất cứ ai trong quán bar này. Cô uốn mình theo điệu nhạc, cho quên đi những điều không vui. Trong lúc này, dù đã uống rất nhiều rượu nhưng cô vẫn không quên được hình ảnh Cố Hạo Thần.

“Em rất nhớ anh...”

Mắt cô lướt qua lối vào, một hình ảnh quen thuộc hiện lên, anh đứng đó, ánh mắt trách móc nhìn cô chỉ mặc trên người bộ đồ lót khêu gợi múa bên chiếc cột. Cô cười khẩy, anh trách móc cô sao? Cô nhìn anh thách thức, khi cô chuẩn bị lột chiếc mặt nạ trên mắt ra, chợt thấy mình bị lôi về đằng sau bởi một vòng tay rộng lớn. Để lại đằng sau tiếng reo hò của đám đàn ông.

“Sao?”- cô khiêu khích- “Anh thấy tôi thế nào? Tôi thích hợp với nghiệp vũ công chứ? Hả?”- cô cười tự giễu- “Anh tới đây làm gì? Tôi chán các anh lắm rồi, thấy tôi không nói thì nghĩ tôi không biết, hứa hẹn đủ điều rồi lại thất hứa, nói yêu tôi rồi lại phản bội tôi. Còn anh... anh nghĩ mình tốt đẹp à? Nghi ngờ tình cảm của tôi, trong khi biết rõ tôi không còn gì với anh trai cao quý của anh.”

Cô ngồi gục xuống sofa trong phòng riêng, chống tay lên đầu mệt mỏi.

“Di...”- Cố Hạo Thần quỳ xuống bên cạnh, anh nắm lấy tay cô- “Tôi xin lỗi, lúc đó chỉ là tôi không nghĩ thông suốt, tôi biết tôi sai rồi.”

Ngay lúc cô bỏ đi, anh đã biết mình sai, vội vàng đi thang máy bí mật xuống tìm cô, khi cô bỏ lên taxi, anh đành quay về, ngồi một lát thì thấy Dương Nhậm Vũ gọi cho anh báo cô đang ở trong bar của một người bạn uống rượu rồi làm loạn, khiến anh không thể yên tâm, anh phải nhanh chóng tới đây.

Trên đường đi, anh cũng tự nhận ra được tình cảm của cô dành cho anh là có thật, cô vì nhớ anh nên mới chăm sóc anh khi anh ốm, chấp nhận lên phi cơ từ nửa đêm để trở về Đài Bắc bắt chấp bị lộ thanh danh, cô đi cùng anh trai về nhà anh, cô vì bị anh hiểu lầm nên buồn bã uống rượu. Và cô cũng vì anh mà hủy hoại Lương thị.

Những điều này so với ba chữ kia còn quan trọng hơn nhiều

Anh chợt thấy trong lòng nhẹ nhõm, có chút vui, anh ôm cô vào lòng.

“Di, anh yêu em.”

Triệu Mạn Di khựng lại, cô nghĩ mình đang mơ, anh nói yêu cô, Cố Hạo Thần nói yêu cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Thần, anh nói gì?”

Cố Hạo Thần mỉm cười, anh vuốt nhẹ lên tóc cô.

“Anh yêu em, Di.”

Cô ôm lấy anh. Anh- Cố Hạo Thần mới chính là tình yêu của cô.

Bây giờ Triệu Mạn Di biết được, ba chữ ấy trở nên thật quan trọng.

Chưa bao giờ Triệu Mạn Di thấy mình cần Cố Hạo Thần như lúc này, cô dùng đủ mọi cách quyến rũ khiến anh muốn điên lên. Cô hôn lên từng nơi trên cơ thể anh, khẽ vuốt ve bờ vai rắn chắc của anh, áp sát bộ ngực nóng bỏng lên người anh.

Cố Hạo Thần không chịu nổi sự quyến rũ của cô, anh lật Triệu Mạn Di xuống dưới, bắt đầu chuỗi hành trình chơi đùa với thân thể cô.

“Đừng mà...”- cô rên rỉ, anh đang khiến cô khó chịu vì những đụng chạm nóng bỏng, dù trời khá lạnh nhưng cô lại thấy cơ thể rất nóng, nhất là những nơi Cố Hạo Thần chạm vào.

“Còn không muốn sao?”- anh véo má cô, cười gian xảo- “Ngoan, cầu xin tôi đi...”

Triệu Mạn Di ôm chặt Cố Hạo Thần, cô cất lên những tiếng kêu mê.

“Thần, xin anh... em muốn anh, cho em đi.”

Anh lập tức tiến sâu vào cô, hôn cô dồn dập khiến cô thở không nổi nữa, chỉ có thể ưm ưm kêu lên. Cô càng ngày càng thấy cơ thể nóng lên, vô cùng khó chịu, nhưng cũng đem lại khoái cảm rất khó nói.

“Tôi muốn em, Triệu Mạn Di, em là của tôi.”

“Vâng... em là của anh.”- Triệu Mạn Di trầm nghĩ, cô ôm chặt anh.

Lúc này, cả hai người họ đều biết, họ cần nhau.

Không gian nồng đậm hương vị tình yêu, Cố Hạo Thần khiến cô không chịu được nữa, anh chiếm giữ cô cuống cuồng nhất có thể. Anh độc chiếm cơ thể cô, làm cô kêu lên đến khản giọng. Cầu xin anh dừng lại, anh lại càng chiếm giữ cô sâu hơn.

Triệu Mạn Di càng van xin, Cố Hạo Thần càng lấn tới, cô bắt đầu cảm thấy anh không còn coi cô ra gì nữa rồi. Anh hết sợ cô rồi sao?

“Thần, dừng lại ngay đi... em không muốn... dừng lại.”

Cố Hạo Thần khước môi cong lên gian xảo.

“Em nói không muốn dừng lại phải không? Vậy được, chiều theo ý em.”

Anh càng động mạnh, môi chiếm giữ môi cô, lần xuống dưới, hôn mạnh trên cổ Triệu Mạn Di tạo nên những vết tím đỏ.

Triệu Mạn Di vô cùng tức giận, anh cứ như vậy cô sẽ không chịu được mất, cô bắt đầu đẩy anh ra, nhưng càng làm anh thêm kích thích.

Phải mất một lúc lâu sau, khi cả hai cùng thỏa mãn, mà cô thì cảm thấy như chết đi từng tế bào, anh ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên đôi môi sưng đỏ của cô, hai người cùng đi vào giấc ngủ.

Do lúc tối cả hai người đều chưa ăn gì nên nửa đêm, Triệu Mạn Di tỉnh dậy, nhìn Cố Hạo Thần đang nhắm nghiền mắt, cô hận không thể dùng súng bắn chết anh, cho anh biết trả giá khi đã khi dễ cô.

Vừa ngồi dậy, một bàn tay kéo cô lại.

“A...”- cô nhìn anh, anh đang nắm chặt tay cô, nhìn cô âu yếm. Đó cho cô một cảm giác yên bình, chỉ khi bên anh, cô mới thấy được làm chính mình.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

“Em muốn ăn cái gì đó, anh có muốn ăn không? Em sẽ làm luôn.”

Cố Hạo Thần nhìn cô một lát, thật tốt khi mỗi lúc tỉnh dậy lại thấy cô- người con gái anh yêu.

“Anh muốn ăn em, vậy chúng ta làm đã.”

Nụ cười trên môi Triệu Mạn Di vụt tắt, này là sao? Cô không tự tìm đến một người, anh vừa hành cô một chết rồi không phải sao.

“Anh không muốn ăn có thể nói một câu mà.”- cô đẩy tay anh ra, quần tã chiếc khăn bông quanh người, cô ra phòng bếp, để lại Cố Hạo Thần vẻ mặt hơi thất vọng ngồi trên giường.

Ra bên ngoài, cô tiến ra phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy ra một ít thức ăn. Cô nấu qua những món ăn tuy bình thường nhưng bổ dưỡng. Thoáng có suy nghĩ cô cũng ra dáng một người vợ đảm đang đấy chứ.

“Đang làm gì?”- giọng nói trầm thấp đằng sau, Cố Hạo Thần tiến đến ôm lấy cô.

“Không thấy em nấu ăn sao?”

Đương nhiên là Cố Hạo Thần thấy rất rõ, chỉ là anh có cảm giác như mình đang mơ, cô đang nấu ăn cho anh, một cảm giác ngọt ngào ủa đến, anh ôm chặt lấy cô.

“Dừng rời xa anh nhé.”

Cô thoáng mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

“Nhất định sẽ không.”

Anh và cô đắm chìm trong không gian ấm áp. Chỉ cần có vậy, hai người đã hạnh phúc lắm rồi, và mùa đông trở nên chẳng có gì đáng sợ nữa.

36. Chương 36: Dây Thần Kinh Ghen Nhân Đôi

Quán coffee không gian rộng rãi, thanh nhã, cho người ta cái cảm giác yên bình nằm cuối một con phố, khi người ta cảm thấy cô đơn, điều đầu tiên sẽ là nhìn lên bầu trời xanh bao la và thở dài. Những điều đó đều rất hiệu nghiệm với tất cả mọi người.

Nhưng điều này là hoàn toàn vô vọng với Triệu Mạn Di.

Cô thở dài lần này là lần thứ n rồi, nhưng dường như nó không giúp cô được chút nào thì phải.

Ông nội lại giục cô chuyện kết hôn. Tuy Dương Nhậm Vũ đã tiết lộ với ông bà Triệu và cha mẹ Triệu Mạn Di chuyện giữa cô và Cố Hạo Thần, nhưng ông nội cô vẫn rất mong cháu gái dẫn bạn trai về.

Cô không biết về chuyện đó, cũng không biết ông bà và cha mẹ đã biết nên cũng không tỏ thái độ gì, nhưng hiện giờ cô đang vô cùng bất mãn, và đang thờ dãi- hành động mà tất cả mọi người chưa từng thấy ở cô.

Cô chưa thể dẫn Cố Hạo Thần về, vì anh chưa biết chuyện hoàn cảnh thật của cô. Cô lại chưa muốn công khai.

Vô cùng buồn. Cô múc đến nửa hũ đường vào cốc coffee đắng ngắt, không hiểu khi uống sẽ ra dạng gì.

“Triệu tổng, có người đang đi về phía cô.”- tai nghe Bluetooth của Triệu Mạn Di phát ra âm thanh hình sự của Dương Nhậm Vũ.

Cô quay sang phải, một người đàn ông tiến đến, anh ta rất cao, rất đẹp trai. Nụ cười lạnh lùng trên mặt càng khiến anh ta trở nên quyến rũ. Triệu Mạn Di rất nhanh nhận ra đây chính là Lôi Thiên Kinh- tổng giám đốc Lôi Nhân.

“Người này cũng không tệ, đẹp trai như vậy.”- Dương Nhậm Vũ thầm nghĩ, liệu anh nhắn tin cho Cố tổng có phải là lập công lớn không? Coi như ngấm ngấm trả lại cô sau vụ bắt anh đi sa mạc mấy tháng trời.

“Chào cô, chỗ này đã có ai ngồi chưa?”- anh ta cất giọng nói, tuy giọng ản sự lạnh lùng nhưng là cũng có nụ cười trên môi.

Triệu Mạn Di ngẩng đầu lên, lạnh lùng từng chữ.

“Xung quanh còn rất nhiều bàn.”

Lôi Thiên Kinh có phần ngạc nhiên, hắn chưa từng phải chủ động tiếp cận người phụ nữ nào. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động nói chuyện với một cô gái thì lại bị từ chối, chẳng lẽ đây chính là vạn cực tất phản?

Khi mới thấy cô, hắn nhận ra ở cô có điểm cuốn hút hắn, ánh mắt man mác buồn nhìn ra vô định phía chân trời. Điều đó thật sự đặc biệt, nghe bạn giới thiệu về nơi này rất hấp dẫn, hắn mới tới thử, mà ngay lần đầu lại gặp được mỹ nhân.

“Tôi có thể ngồi cùng cô chứ?”- hắn không ngại mà mở lời, dù sao cô cũng quá thú vị rồi, ngồi cùng cô nói chuyện không phải là không thể.

Triệu Mạn Di nhún vai.

“Cũng được.”

Cô không thích tiếp xúc với người lạ, nhưng Lôi Thiên Kinh dù sao cũng từng hợp tác với Triệu Thế Vương, cũng không phải không thể cùng ngồi chung.

“Cô làm việc ở gần đây sao?”- Lôi Thiên Kinh châm một điếu thuốc, nhàn nhã hít một hơi.

“Cũng không tính là gần.”- Triệu Mạn Di thầm nguyên rửa tám trăm lần, cô đang không muốn hút thuốc nữa, vì nó ít nhiều cũng ảnh hưởng tới sức khỏe, thể nhưng...

Lôi Thiên Kinh gật đầu.

“Cô thường xuyên tới đây?”

Triệu Mạn Di khuấy cà phê vài vòng rồi đặt thìa xuống đĩa, tạo nên âm thanh nho nhỏ, cô nhìn lên.

“Anh là lần đầu tiên?”

Lôi Thiên Kinh gật đầu.

“Phải, có người bạn giới thiệu tôi tới đây.”

Hai người ngồi đối diện, càng nói chuyện, Lôi Thiên Kinh càng cảm thấy Triệu Mạn Di rất đặc biệt, khác hoàn toàn những người phụ nữ khác.

Cô không yếu đuối, ánh mắt cô cho thấy cô là người mạnh mẽ, thậm chí còn vô tình. Cô quan tâm anh là ai, cách cô trả lời anh nhàn nhạt, không có hứng thú. Cũng không hỏi anh cái gì.

Người phụ nữ như vậy, anh chưa có gặp qua bao giờ.

“Tôi không nghĩ cô Triệu lại không muốn làm việc tại Lôi Nhân.”- Lôi Thiên Kinh cười, cô nói làm thư kí tại một công ty nhỏ, hẳn muốn cô về làm thư kí cho hẳn, nhưng cô từ chối.

Trước giờ hẳn chỉ có từ chối người khác, cô lại từ chối hẳn sao?

Triệu Mạn Di thở dài lần thứ $n + n$ trong lòng, làm thư kí hay là làm tình nhân? Tình nhân của Lôi Thiên Kinh nhiều vô số, mà cô làm thư kí cho hẳn, Dương Nhậm Vũ đảm bảo sẽ không để ý hình tượng mà khóc thét rồi nhảy từ tầng thượng xuống.

Nhắc tới Dương Nhậm Vũ, cô nhìn sang phía người đàn ông có nước da Châu Phi kia thầm cười trộm, đến con trai anh ta còn không nhận bố, Lâm Như Lan vợ anh ta mỗi lần nhìn chồng là một lần trong lòng xót xa như nuốt mật.

Ai bảo anh ta gài cô?

Nhìn Lôi Thiên Kinh trước mặt, cô chán đến điên rồi.

“Lôi tổng, tôi tin rằng anh còn rất nhiều sự lựa chọn khác, tôi không nghĩ không có tôi thì anh sẽ không làm được gì.”

Vừa dứt lời, Triệu Mạn Di quay sang, thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi tới.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên, cô sẽ từ từ xem kịch vậy.

“Lôi tổng, xin chào.”- Cố Hạo Thần tiến tới, giơ tay ra, nụ cười trên môi nhàn nhạt nhưng giọng nói lại không mang nửa điểm cảm xúc.

Lôi Thiên Kinh nhìn sang, cũng đứng dậy bắt tay Cố Hạo Thần, nhưng có phải hẳn lỗi giác hay không mà cảm thấy giọng Cố Hạo Thần có vẻ lạnh lạnh.

“Cố tổng, anh cũng tới đây uống cà phê sao?”- Lôi Thiên Kinh chỉ tay sang ghế bên cạnh- “Mời ngồi.”

Cố Hạo Thần bật cười, anh quay sang nhìn Triệu Mạn Di, ánh mắt mang theo “lát nữa giải thích”.

“À không, tôi đến đây chỉ là để đón người không biết phải trái sáng sớm đã rời giường mà không nói với tôi một tiếng thôi.”- dăm sau lưng anh hẹn hò nam nhân khác, được lắm, về nhà cô sẽ biết tay.

Triệu Mạn Di nghe xong, cũng rất muốn phun ngụm cà phê trong miệng ra, thế nhưng cô phải bảo trì hình tượng, nếu không, nhất định bị cười chết.

Thế nhưng... sáng sớm rời giường?

Cố Hạo Thần, anh thật tốt quá.

Lôi Thiên Kinh nghe trong ý của Cố Hạo Thần mang hiềm khích, biết ý đối phương, hẳn nhìn Triệu Mạn Di dò hỏi, rồi cũng cúi xuống cười.

“Cố tổng thật biết đùa.”

“Không.”- Cố Hạo Thần lắc đầu- “Tôi không đùa.”- rồi không cần biết Lôi Thiên Kinh nói gì, cũng không cần Triệu Mạn Di mở miệng, anh trực tiếp nắm tay cô kéo đi.

Khi Lôi Thiên Kinh nhận ra hết mọi chuyện, từ xa đã có tiếng động cơ xe vang lên.

“Cố tổng Cố thị? Không phải cũng chỉ là em trai của Cố Thiên Tự thôi sao?”- hẳn vùi đầu thuốc vào gạt tàn- “Triệu Mạn Di, cũng thú vị đấy.”

Dương Nhậm Vũ nhìn một màn Lôi Thiên Kinh cười nham hiểm, cũng biết sẽ xảy ra những chuyện gì sắp tới, anh thâm trầm một lúc, đứng lên tính tiền rồi ra xe trở về.

Về phần Cố Hạo Thần và Triệu Mạn Di, từ lúc lên xe đến trên cả đoạn đường, hai người không nói với nhau câu nào, Triệu Mạn Di thì trong bụng muốn cười đến điên rồi. Tuy cô biết mình bị nghĩ thành dạng nữ nhân như thế nào, nhưng vẫn cảm thấy Cố Hạo Thần có chút thái quá.

Cố Hạo Thần thì trút hết mọi sự bức tức lên chiếc xe dành riêng để chở người yêu. Anh thỉnh thoảng lại liếc sang cô, môi mím lại, anh muốn điên lên rồi.

Đang có cuộc họp quan trọng, Dương Nhậm Vũ lại báo cho anh “Cố tổng, mau tới quán cà phê X, cô Triệu đang ngồi với Lôi tổng Lôi Nhân.”

Như vậy bảo sao anh không tức điên lên?

Hôm qua cô nói sáng nay bận không đi chơi cùng anh được, nên anh chuyển cuộc họp lên sáng nay luôn. Ai ngờ cô chính là hẹn hò với người khác. Không được, cứ mãi thế này anh sẽ tức chết mất thôi.

Cố Hạo Thần phóng thật nhanh về biệt thự của anh, cũng không để ý đèn xanh đèn đỏ, suýt tai nạn đến vài lần. Triệu Mạn Di thì mi mắt không động lấy một cái.

Cùng lắm thì hai người cùng chết. Ở bên nhau mãi mãi.

Đến nơi, Cố Hạo Thần dừng xe, cũng không nói gì, hai tay đặt lên vô lăng. Hít thở như bình thường.

Đúng lúc này, Triệu Mạn Di lại lựa chọn mở lời.

“Anh đợi chờ ở em một lời giải thích sao?”

Anh quay sang, ánh mắt lại tràn ngập nhu tình, nhưng chẳng mấy chốc lại buồn bã.

Anh cất tiếng nói, thật nhỏ.

“Dù có thế nào, cũng xin em đừng bỏ anh.”

Triệu Mạn Di nhìn Cố Hạo Thần, cô chợt bật cười. Cố Hạo Thần ơi Cố Hạo Thần, anh có còn là Cố tổng Cố thị không vậy? Anh còn ra dáng một người đàn ông không?

“Em ra đó uống cà phê, Lôi tổng chỉ là cùng tới ngồi nói chuyện. Em đuổi không được.”

Cố Hạo Thần nhìn cô hồi lâu, rồi anh cười thật tươi. Ôm lấy cô, đầu dụi vào vai cô.

“Di, anh biết là em sẽ không chán ghét anh đâu mà.”

Nụ cười trên môi Triệu Mạn Di vụt tắt, gương mặt lại trở về lạnh lùng đáng sợ.

Cô từ khi nào nhắc đến chuyện chán ghét hay không? Chẳng lẽ, anh chỉ quan tâm đến chuyện cô có bỏ anh hay không thôi sao?

“Anh không ghen?”- Triệu Mạn Di hỏi.

Cố Hạo Thần ngược mặt lên, ghen? Có chứ, anh ghen chết đi được. Thế nhưng anh phải biết lựa thời thế, thừa nhận bây giờ thật sự không tốt.

Anh cố làm vẻ mặt mặt mợt.

“Ghen?”

Thấy Cố Hạo Thần như vậy, Triệu Mạn Di lại cảm thấy nếu cô nói gì kinh khủng với anh sẽ là cả một tội ác tày trời, nên cô thở dài một cái. Tiến đến hôn môi anh.

Cố Hạo Thần thầm kêu gào trong lòng.

Thành công rồi...

37. Chương 37: Một Ngày Bình Thường. Quyết Định

Để “đền bù” cho sự ủy khuất của Cố Hạo Thần, Triệu Mạn Di đành dành ra vài tiếng đồng hồ đi trung tâm mua sắm để anh mua đồ cho cô.

Thật ra cô không hứng thú lắm với việc này, bởi khi nào có mẫu mới, người nhà đều cho người hầu chuyển tới. Dĩ nhiên cô không cần đích thân đi mua, nhưng cũng có thể tự đi nếu thích.

Cô rõ ràng có thể từ chối, thế nhưng anh là muốn tự chọn quần áo cho cô, cũng không có gì là không thể.

“Chiếc áo này hợp với em đấy.”- Cố Hạo Thần chọn lấy một chiếc áo khoác mỏng màu xanh nhạt- “Đồng sắp qua rồi, trời cũng ấm lên, em mặc loại này rất hợp này.”

Cầm chiếc áo Cố Hạo Thần chọn, cô cứ nghĩ sẽ như trong các bộ phim tình cảm Hàn Quốc mẹ cô thích xem, nhân vật nam vừa bước vào đã gọi mang tất cả mẫu mới ra gói lại, rồi nhân vật nữ thì ngơ ngác đứng một góc chẳng hiểu gì, đến khi hoàn hồn thì đã nhận ra trên tay là đủ loại túi xách rồi.

Thế nhưng không, Cố Hạo Thần thì khác, anh tỉ mỉ soi xét từng chiếc áo, chiếc váy, thấy nó không có một lỗi nhỏ nào mới đưa cho cô.

Anh cầm lên một chiếc váy quây màu xanh bạc hà, dài qua gối, rồi lấy một chiếc áo khoác ren ngắn màu trắng đưa cho cô.

“Mau vào thử xem.”- anh mỉm cười nhìn cô. Những nhân viên xung quanh hết nhìn lại nhìn, thì thầm to nhỏ.

“Cô gái ấy thật may mắn a... có người yêu chăm sóc như vậy.”

“Xem chừng chính là được yêu rất nhiều nha, coi anh ta cười tươi chưa kìa...”

“...”

Triệu Mạn Di nhận lấy chiếc váy cùng áo, đi vào bên trong, thay quần áo, lúc mặc chiếc váy xanh kia vào mới phát hiện, thì ra là kéo khóa sau.

Thật...

Tuy khó khăn trong lúc kéo khóa nhưng cô vẫn thủy chung không nhờ bất kì ai. Vất vả mãi mới kéo xong, cô khoác thêm chiếc áo rồi ra ngoài.

“Thật đẹp”- Cố Hạo Thần trên tay đã là vài chiếc váy cùng quần áo, mẫu mới của mùa xuân tới.

Triệu Mạn Di soi gương, màu xanh bạc hà thật mát, quây phía trên bộ ngực căng tròn, hình xăm thoáng lộ, bên dưới bó qua eo rồi thả ra nhẹ nhàng đến đầu gối. Tóc xoắn dài xõa tung tùy tiện buông vài sợi qua vai, trên môi là nụ cười hài lòng.

“Cũng được.”- cô không nặng không nhẹ nói một câu.

Cũng được? Cố Hạo Thần khóc không ra nước mắt, khen một câu rất khó khăn với cô sao? Thật khắt khe.

Nhưng đương nhiên anh không thể nói ra rồi.

“Vây em thử thêm mấy bộ này đi.”- anh đưa cho cô đồng hồ vừa lựa được, cô cũng không phàn nàn gì mà cầm lấy rồi quay vào phòng thay đồ.

Đối với Cố Hạo Thần bây giờ, nhẹ nhàng với anh có vẻ tốt.

Biết là như vậy, nhưng thay vì thử hết đồng hồ, cô chỉ thử thêm chiếc váy màu đỏ và một chiếc váy màu trắng.

Nhìn Triệu Mạn Di hợp size, Cố Hạo Thần bắt đầu vung tay chỉ đến hết những bộ anh đã soi xét qua. Kết quả vẫn là túi lớn túi nhỏ rời khỏi. Mà hóa đơn lại dài như bản tuyên ngôn độc lập. Khiến nhân viên nơi đây hận không thể gói hết đồ đưa cho họ.

Triệu Mạn Di vẫn phải thầm công nhận, tình tiết không khác phim Hàn Quốc là mấy.

“Để em cầm cho.”- Triệu Mạn Di đón lấy hai chiếc túi có vẻ nhẹ hơn những chiếc còn lại. Nhìn anh khổ sở như vậy, cô không đành lòng.

“Em thương anh có phải không?”- Cố Hạo Thần cười cười nhìn cô, tuy nhiên lại không có ý đưa đồ cho cô, anh vẫn có thể cầm được mà, từng này đồ sao có thể làm khó anh?

Triệu Mạn Di nhún vai.

“Nặng quá anh sẽ làm rơi, mà bẩn rồi sao có thể mặc?”- thương anh cũng không cần nói ra, anh sẽ dựa vào đó mà làm càn.

Cố Hạo Thần tổn thương cặp mắt xuống. Cô vẫn là không chịu thừa nhận tình cảm dành cho anh mà.

Triệu Mạn Di từ phía sau Cố Hạo Thần tiến tới, khoác lấy tay anh.

“Hôm nay về nhà em đi.”- dù sao anh cũng có công sức mua đến cả núi đồ cho cô, mời anh đến nhà cô ăn cơm thì có gì không thể?

Cố Hạo Thần đang ủ rũ, nghe cô nói vậy thì cười thật tươi, rồi trước bàn dân thiên hạ, cúi xuống hôn nhẹ lên má cô.

Triệu Mạn Di cũng không trách anh cái gì, hai người xuống khu thực phẩm, mua thêm thật nhiều đồ ăn, cuối cùng gần trưa mới về nhà.

Công việc vẫn tiếp diễn như cũ, cô làm gì thì làm, việc bếp núc vẫn là việc của anh. Cô ngồi xem TV, trên đó có nói đến dự án phi trường A của Âu Dương thị, Bạch Tư thị và Thiên Kỳ, tiến hành đã được một phần ba, hoàn toàn không có vướng mắc gì, cũng vô cùng thuận lợi.

Cung Dương Á Miên và người kia có lẽ đang vui vẻ khoái hoạt tận nơi nào rồi, cô cũng chẳng thêm quan tâm, miễn là cô đạt được những gì mình muốn.

Lại nhớ đến Trần Khải, hần lần đó khiến cô sống dở chết dở, đưa đồ rơm cho cô, cô vì thế nên cũng động tay động chân chút ít vào dự án của hắn.

Dù là ai, một khi hại cô, cũng đừng mong có ngày lành.

Bên trong phòng bếp tiếng băm chặt vang lên đều đều, Triệu Mạn Di đi vào, anh đang rán chả cá, trên tay là đĩa, thỉnh thoảng lại ấn ấn vào miếng chả xem đã chín chưa.

Cố Hạo Thần đột nhiên quay ra.

“Em vào đây làm gì? Ra kia đợi một lát rồi vào ăn.”

Thấy anh nói vậy, cô cũng cười nhẹ nhàng rồi đi vào. Ai dám bảo đây chính là tổng giám đốc cao cao tại thượng của Cố thị? Không phải cũng chỉ đứng bếp nấu ăn thôi hay sao?

Trong lòng cô ngọt ngào trở ra, ngồi trên sofa nhắn tin cho Dương Nhậm Vũ hôm nay cô nghỉ. Anh chỉ nhắn lại đã biết, kèm theo kí hiệu khóc ròng.

Cô mới không quan tâm, hôm nay, cô muốn có với Cố Hạo Thần một ngày bình thường trọn vẹn.

Anh đang nấu ăn, cảm thấy không chân thực chút nào, Triệu Mạn Di là người đầu tiên anh nấu ăn cho. Hơn nữa, công việc này anh thấy thật thoải mái. Nhìn cô ăn những món ăn anh nấu, trong lòng anh thấy thật hạnh phúc.

Dù cô không nói qua có yêu anh, nhưng điều đó quan trọng gì? Qua lần kia, anh cũng biết được tình cảm của cô, cô cần một người yêu cô thật lòng, anh chính là muốn làm người đó, vậy thì nấu ăn cho cô có gì không tốt?

Gần tiếng sau, anh ra gọi cô vào ăn cơm, mỗi món anh chế biến rất cẩn thận, cũng rất tỉ mỉ gấp cho cô rồi nhắc cẩn thận còn nóng.

Vừa ăn Cố Hạo Thần vừa hỏi cô về chuyện Lôi Thiên Kinh ban sáng có nói gì với cô không? Rồi nói những gì, cô trả lời ra sao.

Triệu Mạn Di vốn nghĩ Cố Hạo Thần không quan tâm, nhưng thấy anh hỏi vậy, cô cũng trả lời hết.

“Hắn gạ em đến làm thư kí cho hắn?”- Cố Hạo Thần mặt lạnh, gần từng chữ.

“Phải.”- cô thản nhiên, ngẩng lên nhìn anh- “Không phải em cũng từ chối rồi sao?”

“Vấn đề là hắn ta dám...”- Cố Hạo Thần nhũu mày, tay nắm răng rắc.

“Thần, anh ta có gì là không dám? Anh ta là Lôi tổng của Lôi Nhân cơ mà, nhưng về Đài Bắc này, anh ta so ra cũng kém anh, anh lo gì?”

“Anh không muốn hắn để ý em.”- Cố Hạo Thần bỏ đũa xuống, lúc này cần phát huy cái bộ mặt kia.

Triệu Mạn Di thở dài, anh lại nữa sao? Cái vẻ mặt đó, làm như có ai thiếu nợ anh mấy trăm vạn ấy.

“Em đã nói rồi, chúng ta là chúng ta, anh cần gì phải quan tâm mấy người ngoài.”- cô đứng dậy bước đến cạnh anh, ngồi xuống, ôm lấy anh, đầu dựa vào vai anh- “Anh biết em thế nào mà.”

Cố Hạo Thần lợi dụng thời cơ mà ôm chặt lấy cô. Anh hôn nhẹ lên tóc cô.

“Anh biết, anh biết chứ.”

Hai người ăn xong, Triệu Mạn Di lại “bị đuổi” ra ngoài, Cố Hạo Thần bên trong dọn dẹp rồi cho bát vào máy rửa.

Xong công việc, anh ra sofa thì thấy cô đã thiếp đi, nhẹ nhàng bế cô lên phòng, đặt cô xuống giường, rồi chính mình cũng nằm xuống.

Cô cứ mãi đơn thuần thế này thì tốt. Cố Hạo Thần vuốt lên mái tóc cô, hôn lên đôi mắt có hàng mi dày cong vút.

“Ngủ ngon nhé. Anh yêu em.”

Anh ôm lấy cô, tắt điện thoại, dù sao không cần nói cũng biết Bạch Phi Hằng đã và đang hận anh đến thấu xương rồi.

Mặc kệ, Triệu Mạn Di vẫn là quan trọng hơn Cố thị mà.

Tầm đầu giờ chiều, Triệu Mạn Di vì tiếng đổ vỡ trong nhà tắm mà tỉnh lại, cô đi đến cửa phòng tắm gọi vọng vào.

“Chuyện gì vậy?”

Cố Hạo Thần bên trong nhặt vội bình sữa tắm thủy tinh lên. Anh đi dếp ra mở cửa.

“À... anh đang chuẩn bị nước tắm cho em, định đánh thức em dậy, trong lúc cho sữa tắm vào bồn thì đánh rơi. Kết quả...”- anh chỉ vào một đồng hồ bể bên cạnh bồn, bình thủy tinh vỡ ra, vô số các mảnh vụn bắn tung tóe. Anh ái ngại nhìn cô.

“Không sao đâu.”- vốn cô tưởng anh bị làm sao, dù gì cũng chỉ là rơi vỡ chai sữa tắm- “Làm em cứ tưởng...”- cô kéo anh ra- “Không cần dọn đâu, dễ bị thương lắm, để em lấy máy hút bụi.”

Bỏ qua mọi nỗ lực của Cố Hạo Thần, Triệu Mạn Di vẫn kiên trì mang máy hút bụi vào dọn dẹp.

Cố Hạo Thần rất sợ cô bị thương, muốn cô để anh vào dọn, nhưng cô lại tự mình vào. Cũng may cô cũng không làm sao.

Lúc Triệu Mạn Di tắm xong, xuống nhà thì Cố Hạo Thần cũng đã nấu ăn xong cho bữa tối. Cô từ phía sau ôm lấy anh.

“Em rất thích ôm anh hả?”- Cố Hạo Thần hơi ngả ra sau. Mùi hương trên người cô thật thơm.

“Ừ.”- Triệu Mạn Di nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ấm áp.

Cố Hạo Thần không ngờ chỉ là hỏi một câu băng quơ lại đúng, anh nhanh quay lại hôn lên môi cô.

“Thật đáng yêu.”

Triệu Mạn Di nghe xong thì bật cười rồi ra ngoài.

“Một lát nữa có thể vào ăn rồi, ăn xong cơm anh sẽ ăn em, nhớ kỹ đấy.”- anh tay vẫn đảo qua đảo lại chảo đồ xào, miệng vẫn thản nhiên nói. Hoạt động cả ngày cũng phải được thưởng xứng đáng chứ?

Triệu Mạn Di đang định bật TV bỗng khựng lại.

Ai bảo nhẹ nhàng với Cố Hạo Thần là tốt?

Bữa ăn diễn ra không khác lúc trưa là mấy, chỉ có điều thì thoảng Cố Hạo Thần sẽ nói bóng nói gió về chuyện đêm nay ngủ lại, Triệu Mạn Di thì thủy chung gấp thức ăn, ăn lại ăn, cho dù là ăn rất ít nhưng cô vẫn không muốn cùng Cố Hạo Thần nói đến thứ chủ đề như vậy.

Ăn xong, không ngờ máy rửa bát lại đình công, Cố Hạo Thần thì cũng rất bình thường mà mang bát đĩa ra rửa bằng tay.

Ngồi bên bàn ăn, tay chống lên má. Cố Hạo Thần chính là rửa bát bằng tay kia. Triệu Mạn Di cười nhẹ nhàng. Rồi cô thở dài, thâm nghĩ quyết định của mình sắp tới có đúng không.

“Em sẽ tới ở cùng anh.”- về phần công việc cùng số phận bi thương của trợ lí, cô đã ném hoàn toàn ra sau đầu. Nếu anh ta phản nản, cô có thể mua cho anh ta miếng đất giữa sa mạc, tùy anh ta xử lí.

Còn nhân vật nam chính đang rửa bát kia. Cũng đã sớm hóa đá.

38. Chương 38: Công Cuộc Sống Chung Thật Vất Vả Nhưng Cũng Rất Vui Vẻ (thượng)

Nữ nhân nằm trên giường khê rên rỉ ngọt ngào vì kích thích của đối phương. Nam nhân bên trên gặm cắn nụ hoa trước ngực, tiến lên hôn lên xương quai xanh quyến rũ, ngửi mùi hương thơm trên người nữ nhân, thâm nguyện rửa cô quá sức mê người. Thẳng lưng tiến nhập bên trong.

“Đừng...”- Triệu Mạn Di ôm lấy cổ Cố Hạo Thần, mắt nhắm nghiền, anh tiến vào quá bất ngờ, cô lại chưa chuẩn bị tốt.

“Em thật chặt, nào... thả lỏng ra một chút.”- Cố Hạo Thần xoa lên eo Triệu Mạn Di, bên trong chậm rãi dao động.

Sự nhẹ nhàng này trái lại khiến Triệu Mạn Di khó chịu, như thể có hàng vạn con kiến đang bò trong người, cô cong người lên, bờ môi hơi hé, nói nhỏ với Cố Hạo Thần.

“Em muốn nữa... cho em.”

Lời nói của cô vừa dứt, Cố Hạo Thần lập tức ra vào mãnh liệt hơn, anh gặm cắn trên người cô, bên dưới ra sức động đậy, làm cô không nhịn nổi mà kêu to lên.

“Nhẹ thôi... anh...”- cô không ngờ anh lại hành động đáng sợ như thế, ấn người anh ra, trái lại, anh lại nâng eo cô lên mà càng tiến nhập nhanh và sâu hơn, mỗi lần đi vào là đâm vào tận hoa tâm, cô không nhịn được rên rỉ to hơn.

“Em quả là dám dăng, vậy cũng chưa đủ.”- Cố Hạo Thần vừa nói vừa ra vào bên trong cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ động lòng người, anh không kìm được hôn lên.

Triệu Mạn Di run người vài cái rồi một mỗi nhắm mắt lại.

“Em nghĩ cứ như vậy là xong?”- Cố Hạo Thần lật úp cô lại, từ phía sau tiến vào. Đêm nay là một đêm tuyệt vời của hai người, ngày hôm nay cũng là một ngày hoàn hảo, và anh tin rằng những ngày sau cũng vậy.

Triệu Mạn Di trong cơn mê mẩn không biết mình bị làm đến bao nhiêu lần, cô chỉ biết rằng, cái thứ quyết định chuyển đến sống cùng anh kia là sai lầm.

Bởi cô đã quên không nghĩ đến chuyện... ngày nào hai người cũng ngủ với nhau.

Sáng sớm hôm sau, khi Triệu Mạn Di tỉnh dậy cũng đã là hơn chín giờ, cô nhìn xung quanh không thấy Cố Hạo Thần đâu. Người thì mệt mỏi, chân tay cũng không muốn nhúc nhích. Đêm qua rốt cục cô bị anh vằn đến bao nhiêu lần?

Ngồi dậy, cô quần tắm khăn tắm lên người, vào phòng tắm thì thấy anh đã chuẩn bị nước tắm đầy trong bồn, cô ngồi vào bên trong, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Coi như đây là đặc quyền của cô đi.

Cố Hạo Thần ở bên dưới chuẩn bị thức ăn, vừa nấu nướng vừa gọi điện cho trợ lý bàn giao công việc, công việc chất cũng như núi rồi, nhưng trợ lý của anh cam đoan sẽ giải quyết được, miễn là tăng lương lên 5%.

Tăng cũng được, miễn là anh có thời gian bên người anh yêu là được.

Cô nói sẽ chuyển qua ở cùng anh, anh cao hứng đến cả đêm quần lấy cô, mãi rạng sáng mới ngủ được một lúc thì nhớ ra phải dậy chuẩn bị nước tắm cùng đồ ăn, nên mới ngồi dậy đi xuống giường.

Tất nhiên cũng phải phi tang đi cái đồng kia, nếu không cô mà tỉnh dậy, nhìn thấy số lượng đó hẳn sẽ khóc thét đi.

Lúc Cố Hạo Thần làm xong đồ ăn sáng thì Triệu Mạn Di cũng tắm xong, cô tùy tiện mặc bộ ngủ đơn giản đi xuống.

“Hôm nay có món gì vậy?”- đi từ cầu thang xuống cô đã thấy mùi tôm thoang thoang.

Cố Hạo Thần quay ra, thấy cô thì mỉm cười.

“Tỉnh rồi sao? Anh đang làm món xào hải sản.”- gấp một con tôm đưa lên miệng cô- “Thử xem.”

Hé miệng nhận lấy con tôm chín kĩ, nhai vài cái, Triệu Mạn Di phát hiện ra một sự thật mà cô không muốn thừa nhận.

Cố Hạo Thần nấu ăn ngon hơn cô.

Nhưng cô cũng không cần nói ra, chỉ cần ăn là được rồi.

“Thế nào? Có ngon không?”- Cố Hạo Thần ánh mắt mong chờ nhìn cô.

“Cũng được.”- Triệu Mạn Di nhún vai rồi quay đi. Để lại Cố Hạo Thần trên tay vẫn là đôi đũa nhìn theo.

Triệu Mạn Di, kì thực nói là ngon cũng không mất của em cái gì cơ mà.

Giờ thì anh đã hiểu cảm giác quần bách của những người thân xung quanh Triệu Mạn Di khi tiếp xúc với cô. Ngày trước, anh nghĩ đơn giản chỉ là cô lạnh lùng vì hoàn cảnh của cô, vị trí mà cô đảm nhận trong tập đoàn gia đình, nhưng giờ thì anh biết nó thực ra là một loại tính cách của cô.

Nhưng dù là tính cách hay gì đi nữa, cô vẫn chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi. Cô vẫn là Triệu Mạn Di của anh mà.

Chiều nay phải đưa cô về nhà anh ở ngay mới được, đề phòng cô đổi ý.

Dương Nhậm Vũ sau khi biết Triệu Mạn Di sẽ không đi làm trong một thời gian dài và chỉ giải quyết công việc qua điện thoại với anh thì mặt mũi trắng bệch. Ý muốn tìm mua một sợi dây thừng nào đó thật chắc chắn, có thể chứa được trọng lượng của anh, để không bị đứt giữa chừng nếu anh treo cổ vào.

Này là đùa anh sao? Khối lượng công việc của Triệu Thế Vương quá đồ sộ, Triệu Mạn Di cho dù đi làm đầy đủ, vẫn là phải tăng ca, nói gì đến bây giờ cô chỉ giải quyết qua điện thoại.

“Tổng giám đốc à... dự án khu sinh thái ngoài sa mạc cũng tiến hành tốt lắm rồi.”- ý nói cô không cần tiếp tục hành hạ anh nữa, đến con trai anh bây giờ đêm đến cũng không muốn ngủ với anh, mà vợ anh cũng thích xem phim về các nước Châu Phi rồi. Ngay cả anh hiện giờ cũng chán ghét khi phải thấy mình trong gương.

“Tôi không muốn nói tới điều đó, chỉ là giờ tôi có công chuyện bận không tới làm việc được ở tập đoàn, có gì tôi giao toàn quyền cho anh xử trí.”- Triệu Mạn Di nhìn vào trong bếp, chính là vì cái người đang xào nấu kia mà cô muốn thay đổi một chút. Anh cũng vì cô mà làm nhiều điều rồi.

Dương Nhậm Vũ thở dài, cô thì ngoài công việc ở Triệu Thế Vương khiến cô bận rộn thì làm gì còn lí do nào khác nữa chứ?

Tổng giám đốc trốn việc. cứ trốn việc mãi như vậy anh biết làm sao đây?

Tối bữa ăn, vừa ăn Cố Hạo Thần vừa nhắc cô về chuyện chuyển đến nhà anh. Và thế là hai người quyết định chiều nay sẽ chuyển luôn, Triệu Mạn Di phải thêm vào một điều kiện sẽ không để cho anh muốn làm cô lúc nào thì làm, Cố Hạo Thần cắn răng đồng ý, nhưng trong đầu lại nghĩ, cô sẽ trốn được sao?

Ăn xong, anh gọt hoa quả cho cô, mang ra bàn rồi chính mình lại vào rửa bát xong mới đi ra. Khiến Triệu Mạn Di có một ý nghĩ.

Thật ra đến ở với anh không có gì là không tốt cả...

39. Chương 39: Công Cuộc Sống Chung Thật Vất Vả Nhưng Cũng Rất Vui Vẻ (hạ)

Hai người dọn đồ đạc xong, Cố Hạo Thần cũng đưa đồ của cô vào trong phòng để đồ. Về phần Triệu Mạn Di thắc mắc đâu là phòng của cô thì Cố Hạo Thần đã nói rồi.

Phòng của cô? Phòng riêng sao? Cô nằm mơ.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, hai người mệt mỏi nằm xuống chiếc giường lớn trên phòng anh.

“Từ nay nơi này là phòng của chúng ta...”- Cố Hạo Thần thở ra thỏa mãn. Cô cuối cùng cũng chịu đến sống cùng anh. Vậy là hai người sẽ có thêm thật nhiều thời gian với nhau.

“Phải...”- Triệu Mạn Di nhìn lên trần nhà, cô không biết về sau thế nào, chỉ biết, hiện giờ, người bên cạnh cô là Cố Hạo Thần, vậy thôi.

Anh quay sang ôm lấy cô.

“Em biết không, anh là người hạnh phúc nhất vì có em đấy.”

Triệu Mạn Di nghe xong thì rung mình một cái, đảo mắt khinh thường.

“Anh bớt nói lời vô nghĩa đi.”- rồi cô mặt lạnh ngồi dậy rồi xuống nhà, để lại Cố Hạo Thần thất vọng nhìn theo bóng cô.

Thật ra Triệu Mạn Di trong lòng ngọt ngào muốn chết, nhưng cũng không nguyện ý thừa nhận, bởi cô không quen.

Kì thực cũng rất muốn đáp lại lời anh, nhưng lại không biết nên nói thế nào, lại thôi.

Kệ đi, làm vài món ăn đỡ anh là được rồi. Nghĩ là làm, Triệu Mạn Di đến mở tủ lạnh lấy ra rau và thịt, cô sẽ thử dùng hết sức nấu xem có ngon hơn anh nấu không. Đường đường là một nữ nhân mà nấu ăn không bằng một nam nhân thì thật mất mặt.

Trên phòng, Cố Hạo Thần nghĩ cách làm sao để hôm nay hai người sẽ có một buổi tối thật lãng mạn, vì là ngày đầu tiên... à không... ngày cô chính thức dọn đến ở cùng anh mới đúng.

Anh gọi điện ột vài nơi, dặn dò họ đúng thời gian và địa điểm sẽ tới, chính mình thì đi tắm trước, sau đó động tay động chân một chút trong phòng ngủ rồi xuống nhà, lúc này, Triệu Mạn Di đang làm những món cuối cùng.

“Có người đến, anh mở cửa đi.”- Triệu Mạn Di từ trong bếp nói vọng ra.

Cố Hạo Thần đang ngồi trên sofa, thấy chuông cửa reo thì ra mở. Bên ngoài là bảo vệ và hai người ở hai nơi anh đã gọi đưa hàng đến.

Nhận lấy hai chiếc hộp khá to, anh khệ nệ mang vào bên trong, đang định mang lên tầng thì Triệu Mạn Di đánh tiếng.

“Anh mua cái gì vậy?”

Cố Hạo Thần cố ra vẻ bình thường nhất có thể.

“À, chỉ là vài thứ đồ dùng vợ vẫn thôi mà. Em cứ làm tiếp đi, anh sẽ xuống bây giờ.”

Triệu Mạn Di cũng không để ý thêm nữa, chỉ là vài giây sau, ánh mắt mang theo tia quỷ dị.

Cố Hạo Thần, không phải là sau lưng cô định làm trò gì đáng sợ đi.

Làm xong các thứ, gọi mãi Cố Hạo Thần mới xuống. Anh ngồi vào bàn ăn. Cười cười với cô.

“Oa... em nấu thật ngon nha...”- đợi Triệu Mạn Di ngồi vào bàn, anh mới cùng ăn.

Cứ mãi như thế này thì thật hạnh phúc. Nghĩ đến lát nữa cô sẽ vì nỗ lực của anh mà xúc động, Cố Hạo Thần chỉ muốn cười thật to lên.

Ăn xong là lúc Cố Hạo Thần cố gắng đưa Triệu Mạn Di lên phòng càng nhanh càng tốt, làm cô đến cả cho bát vào máy cũng chưa kịp làm.

“Nhanh lên thôi, nhanh lên...”- Cố Hạo Thần nhanh chóng kéo Triệu Mạn Di lên cầu thang.

“Có chuyện gì vậy hả?”- Triệu Mạn Di vừa ăn xong, bị anh lôi đi như vậy, bụng ản đau.

Anh nói cô cứ đi theo anh, lên phía trên, cô thấy ánh sáng lấp lánh.

Cố Hạo Thần để cô đi phía trước, còn anh đi đằng sau.

Triệu Mạn Di lúc này mới để ý, khắp dọc đường đi là những cánh hoa hồng rải xuống, hai bên là hai hàng nến được thắp sáng lung linh.

Không gian tràn ngập hương hoa hồng cùng ánh nến huyền ảo, cô bước chân lên những cánh hoa, như thể có tình yêu nâng dậy mà cô cảm thấy thật mềm mại.

Khi vào trong phòng, không gian bên trong còn tuyệt đẹp hơn hoa hồng rải đến tận chân giường, trên tấm đệm trắng ngà là những cánh hoa đỏ rực, xếp thành hình trái tim thật lớn.

Ánh nến lung linh ở giữa căn phòng được xếp thành chữ “Anh yêu em” rất lớn. Triệu Mạn Di khi nhìn thấy, cô chỉ có đúng một cảm giác.

Hạnh phúc.

Nở nụ cười hạnh phúc trên môi, Cố Hạo Thần từ phía sau ôm lấy cô.

“Thế nào? Đó là điều anh muốn nói với em. Còn em thì sao?”- ý nói rằng cô hãy nói ra ba chữ kia đi. Anh vốn là rất mong chờ nha.

Triệu Mạn Di trầm nghĩ, anh chính là muốn cô nói ra ba chữ kia sao? Được, nếu anh muốn.

“Em muốn anh.”

Đáp án này thoát ra khỏi miệng cô, Cố Hạo Thần đã một trận không biết làm sao trong lòng.

Anh có mong ba từ này không? Đương nhiên có, anh rất thích là đằng khác, nhưng vào tình huống này, anh mong cô nói ra ba chữ khác.

Thế nhưng, cô lại cho anh đáp án này.

Mà anh lại không hề từ chối.

Cúi xuống hôn thật sâu lên môi cô. Chiếm giữ mọi sự ngọt ngào trong đó. Mùi hương hoa hồng, ánh nến lung linh, họ thật sự ở bên nhau, những lúc thế này, cả hai đều hiểu được, mọi thứ xung quanh là không hề quan trọng.

Anh yêu cô, và cô cũng vậy. Đâu cần thiết phải nói ra mới có một kết thúc hoàn hảo.

Đêm đó, hai người không biết đã cùng nhau bao nhiêu lần, chỉ là sáng hôm sau, không ai muốn ra khỏi giường, mà cả căn phòng cũng trở thành một bãi chiến trường sau vụ hoa và nến lãng mạn đó.

40. Chương 40: Yêu Người Yêu Em

Một ngày bình thường của Triệu Mạn Di trước kia đó là sáng dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng rồi đến Triệu Thế Vương hoặc đến Triệu Thế Vương rồi ăn sáng. Làm việc đến trưa, ăn trưa, nghỉ trưa, rồi đầu giờ chiều lại làm việc đến khi sẩm tối. Có khi công việc nhiều sẽ cùng trợ lý Dương Nhậm Vũ tăng ca. Xong hết lại về nhà riêng.

Còn bây giờ thì khác, một ngày bình thường của cô trở thành sáng dậy, cùng Cố Hạo Thần lăn lộn vài vòng mới đi đánh răng rửa mặt, anh sẽ bưng đồ ăn sáng đến tận giường cho cô, sau đó sẽ đi tắm. Anh đi làm, cô chỉ ở nhà chơi thì chơi mà ngủ thì ngủ, thỉnh thoảng sẽ cùng Dương Nhậm Vũ giải quyết công việc qua máy tính hoặc điện thoại. Trưa dù bận thế nào đi nữa, Cố Hạo Thần cũng cố gắng phóng thật nhanh trở về nấu bữa trưa cho cô, hoặc hôm nào muộn, trở về thì cô cũng đã nấu nướng xong xuôi mọi thứ. Hai người cùng ăn trưa, sau đó đầu giờ chiều anh sẽ đi làm, cô lại thực hiện những việc tương tự buổi sáng.

Chiều muộn, dù nhiều công việc đến mấy Cố Hạo Thần cũng vớt ra sau đầu để trở về, vì bữa tối, luôn là cô nấu cơm đợi anh về.

Mỗi tối đi làm về, mở cửa, nhìn vào trong bếp chính là một người phụ nữ bỏ qua công việc của cả tập đoàn lớn để đứng bếp nấu cơm ình, vì mình mà nhặt từng cọng rau, rửa từng miếng thịt, nấu từng bát canh thì cỡ nào hạnh phúc. Tuy rằng đằng sau hạnh phúc này là bất hạnh của hai người trợ lý.

Anh không quan tâm. Chỉ biết rằng, cô sẵn sàng sống ở cái biệt thự này để đợi anh, nấu từng bữa cơm cho anh, việc này không phải là hạnh phúc thì là gì?

Thế nhưng anh vẫn luôn ấp ủ ước ao được cô nói với mình ba chữ kia. Anh sẽ hạnh phúc gấp vạn lần.

“Di này, hôm nay là tròn một tháng ở chung, em có điều gì muốn nói với anh không a?”- Cố Hạo Thần đi phía sau Triệu Mạn Di, cô đang vội đến Triệu Thế Vương có việc. Nghe Diêu Giai Mẫn nói đã phát hiện thêm chuyện mới, cô phải đi tới đó ngay.

“Em đang rất bận, có thể tối nay sẽ về muộn.”- cô hơi kiễng chân hôn lên môi anh- “Về sẽ có quà cho anh.”

Không để ý Cố Hạo Thần nói thêm, cô vội đi ra ngoài, Dương Nhậm Vũ đón cô ở bên ngoài tiểu khu để tránh Cố Hạo Thần phát hiện.

Cố Hạo Thần cúi mặt cười khổ, nhìn cánh cửa đã đóng sập lại. Cô chỉ nói được như vậy thôi sao? Ba từ đó đối với cô nó khó khăn lắm à?

Nhưng không sao, anh sẽ vì cô mà cố gắng một chút, hôm nay anh sẽ lại nghỉ làm, ở nhà làm gì đó đặc biệt mừng một tháng ở chung của hai người.

Nghĩ đến gương mặt hạnh phúc của cô, anh vội dậy thực hiện luôn kế hoạch của mình. Ừm... tốt nhất là nhiều nến và hoa hơn lần trước một chút.

Triệu Mạn Di nhìn những thứ Diêu Giai Mẫn đưa cho, gương mặt ngày càng tối sầm lại.

“Tại sao lại có thể? Không phải nói anh ta không được Lôi Nhân trợ giúp sao?”- nói đùa, khi trước nghe tin Lôi Nhân không trợ giúp Cố Thiên Tự, cô đã cảm thấy nhẹ nhõm, bây giờ lại nghe Lôi Nhân giúp đỡ Cố Thiên Tự để đánh đổ trực tiếp Cố thị làm Triệu Mạn Di có phần bất ngờ.

“Nhưng là vì cái gì chứ?”- Triệu Mạn Di suy nghĩ, hai lông mày nhíu chặt lại.

Diêu Giai Mẫn cũng không nháo như mọi ngày, cô cầm tập tài liệu đã điều tra, mở ra lại gấp vào, đích xác là không có gì nhầm lẫn. Mà cô đã ra tay thì gạo xay ra cám, sao có thể sai sót cái gì.

“Tổng giám đốc...”- Dương Nhậm Vũ nhỏ giọng, anh ghé xuống.

Triệu Mạn Di mở mắt, nhìn gương mặt đen sạm của Dương Nhậm Vũ có chút sợ, cô thở dài.

“Chuyện gì vậy?”

Anh âm ừ một lát.

“Tôi nghĩ, tôi biết lí do Lôi tổng muốn lật đổ Cố thị.”- anh trầm nghĩ, còn là lí do nào ngoài nữ nhân trước mặt anh nữa cơ chứ.

Nhìn Dương Nhậm Vũ một lúc, Triệu Mạn Di chợt giật mình.

“Không phải chứ?”

“Tôi mong là không phải. Nhưng...”- Dương Nhậm Vũ lấp lửng, anh nhìn sang Diêu Giai Mẫn- “Chuyện này tôi nghĩ chúng ta không tiện giải quyết, chỉ có Triệu tổng mới giải quyết được.”

Triệu Mạn Di gạt phắt đi, giọng lạnh đi vài phần.

“Anh ta sẽ không chỉ vì một nữ nhân mà làm những chuyện như vậy, nói gì đến Lôi Nhân không thể lật đổ được Cố thị.

Nền của Cố thị vô cùng vững chãi, chẳng cần ai trợ giúp cũng có thể đánh đổ ngược lại Lôi Nhân, hẳn nghĩ Cố Hạo Thần là ai?”- cô quăng tập tài liệu trên bàn.

“Tôi tin Cố Hạo Thần có thể tự giải quyết được.”

Đúng vậy, Cố Hạo Thần là ai toàn bộ giới kinh doanh đều biết. Anh tài giỏi thực sự, tiếp nhận cơ nghiệp của gia đình, một mình gây dựng nên ngày một lớn mạnh, trong giới kinh doanh anh vốn là lãnh khốc vô tình. Nhắm đâu trúng đó.

Lần bị Cố Thiên Tự nắm được thóp, anh đã buông ra vì cô, nhưng cô biết, anh chắc chắn cũng có những nghi vấn cho riêng mình.

Dương Nhậm Vũ cùng Diêu Giai Mẫn không nói thêm gì, cả hai người họ đều biết, cho dù Cố Hạo Thần có giải quyết được, Triệu Mạn Di vẫn sẽ là âm thầm trả thù cho bố tức. Nhìn ánh mắt quỷ dị của cô là có thể đoán ra.

Cô cũng không phải là một người không vô tình đâu.

Vì trong buổi sáng nay cần cô ở lại giải quyết nhiều công việc nên Triệu Mạn Di ở lại luôn, cô cùng Dương Nhậm Vũ kí các văn kiện, xong ba cái hợp tác mới trở về, nhìn đồng hồ đã là hơn mười một giờ đêm.

Cả ngày cô đã nhận được không biết bao nhiêu cuộc điện thoại của Cố Hạo Thần. Cô chỉ trả lời là công việc rất bận. Giờ muộn quá rồi, có lẽ sẽ phải về ngay thôi.

Cố Hạo Thần nhìn mọi thứ xung quanh căn nhà, anh cười tự giễu, cô sẽ là không về đâu, cô bận công việc mà quên đi ngày tròn một tháng hai người ở chung rồi.

Ngồi bên bàn ăn, anh trầm nghĩ không biết có phải do anh yêu cô nhiều quá không? Cô có chút nào để ý tới cảm xúc của anh không vậy?

Cửa mở, Triệu Mạn Di mệt mỏi bước vào, cô thật sự quá mệt rồi. Thấy trong bếp còn sáng đèn, cô bước vào.

“Anh chưa ngủ sao?”

“Anh có thể ngủ sao?”- Cố Hạo Thần nhìn cô, anh đứng dậy, đặt hai tay lên vai cô, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô- “Chúc mừng ngày kỉ niệm, và... chúc ngủ ngon.”

Anh biểu cảm chán nản quay đi lên phòng, anh thất vọng thực sự. Bây giờ anh không biết cái gì với cô mới là quan trọng nữa.

Khoác túi xách trên vai, Triệu Mạn Di thất thần nhìn lên một bàn đầy đồ ăn, tiếng bước chân của Cố Hạo Thần nặng nề trên cầu thang. Cô chợt thấy tim mình thật đau.

Anh lại bỏ đi rồi. Cô cũng lỡ quên đi ngày kỉ niệm này.

Là lỗi do cô sao? Sao cô có cảm giác như tim mình bị xé nát vậy?

Nguyên một ngày cô ở bên ngoài, anh lại ở nhà vì cô mà làm ra một bàn tiệc để kỉ niệm, những cánh hoa rải rác khắp căn nhà, ánh nến lung linh vẫn như ngày ấy- ngày đầu tiên cô tới đây ở.

Cô ném túi lên bàn. Quay ra hướng cầu thang đi lên phòng.

Đứng trước cửa phòng của hai người. Cô biết anh sẽ không khóa cửa đâu. Khẽ đẩy ra, anh đã nằm trên giường, nhắm mắt lại yên tĩnh ngủ.

Đã ngủ sao? Cô tiến tới nằm xuống bên cạnh, ôm lấy anh từ phía sau, áp má vào tóc anh, ở bên tai anh hôn khẽ.

“Em...”- nói được một chữ, cô thấy anh mở mắt.

Cố Hạo Thần thở dài, nắm lấy tay cô đang vòng qua người anh. Lúc này anh cũng không biết phải nói gì, cũng không thể nói nên lời, anh chỉ sợ nếu lỡ nói ra sẽ làm cô tổn thương, hoặc nếu cô nói thêm, sẽ là đáp án mà anh sợ hãi.

Triệu Mạn Di thấy anh như vậy, không khỏi nghĩ hay là anh đang dối cô. (Khả Du: Đúng quá còn gì... :/) Cô lại càng ôm anh chặt hơn, ghé sát vào tai anh, cô nói nhỏ.

“Em... yêu người yêu em.”- giọng nói của cô ngọt ngào hơn bao giờ hết, coi như là món quà tặng anh nhân ngày kỉ niệm một tháng sống chung, cũng là lời bày tỏ của cô với anh.

Cố Hạo Thần quay ra, ngạc nhiên nhìn cô.

“Di...”- anh gọi tên cô, rồi không cần nghe cô trả lời, anh lật ngược cô lại.

“Em thật đáng ghét, em phải đền cho anh cả buổi sáng hôm nay nữa.”- anh giọng nói vẫn mang theo ủy khuất, ôm chặt lấy cô. Anh đang vui sướng chết được. Những lời đó của cô thật đáng giá cho cả ngày chờ đợi của anh.

Triệu Mạn Di mỉm cười ôm lấy anh.

Cho dù mai này có ra sao, cô vẫn sẽ mãi như vậy, mãi yêu anh... đến tận cùng thời gian.

41. Chương 41: Trói Buộc

Cố Hạo Thần nhìn tập thư vừa được gửi đến, quả đúng như anh dự đoán, sau lưng anh chắc chắn có người giữ trò quỷ.

Người đó là ai đương nhiên chẳng cần suy nghĩ cũng biết, những hành động của anh ta có thể qua mắt được cha mẹ anh, nhưng sao có thể qua được mắt anh? Cha mẹ chính là vì không để ý và tin tưởng, còn anh thì từ cái ngày dự án phi trường A kia đã sớm biết, Cố Thiên Tự sẽ có ngày làm cản hơn nữa.

“Cố Hạo Thần, tôi nghĩ chuyện này cậu nên giải quyết một lần gọn luôn, không nên để dây dưa nữa.”- một người đàn ông trẻ tuổi, mang trong đôi mắt sự rét lạnh nói.

Cố Hạo Thần nhìn Nhật Viễn Phong, anh biết việc giải quyết là dễ dàng, thế nhưng anh lo ngại gia đình.

Cố Thiên Tự dù sao cũng là anh trai cùng cha khác mẹ của anh, anh không thể đuổi tận giết tuyệt. Anh không lo chuyện Triệu Mạn Di, bởi cô đã sớm chia tay anh ta, chỉ còn một rào cản duy nhất là gia đình.

Ngày trước, Lôi Nhân không đồng ý trợ giúp Cố Thiên Tự trong vụ phi trường, nhưng giờ, lại đang phần nào hợp tác với Cố Thiên Tự để đánh lại Cố thị.

Muốn đánh đổ Cố thị? Có là nằm mơ giữa ban ngày sao? Lôi Nhân là một tập đoàn lớn về dầu mỏ ở nước ngoài, về Đài Bắc tất nhiên vẫn là đứng sau Cố thị về sự lớn mạnh. Vậy mà dám cùng một tập đoàn nhỏ mới thành lập đối địch với Cố thị.

Cố Hạo Thần suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra nguyên nhân Lôi Thiên Kinh đối nghịch anh.

Triệu Mạn Di... xem ra tôi nên sớm trối em bên mình, tránh để cho em ban phát tình yêu khắp nơi.

Nhưng trối bằng cách nào đây? À hình như là có cách rồi...

Đáy mắt hiện lên tia lạnh lùng, chỉ còn cách đó, anh sẽ không đời nào để bất cứ ai mơ tưởng đến cô.

Lúc này, trong đầu Cố Hạo Thần chỉ còn tức tối chuyện Lôi Thiên Kinh để ý Triệu Mạn Di, ngoài ra, chuyện Lôi Thiên Kinh đối đầu với anh đã sớm quăng xuống ba mươi sáu tầng lầu.

Triệu Mạn Di đang nấu ăn chờ Cố Hạo Thần về, anh nói tối nay sẽ về sớm, cô cũng nhanh chóng giải quyết chuyện công ty qua điện thoại với Dương Nhậm Vũ một lúc, cũng biết được sắp tới Cố Hạo Thần sẽ phải sang Mỹ.

Chỉ là, anh sẽ không biết được điều đó.

Nấu ăn xong mọi thứ thì bên ngoài có tiếng mở cửa, tiếng chân bước đến sau cô. Rồi cô bị một vòng tay ấm áp vây lấy.

“Anh về mà em không ra đón sao?”

“Em sao mà phải ra đón?”- cô mặc kệ anh ôm, tay vẫn lau dọn quanh bếp, hôm nay cô làm cá nên phải lau sạch chút, bằng không ngày mai mùi sẽ vô cùng khó chịu.

Cố Hạo Thần vòng xuống ôm eo cô, ghé sát xuống vai cô hôn nhẹ.

“Ngoan nào, em đang dọn, anh đi thay quần áo rồi xuống ăn.”- người nào thật kì lạ, người cô đang đẩy mùi dầu mỡ còn muốn ôm ấp cái gì?

Cố Hạo Thần không nói, cũng không cười, anh một tay cầm lấy tay cô, một tay đưa vào trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh bằng nhung đỏ.

Toàn bộ diễn ra thật yên lặng, anh mở chiếc hộp, lấy ra thứ bên trong đó và đeo vào ngón áp út trên tay trái của cô.

Triệu Mạn Di trân trân nhìn theo chiếc nhẫn của anh đeo cho cô, như hạnh phúc từ từ rót vào lòng, trên môi cô nở nụ cười lúc nào cũng không hay.

Sau khi đeo xong chiếc nhẫn, anh cầm lấy tay cô, vẫn ở phía sau mà ôm lấy cô như vậy, nhẹ nhàng nói.

“Anh không biết phải nói với em ra sao, cũng chẳng biết phải giải thích thế nào. Anh cũng không biết hứa hẹn điều gì, cũng sợ một ngày nào đó làm em thất vọng nếu anh trót hứa mà không giữ lời. Anh chỉ biết cho đến hiện tại, khi trên tay em đã đeo chiếc nhẫn này, chính là... em bị anh trối buộc, mà anh... cũng sẽ không bao giờ quên em dù đến khi anh chết.”

Cố Hạo Thần chậm rãi nói, trong đầu anh bây giờ chỉ có nữ nhân trước mắt, cô vì anh mà làm mọi thứ nhưng không nói ra, cô cho anh cái cảm giác yêu, cảm giác thất bại khi đánh mất và hạnh phúc khi tìm lại được. Cô chiếm giữ trái tim anh, cô vì anh mà nói “Em yêu người yêu em”- những lời đó còn giá trị hơn ba chữ kia rất nhiều.

Triệu Mạn Di cảm thấy thật ấm áp, cũng thật hạnh phúc, cô biết tình cảm của anh dành cho cô cỡ nào lớn lao, cũng biết rằng cô sẽ mãi yêu anh, không quên được anh dù có thế nào đi nữa.

Tay trong tay với anh, cô không còn cảm thấy cô đơn như ngày trước, không còn cảm thấy cuộc sống này chỉ là khô khan ngày tới tập đoàn tối về nhà nữa.

Cô cảm thấy mình hạnh phúc thực sự.

“Em yêu anh, Cố Hạo Thần.”- cô quay lại, không cho anh cơ hội đáp lời, trực tiếp hôn lên môi anh, hai người trao cho nhau những gì tốt đẹp và yên bình nhất. Anh yêu cô, cô cũng vậy. Những lời anh muốn nghe nhất cô cũng đã nói, giờ họ chỉ đơn giản là yêu nhau, sẽ bên nhau, vậy thôi. Không cần biết mai sau ra sao, thời thế thay đổi hay giữa họ có biến cố, cả hai sẽ đều nhớ cái ngày hôm nay, ngày mà anh đi làm về liền vào bếp, ôm lấy cô đang lau dọn, trên người toàn mùi dầu mỡ, rồi luồn vào tay cô thứ trối buộc ngọt ngào, không ai có thể tách rời...

Sau ngày hạnh phúc ấy cũng là một chuỗi những căng thẳng của cả hai người.

Cố Hạo Thần phải sang Mĩ, chi nhánh bên đó có vấn đề, cần anh sang tiếp quản và chỉ đạo trong một thời gian.

Phải xa cô, anh cũng không muốn, thế nhưng muốn làm mọi cách để liên lạc với cô lại không được.

Đi cùng anh là một trợ lý khác, không phải Bạch Phi Hằng. Anh cũng không có thời gian nào để liên lạc với mọi người bởi vì quá bận. Các hợp tác kéo đến liên miên, rồi giải quyết, rồi rắc rối giữa các cổ phần cổ đông, anh bận đến bù đầu, có đêm không thể ngủ được, chỉ biết xa cô cũng đã được hơn hai tuần. Ở đây, anh cũng không nghe được tin tức gì, cũng không có thời gian nghe, nên đã bỏ lỡ đi những chuyện quan trọng ở Đài Bắc.

“Triệu tổng, chúng tôi muốn hỏi, lí do tại sao cô lại không công bố thân phận thật của mình?”

“Triệu lão gia, trước đây chính ngài đã tuyên bố người chỉ đạo Triệu Thế Vương không phải là con gái ngài, vậy tại sao bây giờ thì sự thật lại ngược lại?”

“Tôi muốn hỏi, mối quan hệ của cô và tổng giám đốc Cố thị là thế nào?”

“Triệu tổng, đối với sự việc Cố tổng Cố thị tiết lộ thông tin thân phận của cô, cùng số liệu điều tra bên Mĩ của cô, cô có ý kiến gì?”

“...”

Vô số những lời nói đinh tai nhức óc vây xung quanh, vệ sĩ cùng người nhà chỉ biết bảo vệ cho Triệu Mạn Di ở giữa.

Cô đeo kính râm to bản che đến nửa mặt, trên người toát ra lãnh khí, cô biết kẻ đứng sau vụ này là ai. Cũng biết tiếp theo mình phải làm gì.

Một khi đã động đến cực hạn của cô, cô sẽ không biết thương xót bất kì ai.

“Cố Thiên Tự, anh cứ chờ xem.”- Triệu Mạn Di thầm nghĩ, còn riêng chuyện Cố Hạo Thần, cô sẽ biết cách giải quyết, cô sẽ không để cho bất cứ ai chia rẽ cô và anh. Bởi trên tay cô, là trói buộc của anh, mà anh cũng bị cô trói buộc, bởi một điều cô chưa từng nghĩ tới...

42. Chương 42: Cùng Nhau Giải Quyết

“Di, con nghĩ giờ chúng ta phải làm sao?”- ông Triệu giờ thấy thật ân hận, biết vậy ngày đó ông để cho cô trực tiếp ra mặt lãnh đạo Triệu Thế Vương là được rồi. Để đến bây giờ làm gì cũng thấy khó.

Đại sảnh không khí một mảng trầm mặc, cha mẹ cùng ông bà cô đều đắm chiêu suy nghĩ, cũng không ai biết nói thế nào.

Dương Nhậm Vũ ngồi một chỗ, chuyện này Triệu Mạn Di, anh, Cung Dương Á Miên và Diêu Giai Mẫn đều biết sẽ đến, chỉ là không ngờ, kẻ kia có thể trực tiếp ẩn hết tội lỗi sang cho Cố Hạo Thần.

“Chuyện này con sẽ tự giải quyết.”- Triệu Mạn Di uống một chút nước, ừm... dạo này thân thể cô không được tốt, cũng phải tự lo liệu lấy, lại càng không thể quá xúc động.

“Tổng giám đốc, cô có thể không?”- Dương Nhậm Vũ biết cô có thể, nhưng chỉ là không phải cô nên dẹp hai cái gai trước sau đó mới tiến tới gốc mà quật chứ. Nhìn cô âm hiểm lại như muốn một nhát chặt chết luôn. Vậy...

“Tôi sẽ giải quyết được.”- Triệu Mạn Di gạt đầu, lấy điện thoại bấm ra một dãy số.

Mọi chuyện cứ trôi chảy như một cuộc điện thoại bình thường. Thẳng đến khi cúp máy, mọi ánh mắt đổ dồn hết đến Triệu Mạn Di.

Cô biết nếu trong vòng ba giây cô không trốn khỏi nơi này, nhất định bị mọi người dò hỏi mệt đến chết.

“Con lên phòng.”

Cô cứ vậy mà bước đi. Lại như lần trước, không nói thêm bất cứ điều gì, cô đang rất cần nghỉ ngơi.

Dương Nhậm Vũ trân mắt nhìn. Được rồi, cô lại đi, vậy là hậu quả ai gánh? Vẫn là anh. Anh sẽ sớm bị Triệu gia xé cho tan tành.

Bên ngoài biết bao nhiêu phóng viên của các báo đài lớn đang ồn ào muốn Triệu Mạn Di ra mặt. Cô đứng từ trên thư phòng nhìn xuống. Nói đùa, xuất hiện không bằng bắt cô chết đi. Lúc này cô cần phải làm lần lượt từng bước một.

Đầu tiên, sẽ là Lệ tổng của Lệ Kim- Lệ Đồng Nhân.

Nhưng trên hết, cô nên nghĩ một chút đến mình đã, cô thực sự đang rất mệt.

Ở bên kia, Cố Hạo Thần bận trăm công nghìn việc không làm cách nào liên lạc được với Triệu Mạn Di, Dương Nhậm Vũ lại vì thế mà đánh điện cho anh nói tạm thời anh đừng về vội. Khiến anh lo lắng mãi.

Rốt cục là có chuyện gì chứ?

“Chị nói gì? Thu mua Lệ Kim?”- Diêu Giai Mẫn mắt tròn xoe nhìn Triệu Mạn Di. Không phải nói là sẽ để Cố Hạo Thần giải quyết sao?

“Là một nam nhân lại để nữ nhân của mình giải quyết hộ một chuyện lớn như vậy, liệu anh ta...”- Cung Dương Á Miên nhìn Triệu Mạn Di- “Tôi không nghĩ điều đó thích hợp.

Triệu Mạn Di thâm trầm.

“Tôi không cảm thấy không thích hợp, đây một phần cũng là do tôi. Hơn nữa...”- cô cầm tấm ảnh chụp hai người đi trong công viên, thầm cảm ơn kẻ đứng sau vụ này đã chụp cho hai người một khoảnh khắc đẹp- “Yêu nhau là cùng nhau vượt qua mọi chuyện, không phải sao? Sao có thể nói nó làm mất tôn nghiêm của người nam nhân?”

Cô tự tin rằng Cố Hạo Thần sẽ không bao giờ có ý nghĩ bị cô lấn lướt, cô chỉ là thay anh hành động thôi, cô biết anh ái ngại chuyện đối đầu với anh trai sẽ làm cha anh khó xử, nhưng cô sẽ cho anh thấy, không có gì là sai khi anh hành động như vậy.

Cô yêu anh, yêu hơn tất cả mọi thứ, cô cho dù sau này có thế nào, cũng sẽ chỉ yêu một mình anh thôi.

Nhưng vấn đề trước mắt, chính là Lệ Đồng Nhân- kẻ cùng cấu kết với Cố Thiên Tự.

“Tôi đã chuẩn bị tất cả rồi...”- Dương Nhậm Vũ bê một chồng tài liệu đặt lên bàn.

“Tôi biết sẽ có ngày này, nên đã chuẩn bị trước cho cô.”- anh lấy ra từng tập đưa đến trước mặt Triệu Mạn Di- “Toàn bộ thông số đều ở trong đó. Ai cũng biết gần đây Lệ Kim làm ăn thua lỗ, đó cũng một phần là do bị Ked.LA thầu tóm, mà cũng may thay, việc thầu tóm đó...”- anh ngập ngừng, rồi chợt cười hì hì- “Là do tôi giật dây.”

“Cái gì?”- Triệu Mạn Di nheo mắt, này là sao? Trước giờ cô chưa từng nghe qua chuyện Dương Nhậm Vũ có liên quan đến tổ chức xã hội đen ở Las Vegas.

Dương Nhậm Vũ nhún vai.

“Tổng giám đốc à, còn nhiều điều cô chưa biết về tôi lắm.”- anh lấy ra một phong bì thư, trong đó ghi khoản tiền cô sẽ cần bỏ ra để thu mua Lệ Kim để như trở bàn tay.

Triệu Mạn Di nhìn chăm chú tờ giấy ghi số tiền đó, rồi lại nhìn sang Cung Dương Á Miên, đánh mắt qua Diêu Giai Mẫn, cả hai người đều gật đầu đồng ý.

“Vậy tiến hành thôi.”- Triệu Mạn Di đứng dậy, ra phía bàn làm việc, kí giấy xuất tiền. Đảm bảo Lệ Kim sẽ bị thu mua nhanh gọn chỉ trong một buổi chiều.

Mà cô... cũng phải tăng lương cho Dương Nhậm Vũ.

Về phần báo chí biết rõ thân phận của cô, cô cũng đã sớm mở một cuộc họp báo, nói với tất cả mọi người, chỉ có chuyện Cố Hạo Thần có liên quan đến việc tiết lộ thân phận của cô thì cô lại không nói đến, chỉ là nói đang nhờ cảnh sát vào cuộc.

Muốn cô nghi ngờ rồi chia tay anh? Không có cửa đâu, cửa thông gió cũng không.

Phóng viên sau đó tuy không ồn ào như trước, nhưng cũng là sáng chặn trưa chặn chiều chặn đường cô, khiến cô bất đắc dĩ xuất ra ánh mắt cùng giọng nói lạnh đến chết người.

“Khi tôi không thích một thứ gì, mọi người biết tôi sẽ làm thế nào rồi đấy.”

Kể từ lần đó, ai cũng truyền tai nhau, chỉ nên nghiêm túc nói chuyện với cô, mà mỗi lần muốn lấy thông tin, phải lấy từ những người xung quanh chứ không nên hỏi thẳng. Nếu để cô có biểu cảm khác lạ trên mặt, nhất định sẽ rất thảm.

Nhân viên Triệu Thế Vương cũng không thể tin nổi cái thông tin nữ tổng giám đốc của họ lại là một nữ nhân hai mươi hai tuổi. Đùa sao? Vốn nghĩ giờ cô đã lộ thân phận, họ không cần quá mức sợ hãi cô như trước. Nhưng không, đối diện cô bây giờ khiến họ thậm chí sợ hơn ngày trước. Ánh mắt của cô lúc nào cũng băng lãnh, giọng nói thì đáng sợ không thể ngờ. Cô bây giờ đối với họ chỉ có đáng sợ hơn chứ không kém.

Dương Nhậm Vũ thì vốn đã quen, nhưng giờ cũng không chịu được hỉ nộ thất thường của cô. Việc thu mua Lệ Kim có kết quả ngay. Vì rút vốn, Lệ Đồng Nhân nợ nần chồng chất, rốt cục bị cô thu mua nhanh gọn còn hơn cả trở mặt. Giờ hần cũng bị tổng vào tù vì tội tham ô. Vợ con bỏ đi hết, không còn một ai bên cạnh. Hần trong tù chỉ gào lên được mấy chữ là “Tôi bị lừa.”

Vâng, cho dù hần có bị lừa hay gì đi nữa cũng là do hần không có đầu óc.

Triệu Mạn Di uống một chút nước cam. Cô bấm đến một số, nhấn một cái tin.

Chuyện này... nên dứt điểm rồi.

43. Chương 43: Biển Cỏ (thượng)

Ta buồn a...

Triệu Mạn Di hẹn Cố Thiên Tự ở biển, tuy không phải nơi hai người lần đầu gặp nhau, nhưng cũng khiến cô có chút hoài niệm.

Cố Thiên Tự đứng từ xa đã nhìn thấy cô, cô đứng nhìn về phía bãi đá bên kia, ánh mắt man mác buồn.

Anh biết, cả hai sẽ không thể trở về như ngày trước, cô vốn là như vậy, một khi từ bỏ sẽ không bao giờ tìm lại nữa. Nhưng với kế hoạch của mình, anh không muốn thất bại.

“Em đợi anh lâu chưa?”- Cố Thiên Tự bước đến, nhìn cô cười nhẹ nhàng.

Triệu Mạn Di quay sang, cô nở nụ cười.

“Em cố ý đến sớm một chút. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá.”- cô thở dài, kì thực rất muốn gọi tới cho Cố Hạo Thần, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy không thích hợp.

“Anh thay mặt Cố Hạo Thần xin lỗi em, anh không ngờ cậu ta lại làm những chuyện như vậy.”- Cố Thiên Tự ần ần thái dương- “Anh biết toàn bộ là do Cố Hạo Thần, nhưng anh không muốn nói cho em. Anh sợ em nghĩ anh muốn em chia tay cậu ấy để trở về với anh.”

“Cố Thiên Tự.”- Triệu Mạn Di ngắt lời- “Anh biết không? Em chẳng trách bất kì ai, mọi chuyện em sẽ cho như là chưa có gì, em vẫn sẽ tiếp tục điều hành Triệu Thế Vương. Chỉ vậy thôi.”

Cô trong lòng thầm trách chính mình, năm xưa sao cô có thể đem lòng yêu một người như anh cơ chứ?

Anh tự tin nói với cô thứ bịa đặt ấy sao? Vậy được, thứ quyết định của cô là hoàn toàn chính xác.

“Em sẽ sang Mĩ.”

“Sang Mĩ?”- Cố Hạo Thần ngạc nhiên- “Em sang đó...”

“Anh có muốn đi cùng em không?”- Triệu Mạn Di mỉm cười. Tạo không gian tốt đẹp nhất chính là cô sẽ làm những gì giống như anh đã làm với cô.

Cố Thiên Tự nhìn cô một lúc. Cô muốn anh cùng đi với cô, chính là muốn cùng anh làm lại từ đầu sao?

Triệu Mạn Di nghiêng đầu như dò hỏi, tất nhiên, đáp án của Cố Thiên Tự không thể nghi ngờ gì. Chính là đồng ý, chỉ là anh sẽ không biết được sau đó sẽ ra sao.

Cố Hạo Thần cầm điện thoại, nắm chặt trong tay, anh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Triệu Mạn Di a... cô lại đi tin chuyện anh tiết lộ thân phận của cô, và giờ lại qua lại với anh trai anh sao?

Cười chua chát, anh thấy trong lòng thật đau, trái tim cũng thật đau. Tưởng chừng như muốn chết đi.

Xuống sân bay, anh lập tức xuống, định bụng đi tìm cô để bù đắp những ngày hai người xa nhau thì Bạch Phi Hằng đã đợi ở sân bay và kể cho anh mọi chuyện, đứng một lát thì thấy Triệu Mạn Di cùng Cố Thiên Tự đứng nói chuyện, hai người còn mang theo hành lý.

Anh đang mong đợi cái gì đây? Đang mong chờ một phép lạ biến người đàn ông đứng cạnh cô thành anh hay sao?

Không, anh cảm thấy mình thật là một kẻ thất bại, thất bại cực kì thảm hại. Kết quả trước mắt anh là mình chứng rõ nhất.

Không nói không rằng, anh ngồi lên xe, phóng thật nhanh ra khỏi phi trường mà để lại Bạch Phi Hằng đang ai oán đứng nhìn.

“Chuyến bay sang New York bị hoãn lại do thời tiết xấu, chúng tôi sẽ cập nhật thêm thông tin đến cho quý vị.”- tiếng phát thanh trên sân bay vang lên làm Triệu Mạn Di thấy chán nản, vốn muốn sang Mĩ gặp Cố Hạo Thần, tiện thể cho Cố Thiên Tự biết rõ mọi chuyện là như thế nào, rồi sẽ không còn gì dính líu nữa.

Thế nhưng giờ chuyến bay bị hoãn, cũng không biết làm thế nào.

Đợi chừng hai mươi phút, điện thoại cô đổ chuông.

Cầm điện thoại, cô mỉm cười, cũng biết gọi cho cô rồi sao? Ắn xuống nút nghe. Nội dung đằng sau khiến cô đến thở cũng không nổi.

“Tổng giám đốc...”- Dương Nhậm Vũ ái ngại nhìn cô, có chuyện gì mà cô lại trở nên đáng sợ như vậy?

“Đến bệnh viện.”- Triệu Mạn Di chỉ nói ra được ba chữ đó, cô như người mất hồn đi ra bên ngoài phi trường.

Nhìn theo bóng Triệu Mạn Di, Cố Thiên Tự thật không hiểu có chuyện gì, anh định đi theo hỏi cô cho ra lẽ. Chợt Dương Nhậm Vũ chặn anh lại.

“Cố thiếu, có lẽ trước khi đuổi theo Triệu tổng, cậu nên xem những thứ này trước đã.”

Nói rồi anh đưa cho Cố Thiên Tự một tập tài liệu dày cộp.

Cố Thiên Tự đón lấy tập tài liệu, ánh mắt như hoài nghi chuyện gì.

“Cậu cứ từ từ nghiên cứu, nên nhớ...”- Dương Nhậm Vũ quay lại, giọng âm trầm khùng bố- “Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm.”

Nói xong anh đi thẳng, để lại Cố Thiên Tự đang đứng giữa phi trường, nhìn vào những tài liệu trong đó.

Thì ra... cô đã biết tất cả sao? Nhưng lại coi như không có gì?

Hơn nữa, còn không có nói với anh? Cô đang chờ đợi ở anh một lời giải thích sao? Nhưng nếu anh giải thích?

Là quá muộn sao?

44. Chương 44: Biển Cố (hạ)

Vào bệnh viện, Triệu Mạn Di khuôn mặt thất thần, đôi mắt tựa như đau đớn tới cực điểm. Trong đầu cô chỉ có đúng một suy nghĩ: “Cố Hạo Thần bị tai nạn, người cô yêu bị tai nạn.”

Nhìn Cố Hạo Thần nằm trên giường, sắc mặt trắng bệnh, trên người toàn những máu, ướt đầm ga trải giường. Các bác sĩ vẫn đang tất bật cấp cứu, vài vị bác sĩ nhìn thấy cô, liền nhận ra ngay chính là vị nữ tổng Triệu Thế Vương lạnh lùng đáng sợ trong truyền thuyết vừa lộ diện cách đây hơn một tuần. Cô cũng chính là người có mối quan hệ với nam nhân trên giường bệnh mà họ đang dốc hết lòng cứu chữa.

Dù sao bệnh nhân vừa sơ cứu qua tạm thời phải để nghỉ ngơi một chút, họ lánh ra cho Triệu Mạn Di vào.

Người nhà Cố Hạo Thần biết anh bị tai nạn cũng nhanh chóng vào xem thực hư, đến nơi thì thấy Triệu Mạn Di rất bình tĩnh ngồi xuống ghế bên cạnh giường.

Cô đưa tay vuốt lên đôi môi cùng làn da lạnh toát dính đầy máu, nghiêng đầu ngắm nhìn người đàn ông mình yêu. Cô chậm rãi nói.

“Thần, anh từng hỏi em tại sao em lại ít cười, chưa từng một lần nói yêu anh. Anh biết không, em rất hay cười, nhưng anh không biết rằng mỗi khi anh quay đi, mỗi khi em rúc đầu vào ngực anh, mỗi khi em thức dậy sớm hơn anh hay mỗi khi anh nấu ăn, em sẽ đều mỉm cười, vì em hạnh phúc.

Em hạnh phúc vì có người vì em mà làm những chuyện không đáng làm, vì em mà nấu ăn, cùng em trải qua những ngày bình thường nhất.

Và em hạnh phúc nhất bởi vì đó là anh- người em yêu.

Tại sao em chưa một lần nói yêu anh? Bởi vì em từng mất niềm tin vào thứ lời nói giả dối này. Em từng bị phản bội, người đó nói yêu em nhưng lại âm thầm làm những chuyện sai trái sau lưng em.

Nhưng bây giờ sẽ không như vậy nữa. Bởi vì anh giúp em một lần nữa tin tưởng vào tình yêu.

Em yêu anh, Cố Hạo Thần.

Em đã tự hứa với bản thân, nếu một ngày nào đó anh gặp nguy hiểm đến tính mạng, em sẽ đi theo anh. Nhưng Cố Hạo Thần, giờ em xin lỗi, em không thể thực hiện điều đó. Bởi vì em còn phải lo cho con của chúng ta...

Em có thai rồi, Cố Hạo Thần.”

Nói xong, khuôn mặt Triệu Mạn Di đã đầm đìa nước mắt, tim cô đau lắm. Nó đau gấp vạn lần những lần hai người giận dỗi. Cô như cảm nhận được sự đau đớn của anh, từ sâu thẳm trái tim mình.

Ánh mắt vô hồn, song, khóe môi cô lại cong lên nở nụ cười.

“Em có thai rồi, anh được làm cha rồi, em không muốn con mình sinh ra không có cha, không muốn nó chỉ thấy cha nó qua ảnh. Em muốn chúng ta là một gia đình hạnh phúc, sáng sớm cùng đi dạo trong công viên, em biết khi thấy thằng bé đó, anh rất mong muốn có một gia đình phải không? Anh mau tỉnh dậy, mau mở mắt ra nhìn em đi...”- Giọng cô nghẹn lại, nước mắt chảy từng hàng dài- “Anh phải về với em, nếu không, đừng trách sau khi sinh con, em sẽ đến với anh. Anh không nỡ đúng không?”

Cô bật cười, nước mắt vẫn tràn ra, nắm thật chặt tay anh. Nếu thật sự anh không tỉnh lại nữa, cô sẽ theo anh, mặc ọi thứ sót lại trên cuộc đời này.

Bởi vì cô yêu anh, yêu anh nhiều lắm.

Bên ngoài, cha mẹ Cố Hạo Thần chỉ biết ôm lấy nhau, Cố phu nhân gục vào ngực chồng khóc rống lên, cha mẹ Triệu Mạn Di cũng không kìm được nước mắt.

Bạch Phi Hằng hai tay ôm mặt, tại sao lại có ngày này, rõ ràng họ yêu nhau như vậy, sao ông trời nỡ bắt công với họ như thế?

Dương Nhậm Vũ cũng chưa từng thấy một Triệu Mạn Di như thế, cô đau khổ, cô bi thương, cô khóc, những giọt nước mắt kia như biến cô thành một người hoàn toàn khác, cũng là phép hóa giải làm mất đi sự lạnh lùng của con người cô.

Triệu Mạn Di vẫn rơi nước mắt, cô thủy chung nắm lấy tay Cố Hạo Thần, giọng cô lạc đi.

“Em rất thích một đôi nhãn cười, em muốn một ngày nào đó chúng ta có thể trao cho nhau, em sẽ ngày ngày nói yêu anh, ngày ngày cười với anh.”- cô nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên đôi môi đầy máu của Cố Hạo Thần, khẽ thì thầm.

“Em yêu anh.”

Khi cô cảm thấy sức mình như cạn kiệt thì cũng là lúc điện tâm đồ vang lên những tiếng tút báo hiệu nhịp tim đã dần hồi phục.

Các bác sĩ cùng y tá vội vã đi vào, Triệu Mạn Di ngất ngốc đứng dậy, thu hồi lại vẻ mặt cũ. Cô bước ra bên ngoài.

Không nói không rằng, cô bước đi như cái xác không hồn. Cố Hạo Thần- anh đã nghe thấy lời em nói sao? Cô ngẩng đầu lên, hướng cha mẹ mình cùng cha mẹ Cố Hạo Thần.

“Con xin phép ra đây một lát.”

Mọi người cùng gật đầu, ai ai đều biết, những chuyện cô làm ra sẽ là thế nào.

Mọi thông tin cô đã cho Diêu Giai Mẫn công bố, giao toàn bộ chứng cứ cho cảnh sát, mọi chuyện được sáng tỏ.

Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ, Triệu Mạn Di đã cho tung ra toàn bộ bằng chứng, và mời được nhân chứng từ Mỹ sang.

Sự thật được phơi bày, Cố lão gia cũng khó giữ được bình tĩnh.

Thứ nhất, Cố Thiên Tự không phải là con của ông và tình nhân trước, mà thực chất, là con của tình nhân trước và một người đàn ông khác. Người tình nhân đó trước khi ốm chết đã mua chuộc một bác sĩ để cho ra kết quả Cố Thiên Tự là con của Cố lão gia.

Thứ hai, Cố Thiên Tự lợi dụng là chủ tập đoàn Tân Cổ thị đã tạo ra một số công ty ma lừa đảo. Sau đó, cấu kết với Lệ Kim, gây bất lợi cho Cố Hạo Thần nhưng không thành.

Thứ ba, Cố Thiên Tự không biết chuyện anh ta không phải là con ông, mà chỉ biết, chính ông là người năm xưa bỏ rơi mẹ anh ta để đến với người phụ nữ khác và lừa tiền của mẹ anh ta, gây dựng nên Cổ thị.

Thật sự chẳng ai có thể ngờ được mọi chuyện lại như vậy.

Cố Thiên Tự cũng biết, lần này chỉ sợ không ai có thể cứu được anh.

Cố Thiên Tự bị cảnh sát bắt giữ để điều tra. Còn người bác sĩ năm xưa bị mua chuộc cũng tới làm chứng. Thậm chí, Triệu Mạn Di còn đưa ra được xét nghiệm chính xác của Cố Thiên Tự và Cố lão gia.

Mọi chuyện được xử lý nhanh gọn. Chỉ là Triệu Mạn Di không dễ dàng buông nhanh như vậy.

Người đàn ông thần sắc mệt mỏi ngồi trong phòng lấy lời khai, ánh mắt vô hồn như không có sự sống, nữ nhân trước mặt anh thật gần nhưng lại như cách xa hàng vạn dặm.

Cũng như cô từng nói khoảng cách bốn năm dường như bốn thế kỷ.

“Anh đã bao giờ nghĩ đến ngày hôm nay chưa?”

“Chưa bao giờ.”- Cố Thiên Tự lắc đầu, mặt mày xoa hai bên thái dương.

“Em không nghĩ chúng ta sẽ có ngày hôm nay. Nhưng anh hiểu thắng quá Cố Thiên Tự ạ.

Em biết anh chỉ là bị người ta giật dây, nhưng sao anh có thể ngây thơ như vậy? Anh nghĩ em là ai?”

Triệu Mạn Di khoanh tay trước ngực, cô thở dài.

“Năm xưa có lẽ do chúng ta đã quá sai rồi.”- cô nhìn anh- “Em đã từng muốn đợi ở anh một lời nói thật, hay chí ít, là anh hãy dừng lại việc phản bội em.”

Cô đột nhiên thấy chán nản thực sự, cũng không muốn ở nơi u ám này nữa. Cô đứng dậy, quay người bước đi.

“Chúng ta sẽ đợi quyết định cuối cùng của tòa án.”

Giờ cô chỉ muốn đến nơi có anh, bất kể là nơi nào, đó cũng là chốn bình yên cho cô.

45. Chương 45: Kết Thúc - Hoàn Hảo Một Tình Yêu

Triệu Mạn Di ngồi lặng lẽ bên giường bệnh, ánh nắng bên ngoài hắt đến chói mắt cô cũng chẳng buồn đi ra để đóng lại. Bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt tay anh không buông, từ khi ở viện cảnh sát trở về, cô không màng đến ăn uống, cũng chẳng nói năng gì với ai.

Cô chỉ chờ anh tỉnh lại.

“Cố Hạo Thần, anh sẽ tỉnh dậy chứ?”- cô lẩm bẩm, vén mái tóc của anh cho gọn gàng, nhìn gương mặt của anh, cô đau đến xé lòng.

Cô vẫn mong mình được gánh vác anh sự đau đớn ấy. Trên đầu cột băng vải, bác sĩ nói vẫn đang hôn mê. Còn chưa xác định trước được điều gì.

Mọi người ở bên ngoài, cũng không muốn đi vào làm phiền hai người. Chỉ là một lát sau là giờ tối, mẹ Triệu mang cháo vào cho Triệu Mạn Di, giờ trong bụng cô còn có đứa bé, nếu không ăn, chỉ sợ sẽ không tốt.

Bà bước đến ngồi cạnh Triệu Mạn Di, nhìn con gái sắc mặt mệt mỏi như người mất hồn, bàn tay thủy chung nắm tay người yêu.

“Di, con phải ăn rồi.”- bà mở cặp lồng, mùi thơm nhạt tỏa ra.

Triệu Mạn Di lắc đầu, cô giờ chỉ nghĩ tới chừng nào anh sẽ tỉnh? Chừng nào anh sẽ đáp lại lời yêu của cô.

“Con phải ăn chứ, giờ con phải ăn cho đứa bé nữa.”

Sau một hồi động viên của mẹ, cô cũng chịu ăn một chút. Bên ngoài mọi người nhìn mà lòng xót xa. Cha mẹ Cố Hạo Thần cũng không ngờ người yêu của con trai lại là tổng giám đốc của Triệu Thế Vương. Cũng không ngờ sau sự lạnh lùng mọi người thường nói, cô lại có một vẻ yếu đuối đến không ngờ.

Sau khi ăn xong, Triệu Mạn Di vẫn thẫn thờ ngồi trên ghế, nhìn chăm chú Cố Hạo Thần.

Lẽ ra giờ anh phải tỉnh rồi chứ? Bác sĩ nói anh sẽ sớm tỉnh dậy thôi mà...

Một giọt nước mắt lại rơi, thấm ướt trên áo.

Dương Nhậm Vũ nói Cố Hạo Thần đã biết chuyện cô là tổng giám đốc Triệu Thế Vương từ rất lâu rồi, nhưng anh không nói ra, vì anh muốn cô là một người con gái bình thường khi bên cạnh anh. Hai người sẽ cùng trải qua những ngày tháng bình dị mà hạnh phúc.

Anh vì cô mà làm ra không gian lãng mạn mừng cô tới ở chung và tròn một tháng ở chung. Anh chưa từng yêu, chưa từng biết lãng mạn, chỉ là tìm hiểu qua vài phương tiện để cho cô thấy ý tốt của anh.

Anh đối với mọi người thì lạnh lùng, chỉ riêng với cô là bày ra một mặt trẻ con, dù cô làm gì cũng được, miễn là đừng rời xa anh.

Anh lo lắng khi cô nói hai người kết thúc, anh sợ cái kết thúc mà cô nói chính là chấm dứt mọi chuyện, nên đã cuồng dă xâm chiếm cô, mặc cho cô bị thương. Nhưng sau đó, anh vô cùng hối hận. Và tất cả, cũng chỉ vì anh yêu cô.

Cô chưa một lần nói yêu anh, khiến anh rất buồn và nhiều khi không tin tưởng vào thứ tình cảm giữa hai người. Nhưng chỉ vì một câu “Em yêu người yêu em” cũng làm anh hạnh phúc đến bao nhiêu ngày.

Vậy giờ cô có thể nói yêu anh mãi, lúc nào cũng có thể.

Chỉ cần anh tỉnh lại.

“Ừm...”- tay Cố Hạo Thần khẽ động, Triệu Mạn Di nương ánh mắt nhìn lên, mắt anh đang nhắm vào, dường như sắp tỉnh.

Cô vui mừng, nhanh chóng ấn chuông trên đầu giường gọi bác sĩ và y tá. Chẳng lâu sau, họ nhanh chóng đi vào, công tác kiểm tra sức khỏe cho anh.

“Triệu tổng, anh ấy đã dần hồi phục rồi. Cô không nên lo lắng nữa.”- bác sĩ Trần nói với cô. Người phụ nữ này cũng thật phi thường đi, trông anh đến cả một ngày, cũng không cần ai trợ giúp.

Triệu Mạn Di cười nhẹ, ngồi xuống ghế.

“Em biết anh sẽ nghe thấy lời em nói mà...”

Sau một loạt hành động cấp cứu của các bác sĩ và y tá, Cố Hạo Thần cũng có thể nghỉ ngơi. Triệu Mạn Di ngồi cạnh anh, chờ anh tỉnh dậy một lần nữa.

Qua một đêm, cô dậy từ rất sớm, thật ngoài dự kiến, cô thấy anh đang mở mắt nhìn cô, môi nhếch lên nụ cười. Giọng nói anh yếu ớt.

“Anh biết em sẽ không bỏ rơi anh đâu mà...”

Triệu Mạn Di vỡ òa vì hạnh phúc, cô bật cười, rất nhanh ôm lấy anh nhưng cũng cẩn thận không động tới vết thương.

Cô biết anh nghe thấy cô, cô biết anh sẽ tỉnh lại, cô biết anh sẽ cùng cô làm lại từ đầu. Quan trọng hơn, cô biết bọn họ chính thức thuộc về nhau...

Sau đó khỏi nói cũng biết, hai bên gia đình tất bật vào thăm Cố Hạo Thần, mẹ Triệu nấu rất nhiều món ngon và bổ dưỡng cho cả hai người.

Mọi chuyện về Cố Thiên Tự cũng được Cố lão gia kể lại cho anh. Mọi chuyện anh đều biết.

Chỉ duy nhất một chuyện, Triệu Mạn Di vẫn giấu anh.

Không phải cô không muốn nói. Mà là cô mong chờ một khởi điểm tốt đẹp hơn.

“Di... bao giờ em định đồng ý kết hôn với anh?”- Cố Hạo Thần đang ăn, bỗng hỏi cô như vậy. Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, sức khỏe Cố Hạo Thần cũng đỡ hơn nhiều.

Triệu Mạn Di thấy anh đột nhiên hỏi một câu như vậy, không khỏi nghi liệu có phải đầu óc anh có vấn đề không?

Tuy vậy, cô vẫn tự nhiên mà trả lời.

“Chờ nào em mua được đôi nhẫn em thích, lúc đó chúng ta kết hôn.”

Mọi người xung quanh một mảng trầm mặc. Ông bà cha mẹ của cả hai bên đang tề tựu đầy đủ, lại cả hai trợ lý ngày đêm gánh vác công việc của hai người. Cùng vài cặp đôi có thể xem như bạn bè của hai người đang ở đủ cả phòng bệnh chăm sóc đặc biệt này. Mà hai người họ có thể thảo luận thứ chủ đề quan trọng bằng giọng thản nhiên như thế.

Quả nhiên Cố Hạo Thần “đạo ột thuốc” thì Triệu Mạn Di “ma ột trượng”. Chẳng ai kém ai.

“Vậy hôm nào chúng ta đi mua nhẫn?”- Cố Hạo Thần lại đột nhiên hỏi, ngẩng mặt khỏi bát cháo thơm mùi thuốc bắc.

“Bao giờ anh có thể đi được thì chúng ta đi.”- Triệu Mạn Di tiếp lời.

Đến lúc hai người nhận ra thì xung quanh đã chẳng còn ai nữa.

“Cố Hạo Thần, anh chính là cố ý nói như vậy để đuổi mọi người hả?”- Triệu Mạn Di nhàn nhạt, gọt quả táo đỏ rồi để lên đĩa.

“Không có nha, anh chỉ là nghĩ ra thì phải hỏi, chứ đâu có ý định gì?”- nói đùa, nếu anh nói là cố ý, cô không phải sẽ trực tiếp đi khỏi đây đi.

Khi mở mắt tỉnh dậy, anh đã thấy thật hạnh phúc, bởi cô không có bỏ anh mà đi, cô cũng đã nói là muốn sang Mỹ để tìm anh, khiến anh thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Bất chợt nắm lấy tay cô, mà một tay kia vẫn đang cầm thìa cháo, Cố Hạo Thần nhỏ giọng.

“VẬY TRIỆU MẠN DI, EM ĐỒNG Ý LẤY ANH CHỨ.”

Triệu Mạn Di trên tay là con dao, một tay lại bị anh nắm lấy.

“Cố Hạo Thần, anh xác định?”- cô trong lòng hạnh phúc, anh cầu hôn cô. Đó là điều mà cô mong chờ. Nhưng ở cái tư thế này...

Cố Hạo Thần không để ý nhiều, anh gật đầu, làm Triệu Mạn Di bất đắc dĩ mỉm cười.

“Em đồng ý...”

Có lẽ ngày anh lồng chiếc nhẫn kia vào tay cô đã đáng nhớ, thì lần cầu hôn này so với lần đó còn đáng nhớ gấp vạn lần.

Anh ngồi trên giường bệnh, cô ngồi trên ghế. Tay cầm tay, mà tay kia của anh cầm thìa cháo, tay này của cô cầm một con dao gọt hoa quả, nhìn từ phía bên ngoài chẳng thấy có lấy một chút lãng mạn. Thế nhưng, đối với hai người, đó lại là một sự hoàn hảo ột tình yêu...

Có lẽ như vậy, cũng là cái kết tốt đẹp ột hạnh phúc viên mãn...

46. Chương 46: Ngoại Truyện 1

Cuộc sống ngọt ngào 1

Cố Hạo Thần mở mắt, bên cạnh là giai nhân xinh đẹp đang trong trạng thái không mặc gì? Vậy thì một người đàn ông khỏe mạnh phải làm sao?

“Di...”- anh ôm lấy eo vợ, kéo gần lại mình, áp sát phía dưới vào cơ thể nóng bỏng kia.

“Ừm...” – khẽ cự mình, Triệu Mạn Di gạt cánh tay Cố Hạo Thần ra- “Mau tránh, em muốn ngủ.”- đêm qua anh đã ép cô đến hồng rồi, giờ lại muốn là sao?

Cố Hạo Thần nhú mày- “Không phải nói là em phải đền anh hai tháng cấm dục hay sao?”

Quá lắm rồi, cô không thể chịu được nữa, bật dậy, ẫn Cố Hạo Thần ra.

“Anh còn dám nói? Bác sĩ bảo phải kiêng ba tháng, đêm qua anh phá nội quy ép tôi đến hư rồi, sáng nay lại muốn hành tôi. Tôi là công cụ phát dục của anh à? Thích thì ra ngoài kiếm cái cô Lương tiểu thư mà phát dục.”

“Em...”- Cố Hạo Thần ầm ức, thỉnh thoảng cô lại nhắc đến Lương tiểu thư, anh với cô ta vốn dĩ chẳng có gì.

“Thôi mà, Di, anh xin lỗi.”- giọng nói thập phần đáng thương, anh lật đật bò lên giường, khuôn mặt anh xịu xuống, quàng tay sang ôm Triệu Mạn Di vào lòng, anh lại nhắm mắt lại.

Khẽ mỉm cười, Triệu Mạn Di trở mình ngồi lên eo Cố Hạo Thần.

“Em...”- kinh ngạc vì sự chủ động của vợ yêu, anh vừa mừng vừa sợ.

“Cố Hạo Thần, đêm qua anh ép em thế nào, giờ em ép anh gấp trăm lần.”- cô nở nụ cười ma quỷ, cúi xuống, hôn lên vòm ngực rắn chắc, khẽ cắn một cái.

Dục hỏa tuôn trào, Cố Hạo Thần không nhịn được mà lật ngược thế cờ, đem Triệu Mạn Di đặt dưới thân.

Chiếc giường ngủ lại thấm lần nữa.

Sau khi sinh Cố Hạo Văn đến nay là tròn hai tháng, Triệu Mạn Di làm không ít người giật mình vì cô kiên trì muốn nuôi con bằng sữa mẹ. Vì như vậy, con mới thông minh, cô chỉ thêm vào chế độ tập thể dục điều độ là được, hơn nữa, sau khi sinh, cô chỉ đầy đặn hơn trước, quyến rũ hơn, không có một chút béo, làm nhiều người ngỡ ngàng.

“Tiểu Văn, con ngoan, con gọi ba ba đi...”- Cố Hạo Thần bế con trai ngồi trên sofa, xung quanh người hầu cười rúc rích.

“Cố Hạo Thần, anh mang tiếng học hành đầy đủ, lại sống đến 26 năm trên đời, chẳng lẽ một điều nhỏ nhất là một đứa trẻ 2 tháng chưa thể biết gọi ba ba mà anh cũng không biết à?”- Triệu Mạn Di cầm văn kiện đi từ trên cầu thang xuống, đưa cho Dương Nhậm Vũ, sau khi sinh con, cô chưa thể đến Triệu Thế Vương ngay nên tạm thời mọi việc giao cho Dương Nhậm Vũ quản lý.

Dương Nhậm Vũ cũng không khỏi bật cười nhìn vị Cố tổng lừng lẫy trên thương trường ngồi nhà bế con.

Cố Hạo Thần vẫn thản nhiên trò chuyện cùng con trai.

“Tiểu Văn à, mai sau nhất định đừng giống cha, cưới một tảng băng về nhà, mùa hè được cái có đá làm mát nhưng mùa đông tuyệt đối thảm.”

Mặt Triệu Mạn Di đen lại, nhưng thái độ vẫn giữ bình thường. Đưa văn kiện cho Dương Nhậm Vũ, cô quay lưng lên lầu.

Dương Nhậm Vũ nhìn theo bóng Triệu Mạn Di, rồi lại quay ra nhìn Cố Hạo Thần.

“Cố tổng, lần này anh mới là tuyệt đối thảm.”- lẩm bầm vài câu, anh lắc đầu ngao ngán rời đi. Chỉ có ai kia vẫn ngồi đó chơi đùa với con mà không biết tai họa sắp ập tới.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 2

Sự trừng phạt của vợ yêu

Trêu vào ai thì trêu, tuyệt đối chưa vợ anh ra. Đây là chân lý Cố Hạo Thần bao lần rút ra nhưng vô số lần quên đi, riêng chỉ sau lần này, anh mới có thể tuyệt đối chấp hành không trêu vào bà xã.

Ngồi trong phòng làm việc, nhấp một chút cà phê, mắt Cố Hạo Thần dính liền vào đồng hồ số trên màn hình.

Cửa bị đẩy, đi vào là một nữ nhân xinh đẹp. Mà nữ nhân này, chẳng phải bà xã thân yêu của anh sao?

“Thần...”- bờ môi kiều mị khẽ gọi, chỉ một chữ, khơi lên toàn bộ dục vọng trên người Cố Hạo Thần.

Triệu Mạn Di mặc chiếc váy ngủ đen mỏng dính, có thể gọi như trong suốt, bờ ngực sau sinh càng đầy đặn hơn trước, còn không có áo lót, bên dưới chỉ có chiếc quần ren nhỏ nhắn, váy mỏng không quá mỏng, đôi chân thon thả lại đi chân đất tiến tới.

Thân thể áp sát sau lưng Cố Hạo Thần, bờ ngực vô tình cọ xát sau lưng.

Cố Hạo Thần nín thở. Chẳng phải sáng nay cô gay gắt lắm sao? Tuy sau đó cũng thỏa hiệp, nhưng bây giờ cũng làm anh bất ngờ lắm nha.

“Di...”- giọng nói vì dục vọng mà khàn khàn, anh xoay người, định bế cô lên, nhưng cô ngăn lại.

Triệu Mạn Di nở nụ cười mê người, khẽ cắn môi, cô dang hai chân ngồi lên chân Cố Hạo Thần, mặt đối mặt, từ từ cởi áo sơ mi của anh, lại vừa tự chạm lên ngực mình, tạo ra tiếng rên khe khẽ.

Khuôn mặt vì kích thích mà ửng đỏ, động tác khẽ tựa thân của cô càng làm tăng xúc cảm của Cố Hạo Thần, anh cố nhịn để mặc cô chủ động. Cảm thấy bên dưới có vật rắn nóng chạm tới, Triệu Mạn Di khẽ mỉm cười.

Triệu Mạn Di cởi chiếc áo của anh, lại đứng lên, cũng kéo anh đứng dậy cùng. Cô quỳ xuống, cởi hết chiếc quần dài cùng vật cản cuối cùng ra.

Mặt Triệu Mạn Di đỏ ửng, nhưng không, cô không thể ngừng lại, hôm nay, bằng mọi giá cô phải cho anh biết thế nào là tăng bằng thực sự.

Cố Hạo Thần vẫn chưa hết sốc, anh nghĩ không chừng cô thấy anh nói đúng lại cải thiện mình để giữ anh sao? Dù anh sẽ không bao giờ có ý niệm xa cô nhưng nếu cô thay đổi theo chiều hướng này, anh sẽ ăn chay mỗi tháng.

“Thần...”- Triệu Mạn Di khẽ gọi. Đôi môi khẽ hôn lên bờ vai anh. Đôi tay nhỏ nhắn lướt nhẹ trên cơ thể anh như có như không.

Nhìn vẻ mặt thoải mái của Cố Hạo Thần, xem ra cô đã đạt được mục đích.

Triệu Mạn Di thả ra, đứng dậy, khi Cố Hạo Thần đang ngây ngốc không hiểu gì, cô quay đi, bước ra cửa, cầm theo quần áo của anh. Quẳng lại một câu.

“Đêm nay anh cứ trần truồng ở thư phòng mà ngủ, khỏi cần về phòng. Bên ngoài tôi để mọi người đứng canh, nếu muốn họ thấy cảnh anh phát xuân lông không chạy ra ngoài thì cứ việc.”

Bên ngoài gia nhân bùm miệng khúc khích, mấy người vệ sĩ cũng không kìm nổi mà ôm tường nín cười.

Triệu Mạn Di khoác áo sơ mi lên tránh cho người khác thưởng thức cảnh xuân, cô về phòng.

Cố Hạo Thần khóc không ra nước mắt, thứ nhất vì dự vọng không thể phát ra, thứ hai vì không được ngủ cùng vợ yêu, thứ ba vì trong thư phòng không có phòng tắm, thứ tư vì tuy nhà này của anh, nhưng bà xã là số một, anh không thể ra lệnh cho ai rời đi. Thứ năm, anh thật quá khinh địch.

Vậy là Cố Hạo Thần phải cố nằm lên chiếc giường trong thư phòng, cũng may nó còn có chăn gối đầy đủ.

Giờ anh đã hiểu tuyệt đối không nên trêu vào bà xã lãnh huyết vô tình.

Không biết thế nào nhưng sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Cố Hạo Thần đã thấy mình đã ôm Triệu Mạn Di vào lòng từ lúc nào, cô đang ngủ cũng nở nụ cười. Anh cũng vui vẻ mà nhắm mắt lại ngủ tiếp. Dù việc trừng phạt của bà xã khiến anh đau đớn quằn quại nhưng việc sáng ra thức dậy, bên cạnh là vợ yêu thì còn gì tốt đẹp hơn?

48. Chương 48: Ngoại Truyện 3

Sau khoảng hơn một tháng, sức khỏe Cố Hạo Thần dần dần hồi phục, anh có thể xử lý vài công việc của Cố thị. Triệu Mạn Di cũng vất vả chuyện Triệu Thế Vương. Thì chuyện hai người ném hết cho các vị trưởng bối là kết hôn cũng rất bình thường.

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ khoản mua nhẫn và thử váy cô dâu thì cô và anh không hề làm thêm việc gì khác. Hai nhà cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi hai người kết hôn.

Có một điều Triệu Mạn Di cảm thấy xấu hổ đó là khi hai người đi Pháp để mua váy cưới của Vera Wang, lúc vào phòng thử đồ, anh kiên quyết tự mình mặc cho cô. Khiến bao ánh mắt xung quanh đổ dồn về phía họ.

Cũng may có Diêu Giai Mẫn đi cùng, nếu không, cô sẽ không còn mặt mũi gặp người.

Thế nhưng, có một điều khiến mọi người cùng Diêu Giai Mẫn thấy lạ là, họ ở trong đó thực sự lâu lắm, thỉnh thoảng cũng nghe thấy vài âm thanh kì dị. Nhưng chẳng ai dám quan tâm, cũng không muốn nhắc đến khi nghĩ lại.

Chọn váy cưới xong xuôi, chỉ vì một câu bông đùa của Diêu Giai Mẫn mà Triệu Mạn Di đã lặng lẽ cùng Cố Hạo Thần ra sân bay và đi phi cơ riêng về, làm Diêu Giai Mẫn khóc cạn cả nước mắt ở sân bay.

Động chạm đến Triệu tổng, sống đã khó, chết còn khó hơn...

Về Đài Bắc, hai người vốn định chỉ dành ra một quãng thời gian ít ỏi để chụp ảnh cưới, bởi công việc cũng quá bận rộn, nhưng sau đó hai người lại quyết định tiêu tốn thời gian vào việc sang tận California, New York và Paris để chụp ảnh cưới. Khi về thì biết bao công việc dồn đến. Cố Hạo Thần nhìn Triệu Mạn Di một hồi vì công việc cũng rất thương cô nhưng không biết làm thế nào.

Hai nhà chuẩn bị đặt tiệc, xong xuôi mọi thứ thì ấn định nửa tháng sau sẽ tổ chức đám cưới làm Cố Hạo Thần bức đến phát điên.

“Anh chờ lâu lắm mới đến được bây giờ, xong xuôi mọi thứ mà lại để nửa tháng sau cưới là sao?”

Triệu Mạn Di tay vẫn kí văn kiện, kệ cho Cố Hạo Thần than thở, cô nhàn nhạt.

“Bây giờ anh háo hức như vậy, không chừng chỉ tầm mấy ngày sau cưới sẽ chán thôi mà.”

Cố Hạo Thần nghe xong, trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu, cô nghĩ anh là người như vậy sao? Nhưng anh cũng rất biết suy nghĩ mà đi tới ôm lấy cô, hôn nhẹ lên môi cô, cuồng nhiệt thế nào mà làm đổ lỵ cả phê ra đầy bàn.

“Cố Hạo Thần, anh lại làm chuyện tốt...”- Triệu Mạn Di giọng lạnh băng, cô trân trối nhìn đồng văn kiện vừa kí duyệt và phê bình xong bị dính đầy cà phê.

Cố Hạo Thần nhìn thấy hậu quả, vội vàng cười mấy cái rồi chạy lại sofa, ánh mắt đầy tội lỗi nhìn cô.

Triệu Mạn Di thầm bức dọc trong lòng.

Đêm nay lại tăng ca...

Rất cục thì cái ngày Cố Hạo Thần mong chờ đã đến. hai người tổ chức vào giữa tháng hai, đúng vào ngày lần đầu tiên hai người gặp nhau. Mà theo như lời Cố Hạo Thần nói thì, đêm tân hôn của năm nay sẽ giống như “đêm tiền tân hôn” của năm ngoái.

Mọi người đến dự rất đông, biết bao nhiêu các tập đoàn lớn đều cố gắng đến hết chỉ tiêu có thể. Thứ hôn lễ huyền thoại này có thể kiếm ở đâu ra? Tất cả các phóng viên báo đài cũng tụ tập ở đây, rí tai nhau lát nữa phải chụp thật nhiều ảnh mà càng khoảnh khắc hiếm thì càng tốt.

Thế nhưng Triệu Mạn Di đã lệnh cho chỉ có một người chụp ảnh và một người quay phim lễ cưới là được vào, còn đâu không ai được vào hết.

Tất cả phóng viên đều thầm nghĩ Triệu tổng chính là trả thù chuyện ngày trước sao? Cũng không khỏi khúc thầm trong lòng.

Bên ngoài lễ đường là một tấm ảnh cưới rất lớn để tên hai người hai bên, giữa là ảnh hai người đang đứng trên đại lộ Hoàng Hôn ở Beverly Hills, California, hai người hạnh phúc nắm tay nhau, tựa như ý nghĩa sẽ cùng nhau đi đến hết cuộc đời.

Lễ đường trang trí theo kiến trúc Phương Tây mà Cố Hạo Thần phải nhờ bạn thân Nhật Viễn Phong vừa đi Mỹ về thiết kế giúp.

Tới giờ, nhạc đám cưới vang lên, nhưng vẫn chưa thấy Triệu Mạn Di đi đến.

Cố Hạo Thần lo lắng nhìn đồng hồ, lẽ ra giờ này cô phải đến nơi rồi chứ. Chợt nhận được điện của Dương Nhậm Vũ, Cố Hạo Thần không biết nên cười hay khóc. Anh ấy nói Triệu Mạn Di sẽ muộn một chút vì chuyện trang phục.

Mọi người sau khi biết cô dâu vẫn yên ổn thì cũng không lo lắng nữa, thay vào đó, lại cùng nhau ngồi bàn tán về cô dâu chú rể, về hai tập đoàn, rồi đến an ninh Thế Giới đến chuyện người ngoài hành tinh có thật hay không.

Triệu Mạn Di nghĩ đi nghĩ lại thấy mình thật ngốc, từ khi nào thì cô quên mình là phụ nữ có thai cơ chứ? Lần đi mua váy cưới, cũng quên mất bụng có thể to ra.

Giờ thì vui rồi, cái bụng gần bốn tháng của cô. Tuy rằng nhìn qua cũng không quá lớn, nhưng chính là không kéo được khóa.

Lần đó cô nghĩ sao mà không chọn loại buộc dây cơ chứ?

Sau mọi nỗ lực của người giúp thay đồ, cuối cùng họ cũng phản bội nhà thiết kế Vera Wang mà cho ra lò mẫu váy ngực buộc dây sau. Cho dù phải may lại khiến tốn một chút thời gian, nhưng Triệu Mạn Di mặc được là tốt rồi.

Nhanh nhanh chóng chóng mọi người cùng lên xe hướng lễ đường tổ chức đám cưới đi đến.

Nhạc lễ đường một lần nữa vang lên, “cô dâu đến muộn nữa tiếng” xuất hiện trong sự trầm trồ của mọi người.

Cô thật xinh đẹp trong chiếc váy trắng tinh khôi, đính những viên kim cương nhỏ nhắn mà tinh tế. Trên cổ là chiếc vòng do chính Cố Hạo Thần chọn, kim cương tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Cha Triệu vui vẻ mang cô đến bên Cố Hạo Thần. Anh nhìn cô dịu dàng, Triệu Mạn Di chợt nhớ tới lễ cưới trong mơ của cô.

Thật hạnh phúc, cô nở nụ cười với anh.

Anh mặc bộ vest trắng, mỉm cười với cô, nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô trong niềm thương yêu vô hạn.

Hai người nắm tay nhau, cùng nhắc lại lời chũ hôn, cùng thề nguyện. Ở ngay thời khắc Cố Hạo Thần trao nhẫn cho Triệu Mạn Di, cô đột nhiên mở lời.

“Cố Hạo Thần, em yêu anh.”

Cả lễ đường cùng ồ à xôn xao. Đây chính là một lời tỏ tình có một không hai nha... nói lúc nào chẳng được, tại sao phải nói lúc này? Phải chăng cô dâu trước tới nay chính là chưa từng nói qua với chú rể sao?

Cố Hạo Thần bỗng nhiên cười rất tươi, lòng xong nhẫn cho cô, chưa cần chủ hôn tuyên bố hay cho phép hôn cô dâu, anh đã trực tiếp cúi xuống nâng cô lên hôn thật lâu. Khiến mọi người hết hứng chí đến ngáp ngắn ngáp dài mới buông cô ra. Anh cũng ghé vào tai cô nói một câu.

“Anh cũng yêu em.”

Lời nói mà anh chờ đợi, cuối cùng cô cũng nói ra. Anh thấy mình thật hạnh phúc.

Cố Hạo Thần không biết đón đợi anh còn là một cái kinh hỉ lớn hơn. Hai người vẫn đứng trên bục tuyên thệ, cô tự nhiên nói.

“Cố Hạo Thần, sáng nay em đến muộn.”

“Anh không trách em.”- Cố Hạo Thần lắc đầu, môi vẫn nở nụ cười.

“Là vì váy không vừa.”

“Em có béo anh cũng không bỏ em.”- Cố Hạo Thần vẫn thủy chung lắc đầu, còn cúi xuống cọ trán lên trán cô.

“Em không béo.”- Triệu Mạn Di lắc đầu, mặt đen lại, phụ nữ nào lại thích đi nghe từ béo này?

Cố Hạo Thần bắt đầu nhăn mày khó hiểu.

“Đừng giấu anh, dạo này anh cũng thấy bé em có vẻ nặng.”

Cả hội trường cùng nhau mà khúc khích cười. những lãnh đạo của bên Triệu Thế Vương cũng không ngờ Triệu tổng lạnh lùng lại lấy một Cố tổng không hiểu sự tình như thế. Mà lãnh đạo bên Cố thị cũng nhìn Cố Hạo Thần mà lắc đầu.

“Cố tổng thật chẳng biết cái gì cả. Ý tứ như vậy rồi.”

Hai bên gia đình chỉ biết cười, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: “Đàn ông trong tình yêu càng yêu thì càng ngốc. Triệu Mạn Di chính là lấy phải một kẻ đại ngốc. Cũng chính là yêu cô rất nhiều.

Triệu Mạn Di thở dài. Cô biểu lộ chán chường muốn nói chuyện.

“Cố Hạo Thần, em có thai gần bốn tháng rồi.”

Anh ngây ngốc.

“Có thai?”

Anh được làm cha?

Anh cười lớn rồi cúi xuống bế cô lên quay vài vòng, xung quanh cả lễ đường vỗ tay ầm ầm, bên ngoài phóng viên uất ức đến nghẹn cổ vì tò mò.

Cung Dương Á Miên biểu cảm xúc động, cô đặt tay lên ngực cảm giác hâm mộ.

“Thật là hạnh phúc a...”

“Nếu em thích thì chúng ta ngày mai liền cưới.”

Cô quay sang trái, Nam Cung Tư Nghị đã ở bên cạnh cô, mắt xanh xoáy thẳng vào cô.

“Trời ơi...” - Cung Dương Á Miên gầm nhẹ. Cô chính là hết kiếp không thoát mà.

Cố Hạo Thần cùng Triệu Mạn Di hạnh phúc, mọi người cũng hạnh phúc theo.

Người ta cũng nói, phụ nữ ban đầu là sư tử, thì sau khi lấy chồng chính là mèo con được thuần hóa và ngược lại. Đối với người như Triệu Mạn Di, họ chỉ mong sao cô là trường hợp đầu tiên, họ sẽ vô cùng cảm tạ.

Đám cưới kết thúc, tổ chức tiệc mừng xong thì chính là động phòng.

“Cố Hạo Thần, em mệt.”

“Chúng ta chỉ làm một lần.”

“Em đang có thai.”

“Lần thử vậy cưới không phải cũng có làm sao? Còn bao nhiêu lần nữa rồi. Anh sẽ thật cẩn thận.”

“Đừng...”

“Muộn rồi vợ yêu.”

Dù sao thì đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, cũng không thể chậm trễ.

49. Chương 49: Ngợi Truyện 4

Sự ra đời của Cố Hạo Văn.

Bên ngoài phòng sinh chật ních những người. Khi sinh, chỉ một người nhà được vào cùng. Cố Hạo Thần mặc đồ bảo hộ rồi cùng vào với vợ.

Triệu Mạn Di nằm trên giường, mồ hôi không ngừng chảy, mặt vặn vẹo đau đớn, cô cắn chặt môi đến bật máu nhất quyết không kêu lên tiếng nào, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt ga giường.

Chứng kiến Triệu Mạn Di đau đớn, Cố Hạo Thần chỉ biết ngồi bên cạnh nắm tay cô, nói cô có đau thì hét lên.

“Di, cố lên em.”- Cố Hạo Thần run run, anh không ngờ sinh con lại khổ cực như vậy, biết thế ban đầu nhận con nuôi còn hơn.

Mặt Cố Hạo Thần tái mét, mồ hôi cũng nhỏ xuống.

“Di, anh... yêu em, Di, cố lên...”- nước mắt không kìm được mà nhỏ xuống. Cố Hạo Thần cầm tay Triệu Mạn Di, anh vĩnh viễn không muốn mất cô.

Triệu Mạn Di bị khó sinh, tuy đã tiêm thuốc mở tử cung, nhưng vẫn rất khó để thai chui ra. Bác sĩ Lâm đã nói sẽ rất đau, cô vẫn cố chịu.

“Thần... đừng lo, em không sao... A...”- cuối cùng Triệu Mạn Di cũng không kìm nổi mà hét lên, từ lúc đó, cô hét liên hồi, máu từ môi liên tiếp chảy xuống, nước mắt trào ra.

“Tốt lắm, tiếp tục đi, cố lên, mạnh nữa, tốt lắm, Triệu tiểu thư.”- bác sĩ Lâm mừng rỡ- “Nhìn thấy đầu đứa bé rồi.”

Suốt gần tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng Triệu Mạn Di thành công sinh ra.

“Chúc mừng, là một đại thiếu gia.”- Bác sĩ Lâm phấn khởi hô to, đưa đứa bé cho y tá. Cố Hạo Thần thở phào nhẹ nhõm, mặc cho nước mắt rơi, anh ôm Triệu Mạn Di vào lòng.

“Di, thật tốt quá, anh yêu em, Di...”- chợt thấy có gì không ổn, anh nhìn xuống- “Bác sĩ, Triệu Mạn Di, cô ấy...”- Cố Hạo Thần trợn to mắt, sắc mặt Triệu Mạn Di trắng bệch, môi tái nhợt.

“Thần, anh ồn quá...”- Triệu Mạn Di khẽ nhủ mày, cô chỉ là mệt quá nên thiếp đi thôi, suốt hơn tiếng đồng hồ cô đau đớn rồi kêu gào, sao có thể không mệt được chứ?

Bác sĩ Lâm cùng vài y tá không nhận được mà cười với nhau. Ai dám nói đây là Cố tổng nổi tiếng lầy lùm?

Suốt từ lúc sinh con xong, Triệu Mạn Di vẫn ngủ mê mết, Cố Hạo Thần luôn ở bên cạnh cô, túc trực, nắm tay cô và mỉm cười. Đời này anh chân chính có được cô, trải qua bao nhiêu khó khăn thử thách, qua lần sinh này, họ đã lại cùng nhau vượt qua.

Khẽ mở đôi mắt nặng trĩu ra, đánh giá mọi thứ xung quanh xong, Triệu Mạn Di chậm rãi nở nụ cười hạnh phúc, nhìn Cố Hạo Thần đang gục xuống bên cạnh, cô khẽ gọi.

“Thần...”

Vội vàng bật dậy, thấy Triệu Mạn Di tỉnh, anh vội ôm lấy cô.

“Di, em rất cực đã tỉnh, em đã ngủ gần một ngày trời.”

Thật không ngờ sinh xong, cô có thể thiếp đi lâu vậy, nghe giọng điệu run run đầy vui sướng của chồng, cô biết anh lo cho cô, yêu cô chừng nào.

“Em không sao, cũng tỉnh rồi. Buông ra chút, em không thể thở.”

“Anh xin lỗi, Di, em không biết anh lo cho em thế nào đâu.”

Triệu Mạn Di mỉm cười, cô không còn khiếm tốn nụ cười của mình như trước nữa.

Cố Hạo Thần cúi xuống hôn lấy đôi môi hơi tái nhợt kia mà lòng đau xót.

“Di, chúng ta sẽ không sinh nữa, anh không muốn em chịu đau đớn thêm nữa.”- Khóe mắt Cố Hạo Thần lại nóng lên.

Triệu Mạn Di cảm thấy buồn cười vì sự “yếu ớt” của anh, khẽ dùng tay gạt đi giọt nước mắt ấm nóng.

“Đừng lo, một lần sinh, hai lần quen, em sẽ không sao.”

Họ cùng trao nhau nụ hôn nồng nàn, cô biết đời này kiếp này sẽ phải hạnh phúc với anh.

Lúc sau, khi y tá cùng bác sĩ đi vào thì thấy một cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ tim đập kia, không nhìn được mà an toàn rút lui, báo cho người nhà hai bên rồi cùng mang đại thiếu Cổ gia vào.

“Cổ Hạo Văn, cái tên thật hay nha...”- Mẹ Triệu nhìn đứa bé trong vòng tay con gái mà cười hạnh phúc. Đứa con gái bà nuôi bao nhiêu năm, cuối cùng hai ba tuổi kết hôn cùng sinh con, lại có người chồng cực kì hoàn hảo khiến bà và chồng vui mừng mãi. Ông Triệu cũng đứng một bên mà ngây ngốc ngắm nhìn cháu ngoại.

Riêng hai ông bà Cổ thì vui mừng khỏi nói, ông Cổ gọi điện khắp nơi thông báo, bà Cổ thì đặt mua không biết bao nhiêu quần áo cùng đồ chơi cho cháu nội, giờ hai người đang “xếp hàng” chờ bế cháu.

Triệu Mạn Di truyền con trai cho ba mẹ chồng, lập tức cả bốn người đều xoay quanh bé con khiến cô và Cổ Hạo Thần chỉ còn cách bất đắc dĩ mà thở dài vì bị gạt sang một bên.

“Di, em nói xem anh có đáng thương không chứ?”- Cổ Hạo Thần mặt mũi bí xị, ôm lấy Triệu Mạn Di, mà cô thì chỉ chăm chăm nhìn bốn người kia cười đùa vui vẻ với cháu họ.

“Thôi, nếu chúng ta đã bị bỏ rơi, không bằng mặc kệ đi.”- mặt lạnh tanh, Triệu Mạn Di khoát tay tỏ ý không cần.

Hai vợ chồng lại nhìn nhau mà cười.

Nhân duyên thật kì lạ. nếu không có buổi tối hôm ấy cô phóng túng mình, liệu hôm nay có sự xuất hiện của Cổ Hạo Văn không?

Đầy tháng Cổ Hạo Văn, Triệu gia cùng Cổ gia cùng làm tiệc lớn hơn bao giờ hết, mời rất nhiều quan chức của các tập đoàn lớn, các phóng viên tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội này. Nữ tổng giám đốc Triệu Thế Vương mừng đầy tháng con trai đầu lòng, không phải chỉ viết một trang báo là đủ. Cơ hồ có bao nhiêu tình hoa tốt đẹp đều được lôi hết ra.

Mà bộ dạng Cổ Hạo Văn, chín mươi phần trăm thừa hưởng từ cha. Dự đoán sau này sẽ trở thành siêu cấp mĩ nam trên đất Đài Bắc này.

Nhưng có lẽ kể từ nay, Cổ Hạo Văn mới đầy tháng thôi, còn gửi tặng nguyên một chiếc xe ô tô điều khiển từ xa có thể ngồi được, mà nhìn qua, dễ phải bốn năm nữa mới có thể dùng.

Quà để không đủ chỗ, đành phải cố nén, nén thật chặt vào trong bàn quà.

Cổ Thiên Tự ở bên Mĩ cũng không thể về, chỉ qua chat WC mà chúc mừng rồi gửi quà về. Qua lần phán xét của tòa, Cổ gia xem như đã cho anh con đường sống. Chỉ là anh sẽ không được ở lại Đài Bắc nữa.

Anh có vẻ gầy hơn trước, nụ cười cũng không vui vẻ như trước, Triệu Mạn Di cũng chỉ biết khuyên anh sống tốt. Cô không hoàn toàn tha thứ cho anh. Nhưng cũng không nhắc lại điều gì. Cổ Hạo Thần thấy Cổ Thiên Tự gọi về nói chuyện với cô ban đầu thì ngó lơ, nhưng lúc sau trực tiếp đứng bên nguồn điện mà dập xuống. Nói cái gì mà lỡ tay.

Dù sao mỗi người đều có số phận của riêng mình. Triệu Mạn Di vẫn mong Cổ Thiên Tự sớm tìm được nửa còn lại mà sống vui vẻ hạnh phúc.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 5

Cuộc sống ngọt ngào 2

“Bà xã, hôm nay sinh nhật con trai, em nghỉ ở nhà không?”- Cổ Hạo Thần nhìn trong gương, tay vuốt ít sáp lên đầu. Thỉnh thoảng lại ngó qua phòng vệ sinh- “Sao em lâu vậy bà xã.”

Triệu Mạn Di mở cửa, trên mặt là nét cười gương gạo, so với nét mặt lạnh tanh thường ngày còn dọa người hơn.

“Em muốn ra ngoài một lát, khỏi cần anh đưa đi, tiệc sinh nhật đằng nào cha mẹ chúng ta chẳng làm to gấp mấy lần đầy tháng, em cũng không tiện lo.”

Sau lần tiệc đầy tháng, Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần thề với nhau, chuyện sinh nhật hay kỉ niệm gì đấy nhất định không đụng vào, hai người chỉ mới đụng một chút như đặt ít bánh ngọt hay rượu vang mà bị cả bốn người già cả hét lên, nói cái gì mà “được tổ chức cho cháu trai yêu dấu là hạnh phúc của chúng tôi, hai anh chị được hạnh phúc làm cha mẹ rồi, giờ lại đoạt đi niềm hạnh phúc làm ông bà của chúng tôi.” Thật là dở khóc dở cười.

“Ồm, vậy được.”

Buổi tối, khi Cố Hạo Thần về nhà thì đúng thật không thể dùng từ “lớn” để miêu tả, phải gọi là hoành tráng hơn cả ngày mà tổ quốc giành được độc lập.

Vội vàng chạy lên lầu đón Triệu Mạn Di xuống tiếp khách quý thì bị một bộ dạng cô làm cho tức nghẹn cổ.

“Triệu Mạn Di, em thay bộ đồ đi, không hề đẹp.”

Suốt gần nửa tiếng, Triệu Mạn Di đã thay ra gần như hơn chục chiếc váy, cơ bản vì Cố Hạo Thần thấy xấu. nhưng cô thấy thật lạ, kể cả Dương Nhậm Vũ hay những người làm hay mẹ chồng đều khen rất đẹp nhưng Cố Hạo Thần lại chê xấu.

“Cố Hạo Thần, rốt cục anh có để em xuống tiếp khách quý không?”- Triệu Mạn Di không chịu được mà dùng cái giọng lạnh băng ra hỏi.

“Em còn nói?”- Cố Hạo Thần ầm ừ- “Em nhìn trong gương đi, chỗ này...”- anh chỉ vào ngực cô, do sinh xong nên đầy đà không ít “Lớn như vậy, em muốn mọi người nhìn hết à?”

Một cỗ không khí quỷ dị chợt dâng lên trong phòng, trừ Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần ra, mọi người đột nhiên phịch xuống cái ghế gần nhất mà cười lăn cười bò. Thì ra là ông xã đại nhân không muốn vợ yêu cảnh xuân lộ liễu trước mặt người khác.

“Thần, anh được lắm, chỉ vì thế mà anh ép tôi thay đến nhừ cả người ra.”

Cuối cùng, dưới sự chọn lựa của ông xã đại nhân, Triệu Mạn Di mặc một thân váy kín cổng cao tường. Cố Hạo Thần miễn cưỡng bắt vợ khoác thêm một chiếc khăn để che thêm đi.

Tất cả đều chỉ mình anh được ngắm thôi.

Có một bàn tiệc riêng cho gia đình ba người, Triệu Mạn Di bế Cố Hạo Văn, bên cạnh là Cố Hạo Thần đang cười đến độ hai mắt híp lại. Ai có thể ngờ Cố tổng lạnh lùng hôm nay có thể cười thoải mái vậy. Mà nữ tổng giám đốc Triệu Thế Vương thì vẫn keo kiệt chỉ nở nụ cười trong chớp mắt.

Kính xong bàn tiệc của tất cả các bạn, hai người tới bàn tiệc của Bạch Phi Hằng, Triệu Mạn Di khẽ rùng mình một nhát, không phải chứ? Cái bộ dạng mời rượu đó.

“Ha ha ha, chị dâu, Cố Hạo Văn cũng được một năm rồi, từ nửa năm nay cũng đã đi dự một vài yến tiệc, giờ tôi kính chị một ly, lần này không được từ chối đâu.”- Bạch Phi Hằng nháy mắt với vài người xung quanh, rất nhanh nổi lên phản ứng.

Cố Hạo Thần chỉ nhìn Triệu Mạn Di âu yếm.

“Chỉ một chút thôi nhé, em không được uống nhiều đâu.”

Chẳng hiểu thế nào, hai bên ông bà của Cố Hạo Văn lại đi tới.

“Bạch Phi Hằng, cậu vất vả rồi.”- Cố lão gia cùng vợ nâng một ly rượu lên. Bên cạnh, Triệu lão gia cùng phu nhân cũng cười tủm tỉm nhìn đôi vợ chồng đang ngại ngùng ở giữa.

“Mạn Mạn, con uống một chút đi, rồi cùng đi những bàn khác cùng chúng ta.”- Cố phu nhân dịu dàng nhìn con dâu nhỏ đang bối rối.

“Dì, sao thế? Em không khỏe à?”

Mọi người xung quanh cũng tò mò nhìn xem Triệu tổng thể nào lại bối rối như vậy? Mọi khi vẫn là vẻ mặt lạnh tanh nghìn chén không say mà.

“Con... con...”- cô đầu cúi ngày một thấp, tưởng chừng như sắp cộc vào trán Cố Hạo Văn đến nơi.

Cô thấy mãi thế này không phải cách, càng như vậy sẽ càng gây sự chú ý. Cô trao Cố Hạo Văn ẹ chồng bé.

“Dương Nhậm Vũ.”- cô gọi trợ lý.

Anh lập tức đưa túi xách cho cô.

Triệu Mạn Di từ trong túi xách rút ra một tập giấy, dúi vào tay Cố Hạo Thần.

Anh khó hiểu nhìn cô, mà cô thì quay sang Bạch Phi Hằng.

“Tôi không uống được rượu, chỉ ít là hết một năm nữa.”- rồi mặt đỏ ửng cúi gằm xuống.

Đập vào mắt Cố Hạo Thần là dòng chữ: Có thai.

DING... lại trúng thưởng.

Không khí sau đó khỏi nói cũng có thể đoán ra, Cố Hạo Thần ôm chặt vợ mình, vừa mừng vừa sợ, mừng vì hai người lại sắp có bé cưng, sợ vì anh nhớ lại ngày cô sinh Cố Hạo Văn. Triệu Mạn Di chỉ ngại ngừng mà cúi gằm mặt xuống. Cha mẹ Cố Hạo Thần và cha mẹ Triệu Mạn Di thì sung sướng như thể được trường sinh vậy, Cố lão gia thì lập tức tuyên bố với mọi người tại đó.

Vậy là sau ngày sinh nhật con trai đầu lòng, trên báo lại xuất hiện những cái tit dạng như: “Mừng sinh nhật con trai, Triệu tổng Triệu Thế Vương mang thai ba tuần tuổi.”

Chỉ có một kẻ đến giờ bực tức nhiều hơn mừng và sợ, thầm nghĩ: “Lại thêm mấy tháng cấm dục.”

51. Chương 51: Ngoại Truyện 6

Nàng công chúa của hai tổng giám đốc.

Suốt mấy tháng sau, Triệu Mạn Di ung dung ở nhà dưỡng thai, cũng may bác sĩ Lâm nói, qua một lần sinh nở, cơ thể của cô cũng đã thích nghi hơn với việc sinh con. Cố Hạo Thần làm cô gần như phát điên, cứ hai ngày lại sinh hoạt chuyện kia. Cô cảnh cáo anh là có em bé, anh vẫn không nghe và chỉ đọc một câu: “Anh sẽ cẩn thận.”

Nhàn rồi mãi cũng chán, không chơi với Cố Hạo Văn thì cũng là dạo quanh vườn. Công việc của cô ở Triệu Thế Vương không vì cô có thai mà ngừng lại. Triệu Mạn Di giờ cũng nhàn hơn trước, cô chỉ phê duyệt các kế hoạch và dự án. Phần thực hiện cô giao cho trợ lý Dương Nhậm Vũ đảm nhiệm. Cô cũng không phải đầu tắt mặt tối như trước thức đến thâu đêm nữa. Chiều theo lời ông xã thân yêu một lần giảm lượng công việc đi.

Triệu Mạn Di hận không thể ném cái bụng bầu sang cho Cố Hạo Thần. Anh không hủy hợp đồng ở nước ngoài thì cũng là giao toàn bộ cho Bạch Phi Hằng đảm nhiệm, làm anh ta tối mắt tối mũi. Còn Cố Hạo Thần thì thân nhiên ngày nào cũng như ngày nào trừ thứ bảy chủ nhật ra, sáng chín giờ đến Cố thị, chiều mới có gần bốn giờ đã phi thẳng về nhà với vợ yêu. Báo chí lại một phen náo loạn, chỉ là mang thai thôi mà, có nhất thiết phải suốt ngày cuốn lấy vợ thể không?

Bốn người già thì suốt ngày chỉ xoay quanh chơi với cháu trai, tranh nhau bế ẵm, tranh nhau cho ăn. Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần với chuyện này chỉ có thể cười khổ. Bốn người kia còn hồn nhiên “đề nghị” cô và anh sinh bốn đứa để không ai phải tranh với ai. Triệu Mạn Di sau khi nghe xong đề nghị này thì mặt lạnh tanh bỏ lên phòng, Cố Hạo Thần thì chạy theo vợ yêu xin cứu trợ. Thôi đi nha, anh chỉ thích hưởng thụ quá trình, còn kết quả thì hai đứa là được rồi.

Cuối cùng thì gần tám tháng sau sinh nhật một tuổi của Cố Hạo Văn, Triệu Mạn Di cũng sinh ra một cô công chúa đáng yêu. Nhưng tuyệt nhiên, khi sinh ra, nó chỉ khóc vài tiếng cho có, rồi “mặt lạnh” quay đi. Điều này khiến mọi bác sĩ và y tá ngạc nhiên, Cố Hạo Thần chỉ nhún vai ra bộ “mẹ nào thì con đấy”.

“Con muốn con gái theo họ con.”- một tháng sau sinh, Triệu Mạn Di mới đưa ra quyết định của mình. Ngồi trước hai bên cha mẹ, Triệu Mạn Di ôm con gái vào lòng, đưa ra tờ giấy khai sinh.

Cố Hạo Thần đối với chuyện này cũng không ngạc nhiên, anh sớm biết cô sẽ làm như vậy.

“Thật sự ta thấy con bé theo họ ai không quan trọng, dù gì Triệu Thế Vương cũng phải có người thừa kế.”- ông Cố gật đầu tán thành- “Ta nghĩ cha mẹ con cũng không phản đối, hơn nữa, ta và mẹ Cố Hạo Thần tư tưởng rất thoáng.”

“Vâng, con cảm ơn cha mẹ. Triệu Di Vân là tên con muốn đặt cho con gái.”- cũng may nhà chồng vô cùng hài lòng. Hai bên đều là hai tập đoàn lớn, thừa kế là chuyện đương nhiên.

Đầy tháng cô công chúa Triệu Di Vân cũng được tổ chức rất lớn, khiến mọi người không nhịn được mà thốt lên “tầng lớp tư sản”

Triệu Di Vân được giới báo chí dự đoán sẽ thành băng sơn mỹ nhân trong tương lai.

Dù sao cũng không thể biết chắc được, nhà có hai tầng băng, sớm sẽ thành một châu Nam cực nho nhỏ mất.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 7

Về hệ liệt

“Em thích là được.”- Triệu Mạn Di nói trong điện thoại. Em họ Triệu Nhiên Hy vừa về nước đã làm thư kí cho tổng giám đốc Đoàn thị, tối nay lại đi dự tiệc ở Tề gia.

Suốt thời gian hai năm qua em họ ở Mĩ, cô đã vận dụng mọi mối quan hệ để ngầm giúp đỡ. Cô rất thương em họ mình.

Gặp lại, bên cạnh Triệu Nhiên Hy lại là người đàn ông không phải cha của con trai em họ, Triệu Mạn Di có phần không hài lòng. Cô vẫn trách em họ không chịu giải thích với Dương Quý Vũ.

Trò chuyện một lúc thì phải đi gặp Tề tổng, quay lại thì thấy Triệu Nhiên Hy đã về. Triệu Mạn Di nhìn thấy Dương Quý Vũ, cô cũng lẳng lặng bước qua, ai ngờ anh ta lại gọi cô lại.

“Triệu tổng giám đốc, Cố tổng.”

Cố Hạo Thần đang ôm eo cô thì dừng lại.

“Dương tổng, chào.”- anh lịch sự cười chào Dương Quý Vũ. Triệu Mạn Di bên cạnh mặt vẫn lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc.

Triệu Mạn Di thầm nghĩ không bằng tiết lộ một chút thông tin về Triệu Nhiên Hy, biết đâu Dương Quý Vũ vẫn còn tình cảm với Triệu Nhiên Hy.

“Dương tổng, tôi vừa khéo có chút chuyện muốn nói với anh.”

Cố Hạo Thần giật mình, anh quay sang nhìn, rõ ràng Dương Quý Vũ cũng đẹp trai, nhưng so với anh thì sao bằng được chứ. Khoan đã, anh nghĩ cái quái gì vậy chứ?

“Vợ à, em có chuyện gì muốn nói với Dương tổng chứ?”- anh là vẫn phải đề cao cảnh giác nha, bà xã anh xinh đẹp quyến rũ bây giờ thỉnh thoảng vẫn nhận được điện hoa từ nhiều người lắm. Họ tuy biết anh và bà xã tình nghĩa mặn nồng nhưng vẫn áp ủ hi vọng đấy. Cũng không thể hiểu được tại sao sau khi kết hôn với

Triệu Mạn Di, anh lại trở nên mất hết sức quyến rũ. Mà sự thu hút của vợ anh ngày một tăng. Cũng may bà xã lãnh huyết vô tình chỉ yêu mỗi anh.

Triệu Mạn Di bất mãn thầm kêu khổ trong lòng, có nhất thiết anh phải coi cô là bất khả xâm phạm thế không?

“Thần, em chỉ muốn nói với anh ta về Hy Hy.”

Dương Quý Vũ cười, anh không ngờ Triệu Mạn Di lại tinh ý đến thế, chẳng trách trên thương trường lại lấy lòng như vậy.

“Xem ra chúng ta rất hiểu nhau, Triệu tổng.”

“Này này...”- Cố Hạo Thần xen vào- “Hợp là sao hả? Ai hợp nhau?”

Úp tay lên trán, Triệu Mạn Di thở dài, mọi người xung quanh cũng ngửi thấy mùi chua nồng nặc vội quay đi cười. Ai nói đây là Cố tổng nổi tiếng đào hoa. Giờ thì rõ ràng rồi, sợ vợ bỏ đi với người khác.

Dương Quý Vũ cũng nén cười tới cực điểm. Thư kí của anh và Bạch Phi Hằng- trợ lý của Cố Hạo Thần lắc đầu cười. Cố Hạo Thần không phải là làm quá lên chứ.

Mất lúc lâu dần xếp được Cố Hạo Thần, Triệu Mạn Di cho Dương Quý Vũ địa chỉ của Triệu Nhiên Hy.

“Tôi mong sẽ không phải thấy em họ mình gặp chuyện không hay nữa. Nếu không thì... thật sự, tôi cũng khá có hứng thú với việc thu mua Dương thị.”

Cô cười như không cười khiến mọi người xung quanh một cổ quỳ dị. Ai chẳng biết một khi Triệu tổng có hứng thú là sẽ phải có bằng được.

Dương Quý Vũ ngừng lại, anh đằng hắng vài tiếng.

“Tôi còn chưa biết, nhưng hi vọng nếu có dịp sẽ hợp tác vui vẻ.”

Nụ cười trên mặt Triệu Mạn Di lạnh tanh, cô khoác tay Cố Hạo Thần đi ra. Dương Quý Vũ chỉ biết cười khổ, phụ nữ Triệu gia quả khó nắm bắt.

Nghĩ tới chuyện gặp lại Triệu Nhiên Hy, anh có cảm xúc rất khó tả, sau khi gặp sẽ nói gì chứ?

Tối hôm đó, điều mà Triệu Mạn Di không sao hiểu nổi là Cố Hạo Thần liên tục ép cô đến không nổi. Khi về, anh nói muốn hai người về riêng, vừa đến nhà, cô định mở cửa xe xuống thì anh kéo cô lại, hôn cô đến tối tăm mặt mũi. Cái khoản kia đương nhiên không thể thiếu. Cô bị anh ép một lần trên xe, Cố Hạo Thần căn bản không còn sợ cô nữa.

“Cố Hạo Thần, anh cứ nhiên phát dục như vậy.”- giận dữ đây Cố Hạo Thần ra, Triệu Mạn Di che kín thân thể lại.

“Em...”- bị đẩy ra, Cố Hạo Thần có phần tức giận- “Có phải em đã thích cái tên Dương Quý Vũ đó không? Hắn có gì hơn anh chứ hả?”

Triệu Mạn Di không tin nổi nhìn Cố Hạo Thần, xin đi nha, cô và anh đã có với nhau hai đứa con rồi. Tuy còn nhiều người thích cô nhưng ngoài anh ra, cô còn yêu ai nữa đâu chứ?

“Cố Hạo Thần, anh được lắm, đến giờ anh vẫn không tin rằng tôi chỉ yêu anh. Tôi và anh đã có hai đứa con rồi, sao anh không chịu hiểu hả?”

Cố Hạo Thần chợt lạnh sống lưng, anh không muốn bị phạt ngủ ở phòng làm việc nữa đâu.

“Di, anh xin lỗi. Chỉ là anh không chịu được cái cảnh em có người đàn ông khác để ý.”

Mặt anh xị xuống trông rất đáng thương. Triệu Mạn Di chợt mềm lòng. Tổng giám đốc của cô thì ra cũng chỉ mỏng manh như vậy sao.

Nhẹ nhàng ôm Cố Hạo Thần, cô đặt lên môi anh nụ hôn. Đáp lại sự nhiệt tình của vợ, anh chỉnh lại quần áo cho hai người rồi ôm cô vào nhà.

Người làm tự biết lùi ra, thật sự hai ông bà chủ rất thử thách người nha. Hai họ phải lén lút chạy ra, tiện thể kéo theo thiếu gia cùng tiểu thư nhỏ ra nơi khác chơi.

Đêm đó, một đêm cuồng nhiệt.

53. Chương 53: Ngoại Truyện 8

Chuyện tốt sau cơn ghen

“Di, anh biết anh sai rồi, anh sẽ không tái phạm nữa đâu. Tha lỗi cho anh.”- Cố Hạo Thần đứng ngoài cửa nói vọng vào, âm thanh nhỏ như muỗi kêu. Chuyện này nếu để gia nhân trong nhà biết, anh sẽ đến mức độn thổ mất.

Triệu Mạn Di bên trong mi không động, nhàn nhã xử lý công chuyện.

Nói cô tha thứ? Không có đâu. Nhìn mấy tờ giấy cùng hình ảnh loằng ngoằng trên bàn làm cô muốn điên lên.

Tại sao mỗi lần Cố Hạo Thần nổi máu ghen lên, họ nhất định trùng số độc đắc?

Lần biết có Triệu Di Vân, cô cũng kiểm tra qua, xác định thời điểm có thai chính là ngày Cố Hạo Thần thấy cô nói chuyện khá vui vẻ với Doãn Đường Viên- anh kết nghĩa cũng là tổng giám đốc của Doãn Tư, trong vụ đi khảo sát công trình.

Mà lần này, lại là sau vụ đi dự tiệc ở Tề gia.

Mà lần này, chính là ở trên xe lăn trên phòng, bọn họ làm tới trên dưới chục lần.

Mà lần này, cô thể nhưng chính là mang thai một cái long phượng...

Sinh đôi...

Một trai một gái.

“Tôi tha cho anh mới là lạ.”- Triệu Mạn Di lẩm bẩm, đùa cô sao? Lần trước rõ ràng hai người có nói với nhau chỉ dừng lại ở con số hai đẹp đẽ, vậy thì tại sao giờ lại lên hân gấp đôi?

Cô tuy bây giờ mới hai mươi sáu, nhưng sinh hai lần cũng làm cô đủ mệt.

Ba năm bốn đứa. Liệu bọn họ có phải quá khủng bố rồi không?

Hai bên gia đình nghe xong tin này vội vàng chạy tới, còn vội vàng xem ngày, đặt tên, thai long phượng không phải không có, nhưng trường hợp chính là rất ít. Triệu Mạn Di lại may mắn có phúc đó.

May mắn? Ok, cô sẽ xem là may mắn nếu đó là chuyện của ba năm trước. Nhưng bây giờ thì không.

“Tổng giám đốc, cô thật mắn...”- Dương Nhậm Vũ trước mặt mọi người mà nói ra. Giờ anh chẳng sợ cô nữa. Bởi Cố Hạo Thần đã thuyết phục thành công Triệu Mạn Di mang Kiki về với rừng xanh, đúng hơn là cho vào viện sinh thái. Mặc dù có chút khó khăn, nhưng cái con thú đó vẫn khá là dễ thích ứng. Anh hiện giờ cảm thấy đã bớt đi một yếu tố gây hốt hoảng ỉn.

Triệu Mạn Di liếc xéo Dương Nhậm Vũ. Ánh mắt của cô liếc hết chỗ này đến chỗ khác. Toàn những lời chúc mừng của mọi người. Nhưng tại sao cô không thể cười nổi.

Cô kiếp trước chính là heo mẹ sao?

Chợt thấy Cố Hạo Thần đứng phía góc phòng nhìn bụng cô cười ngây ngốc. Trong lòng cô lại có cảm giác lạ.

Anh như thể lần đầu nghe tin cô có thai vậy.

Đúng, cô đầu hàng trước anh.

Nhẹ nhàng xuống giường đi đến bên anh. Trước mặt mọi người mà hôn lên môi anh. Cô thì thầm.

“Vì anh, thêm hai đứa nữa đều có thể.”

Không gian không lãng mạn, nhưng đủ ọi người thấy, họ chỉ cần có nhau. Mà gia đình có thêm hai thành viên nữa cũng không có vấn đề gì.

54. Chương 54: Ngoại Truyện 9

Tính hay ghen của chồng yêu

Triệu Mạn Di nhìn thoáng qua màn hình laptop, lông mày khẽ nhíu rồi giãn ra luôn, cô lại tiếp tục đánh văn kiện cho tháng sau.

Râm râm râm.

Tiếng đập cửa bên ngoài khiến Triệu Mạn Di không thể tập trung nổi nữa.

“Chuyện gì? Ai vậy?”

“Là anh, mau mở cửa.”

Là tiếng Cố Hạo Thần, hôm nay anh tới đây làm gì chứ? Cô tuy biết ngày nào cũng có người mang canh dưỡng thai tới, nhưng chẳng lẽ hôm nay họ đình công sao?

“Anh tự mở đi, cửa đâu có khóa.”

Cửa mở, Cố Hạo Thần xông ngay vào, anh vút ngay tờ tạp chí xuống trước mặt cô, đập ngay vào mắt cô là hình ảnh trên bìa tạp chí. Đó là hình ảnh sáng nay đám phóng viên chụp được. Tổng giám đốc Vân Đình cầm bó hoa hồng đỏ, cô đứng đối diện khẽ nhíu mày. Phía dưới là dòng tít: “Triệu tổng Triệu Thế Vương sau kết hôn vẫn cuốn hút được tổng giám đốc Vân Đình.”. Sáng nay, khi cô vừa xuống xe, định vào công ty thì tổng giám đốc Vân Đình đã chờ sẵn ở đó, anh ta mặc vét trắng, tay cầm một bó hoa hồng rất to tiến tới và tặng cô.

Khi cô còn chưa hiểu gì thì máy ảnh khắp nơi xung quanh đã tanh tách vang lên.

“Triệu tổng, tôi biết cô và tổng giám đốc Cố thị đã kết hôn, nhưng hai người nhất định là hôn nhân kinh doanh, vậy cho phép tôi được theo đuổi cô, được chứ?”- Tổng giám đốc Vân Đình nói, anh ta nở nụ cười mê hoặc với Triệu Mạn Di, nhưng với cô, tất cả đều không thể so được với Cố Hạo Thần.

Cô quay đi, không nói một lời nào, cũng không nhận hoa, tất cả chỉ là ánh mắt lạnh lùng quay đi, để lại tổng giám đốc Vân Đình đứng như trời trồng cùng bó hoa hồng đỏ chói mắt.

“Em giải thích đi, này là sao hả?”- Cố Hạo Thần hét lên, thật không ngờ sáng nay vừa vội đi họp CEO, để cô tự tới Triệu Thế Vương lại xảy ra chuyện này.

Giờ đây nhìn quý ông chồng đang nổi máu Hoạn Thư trước mắt, cô cũng chỉ nhàn nhạt mở miệng.

“Em đâu biết gì đâu, đó là chuyện của anh ta, em yêu anh cơ mà, anh quên à?”

“Biết là vậy nhưng anh không muốn họ nghĩ hôn nhân của chúng ta là do kinh doanh.”- Cố Hạo Thần buồn bã ngồi xuống.

Triệu Mạn Di thở dài đến bên Cố Hạo Thần.

“Em yêu anh, chúng ta yêu nhau, mình biết điều đó là được rồi, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. Có hiểu không?”

Cố Hạo Thần nhìn sâu vào đôi mắt cô, nở nụ cười.

“Anh yêu em, mãi mãi...”

Chỉ là ngay hôm sau, Triệu Mạn Di đã yêu cầu sắp xếp một cuộc nói chuyện với chủ tịch của một tạp chí nổi tiếng, mà cuộc nói chuyện chưa đầy năm phút, tính cả thời gian mời ngồi và uống chút nước. Triệu Mạn Di chỉ nói vài câu, nhưng vài câu này mà nói, đối với mọi người để lại vô cùng nhiều ấn tượng, nhất là với chủ biên tạp chí hôm qua đã đăng ảnh cô lên.

“Tôi và Cố Hạo Thần yêu nhau gần một năm và kết hôn, tôi đang có cục cưng, chúng tôi sẽ vô cùng vui nếu như mỗi ngày đều không thấy mình chinh lĩnh trên báo với những dòng tí tở vắn. Tôi ghét bị chụp hình trộm, và tất cả mọi người đều biết khi ghét một thứ, tôi sẽ làm thế nào rồi đấy, tôi sẽ làm đủ mọi thứ khiến toàn thế giới này biết tôi ghét thứ đó thế nào. Và nếu như một ngày nào đó tôi lại nghe thấy cụm từ “kết hôn vì kinh doanh” một lần nữa, nhất định tôi sẽ sửa chữa thật tốt cái bàn phím của người đó. Nên mong ngài sẽ cẩn thận quản lý những thông tin mà tạp chí tung ra.

Cảm ơn.”

Từ đó trở đi, mọi người đều không thấy tin gì về Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần kết hôn vì kinh doanh nữa, thay vào đó là những mẩu tin dài hàng vài trang giấy tung hô Triệu Mạn Di và Cố Hạo Thần lãnh đạo hai tập đoàn tài tình như thế nào, tổ ấm của họ hạnh phúc ra sao.

Triệu Mạn Di không quan tâm những điều đó, cô chỉ cảm thấy những kẻ làm báo là những kẻ có mặt dày hàng vài cái tường thành.

Nhưng không ai nói... số lượng điện hoa cho cô giảm xuống cả.

Và vậy là... cho dù bất mãn nhưng dường như Cố Hạo Thần đã thay nhân viên dọn rác của biệt thự quảng tất cả hoa và quà gửi cho Triệu Mạn Di vào thùng rác.

“Tổng giám đốc... cô có nghĩ nên can thiệp không?”- Dương Nhậm Vũ nhìn người đàn ông đang cật lực khuôn hoa và quà ném vào thùng rác sau nhà qua cửa sổ thư phòng.

Triệu Mạn Di vẫn chỉ để ý vào đồng hồ sách, tai vẫn nghe loáng thoáng những âm thanh tức giận bên dưới qua cửa sổ.

“Này thì quà... các người là lũ mặt dày... ta và vợ nợ nần gì các người mà các người bám bợn ta không tha?”
Cô khẽ thở dài.

“Kệ anh ta, tháng này trả thêm lương cho anh ta là được.”

“Tổng giám đốc, không ngờ cô cũng có khiếu hài hước.”

“Dương Nhậm Vũ, anh làm việc với tôi được bao nhiêu năm rồi? Về hưu sớm không phải là vấn đề lớn nhỉ?”

“Tổng giám đốc, tháng sau nhất định tôi sẽ phấn đấu tăng doanh thu lên 15%”

“Đó là anh nói.”

“Vâng, tôi đảm bảo điều đó.”

Đôi khi... khiếu hài hước của băng sơn mỹ nhân cũng làm cho người ta ghen cổ.

Việc tăng lương cho tổng giám đốc Cố thị... ừm... có thể suy nghĩ mà.

Phụ: Một nhà sáu người.

Từ bên ngoài chạy vào hai cục cưng nhỏ sinh đôi một trai một gái. Gọi là cục cưng nhưng hai đứa cũng đã mười lăm tuổi. Triệu Mạn Di mỉm cười đứng khỏi ghế.

“Lại đây nào hai con...”- cô hôn hôn lên mặt chúng. Vừa xong thì Cố Hạo Văn đi vào.

Con trai càng lớn càng giống cha, năm nay cũng đã mười tám tuổi rồi.

“Mẹ, kí cho con bằng điểm.”- trên mặt cậu không có vẻ gì vui vẻ, thậm chí còn nhàn nhạt mà lướt qua hai đứa em sinh đôi kia.

Triệu Mạn Di thấy con trai, cũng thả hai đứa bé xuống, cô tới cầm lấy băng điểm. Ủm rất tốt, kết quả rất cao. Mười mấy năm qua đều như vậy.

Kí xong cô đưa cho con trai.

“Ngoan, mai là sinh nhật con, chúng ta sẽ tổ chức cho con thật vui vẻ.”

Cố Hạo Văn cười nhẹ.

“Sao cũng được ạ.”

Mẹ Cố Hạo Thần nói Cố Hạo Văn giống hệt Cố Hạo Thần ngày trước, nên Triệu Mạn Di cũng không thấy lạ khi thái độ của con trai lại hơi hợt. Nhưng có một điều cô biết. Thực chất cậu lại là người quan tâm mọi người trong nhà hơn ai hết.

Lần Triệu Mạn Di bị ốm, cậu xăm xăm chỉ ở bên mẹ, khi lấy cái này, lúc lấy cái khác. Đêm cũng đòi ngủ với mẹ, mặc dù vừa đặt lưng xuống là ngủ say.

Cố Hạo Văn biết rõ mọi người thích gì, thích hai em út, nhưng cực kì dị ứng với đứa em hai Triệu Di Vân.

“Mẹ ơi...”- ác mộng của Cố Hạo Văn xuất hiện, Triệu Di Vân mặc trên người toàn đồ đen đi vào, nhìn thấy anh hai thì mặt biểu lộ mất hứng bước qua. Thấy hai đứa em thì gườm gườm mắt rồi ngó thẳng vào mặt chúng mà nói.

“Hai người hủy hoại cuộc đời ta.”

“Vân Nhi.”- Triệu Mạn Di giọng lạnh lùng- “Con đang nói cái gì hả?”

Một câu của mẹ làm Triệu Di Vân giật mình. Cô tim đập hơi nhanh, phải bình tĩnh lại. Bao năm qua mẹ vẫn làm cô thấy sợ bởi vẻ lạnh lùng ấy mà.

“Con về phòng.”- biết chiến tranh sắp nổ ra, lại không có hứng nghe ca hát miễn phí, Cố Hạo Văn lẳng lặng nói một câu rồi về phòng.

Cố Hạo Lâm và Cố Di Y thấy tình thế không ổn, nhìn nhau gật đầu rồi lủi ra ghế sofa, bao năm qua chị hai đối với họ vẫn là không vừa mắt nha. Theo như lời kể của ông bà nội, khi họ mới sinh ra, Triệu Di Vân đã ít lui tới. Khi họ hai tuổi thì chị hai đã biết cách nhờ người rao bán trẻ con trên mạng rồi.

Bởi vì sao? Bởi vì mẹ sinh họ ra nên chị ít được sủng hơn chứ sao? Nhưng cha mẹ vốn đối xử công bằng. Tại chị hai cả nghĩ đấy thôi.

“Mẹ nói con bao nhiêu lần rồi? Hai em không hủy hoại cuộc đời con.”- Triệu Mạn Di đối với chuyện Triệu Di Vân ghen tị với hai em ban đầu không để ý, nhưng bây giờ mấy đứa đều lớn cả rồi mà.

“Con biết rồi mà.”- Triệu Di Vân xịu mặt xuống.

Đúng lúc này, Cố Hạo Thần- cứu tinh của Triệu Di Vân xuất hiện.

“Cha...”- Triệu Di Vân kêu lên cầu cứu. Cha vốn là rất cưng chiều cô nha.

Cố Hạo Thần ấy thế mà nhìn bà xã một lúc rồi quay ra.

“Cả bốn đứa các con mới là hủy hoại cuộc đời cha.”- rồi anh nhanh chóng đẩy Triệu Di Vân cùng hai đứa nhỏ ra bên ngoài.

Anh mới chính là kẻ thua thiệt nhất. Một mình chống lại bốn đứa con cơ mà.

Triệu Mạn Di ôm đầu gục trên bàn làm việc. Năm đó có phải cô đã sai khi lơ là cảnh giác, để đến giờ chịu hậu quả không? Một nhà sáu người, nhưng có đến bốn đứa con, mà lại còn thêm một kẻ chẳng khác trẻ con là mấy.

Thật mệt mỏi.

Nhìn đứa ông chồng đang chăm chú nhìn mình, cái ánh mắt kia.

Ôi không phải đấy chứ? Triệu Mạn Di thầm kêu rên, cô khi nào vấp phải loại đái ngộ này?

Nhưng thôi, vẫn là kết cục hoàn mỹ phải không?

55. Chương 55: Ngoại Truyện 10

Con gái 22 tuổi

“Con mới là không sợ mẹ, cha à, có nhất thiết phải vậy không? Con mới 22 mà thôi, còn đang học đại học, không phải mẹ muốn tống tiễn con ra ngoài chứ?”- Triệu Di Vân ai oán than trời than đất, bộ dạng một khuôn mẹ đúc ra nhưng lại là một cô nàng thích náo loạn. Đôi môi xinh đẹp cong lên.

Cố Hạo Thần bỏ tờ báo xuống, nằm thảnh thơi qua nhưng anh vẫn ngày trở nên chín chắn, nhưng có một điều không thay đổi là tình yêu dành cho Triệu Mạn Di và gia đình.

“Nên cân nhắc trước khi nói không sợ mẹ, mẹ có thể xuất hiện sau con bất cứ lúc nào.”

Triệu Di Vân bỗng lạnh sống lưng, không phải cô chưa từng ném qua cảm giác đó. Mẹ thương yêu bốn anh em cô thật nhưng cái vẻ “lạnh” của mẹ đôi khi khiến cô thấy rất sợ hãi.

Quay lại để xác định không có mẹ đằng sau, Triệu Di Vân thở phào nhẹ nhõm.

“Cha, trái tim con mỏng manh vô cùng, không cần thiết dọa con như vậy.”

Cố Hạo Thần bất đắc dĩ, đổi hành động cùng lời nói của con gái không thể coi là anh dừng mà là điếc không sợ súng.

“Di Vân, mẹ con chưa để con tiếp quản Triệu Thế Vương đã là rất may rồi, giờ con mới chỉ phải làm quen một chút, còn nhớ khi trước mẹ con mới 16 tuổi đã phải làm quen rồi 18 tuổi tiếp quản tập đoàn, giờ mẹ con mới chỉ nhắc con chuyện tình yêu thôi, đâu có sớm quá.”

Triệu Di Vân xị mặt xuống, cha cô chẳng qua là sợ mẹ cô đi.

“Nhưng con chẳng thích gì cả.”

“Có gì không thích sao?”- một giọng nói lạnh lùng cất lên, chấm dứt mọi ý niệm oán thán của Triệu Di Vân.

“Mẹ...”- cô quay đầu lại chỉ thấy mẹ mình một thân một mối đứng đằng sau, trên tay cầm một xấp tài liệu, theo sau là Dương Tuấn Khải- con trai của Dương Nhậm Vũ- trợ lý cũ của mẹ cô.

Triệu Mạn Di mệt mỏi ngồi xuống ghế, Cố Hạo Thần vội chạy đến bên vợ yêu đỡ cô ngồi xuống.

“Anh nói em rồi, để cho Tiểu Vân lên làm có phải đỡ hơn không?”- Cố Hạo Thần thương xót. Đây không phải lần đầu anh nhắc bà xã để con gái lên chức, nhưng cô thủy chung chưa đồng ý, vì...

“Anh xem, con gái mình, không học chuyên môn, kinh nghiệm không có, anh bảo em giao Triệu Thế Vương cho nó thế nào đây?”- cô lạnh lùng liếc Triệu Di Vân, khiến Triệu Di Vân lạnh buốt cả sống lưng.- “Giao Triệu Thế Vương cho nó, chỉ sợ trụ không nổi một ngày.”

Triệu Di Vân cũng đành bất lực, biết sao được chứ? Cô không có một chút hứng thú với sự nghiệp của mẹ già, cô chỉ có hứng thú với vẻ đẹp có một không hai của mẹ thôi.

“Mẹ à, con đã nói là con sẽ học theo mẹ về tiếp quản tập đoàn, nhưng mà nó thật sự khó lắm.”

“Cha thấy không có gì là khó cả, con nhìn anh trai con xem, anh làm rất tốt đó thôi.”- Cố Hạo Thần lên tiếng phản bác, nhắc tới Cố Hạo Văn làm anh cảm thấy rất tự hào. Từ lúc hai mươi tuổi đã đường đường chính chính tiếp quản Cố thị. Nhưng có điều làm anh thấy có phần chán ghét đó là Cố Hạo Văn hoàn toàn không thích cái gọi là tình yêu. Thật kì lạ.

“Vâng...”- Triệu Di Vân kéo dài giọng.- “Cái loại người một chữ tình yêu bẽ đôi không biết đúng không?” rồi cô ngửa đầu lên cười sảng khoái, hoàn toàn không giữ chút hình tượng thực nữ.

Sau tiếng cười chói tai, Triệu Di Vân dừng lại, nụ cười vụt tắt như đốm lửa nhỏ bị dội nước. Một dáng người cao lớn đứng phía chân cầu thang lạnh lùng nhìn cô.

Triệu Di Vân nuốt nước bọt cái ực, thầm kêu không ổn, hôm nay là ngày gì mà cô toàn đắc tội với hai nhân vật quan trọng nhất nhà thế này chứ?

“Anh trai...”- cô giương ánh mắt đáng thương lên nhìn anh.

Cố Hạo Văn liếc về phía phòng bếp, nam đầu bếp thấy vậy liền nghiêm mặt ra vẻ sẽ làm mọi việc vì thiếu gia.

“Hôm nay chỉ làm cơm năm người.”

“Anh trai.....”- Triệu Di Vân gào lên thê thiết, trời ơi, số cô rõ ràng là quá xui xẻo mới đụng phải người anh trai tàn nhẫn này.

Triệu Di Vân quay sang phía cha mẹ, nhưng cha mẹ cô còn đang mải mê trao đổi tình cảm, cô vội bịt mắt phóng vèo lên cầu thang, vượt mặt cả người anh trai tâm hồn sắt đá kia.

Này này, cha mẹ, hai người thử thách con cái vừa thôi chứ, ôm ấp nhau đã đành, còn hôn môi nữa. Cô chưa một mảnh tình vắt vai sao có thể chịu được.

Cố Hạo Văn thấy cha mẹ như vậy, nhíu mày rồi lên phòng, cha mẹ là sao vậy chứ? Trêu người anh sao? Chuyện tình yêu không phải anh không muốn, chỉ là nữ nhân kia khiến anh thực đau đầu, gì mà cho không anh mấy cô người mẫu chứ? Anh không cần, anh chỉ cần mỗi cô thôi. Vậy mà cô không một chút để ý, hay anh có nên dùng chính sách ép cưới trước không nhỉ?

Triệu Mạn Di cùng Cố Hạo Thần trao đổi tình cảm xong, cũng biết các con đã lủi lên phong, ngồi lại nói chuyện với nhau một chút.

Cô tựa vào ngực Cố Hạo Thần.

“Một ngày nào đó, em sẽ thật già, thật xấu xí.”

Anh không rõ sao cô lại nói vậy, chỉ là nghe xong, anh thấy khóe mắt cay cay.

“Anh sẽ mãi yêu em, giống như ngày ấy.”- anh ôm cô thật chặt. “Em biết không, anh vẫn giữ tờ giấy đó đấy.”

“Tờ giấy nào?”- Triệu Mạn Di hỏi.

“Tờ giấy lần đầu tiên gặp nhau em đã để lại đó.”

Triệu Mạn Di bật cười nhẹ nhàng. Cô chậm rãi.

“Nghĩ lại thấy ngày đó thật buồn cười. Sao em lại có ý niệm phóng túng với một người mà mình không yêu cơ chứ?”

“Chẳng phải bây giờ yêu rồi sao?”- Cố Hạo Thần cắn nhẹ ngón tay cô.

Triệu Mạn Di rút tay lại, nhìn mắt với Cố Hạo Thần.

“Anh biết không, ngày đó khi phát hiện ra yêu anh, em thật sợ hãi. Còn khi biết mình có thai, em lại thấy thật bình thường. Chẳng lẽ lúc đó trong đầu em tự có ý niệm đến với anh à?”

“Cũng không chắc, nhưng nói thật.”- anh ghé vào tai cô- “Nếu không có đêm em phóng túng mình, hôm nay chúng ta đã không có đến bốn đứa con.”

Triệu Mạn Di bật cười hạnh phúc. Hai người cùng đứng dậy ra ngoài đi dạo ở ven hồ gần đó. Vừa đi vừa nói những chuyện thật vui vẻ. Tựa như lúc mới cưới.

Mười ngón tay đan xen. Phải rồi, ngày trước họ chẳng cần biết mai sau ra sao, chỉ cần biết đến hiện tại. Cho tới cái “mai sau” của bây giờ, họ có một cái kết thật viên mãn.

Có thể sau này trong một câu chuyện tình của bốn đứa con, họ lại xuất hiện với vai trò là người đi trước. Cũng không biết được trước điều gì.

Chỉ là chúng ta cũng chỉ biết đến hiện tại thôi. Phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ba-xa-lanh-lung>